

Của Ta Suất Lão Công

Contents

Của Ta Suất Lão Công	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	81
30. Chương 30	83
31. Chương 31	86
32. Chương 32	89
33. Chương 33	92
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	101
37. Chương 37	104
38. Chương 38	107
39. Chương 39	110
40. Chương 40	113
41. Chương 41	116

42. Chương 42	119
43. Chương 43	122
44. Chương 44	125
45. Chương 45	127
46. Chương 46	130
47. Chương 47	133
48. Chương 48	136
49. Chương 49	138
50. Chương 50	141
51. Chương 51	144
52. Chương 52	146
53. Chương 53	149
54. Chương 54	152
55. Chương 55	155
56. Chương 56	158
57. Chương 57	159
58. Chương 58	161
59. Chương 59	163

Của Ta Suất Lão Công

Giới thiệu

Edit: Ruby nữ hoàng ta mua ha ha ha Thể loại: hiện đại, nam nam sinh tử, mỹ thu, ngọt ngào ấm áp, gương vỡ lại lành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-ta-suat-lao-cong>

1. Chương 1

“Xin hỏi, hai vị đã thực sự suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Một chàng trai trẻ tuổi bộ dạng tao nhã hỏi hai người đang ngồi trước bàn làm việc của mình, biểu tình phi thường nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Giọng nói đầy khẳng định, không có chút ngập ngừng do dự. Người vừa trả lời là một nam tử có khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, vô luận là hàng lông mày anh khí, hay là cái mũi cao thẳng, đều tỏa ra khí chất vương giả. Người con trai còn lại ngồi ở bên cạnh nghe thấy tiếng trả lời kia, rốt cục cũng ngẩng đầu lên, mọi người mới thấy rõ dung nhan của cậu: Làn da trắng nõn không có một chút tỳ vết nào, một đôi mắt to xinh đẹp đầy dụ hoặc, còn có đôi môi anh đào phấn nộn. Thoạt nhìn như thiên sứ giáng trần, chính là lúc này trên mặt thiên sứ lại lộ vẻ mờ mịt cùng biểu tình bất lực.

“Cậu cũng đồng ý sao?” Nhìn thấy thiên sứ trước mặt vẫn chậm chạp không trả lời, người nọ hảo tâm hỏi lại một lần nữa.

“Vâng... đúng vậy.” Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng rốt cục cũng buông ra vài từ, sau đó lại tiếp tục cúi đầu.

“Việc phân chia tài sản hai vị đã đạt được thỏa thuận chung, hơn nữa hai vị hiện tại đều đã đồng ý ly hôn, chỉ cần ký tên vào đơn ly hôn này nữa là được.” Chàng trai trẻ tuổi chuyên nghiệp nói, đồng thời cũng đưa ra một văn kiện đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thiên sứ nhìn thoáng qua nam tử ngồi ở bên người, cầm lấy bút ký tên của mình, nam tử tràn ngập khí tức vương giả đợi cậu ký xong, không chút do dự ký tên của hắn.

Trên tờ đơn ly hôn, hai cái tên đã được ký: Trịnh Duẫn Hạo, Kim Tại Trung.

Trịnh Duẫn Hạo, 25 tuổi, tổng tài tập đoàn Quốc Vũ, anh tuấn tiêu sái, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Tài năng kinh doanh đã chiếm được sự ủng hộ của các cổ đông cùng toàn bộ nhân viên, dưới sự dẫn dắt của hấn, giá trị của tập đoàn Quốc Vũ càng ngày càng tăng cao. Tập đoàn Quốc Vũ nguyên là do cha của Trịnh Duẩn Hạo, Trịnh Vũ Thành cùng cha của Kim Tại Trung, Kim Chung Quốc liên minh sáng lập. 7 năm trước sau một vụ tai nạn xe cộ Trịnh Duẩn Hạo mất đi cha mẹ hấn, sau đó vẫn được Kim Chung Quốc chiếu cố. Thẳng đến năm Trịnh Duẩn Hạo 23 tuổi từ nước Mỹ du học trở về, Kim Chung Quốc bắt đầu đem quyền lực chuyển giao cho hấn, Trịnh Duẩn Hạo bắt đầu dần dần tiếp nhận tập đoàn Quốc Vũ. Một nam tử đầy xuất sắc cùng với bề ngoài như hấn nhanh chóng trở thành đối tượng của vô số người. Đáng tiếc năm ấy khi Trịnh Duẩn Hạo 24 tuổi đã kết hôn, nhưng là, hiện tại hấn lại trở lại độc thân!

Kim Tại Trung, 20 tuổi, vợ trước của Trịnh Duẩn Hạo, hiện tại đang là sinh viên một trường đại học, khoa quản trị kinh doanh (chém). Bởi vì dung mạo tựa như thiên sứ mà bên người cậu vẫn đủ người theo đuổi, cho dù đã kết hôn vẫn y như trước. Từ nhỏ đến lớn, cậu luôn luôn lớn lên dưới sự che chở của cha mình, chưa từng chịu chút đau khổ nào. Bất quá, bây giờ cậu đang phải đối mặt với sự suy sụp lớn nhất trong đời mình.

Thủ tục ly hôn xong xuôi, Trịnh Duẩn Hạo cùng Kim Tại Trung cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Kim Tại Trung không nói được một lời im lặng tiến về phía trước, Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên kéo cậu lại: “Tại Trung!”.

Kim Tại Trung nghi hoặc nhìn người nam nhân đang giữ chặt tay cậu, trong ấn tượng của cậu, suốt nửa năm kết hôn, Trịnh Duẩn Hạo chưa từng chủ động kêu tên của cậu bao giờ.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn thấy vẻ nghi hoặc của cậu, thanh thanh cổ họng nói: “Về sau nếu gặp chuyện gì khó khăn, em cứ đi tìm tôi, tôi sẽ giúp em.” Trịnh Duẩn Hạo tự biết có lỗi với cậu, cho nên hy vọng có thể vì cậu làm chút chuyện gì đó.

Trên mặt Kim Tại Trung hiện lên nụ cười thản nhiên, dùng thanh âm ôn nhu hồi đáp: “Tôi làm sao lại gặp khó khăn được chứ, anh để cho tôi nhiều tiền như vậy, còn có một ngôi biệt thự, cũng đủ cho tôi dùng cả đời.”

“Nhưng mà em không muốn lấy chút cổ phần nào của tập đoàn Quốc Vũ sao?”

“Tôi căn bản không có ý định buôn bán, Quốc Vũ là tâm huyết của ba ba cùng chú Trịnh, anh có khả năng như vậy, giao cho anh tôi cũng thấy yên tâm.” Kim Tại Trung dùng ánh mắt tín nhiệm chăm chú nhìn Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn đôi mắt linh động kia của Kim Tại Trung thì cảm thấy rất hốt hoảng, ánh mắt kia tựa hồ có một cỗ ma lực có thể hút hồn người khác. Trịnh Duẩn Hạo ý thức được mình đang thất thố.

Không dám nhìn vào mắt Kim Tại Trung: “Em yên tâm đi, tôi sẽ không để cho mọi người thất vọng. Bất quá, tôi đã từng đáp ứng với chú Kim phải chăm sóc em, cho nên nếu có gì cần tôi giúp đỡ, em nhất định phải tới tìm tôi, được không?”.

Kim Tại Trung hiểu được tâm ý của Trịnh Duẩn Hạo, gật gật đầu.

Cứ như vậy, Trịnh Duẩn Hạo nhìn Kim Tại Trung dần dần biến mất khỏi tầm mắt của hấn, trong lòng nổi lên cảm giác mất mát, loại cảm giác này không thể nắm bắt được này khiến cho Trịnh Duẩn Hạo rất là phiền muộn.

Tiến bước Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo lại quay trở về văn phòng.

...

Nghe thấy tiếng mở cửa, người đang ngồi trên ghế xoay người lại đối mặt với Trịnh Duẩn Hạo.

“Trịnh Duẩn Hạo a Trịnh Duẩn Hạo, anh quả nhiên là không thay đổi tác phong lãnh khốc vô tình của anh a! Cha người ta vừa mới qua đời, anh liền cùng cậu ta ly hôn, ai, Kim Tại Trung thật sự là rất đáng thương.” Vừa nói vừa lắc lắc đầu. Người nói chuyện là người bạn mà Trịnh Duẩn Hạo quen trong thời gian đi du học ở Mỹ, Phác Hữu Thiên, 25 tuổi, luật sư, hiện tại tự mở một văn phòng luật sư, hấn vụn vụn không nghĩ tới, công việc đầu tiên sau khi về nước lại chính là vụ ly hôn của ông bạn tốt Trịnh Duẩn Hạo.

“Cậu nói đủ chưa?” Trịnh Duẩn Hạo đang rất phiền muộn, lại nghe thấy bạn tốt của mình châm chọc lập tức bùng nổ.

“Tôi còn muốn nói, Kim Tại Trung kia thật là đáng thương nha, lại là một đại mỹ nhân nữa chứ, dù sao cậu ta bây giờ đang là độc thân, tôi có thể theo đuổi cậu ta rồi.” Phác Hữu Thiên không hề sợ Trịnh Duẩn Hạo, muốn nói gì thì nói.

“Cậu....” Lời nói của Phác Hữu Thiên đã nhắc nhở Trịnh Duẩn Hạo, hắn đã ly hôn với Kim Tại Trung, Kim Tại Trung có lẽ sẽ thuộc về người khác. Không! Kim Tại Trung làm sao có thể thuộc về kẻ nào khác ngoài hắn chứ? Nghĩ vậy, trong lòng Trịnh Duẩn Hạo rất khó chịu.

“Tôi cái gì, anh không phải đang hỏi hận đây chứ? Vừa mới ly hôn với người ta xong liền hỏi hận?” Phác Hữu Thiên cũng không nghĩ đến chỉ một câu vui đùa nhưng lại khiến cho hắn phát hiện ra điều thú vị.

“Tôi không hề hối hận.” Trịnh Duẩn Hạo cao giọng nhằm che giấu sự mất tự nhiên của mình, “Tôi chỉ là cảm thấy sau khi ký giấy ly hôn với cậu ta, tôi đột nhiên không biết nên đối mặt với cậu ta như thế nào thôi. Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi uống một chén đi.” Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy còn có thể làm giảm bớt bức dọc trong lòng hắn.

“Anh mời khách nga.” Phác Hữu Thiên cũng không muốn cùng Hạo tranh luận chuyện này nữa, bắt quá hắn có dự cảm, chuyện tình của Trịnh Duẩn Hạo cùng Kim Tại Trung sẽ không chấm dứt nhanh chóng như vậy!

...

Thủ tục ly hôn được giải quyết xong xuôi, Kim Tại Trung thật sự cảm thấy rất mờ mịt. Trước kia vô luận là chuyện gì, ba ba đều giúp cậu giải quyết. Nhưng mà bây giờ ba ba đã mất rồi, cậu còn có thể dựa vào ai. Những lời của Trịnh Duẩn Hạo nói sau khi chia tay với cậu quả thật khiến cho cậu có một chút cảm động. Nhưng Kim Tại Trung cũng đồng thời tự nhủ với bản thân không thể cùng nam nhân này có quan hệ gì nữa, cậu muốn bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Kim Tại Trung về tới biệt thự mà Trịnh Duẩn Hạo lưu lại cho cậu. Kỳ thật mặc kệ có ly hôn hay không, đều là cậu sống một mình tại nơi này, Trịnh Duẩn Hạo chỉ ngẫu nhiên trở về thay đổi quần áo, hơn nữa cũng không ngủ lại. Cuộc hôn nhân trong nửa năm nay của cậu cùng Trịnh Duẩn Hạo hầu như chỉ dựa vào một tấm giấy chứng nhận. Bây giờ ngay cả mối liên hệ mỏng manh này cũng đã bị chặt đứt, Kim Tại Trung đột nhiên cảm thấy thực nhẹ nhàng, cậu đã tự do!

Dù cho tương lai sau này có ra sao, Kim Tại Trung tự nhủ với lòng, cậu cần phải tự dựa vào thực lực của mình để sống sót, không thể làm cho ba ba đang ở trên thiên đường phải thất vọng!

2. Chương 2

Sau khi cùng Hữu Thiên uống rượu, Duẩn Hạo một mình về tới nhà, đây cũng là một tòa biệt thự cực kỳ xa hoa. Tửu lượng của Duẩn Hạo tốt lắm, cho nên còn không thể khiến cho hắn say được. Nằm ở trên giường, suy nghĩ lại càng thêm rõ ràng, Duẩn Hạo không khỏi hồi tưởng câu chuyện nửa năm trước.

Trong một căn phòng bệnh cao cấp.

Một người đàn ông trung niên ước chừng đã trên năm mươi đang nằm trên giường bệnh, lúc này sắc mặt của ông đã tái nhợt, suy yếu vô lực, nhưng ông vẫn cố gắng ngồi dậy. Trịnh Duẩn Hạo hiểu ý của ông, hắn chạy nhanh đến nâng ông dậy.

“Chú, thân thể của chú không tốt, tốt nhất là chú nên nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Người đàn ông khoát tay, suy yếu nói: “Duẩn Hạo a, căn bệnh này của chú mặc kệ là nằm hay ngồi, không phải đều là chờ chết sao?” Ông tựa hồ đã sớm nhìn thấu sinh tử, thập phần thần nhiên nói.

“Chú, chú không nên nói như vậy. Chú sẽ khá lên thôi. Không phải chú đã nói phải đợi Hi Triệt trở về sao?” Người đàn ông trung niên hiện tại đang ngồi ở trên giường bệnh này đối với Duẩn Hạo mà nói chẳng khác nào cha ruột của hắn. Từ khi ông bị bệnh tới nay, hắn đã mời tới biết bao nhiêu chuyên gia, bác sĩ nổi tiếng, nhưng xem ra tiền đã không thể mua được sức khỏe của ông.

Ông thở dài một hơi: “Chỉ sợ chú đợi không được nó trở về, thân thể của mình chỉ có bản thân mình hiểu rõ nhất.” Kim Chung Quốc, 55 tuổi, hai tháng trước đã được chẩn đoán bị ung thư gan thời kỳ cuối, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm nửa năm nữa. Người đàn ông này vì sự nghiệp dốc sức làm nửa đời người cuối cùng vẫn tránh không khỏi vận mệnh an bài. Mất thấy sắp đi đến tận cùng sinh mệnh, ông không sợ chết, nhưng mà trên thế giới này, ông còn có vài chuyện không thể yên lòng được.

“Duẩn Hạo, cháu không cần khổ sở, chờ chú đến bên kia, lại có thể cùng cha cháu tiếp tục làm bạn bè, thật tốt a!” Kim Chung Quốc yêu thương xoa đầu Duẩn Hạo, đối với ông mà nói, Duẩn Hạo giống như đứa con thân sinh của ông vậy.

“Cha cháu không cần chú đến chỗ ông làm bạn bè đâu.” Duẩn Hạo có chút trẻ con nói.

“Ha ha, cháu nói đúng. Có lẽ Vũ Thành cũng không hoan nghênh chú nga.” Kim Chung Quốc cười nói, ngữ khí lập tức trở nên nghiêm túc hẳn: “Duẩn Hạo, sau khi chú chết, toàn bộ cổ phần trong công ty của chú sẽ chuyển sang cho cháu, bất quá, chú hy vọng cháu có thể đáp ứng một chuyện cho chú.”

“Chuyện gì cháu cũng đều đáp ứng.”

“Chuyện này trừ bỏ chú, chỉ có trợ lý An Thất Huyền của chú cùng vài người hầu biết.”

Duẩn Hạo thật ngoài ý muốn, bởi vì từ trước đến giờ hắn vẫn cho rằng hắn và Kim Chung Quốc hoàn toàn không có bí mật gì. Đến tận cùng là chuyện gì mà chú ngay cả hắn cũng giấu?

“Duẩn Hạo a, thực xin lỗi, chú không phải cố ý giấu giếm cháu. Chú làm như vậy chỉ là vì để có thể bảo hộ nó, không để cho nó bị tổn thương.”

Duẩn Hạo càng nghe càng hồ đồ, người trong miệng chú là ai?

Dựa vào ngữ điệu của chú, Duẩn Hạo có thể cảm thấy được Kim Chung Quốc rất quan tâm đến người này.

Nhìn ra nghi hoặc của Duẩn Hạo, Kim Chung Quốc tiếp tục nói: “Kỳ thật, Hi Triệt không phải là đứa con duy nhất của chú, chú còn có một đứa con trai nhỏ nữa, tên là Tại Trung, năm nay mới 20 tuổi.” Trên mặt Kim Chung Quốc hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng. Từ nụ cười này có thể nhìn ra được ông đối với đứa con này có bao nhiêu yêu thương.

Duẩn Hạo mở to hai mắt nhìn, hắn cảm thấy rất bất ngờ: Hi Triệt thế nhưng lại có một đứa em trai! Chú vì cái gì lại giấu chuyện mình còn một đứa con khác mà ngay cả hắn cũng không được biết?

“Chú, rốt cuộc là có chuyện gì?” Duẩn Hạo nóng lòng muốn biết đáp án.

“Hi Triệt cùng Tại Trung là anh em cùng cha khác mẹ. Hi Triệt là đứa con danh chính ngôn thuận của chú, chuyện này người ngoài đều biết. Mà Tại Trung, nó là con riêng của chú, cũng bởi vì vậy mà chú thiếu nợ nó nhiều lắm.” Kim Chung Quốc khổ sở che đi vẻ mặt bị thương.

Nguyên lai đây là bí mật của chú, nghe xong Duẩn Hạo cảm thấy rất hốt hoảng: “Chú, chú cho rằng chú thiếu nợ đứa con nhỏ của mình, như vậy Hi Triệt thì sao? Chú không cảm thấy mình cũng có lỗi với cậu ấy sao?” Đây là lần đầu tiên Duẩn Hạo dùng kiểu nói đầy trách với người chú mà mình vẫn luôn tôn kính, bởi vì hắn cho rằng Hi Triệt bỏ đi nhất định cùng chuyện này có liên quan.

“Duẩn Hạo.....” Kim Chung Quốc kinh ngạc khi thấy Duẩn Hạo kích động, nhất thời không nói được gì.

Duẩn Hạo cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, ngữ khí dịu đi rất nhiều: “Chú, thực xin lỗi, cháu không nên nói chuyện với chú như vậy.”

“Duẩn Hạo a, chú không trách cháu. Hi Triệt là vì hận chú mới bỏ đi, chuyện này không phải là lỗi của Tại Trung.”

Trong lòng Duẩn Hạo cũng hiểu không nên sinh ra địch ý với Kim Tại Trung nọ.

Thấy Duẩn Hạo không phản đối nữa, Kim Chung Quốc tiếp tục nói: “Duẩn Hạo, sau khi chú chết, Tại Trung sẽ lẻ loi hủi quanh một mình, cho nên chú hy vọng cháu có thể thay chú chiếu cố nó.”

“Chú, chú yên tâm, cháu sẽ chiếu cố cậu ta!” Dù cho Duẩn Hạo không có chút hảo cảm với Kim Tại Trung, nhưng đối với thỉnh cầu của chú hắn vẫn nghĩa bất dung từ. (đại loại là hem thể từ chối)

Kim Chung Quốc lắc đầu, nói: “Duẩn Hạo, không chỉ là như thế này, chú còn hy vọng cháu có thể kết hôn với Tại Trung. Dù sao bây giờ đồng tính kết hôn đã được hợp pháp hóa. Chỉ cần cháu kết hôn với Tại Trung, như vậy Kim Trinh hai nhà sẽ chân chính trở thành người một nhà, đến lúc đó Quốc Vũ sẽ hoàn toàn thuộc về cháu.” Kim Chung Quốc không phải thánh nhân, ông cũng có tư tâm như người bình thường. Trong tư tưởng của ông, ông cho rằng chỉ có làm như vậy mới có thể bảo đảm cho lợi ích của cả hai nhà.

Duẩn Hạo khiếp sợ với yêu cầu này của Kim Chung Quốc, hần vạn lần không ngờ người chú mà hần kính yêu lại đặt ra điều kiện này với hần.

...

Duẩn Hạo ngừng hồi tưởng lại, cho đến ngày hôm nay, hần vẫn không thể hiểu nổi lúc ấy vì cái gì mà hần lại đi đáp ứng yêu cầu của Kim Chung Quốc? Vì quyền lực? Vì tiền tài? Có lẽ là vậy, Duẩn Hạo luôn tự cười nhạo bản thân như thế. Nay, tập đoàn Quốc Vũ đã hoàn toàn bị hần nắm ở trong tay, quyền lực, tiền tài, địa vị, hần đều có được, nhưng là vì cái gì lại cảm thấy mất mát đến như vậy? Cục diện hôm nay thật sự là điều mà hần muốn sao? Duẩn Hạo không ngừng tự hỏi chính mình.

Còn có cậu — Kim Tại Trung, “Ta lợi dụng cậu ấy, lại từ bỏ cậu ấy, ta thật đúng là một kẻ xấu xa đi.” Duẩn Hạo loạng choạng cầm lấy chén rượu, một hơi uống cạn, giống như làm như vậy có thể khiến cho hần thư sướng một chút dường, “Chú, chú nhất định rất hận cháu đi.”

...

Cuộc sống vẫn tiếp tục, ngày hôm sau, Duẩn Hạo đúng giờ đến công ty làm việc.

“Ba.” Một chồng văn kiện không khách khí được ném lên bàn làm việc của Duẩn Hạo. “Đây là báo cáo trong cả năm trước, anh xem một chút đi.” Người mới tới ngữ khí nói chuyện cũng hết như hành động không chút khách khí. Toàn công ty cao thấp, chỉ có anh dám nói chuyện như vậy với Duẩn Hạo. Anh chính là An Thất Huyền, tên tiếng Anh là Kangta, là trợ lý cũ của cựu chủ tịch Kim Chung Quốc, 30 tuổi, là trợ thủ đắc lực được Kim Chung Quốc một tay bồi dưỡng nên, theo di nguyện của Kim Chung Quốc, hiện tại anh trở thành trợ lý của Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo ngẩng đầu, nhìn anh: “Anh nhất định phải nói chuyện cái kiểu đó với tôi sao? Nếu thái độ của anh cứ luôn như vậy, sau này chúng ta sẽ hợp tác như thế nào?”

“A, nếu không phải chủ tịch yêu cầu, tôi sẽ không bao giờ lán thuộc cấp của một kẻ như anh, vong ân phụ nghĩa! Vô tình vô nghĩa! Tôi nghĩ, chuyện duy nhất trong đời chủ tịch sai lầm chính là tin tưởng tên hỗn đản như anh, còn đem đứa con yêu quý nhất của mình giao cho anh. Không ngờ chủ tịch vừa mới mất, anh liền lộ ra bộ mặt thật. Chủ tịch trên trời có linh thiêng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!” Kangta tựa hồ muốn đem hết tức giận trút xuống đầu kẻ trước mặt. Anh cũng không biết, mỗi một câu anh nói, mỗi một chữ, đều khiến cho Duẩn Hạo đau đớn.

Duẩn Hạo không hề phản bác lại, bởi vì hần quả thật cảm thấy thẹn với chú.

Kangta khinh thường liếc nhìn Duẩn Hạo rồi bỏ đi ra ngoài văn phòng, nghĩ thầm: Mãng ra được thật là quá sung sướng, không biết Tiểu Tại thế nào? Mình phải đi thăm em ấy.

“Leng keng! Leng keng!”

“Tối đây!” Tại Trung nghe thấy tiếng chuông cửa, vội từ trong bếp chạy nhanh ra, “Anh Kangta, là anh nha, sao hôm nay lại rảnh rỗi mà đến đây?”

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn hồn nhiên của Tại Trung, Kangta an tâm không ít. Từ năm hai mươi tuổi anh đã bắt đầu đi theo bên người Kim Chung Quốc, nên cũng nhìn thấy Tại Trung lớn lên. Anh thập phần hiểu tính cách của Tại Trung có bao nhiêu đơn thuần: “Tiểu Tại, không chào đón anh sao? Vì đến thăm em a, anh ngay cả công ty cũng không đến.”

“A! Thật vậy à? Anh, em quấy rầy đến công tác của anh rồi, vậy anh nhanh đến công ty đi.” Tại Trung tin là thật, còn tự trách mình.

Kangta ở trong lòng thở dài: Tại sao vẫn dễ bị lừa như vậy chứ?

“Anh gạt em đó! Anh xử lý xong chuyện ở công ty mới đến thăm em. A, thơm quá a! Tiểu Tại, đang làm món ngon gì thế?” Kangta ôn nhu nói với Tại Trung, Tại Trung là đứa em trai nhỏ mà anh thương yêu nhất a.

“Anh, anh có thể đừng gọi em là Tiểu Tại nữa được không a? Em đã 20 rồi.” Tại Trung bĩu môi tỏ vẻ bất mãn. Từ lúc Tại Trung 10 tuổi, Kangta đã gọi cậu là Tiểu Tại. Bây giờ đã 20 tuổi, Kangta vẫn không chịu thay đổi cách gọi.

“Hắc hắc, ở trong mắt anh, em vĩnh viễn chỉ là một đứa con nít a.”

“Không cần nha! Anh, đừng gọi em là Tiểu Tại nữa mà!” Tại Trung lắc lắc cánh tay Kangta làm nũng.

“Không được! Chuyện gì anh cũng đều có thể đáp ứng em, nhưng chỉ có chuyện này không được nga.” Nhìn hành động đáng yêu của Tại Trung, Kangta nhin không được vươn tay xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của Tại Trung, cười cười nói: “Em xem em nè, dù có bao nhiêu tuổi cũng chỉ là một đứa con nít thôi.”

Biết mình không thể thuyết phục được Kangta, Tại Trung thôi không làm nũng nữa, lại chạy về phòng bếp chuẩn bị bữa tối. “Anh, hôm nay ở lại ăn cơm chiều nga.” Tại Trung ở dưới bếp nói vọng lên.

“Được!” Kangta khoái trá đồng ý.

...

Bữa cơm chiều.

“Lẩu chua, rau trộn cá ngừ, thịt heo nướng với đồ chua, bánh mì nướng, Tiểu Tại a, phong phú thật nha, anh ăn trước đây.” Kangta rất thích tay nghề của Tại Trung, nhưng từ khi Tại Trung kết hôn, anh không có cơ hội tới nơi này ăn cơm nữa. Bây giờ có thể thưởng thức mỹ vị Tại Trung tự tay làm, Kangta bắt đầu ăn đến lang thôn hổ yết. (aka ăn như hổ đói)

“Anh, anh cứ từ từ mà ăn, không ai tranh với anh đâu.” Tại Trung thấy tướng ăn xấu xí của Kangta, nhin không được nở nụ cười, “Ha ha ha, anh, anh còn nói em là con nít, anh xem tướng anh ăn kia, cùng con nít có gì khác nhau đâu a.”

Kangta miệng nhồi đầy thức ăn, không thể nói chuyện. Cố gắng nuốt xuống hết, Kangta mới nói: “Tiểu Tại, dám chê cười anh hả, lá gan không nhỏ nha.” Nghe giống như trách cứ, kì thực lại đầy sủng ái. Kangta nhìn bộ dáng đầy lạc quan của Tại Trung, tâm tình tốt lên rất nhiều. Vốn tưởng rằng Tại Trung nhất định sẽ bị đả kích vì chuyện ly hôn, xem ra anh đã sai lầm rồi, như vậy càng tốt a!

Tại Trung làm mặt quỷ với Kangta.

“Tiểu Tại, sau này có chuyện gì nhất định phải nói cho anh nga. Trăm ngàn lần đừng khách khí với anh a.” Cơm no rượu say, Kangta mới dặn dò Tại Trung.

Nghe xong những lời này, Tại Trung trong nháy mắt liền ngây người, bởi vì Trịnh Duẫn Hạo cũng nói với cậu những lời y hệt. Tại Trung lắc lắc đầu: Vì cái gì còn nghĩ đến nam nhân kia nữa? Hắn cùng mình đã hoàn toàn không còn quan hệ gì.

Nhìn thấy Tại Trung xuất thần, Kangta nhỏ giọng gọi: “Tiểu Tại.”

“A! Anh, em biết rồi! Em sẽ không khách khí với anh đâu. Bây giờ em còn chút chuyện muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì, cứ việc nói.”

Tại Trung nhìn như có chút khó xử, ấp a ấp úng nói: “Cái kia... này... anh, anh cũng biết thành tích của em không tốt lắm, trong trường học sắp có một kỳ thi, em sợ mấy môn chuyên ngành của em không được tốt. Anh có thể giúp em học không?” Tại Trung dùng một ánh mắt vạn phần chờ mong nhìn Kangta, đôi mắt to trong suốt sáng ngời lấp la lấp lánh.

“Này...” Kangta rất muốn giúp Tại Trung học, nhưng gần đây thật sự bề bộn nhiều việc, chỉ sợ là kiếm không ra thời gian.

“Không được sao? Anh.” Thấy dáng vẻ khó xử của Kangta, Tại Trung biết là không được.

“Tiểu Tại, không bằng như vậy đi, anh tìm một học đệ của anh đến chỉ cho em học được không? Cậu ta ở đại học cũng học ngành quản trị kinh doanh, hiện tại đang là kế toán viên cao cấp. Gần đây cậu ta đang rảnh rỗi, anh nghĩ nhờ cậu ấy hẳn là không thành vấn đề.”

“Có thể chứ?”

“Yên tâm đi, chuyện này anh sẽ nói giúp em.”

3. Chương 3

Ngày hôm sau, Kangta thông báo với Tại Trung, học đệ của anh đã đáp ứng sẽ giúp Tại Trung học thêm! Không lâu sau vị học đệ mà Kangta khen không dứt miệng sẽ đến nhà của Tại Trung.

“Leng keng, leng keng.” Tại Trung sớm đã chờ ở nhà, nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, nhanh chóng ra nghênh đón thầy giáo của cậu.

Mở cửa ra, Tại Trung nhìn nam tử anh tuấn trước mặt không khỏi há hốc miệng: Anh ta đại khái cũng phải cao đến 1m9 đi. (chính xác là 1m92, cân nặng: 61kg, nhóm máu B, sinh nhật 18/2/1988 ^3^)

Dáng người cao gầy cân xứng, trên mặt mang theo nụ cười mỉm mê người, bởi vì mỉm cười khiến cho mắt của anh ta nheo nheo lại, khiến cho người khác không khỏi sản sinh một loại cảm giác thân thiết. Tại Trung rốt cục cũng ý thức được mình đang thất thố, sao lại có thể không cố kỵ gì mà đi nhìn chằm chằm người ta?

Kỳ thật cảm thấy thất thố không chỉ có mình Tại Trung, nam tử anh tuấn trong khoảnh khắc cửa mở ra cũng có phản ứng y hệt.

Cảm thấy có một ánh sáng chói lóa ập đến khiến cho anh không thể mở mắt được, đến khi thấy rõ ràng người mới mở cửa, anh lại cảm thấy người con trai trước mắt như đang phát ra ánh sáng, ngũ quan xinh đẹp không thể tả, ánh mắt lại tỏa ra quang mang trong suốt hồn nhiên hiếm có, thật sự rất chói mắt.

Hai người đều bị mị lực hoàn mỹ mê người hấp dẫn lẫn nhau, nhất thời không khí có chút vi diệu, lại có chút xấu hổ. Một lúc sau Tại Trung là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc: “Xin hỏi, anh là Thẩm tiên sinh sao?”

Nam tử rốt cục hồi thần: “Tôi là Thẩm Xương Mân, em chính là Tại Trung đi, tôi lúc nào cũng nghe tiền bối Kangta nhắc tới em. Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy.” Xương Mân tán thưởng nói.

Tại Trung cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Xương Mân, một chút đỏ ửng hiện lên hai má, càng thêm xinh đẹp!

“Thẩm tiên sinh, mời vào.” Tại Trung mời Xương Mân vào biệt thự.

“Đừng gọi tôi là Thẩm tiên sinh, như vậy nghe có vẻ như tôi rất già. Cứ gọi tôi Xương Mân là tốt rồi, tôi gọi em là Tại Trung, được không?” Xương Mân mỉm cười nói với Tại Trung.

“Được!” Tại Trung cũng nở một nụ cười mê người với Xương Mân.

Nụ cười này khiến cho Xương Mân nhìn mê say: Nụ cười của thiên sứ đại khái chính là như vậy đi!

Hai người cùng nhau đi vào phòng của Tại Trung, Xương Mân bắt đầu dạy Tại Trung học phụ đạo. Xương Mân lật xem qua sách vở ghi chép của Tại Trung, mới nói: “Tập vở ghi chép rất rõ ràng đầy đủ, nhưng hoàn toàn chỉ là trích dẫn những gì mà giáo sư viết trên bảng chứ không rút ra được trọng tâm.”

“Àn ần.” Tại Trung liên tục gật đầu.

“Nhìn ra được em rất bỏ công đọc sách, nhưng chính là thành tích không thể đi lên, tôi không nói sai đi?”

Bị Xương Mân nói trúng Tại Trung thẹn thùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tại vì tôi trời sinh vốn không có khả năng về quản trị kinh doanh, đối với mấy con số cũng không thích lắm, ngay cả tính toán sổ sách cũng không làm nổi.”

“Tôi thấy em chẳng qua chỉ là không biết cách học thôi, chỉ cần được hướng dẫn qua nhất định sẽ có tiến bộ.”

“Thật vậy sao?” Tại Trung ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh hỉ đầy mong đợi nhìn Xương Mân.

“Đương nhiên là thật, cứ tin vào tôi.” Xương Mân chém đinh chặt sắt đáp.

“Àn.” Dù cho mới lần đầu gặp mặt, nhưng Tại Trung rất tín nhiệm vị thầy giáo mới này.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu học đi.”

“Được!”

...

Cứ như vậy, Xương Mân mỗi ngày đều đến dạy kèm Tại Trung, hai người ở chung thập phần vui vẻ. Dần dần Xương Mân cũng biết được một số việc, bao gồm cả thân phận đặc biệt của Tại Trung lẫn chuyện cậu đã từng kết hôn rồi lại ly hôn. Mới đầu Xương Mân rất kinh ngạc, nhưng nhìn thấy Tại Trung có thể thản nhiên kể lại cho mình nghe, Xương Mân cảm thấy ngay cả bản thân cậu cũng không ngại, vậy thì vì cái gì mà mình lại phải để ý nhiều đến thế? Là vì Tại Trung mà đau lòng đi.

Hôm nay, Xương Mân lại tiếp tục đến dạy Tại Trung.

“Xương Mân, bài này làm như thế nào nha? Tính đi tính lại cũng không đúng.” Trải qua một đoạn thời gian ở chung, Tại Trung đã hoàn toàn xem Xương Mân như tri kỷ, có chuyện gì không hiểu cũng đều hỏi Xương Mân mà không cảm thấy ngượng ngùng.

Mà Xương Mân cũng nhất nhất kiên nhẫn làm giải đáp: “Tôi xem xem, nga, em xem chỗ này, em đem quan hệ vậy mượn đảo ngược lại rồi.”

“Đúng rồi! Hi hi, hóa ra là tôi sơ ý.” Tại Trung ngượng ngùng le lưỡi.

“Tại Trung a, chúng ta cũng đừng trốn ở trong nhà đọc sách. Đi ra ngoài chơi một chút thế nào? Em đó nha! Phải biết kết hợp học tập với nghỉ ngơi nga.” Xương Mân đề nghị.

Tại Trung từ giữa cuốn sách ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên cậu rất thích đề nghị của Xương Mân đề nghị: “Chúng ta đi đâu chơi?”

“Em cứ đi theo tôi là được.” Nói xong, Xương Mân liền kéo tay Tại Trung cùng nhau rời khỏi phòng.

...

“Duẩn Hạo, hôm nay sao lại rảnh rồi cùng tôi đi đánh golf a?” Hữu Thiên vừa nói vừa tiêu sái đánh bóng.

“Muốn thả lỏng một chút không được sao? Nói đi nói lại dù sao chúng ta cũng đã rất lâu không cùng nhau chơi bóng.” Đồng dạng là một cú đánh xinh đẹp.

“Gần đây anh thế nào, công tác bề bộn nhiều việc sao?” Từ lần trước cùng nhau uống rượu, hai người đã không chạm mặt nhau một khoảng thời gian. Làm bạn tốt, Hữu Thiên đương nhiên phải quan tâm một chút.

“Không phải bề bộn nhiều việc, chẳng qua là cả ngày tôi phải đối mặt với tên trợ lý châm chọc khiêu khích, thật sự là làm cho người ta chịu không nổi.” Trợ lý Duẩn Hạo nói đến chính là Kangta. Dù cho hai người mỗi ngày đều gặp mặt, cùng nhau công tác, nhưng Kangta chưa từng hoà nhã với Duẩn Hạo một chút nào.

“Cái gì? Trợ lý của anh dám cười nhạo anh? Vậy cứ đuổi việc hắn ta không phải được rồi sao?”

“Không thể được, năng lực làm việc của hắn ta phi thường xuất sắc. Hơn nữa hắn ta còn là người mà chú tôi đã chọn. Tôi không thể làm trái ý của chú được.” Nói tới đây, trong ánh mắt Duẩn Hạo lộ ra một tia bi thương.

Hữu Thiên hiểu Duẩn Hạo lại nghĩ đến chuyện của Tại Trung, an ủi vỗ vỗ bả vai Hữu Thiên: “Đừng nói đến mấy chuyện phiền lòng nữa. Hôm nay chúng ta là tới nơi này để thoải mái nga.”

Nhưng Duẩn Hạo hoàn toàn không nghe thấy Hữu Thiên đang nói cái gì. Bởi vì giờ phút này, ánh mắt của hắn đang gắt gao nhìn chằm chằm hai người đang đứng cách mình không xa lắm. Hữu Thiên nhìn theo ánh mắt xuất thần của Duẩn Hạo, bình tĩnh đại ngộ.

“Tại Trung, trước kia từng đánh golf chưa?” Xương Mân mang Tại Trung đến sân golf. Anh cho rằng đây là một môn thể thao có thể làm người ta thả lỏng thể xác và tinh thần.

“Không có a.” Tại Trung thành thật trả lời.

“Không sao cả, tôi sẽ dạy em, rất dễ dàng.” Nói xong, Xương Mân vòng ra sau lưng Tại Trung rồi ôm sát vào, hai tay đặt lên eo của cậu, hướng dẫn: “Đúng, hai tay nắm gậy golf như thế. Sau đó tự nhiên thả lỏng chuyển động thắt lưng. Đúng, đúng! Chính là như vậy, động tác rất được a!”

Tại Trung quay đầu, hưng phấn không thôi, vui vẻ cười nói với Xương Mân: “Ha ha, bóng bị đánh bay rồi! Tôi cứ sợ ngay cả bóng tôi cũng đánh không được. Đánh gôn đúng là chơi rất vui!”

“Tại Trung của chúng ta rất giỏi.” Xương Mân sủng nịch nhìn Tại Trung bởi vì vận động với hưng phấn mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Sủng nịch? Đúng vậy, ít nhất dưới mắt của Duẩn Hạo là như vậy. Vừa rồi một loạt hành động của hai người trong mắt Duẩn Hạo hoàn toàn chính là một đôi tình nhân thân mật. Duẩn Hạo biết bên người Tại Trung vẫn rất nhiều người theo đuổi, nhưng hắn chưa từng thấy qua Tại Trung thân mật với ai đến thế. Nhìn thấy tay của tên đàn ông kia đặt ở trên lưng Tại Trung, còn có Tại Trung tươi cười với hắn ta. Điều này làm cho Duẩn Hạo rất khó chịu, ‘Cậu ấy chưa từng cười với mình như vậy.’

Hữu Thiên ở một bên nhìn thấy biểu tình phẫn nộ cùng ánh mắt lạnh khốc của Duẩn Hạo, không khỏi ở trong lòng thở dài một hơi: Xem ra mình không đoán sai, Duẩn Hạo cùng Kim Tại Trung phải có trò hay trình diễn.

Hữu Thiên nhắc nhở nói: “Duẩn Hạo, nếu đã thấy, phải đến chào hỏi đi.”

...

Tại Trung thật không ngờ lại ở chỗ này gặp được Trịnh Duẩn Hạo, không biết nên làm sao.

Thấy trên mặt Tại Trung mất đi tươi cười, Xương Mân rất hoang mang: “Tại Trung, làm sao vậy?”

Lúc này Duẩn Hạo đi đến trước mặt Tại Trung: “Tại Trung, gần đây em vẫn ổn chứ?” Có thể coi như là ngữ khí hữu hảo, bởi vì Duẩn Hạo đang cố gắng chế trụ cảm xúc của mình.

“Tôi... Tôi tốt lắm a.” Không biết vì cái gì, mỗi lần đối mặt với Trịnh Duẩn Hạo, Tại Trung cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Không giới thiệu một chút sao?” Duẩn Hạo nhìn thoáng qua Xương Mân đứng ở bên người Tại Trung.

“Nga, anh ấy là bạn của tôi, Thẩm Xương Mân. Xương Mân, vị này là.....” Tại Trung không biết nên giới thiệu Duẩn Hạo với Xương Mân như thế nào, chẳng lẽ phải nói là chồng trước sao?

“Xin chào, tôi là chồng trước của Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo.” Duẩn Hạo tự giới thiệu.

Kỳ thật Xương Mân đã nhận ra Duẩn Hạo, tốt xấu gì Duẩn Hạo cũng là một người nổi tiếng. Chính là anh vụn vụn không nghĩ tới chồng trước của Tại Trung lại chính là hắn.

Xương Mân lễ phép đáp lại: “Xin chào, tôi là Thẩm Xương Mân.” Đồng thời vươn tay.

Hai người bắt tay nhau, nhưng đây cũng không phải cái bắt tay bình thường, mà là đang phân cao thấp.

Hiện trường bốn người, trừ bỏ Tại Trung, đều cảm thấy một cỗ điện quang hỏa thạch. (aka mùi thuốc súng nồng nặc)

4. Chương 4

Từ sau khi bốn người ở gặp nhau tại sân golf, Hữu Thiên và Xương Mân đều hiểu được một chuyện: Duẩn Hạo càng thêm hoang mang vì cảm giác của mình với Tại Trung, còn Tại Trung đối với thay đổi này lại không thích một chút nào.

Mấy ngày nay, Duẩn Hạo vẫn tâm thần không yên. Hắn rất tò mò về quan hệ của Tại Trung và Xương Mân, nhưng lại không biết nên đi kiểm chứng như thế nào.

Sáng sớm, Duẩn Hạo phải đến công ty làm việc, đang chuẩn bị lên thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài đến văn phòng, ngay khi cửa thang máy sắp đóng lại trong nháy mắt, một bàn tay to chặn cửa.

“Đằng đằng.” Người vừa bước vào thang máy đúng là Kangta, bởi vì trong công ty trừ bỏ Duẩn Hạo cũng chỉ có anh mới có tư cách sử dụng thang máy chuyên dụng cho tổng tài.

Không khí đầy áp lực, cả hai người đối với đối phương đều không có hảo cảm nên không ai nói gì, đều hy vọng thang máy nhanh chóng chạy đến tầng cao nhất của tòa nhà. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động của Kangta vang lên, thấy tên người gọi là “Tiểu Tại” Kangta lập tức tiếp điện thoại.

“Tiểu Tại, hiếm có khi nào em chủ động gọi điện thoại cho anh nga, có chuyện gì sao?” Đối với Tại Trung, ngữ khí Kangta nói chuyện cũng trở nên ôn nhu gấp trăm lần.

“Muốn cảm ơn anh vì đã giới thiệu cậu ấy sao? Sao lại khách khí như vậy, chỉ cần em vui là tốt rồi!”

“Người anh giới thiệu thật tuyệt đi, Xương Mân vừa có bề ngoài lại có nội hàm, các em ở chung vui vẻ như vậy anh cũng an tâm. Ân ân, chúng ta lần sau gặp mặt mới hảo hảo tâm sự!”

Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy này, không muốn nghe đối phương nói điện thoại cũng khó. Vừa rồi mỗi một chữ Kangta nói Duẩn Hạo đều nghe rành mạch, “Người giới thiệu”, “ở chung thật sự rất vui”. Tại Trung cùng cái người gọi là Thẩm Xương Mân kia thật sự là quan hệ tình lữ, lại còn là Kangta giới thiệu bọn họ quen nhau. Chỉ cần nghĩ đến đây, Duẩn Hạo liền cảm thấy hít thở không thông.

...

Rốt cục đến văn phòng, Duẩn Hạo ngồi ở trước bàn làm việc, phiền não dùng hai tay ôm đầu, không ngừng tự hỏi: “Mình rốt cuộc là làm sao vậy? Vì cái gì lại để ý Tại Trung cùng những người khác kết giao đến thế? Vì cái gì nhìn thấy tên đàn ông kia làm ra hành động thân mật với cậu ấy lại phần nộ như vậy? Chẳng lẽ, chẳng lẽ mình thương cậu ấy?” Duẩn Hạo lắc đầu, lập tức phủ định ý tưởng này, “Không! Người mình yêu không phải là cậu ta! Mình ly hôn với cậu ta chính là không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân không tình yêu này. Tất cả chỉ là do căn cứ vào lợi ích hôn nhân. Có lẽ là do dục vọng chiếm hữu của nam nhân quá phá đi. Thứ gì đó từng thuộc về mình đương nhiên không muốn nhìn thấy cậu ta bị người khác giữ lấy!” Duẩn Hạo cố gắng tự thuyết phục mình. Về phần có thể thuyết phục được hay không, chỉ có trong lòng Duẩn Hạo mới biết.

...

Thấy sắp đến minh thọ của Kim Chung Quốc, Tại Trung vốn tính một mình đến mộ tế bái cha mình. Nhưng ngay trước ngày xuất phát một ngày, cậu ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Duẩn Hạo, trong điện thoại Duẩn Hạo nói sẽ cùng với Tại Trung đi tế bái. Tại Trung còn không kịp phát biểu ý kiến, Duẩn Hạo liền cắt đứt điện thoại.

“Cái gì vậy chứ? Lúc kết hôn thời thì xa cách mình, bây giờ như thế nào lại chủ động nói chuyện với mình a? Có phải Trịnh Duẩn Hạo uống lộn thuốc không?” Tại Trung chu cái miệng nhỏ nhắn tự hỏi vấn đề này, “A nha. Không nghĩ nữa, cùng đi tế bái liền cùng đi đi, dù sao thì cũng chẳng có chuyện gì lớn.” Đối với Tại Trung mà nói, không nghĩ ra vấn đề thì không nghĩ nữa, miễn cho tổn thất tế bào não.

...

Ngày hôm sau, Duẩn Hạo đúng giờ đến nhà đón Tại Trung. Trên đường đến mộ, hai người không có nói chuyện nhiều với nhau, trong xe hơi tràn ngập không khí quỷ dị, điều này làm cho Tại Trung rất khó chịu, cho nên cậu thường thường quay đầu nhìn Duẩn Hạo đang chúi lái xe, muốn mở miệng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này, nhưng Tại Trung lại không biết nên nói cái gì.

Duẩn Hạo dùng dư quang đem tất cả hành động của Tại Trung thu hết vào trong mắt, kỳ thật trong lòng Duẩn Hạo đang nghẹn đầy một bụng những thứ muốn hỏi Tại Trung. Rốt cục Duẩn Hạo vẫn là nhịn không được: “Cái kia, Tại Trung, lần trước ở sân golf Thẩm Xương Mân kia là thể nào của em?” Duẩn Hạo đơn giản trực tiếp sáng khoái hỏi thẳng vấn đề phức tạp làm hắn khó chịu nhiều ngày nay.

“Xương Mân? Anh ấy là bạn của tôi a. Anh ấy vốn là học đệ của anh Kangta đấy.” Tại Trung thắc mắc không phải hôm trước đã giới thiệu qua rồi sao, sao hôm nay anh ta lại hỏi như vậy?

“Bạn bè? Thực sự chỉ là bạn bè sao?” Trong giọng nói của Duẫn Hạo đầy nghiêm túc.

“Àn!”

Duẫn Hạo nhìn thoáng qua Tại Trung, ánh mắt hồn nhiên kia làm cho người ta tìm không thấy một tia lừa gạt. Nhưng hẳn chính tai nghe được điện thoại của Tại Trung và Kangta, chuyện này nên giải thích như thế nào? Duẫn Hạo còn không kịp nghĩ lại, xe đã đến đích.

Trước bia mộ của Kim Chung Quốc, trong lòng Duẫn Hạo lẫn Tại Trung đều mang đầy tâm sự lẫn thương nhớ.

‘Chú, có lẽ chú sẽ không muốn nhìn thấy cháu đi. Cháu quả thật thấy thẹn với chú, nhưng chuyện này không có nghĩa là cháu không dám đối mặt với chú nữa’, Duẫn Hạo nhìn thoáng qua Tại Trung đứng bên cạnh, ‘Tại Trung, cháu sẽ chiều cổ em ấy, còn có Quốc Vũ, chú cũng có thể yên tâm, nó là tâm huyết cả đời chú và cha cháu, cháu sẽ không để cho cả hai người thất vọng đâu.’

‘Ba ba, ba ở trên thiên đường có tốt không? Con đã từng hứa với ba sẽ mãi mãi sống vui vẻ hạnh phúc, cho nên con vẫn luôn cố gắng. Ba ba, ba ở trên trời ắt hẳn đều thấy được đi. Con thật sự rất nhớ ba, đặc biệt những lúc cô đơn một mình lại càng thêm nhớ ba. Con thường nghĩ sau này còn có thể có người nào khác sẽ yêu thương con như ba sao? Trên thế giới này, con chỉ còn có một người thân, nhưng Hi Triệt anh ấy sợ là sẽ không bao giờ thừa nhận con. Bất quá không quan hệ, cho dù anh ấy không thừa nhận đứa em trai như con, con cũng phải đi tìm anh ấy, sau đó sẽ dẫn anh ấy đến thăm ba.’ Tại Trung âm thầm nói chuyện với cha mình, nước mắt lấp lánh tựa như trân châu từng giọt từng giọt rơi xuống.

Duẫn Hạo đã dự đoán trước Tại Trung đến tế bái Kim Chung Quốc sẽ rất thương tâm, thậm chí sẽ rơi lệ, nhưng hẳn không có dự đoán được, nước mắt của Tại Trung sẽ làm hắn đau lòng đến như vậy. Cứ mỗi một giọt nước mắt rơi xuống đều khiến trong lòng Duẫn Hạo lạnh đến tận tâm can.

Duẫn Hạo lập tức quên mất mối bận tâm về việc bản thân mình từ khi ly hôn tới nay sinh ra cảm giác khác thường với Tại Trung, trực tiếp ôm lấy Tại Trung vào trong lòng, còn dùng dịu dàng vỗ vỗ vai Tại Trung, dùng một loại ngữ khí ôn nhu mà ngay cả chính mình cũng cảm thấy xa lạ nói: “Tại Trung, đừng khóc, chú mà nhìn thấy em khóc nhất định sẽ rất thương tâm, có phải không?”

Tại Trung khiếp sợ vì hành động của Duẫn Hạo lẫn lời nói ôn nhu, không biết nên phản ứng như thế nào, thân thể cậu bị hắn chặt chẽ ôm vào trong ngực, đầu tựa vào ngực hắn, lại còn có thể ngửi đến mùi hương đặc trưng của hắn. Tại Trung đã quên khóc, nhưng một loại cảm giác bi thương lại nẩy lên trong lòng. Cậu cùng Trịnh Duẫn Hạo kết hôn suốt nửa năm trời chưa bao giờ có hành động thân mật nào. Mà bây giờ sau khi ly hôn, lại xuất hiện một màn ái muội thế này, Tại Trung thực hoang mang.

Cảm giác được thân thể của Tại Trung căng cứng, Duẫn Hạo nhẹ nhàng buông Tại Trung ra, để cho hai người có một khoảng cách nhỏ, nhưng hai tay vẫn đỡ lấy lưng Tại Trung.

“Tại Trung, em hận tôi sao?”

Tại Trung ngậy ra một lúc, sau đó lắc lắc đầu: “Không hận.”

“Em hẳn là hận tôi, bởi vì tôi phụ lòng của chú và của cả em nữa.” Trong mắt của Duẫn Hạo tràn đầy bi thương, hắn vẫn cảm thấy nếu Tại Trung hận hắn, nói không chừng hắn có thể dễ chịu một chút.

“Duẫn Hạo, tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng quả thật tôi không hề trách anh. Lúc ấy anh đáp ứng kết hôn cùng với tôi là vì muốn cho ba ba tôi thêm nghị lực sống. Mà tôi cũng đáp ứng ba ba, là vì tôi biết đây là tâm nguyện cuối cùng của ba ba. Tôi không thương anh, anh cũng không yêu tôi, chúng ta đều là hy sinh vì ba ba, cho nên anh tự trách mình nữa, được không?” Tại Trung chân thành nói với Duẫn Hạo.

‘Tôi không thương anh, anh cũng không yêu tôi.’ Vì cái gì những lời này lại chói tai đến như vậy.

“Như vậy, chúng ta có thể làm bạn bè được chứ?” Tay Duẫn Hạo dần dần trượt xuống hông Tại Trung. Cảm giác mềm mại mảnh khảnh khiến cho trong lòng Duẫn Hạo một trận rung động, cũng đồng thời khiến cho hắn nghĩ tới một màn ở sân golf kia.

Không khí càng ngày càng áy náy, Tại Trung theo bản năng muốn tách ra: “Duẩn Hạo, anh trước buông được không?”

Nhưng Duẩn Hạo chẳng những không có buông tay, còn dùng một bàn tay nhẹ nhàng nắm cái cằm tinh xảo của Tại Trung, ép cậu phải nhìn mình: “Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.”

“Chúng ta... Chúng ta đương nhiên có thể làm bạn.” Tại Trung bị khí thế vương giả của Duẩn Hạo làm cho giật mình, ngay cả nói chuyện cũng có chút khiếp đảm.

“Thật tốt quá.” Duẩn Hạo vẫn trầm tĩnh nói, nhưng trên mặt cũng lộ ra một nụ cười mỉm không dễ phát hiện, còn mang theo một tia quỷ dị!

5. Chương 5

Tên của tia bọt Tại hình như là Kim Chung Quốc mới đúng, ta sửa lại nha, cũng may là chưa edit nhiều T.T

Trên bục giảng giáo sư nói đến khí thế ngất trời, dưới bục giảng Tại Trung ghé vào trên bàn, không phải đang ngủ, mà đang du hành ngoài không gian, nam sinh ngồi bên người cậu chán nản lắc lắc đầu.

“Đỉnh linh linh!” Tiếng chuông tan học kéo hồn Tại Trung trở lại địa cầu, “Tuấn Tú, tan học rồi sao?”

“Cậu còn biết tan học à, mình còn nghĩ đến cậu chuẩn bị giao du vũ trụ không trở lại đâu.” Namsinh mà Tại Trung gọi là Tuấn Tú, khuôn mặt hồng hồng giống như đào mận, còn có một đôi mắt nhỏ đáng yêu, rất là thú vị. Tuấn Tú là bạn học của Tại Trung, đồng thời cũng là người bạn tốt nhất của cậu.

“Hi hi, sao lại có chuyện đó? Trên vũ trụ không có Tú Tú đáng yêu, mình sẽ buồn chán lắm nha!”

“Xem như cậu còn có lương tâm, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trưa đi.” Tuấn Tú ôm lấy cổ Tại Trung, hai người cùng nhau đi đến nhà ăn.

Tại nhà ăn.

“Tại Trung à, mình phát hiện cậu gần đây càng ngày càng thích xuất thần, có phải có tâm sự không?” Tuấn Tú không hổ là bạn tốt nhất của Tại Trung, đã nhận ra khác thường của cậu.

“Không thể xem như là có tâm sự, chẳng qua là có một số việc không nghĩ ra.” Tại Trung quyết quyết miệng.

“Chuyện gì?” Tuấn Tú lập tức nhòe dầy, nguyên bản cậu là ngồi ở đối diện Tại Trung, suýt một chút liền vọt đến bên cạnh.

“Ài, có liên quan đến Trịnh Duẩn Hạo.” Tại Trung dùng một bàn tay chống đầu, thở dài một hơi.

“Trịnh Duẩn Hạo? Không phải là chồng trước của cậu sao?” Tuấn Tú quát to một tiếng, Tuấn Tú là một trong số ít những người biết chuyện Tại Trung đã từng kết hôn rồi lại ly hôn.

Tại Trung hốt hoảng che miệng Tuấn Tú: “Hư hư! Không phải cậu định cho toàn thể giới đều biết mình từng kết hôn chứ?”

“Ngô ngô ngô”, Tuấn Tú kéo tay Tại Trung ra, “Sợ cái gì, mình dám cam đoan, cho dù người khác biết cậu từng kết hôn, đám người theo đuổi của cậu cũng sẽ không giảm bớt. Đúng rồi, vừa rồi cậu nói cậu không nghĩ ra chuyện liên quan đến Trịnh Duẩn Hạo, rốt cục là có chuyện gì?”

“Mình cảm thấy càng ngày mình càng không hiểu nổi anh ta. Mấy ngày hôm trước anh ta cùng mình đi tế bái ba ba, thế nhưng anh ta lại nói muốn làm bạn với mình, mình thật sự không hiểu anh ta đang nghĩ cái gì. Kỳ thật, sau khi ly hôn, mình không muốn có quan hệ gì với anh ta nữa, nhưng đối mặt với khí thế của anh ta, mình lại không dám cự tuyệt.”

Nghe xong, Tuấn Tú trầm tư chốc lát, sau đó nghiêm túc nói: “Tại Trung, cậu nói xem Trịnh Duẩn Hạo có thể có âm mưu gì không?”

“Âm mưu? Âm mưu gì chứ?” Tại Trung khấn trương hỏi.

“Ân ân ân, mình đoán Trịnh Duẩn Hạo nhất định có mục đích nào đó không thể cho ai biết. Tại Trung a, cậu phải cẩn thận một chút.” Tuấn Tú vừa nói vừa gật gật đầu, tự nhận là ý tưởng rất hay.

“Như vậy, mục đích mà anh ta không thể cho ai biết rốt cuộc là cái gì?” Tại Trung tha thiết nhìn Tuấn Tú, hy vọng có thể biết được đáp án.

“Ách, cái này, mình chưa nghĩ ra.” Tuấn Tú ngượng ngùng sờ sờ cái ót của mình.

Tại Trung giống như bong bóng bị xì hơi, nghĩ thầm: Sao mình lại đi trông cậy vào chỉ số thông minh của Tuấn Tú chứ, ài!

Đúng vậy, hai tên đầu óc đơn giản ở chung có thể giải quyết được cái gì đây?

“Đúng rồi! Tại Trung, vừa lúc mình có chuyện muốn hỏi cậu nè, mau thành thật khai ra, lần trước cái anh chàng đẹp trai đi xe thể thao đưa cậu tới trường học là ai?” Vài ngày trước, Tuấn Tú thấy một người con trai cao lớn anh tuấn lái xe đưa Tại Trung đến trường học, xem hai người trong lúc đó có bao nhiêu thân mật đi.

“Nga, anh là Thẩm Xương Mân, anh ấy giúp mình phụ đạo bài chuyên ngành, mình có thể thông qua cuộc thi, nói đi nói lại, mình còn không phải nên hảo hảo cảm tạ anh ấy đi.”

“Phải không? Đơn giản như vậy sao? Nhìn quan hệ của hai người hình như không giống vậy bàn nga.” Tuấn Tú cọ cọ vai Tại Trung, ái muội nói.

“Đừng nói vậy, tụi mình chỉ là bạn bè thôi.” Tại Trung giải thích.

“Thật vậy à?” Tuấn Tú không tin, “Tại Trung a, bộ cậu chưa từng nghĩ đến nói chuyện yêu đương sao? Mình biết, dù cho cậu đã từng kết hôn, nhưng lại chưa từng yêu đương bao giờ, nói ra cũng không có ai tin.”

“Nói chuyện yêu đương?” Hình như bản mình thực sự không có nghĩ tới vấn đề này.

“Đúng vậy đúng vậy, mình thấy đại soái ca đi xe thể thao chính là người thích hợp nhất nga!”

“Đừng nói vậy, anh là học đệ của anh Kangta đó.”

“Học đệ thì sao, bộ là học đệ của anh Kangta thì không thể nói chuyện yêu đương với cậu sao?”

“Dù sao thì mình cùng Xương Mân không phải cái loại quan hệ như cậu tưởng đâu.” Nói là nói như vậy, nhưng lời nói của Tuấn Tú cũng đã khơi dậy một trận sóng trong lòng Tại Trung. Bởi vì bạn bè của Tại Trung không nhiều lắm, trừ bỏ Tuấn Tú và Kangta, thật đúng là không có người bạn tri âm nào khác để cậu có thể mở lòng ra. Mà sự xuất hiện của Xương Mân quả thật đã bù vào chỗ trống trong nội tâm của cậu. Như vậy thì mình đối với Xương Mân rốt cuộc là loại tình cảm gì? Bạn bè sao? Có vẻ cũng giống nhưng dường như cũng không phải, bởi vì cảm giác dành cho Xương Mân so với Tuấn Tú hoàn toàn là bất đồng.

Vì cảm tạ Xương Mân đã phụ đạo cho mình, Tại Trung mời Xương Mân đến nhà làm khách, cậu tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú chiêu đãi Xương Mân.

“Oa! Tại Trung, đây đều là một mình em chuẩn bị sao? Nhìn qua thật là mê người a, sắc cùng hương thật tuyệt vời, không biết “vị” thì thế nào nha?” Xương Mân nhìn kiệt tác của Tại Trung đã kiềm chế không được muốn lao vào.

“Vậy mau nếm thử đi.” Chuyện này không dám nói, nhưng Tại Trung đối với trù nghệ của mình rất là tin tưởng.

Xương Mân khẩn cấp cầm lấy chiếc đũa, bắt đầu nhắm nháp mỹ vị. Miệng của Xương Mân đã muốn không thể dùng để nói chuyện nữa, bởi vì đã bị thức ăn nhét đầy, chỉ có thể nhấc ngón tay cái ra dấu với Tại Trung. Thật vất vả đợi cho miệng có chút chỗ trống, Xương Mân mới mồm miệng không rõ nói: “Tại Trung a, ăn quá ngon.”

Nhìn đến thức ăn mình làm có thể khiến người khác hạnh phúc như vậy, chính thỏa mãn lớn nhất của Tại Trung. “Vậy ăn nhiều một chút. Nếu không phải anh giúp tôi nhất định sẽ thi rớt, bữa cơm này coi như là tôi cảm ơn anh.”

“Tại Trung a, như thế nào còn khách khí với tôi như vậy chứ? Nhìn thấy em vui như vậy, em có biết tôi thỏa mãn đến cỡ nào không?” Xương Mân bụng đũa, dùng một loại ánh mắt vô cùng ôn nhu nhìn Tại Trung.

Tại Trung bị Xương Mân nhìn đến ngượng đành nói: “Cái kia, sao anh không ăn nữa, ăn nhiều một chút đi.” Câu nói cuối cùng kia của Xương Mân làm cho Tại Trung cảm thấy là lạ, nhưng lại không thể nói rõ rốt cuộc kỳ quái ra sao.

Dưới bầu không khí ấm áp bữa cơm chiều đã được ăn xong. Xong cơm chiều, Tại Trung và Xương Mân ngồi trên sofa ngoài phòng khách nói chuyện phiếm.

“Tại Trung, em và chồng trước của em còn có liên hệ sao?” Xương Mân tự biết hỏi như vậy rất đường đột, nhưng từ khi ở sân golf gặp Trịnh Duẩn Hạo, Xương Mân vẫn rất để ý đến sự tồn tại của anh ta, mà thái độ không hữu hảo của anh ta cũng khiến cho anh cảm thấy nguy cơ và áp lực. Người đàn ông kia rõ ràng là rất quan tâm Tại Trung, cứ cho rằng hai người đã ly hôn, cũng không có nghĩa là không có khả năng gương vỡ lại lành nha! Mà Xương Mân đã sớm nhận ra tình cảm của mình dành cho Tại Trung, từ lúc nhìn thấy Tại Trung, thì hình bóng của cậu ấy đã được khắc sâu vào trong lòng anh, không có lúc nào là không nhớ tới cậu. Anh quý từng phút từng giây được ở bên cậu ấy. Xương Mân biết anh đã tìm được người anh muốn quý trọng cả đời. Cho nên anh không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi Tại Trung!

“Tôi và anh ta? Không có liên hệ gì hết a, chính là mấy ngày hôm trước cùng đi tế bái cha tôi thôi.” Tại Trung trả lời.

“Phải không? Tại Trung, tôi... anh còn có một vấn đề muốn hỏi em.” Xương Mân tự cố gắng bơm hơi cho mình.

“Anh hỏi đi.”

“Em có thể kết giao với anh được không?” Xương Mân rốt cục nói ra câu nói đặt nặng đã lâu ở trong lòng.

Cái gì? Vừa rồi Xương Mân nói gì đó? Anh ấy nói muốn kết giao với mình! Tại Trung cả kinh, sững sờ một lúc.

Xương Mân thấy Tại Trung không có phản ứng, tiếp tục nói: “Tại Trung, anh thật sự thực yêu em, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc, cho em khoái hoạt, em có thể cho anh một cơ hội không?”

“Tôi... anh thông minh như vậy, mà tôi thì rất ngốc.” Đây giống như không phải lý do cự tuyệt đi.

“Anh không cần quan tâm chỉ số thông minh của em cao hay thấp, hướng chỉ theo anh nghĩ, Tại Trung một chút cũng không ngốc.”

“Nhưng là, tôi đã từng kết hôn, tôi không xứng với anh.” Ở trong lòng Tại Trung, cậu vẫn rất để ý chuyện này, cho nên cho dù gặp người thật tình thích, cũng không dám theo đuổi.

“Anh cũng không quan tâm chuyện em đã từng kết hôn, bởi vì anh không cần biết chuyện quá khứ của em, anh chỉ muốn hiện tại cùng tương lai của em.” Xương Mân giữ vai của Tại Trung, để cho cậu đối mặt với mình.

Nhìn ánh mắt kiên định của Xương Mân, Tại Trung hiểu được Xương Mân thật lòng: “Tôi... Tôi...”

Nhìn thấy Tại Trung do dự, Xương Mân nói: “Tại Trung, đừng lập tức cự tuyệt anh. Đáp ứng anh, hảo hảo ngẫm lại, được không?”

Tại Trung gật gật đầu.

6. Chương 6

Từ khi Xương Mân thổ lộ với Tại Trung đã qua hai ngày, hai ngày này Tại Trung luôn luôn vừa tự hỏi vừa cố gắng giãi bày: Mình quả thật là thích Xương Mân đi, nhưng có phải là kiểu thích của người yêu không?

Vì cái gì lại do dự như vậy chứ?

Đang lúc Tại Trung buồn rầu, tiếng chuông cửa vang lên, Tại Trung nghĩ thầm: Không xong! Trăm ngàn lần đừng là Xương Mân nha, mình còn chưa nghĩ ra nên trả lời anh ấy như thế nào đâu.

Tại Trung tâm tình phức tạp mở cửa ra, nhìn thấy người tới không phải Xương Mân, Tại Trung thở ra một hơi.

“Duẩn Hạo, sao lại là anh?” Nhìn thấy người đứng trước cửa là Duẩn Hạo, Tại Trung giật mình không ít.

“Không thể là anh sao? Vì cái gì nhìn thấy anh đến, em như trút được gánh nặng vậy a?” Duẩn Hạo buồn cười nhìn biểu tình thú vị của Tại Trung.

“Không có a.” Tại Trung chỉ có thể phủ nhận, không cần thiết phải đem phiền não của mình nói cho Duẩn Hạo đi, “Ai, này cún con lông xù hảo đáng yêu nha! Tên gọi là gì a?” Tại Trung thấy trong lòng Duẩn Hạo đang ôm một chú chó nhỏ lông xù, nhất thời hai mắt sáng lên.

“Nó nha, kêu Tùng Nhi.” Duẩn Hạo vừa nói vừa đi vào nhà Tại Trung, nơi này cũng từng là nhà của hắn, Duẩn Hạo nhìn quanh một vòng, phát hiện nơi này sạch sẽ ngăn nắp giống như trước.

“Tùng nhi? Vì cái gì lại gọi là Tùng Nhi?” Tại Trung với tên của chú cún con rất ngạc nhiên.

“Nga, không có nguyên nhân gì, chỉ là cảm thấy tên này dễ gọi.” Đương nhiên không thể nói với em đem hai chữ “Tùng Nhi” đảo lại chính là “Duẩn Hạo” đi, Duẩn Hạo nghĩ thầm.[Tác giả chú thích: Tùng Nhi trong tiếng Hàn viết đảo lại chính là Duẩn Hạo].(Ru: chịu, trình tiếng Hàn của te chỉ ở mức sơ đẳng nên hèm bít, thâu thì tác giả nói sao thì là như vậy đi ^^)

Tại Trung yêu thương xoa xoa cái đầu nhỏ xíu của Tùng Nhi, sau đó chớp chớp đôi mắt to trong suốt ngập nước nhìn Duẩn Hạo:“Tôi có thể ôm nó một cái được không?”

“Đương... đương nhiên.” Duẩn Hạo bị đôi mắt của Tại Trung giật điện, nhất thời nói chuyện lắp bắp, “Tại Trung a, con chó nhỏ này anh vốn muốn tặng cho em. Tùng Nhi là giống chó Cocker Spaniel lông xù vùng Blenheim của Anh, là chó cái.” (chém á, giống chó “điều anh thức” là giê thì hèm bít, google hèm ra)

“Tặng cho tôi? Vì cái gì lại tặng cho tôi?” Tại Trung lại hồ đồ, nam nhân này rốt cuộc muốn làm cho cậu bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn đây?

“Chúng ta là bạn bè a, bạn bè tặng quà cho nhau cần lý do sao? Em nhất định phải nhận lấy nga, xem, Tùng Nhi cũng thực thích em nha.”

Chỉ có kẻ thiếu tế bào não như Tại Trung mới có thể tin tưởng lời của tên nam nhân này, Duẩn Hạo đem Tùng Nhi tặng cho Tại Trung đương nhiên là có mục đích khác: Về sau có thể không kiêng nể gì lấy lý do muốn xem Tùng Nhi mà chạy đến tìm Tại Trung nha.

“Vậy, vậy thì cảm ơn anh, Duẩn Hạo.”

Tại Trung an trí cho Tùng Nhi xong thì quay trở lại phòng khách.

Tại Trung không ngừng lấy tay vò góc áo, bởi vì cậu có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Duẩn Hạo, nghĩ thầm: anh ta mắc gì lại nhìn chăm chăm người ta a, chẳng lẽ trên mặt mình có vết bẩn sao? Ai nha! Không tốt, vừa rồi ăn bánh bơ ngọt, nhất định là bơ dính ở trên mặt rồi. Tại Trung vội rút ra chiếc gương nhỏ bên mình, tả nhìn một cái hữu nhìn một cái, không có phát hiện dấu vết nào của bơ.

“Ha ha.” Nhìn thấy hành động đáng yêu của Tại Trung, Duẩn Hạo nhin không được cười ra tiếng.

“Anh cười cái gì?”

“Cười em quá đáng yêu a. Ha ha!” Vẫn như cũ không ngừng cười được.

Đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên. Tại Trung chạy nhanh đi mở cửa:“Xương Mân!”

“Tại Trung, anh vừa vặn đi ngang qua đây, cho nên đến thăm em.” Trên thực tế, Xương Mân hôm nay là muốn biết đáp án.

Nhưng khi Xương Mân đi vào phòng khách, nhìn thấy trong phòng khách còn có một người nữa, nụ cười trên mặt nháy mắt tiêu thất, đồng dạng, khi Duẩn Hạo nhìn thấy Xương Mân, cũng mất đi khuôn mặt tươi cười.

Không khí hài hòa vừa rồi trong phòng khách tiêu thất, thủ nhi đại chi là hai chàng (đẹp) trai trầm mặc ngồi đối diện, Duẩn Hạo và Xương Mân đều dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm đối phương.

Nhưng Tại Trung đơn thuần chỉ nghĩ rằng Duẩn Hạo và Xương Mân còn chưa quen đối phương, cho nên không khí mới có thể xấu hổ, vì điều tiết không khí, Tại Trung nói: “Các anh muốn uống cà phê không? Tôi pha cà phê rất thơm nga.”

Đối mặt Tại Trung, biểu tình của cả hai anh chàng lại trở thành ôn nhu: “Được.”

Đợi cho Tại Trung đi vào phòng bếp, Xương Mân lạnh lùng nói một câu với Duẩn Hạo: “Chúng ta đi ra vườn nói chuyện!”

“Được!” Chẳng lẽ Trịnh Duẩn Hạo ta lại sợ người sao!

Sau khi hai người đi ra vườn, Xương Mân chất vấn Duẩn Hạo: “Trịnh Duẩn Hạo, anh rốt cuộc có ý đồ gì? Vì cái gì luôn đến làm phiền Tại Trung?”

“Làm phiền? Hừ! Đừng nói những lời khó nghe như vậy, tôi chỉ là tới thăm Tại Trung mà thôi, có ai quy định vợ chồng sau khi ly hôn về sau sẽ không thể làm bạn chứ?!” Duẩn Hạo khinh thường liếc Xương Mân một cái.

“Đại khái chỉ có Tại Trung mới có thể tin tưởng chuyện ma quỷ của anh, tôi không dễ lừa như em ấy đâu. Trịnh Duẩn Hạo, anh hãy nhớ kỹ, tôi sẽ không để anh tổn thương Tại Trung.”

“Nga? Anh lấy tư cách gì mà nói với tôi cái kiểu đó?”

“Chỉ bằng tôi là thật lòng yêu Tại Trung, mà anh, theo ý tôi, chính là chỉ muốn đùa bỡn em ấy.” Xương Mân càng lúc càng kích động, giọng không khỏi càng nói càng to.

“Tôi đối với em ấy như thế nào đó là chuyện của tôi, không tới phiên anh hỏi đến. Nhưng thật ra anh, thật sự rất buồn cười, lại coi thứ mà Trịnh Duẩn Hạo tôi ném đi như bảo bối a?” Trong giọng nói của Duẩn Hạo lộ vẻ trêu tức, hẳn là cố ý nói như vậy chọc giận Xương Mân.

Xương Mân bị hoàn toàn chọc giận, giờ nắm tay lên đâm vào mặt Duẩn Hạo.

“A!” Đây không phải là tiếng kêu của Duẩn Hạo mà là tiếng kêu sợ hãi của Tại Trung. Tại Trung pha xong cà phê, trở lại phòng khách, không thấy Duẩn Hạo và Xương Mân, đương nhiên sẽ ra vườn tìm người, không nghĩ tới vừa vặn bị cậu nhìn thấy một màn Xương Mân đánh Duẩn Hạo.

“Duẩn Hạo, anh có bị thương nặng lắm không?” Tại Trung hốt hoảng chạy nhanh đến xem thương thế của Duẩn Hạo.

“Tại Trung, đau quá a.” Duẩn Hạo giả bộ một bộ rất đau, còn ôm lấy bên mặt đã sưng lên như cái bánh nhân đậu.

“Ai nha, khóe miệng của anh chảy máu rồi! Mau, vào trong phòng tôi bôi thuốc cho anh.” Tại Trung khẩn trương nói.

Xương Mân bị bỏ qua một bên tức giận kéo Tại Trung đến bên người: “Tại Trung, em đừng để Trịnh Duẩn Hạo lừa, hắn đang giả vờ đó.”

Tại Trung gạt tay Xương Mân ra, “Xương Mân, sao anh lại nói như vậy chứ? Đánh người là lỗi của anh, anh còn nói xấu Duẩn Hạo!”

“Anh....” Xương Mân nghẹn lời, Tại Trung không tin lời anh nói.

“Xương Mân, anh đi về trước đi, có chuyện gì chúng ta bàn lại sau.” Lúc này Tại Trung không muốn bận tâm đến anh, cậu chỉ lo lắng cho thương thế của Duẩn Hạo.

Xương Mân biết còn tiếp tục ở tại chỗ này cũng là tự tìm mất mặt, Xương Mân xoay người chuẩn bị rời đi, ngay khoảnh khắc anh xoay người, anh đã nhìn thấy nụ cười giảo hoạt của Duẩn Hạo, Xương Mân biết ván này anh đã thua.

Trong phòng khách, Tại Trung tự tay thoa thuốc cho Duẩn Hạo.

“A! A!” Duẩn Hạo không ồm mà rên la.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi sẽ nhẹ tay hơn.” Tại Trung thật cẩn thận thoa thuốc cho Duẩn Hạo, còn thường xuyên thổi thổi vết thương. Kỳ thật, chỉ có một vết bầm nhỏ bên khóe miệng.

Thân thể Duẩn Hạo áp sát vào Tại Trung, hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy khuôn ngực tuyết trắng của cậu, còn có đôi môi đỏ mọng ở trước mắt hắn không ngừng chu lên, tất thấy làm cho Duẩn Hạo tâm viên ý mã. (hem nhớ là giề)

Đột nhiên, Duẩn Hạo dùng một bàn tay bắt lấy cánh tay đang thoa thuốc cho mình, tay kia thì chế trụ đầu của Tại Trung, đem nó ấn vào môi mình, bá đạo hôn lên cánh hoa phấn nộn của Tại Trung, tinh tế vuốt ve. Tại Trung theo bản năng định lùi về sau, lại bị cánh tay của Tại Trung giữ chặt, gắt gao ôm vào trong lòng.

“Ngô ngô ngô, ừ ừ.....” Tại Trung bắt đầu đánh lên ngực Duẩn Hạo, muốn tách rời khỏi cái hôn nồng nhiệt này, nhưng vô ích.

Hiểu mình thoát không được kiềm chế của nam nhân này, nhưng tốt xấu gì thì Tại Trung còn muốn hô hấp a, Tại Trung vừa mới hé miệng định hít một chút không khí, khiến cho Duẩn Hạo bắt được cơ hội. Cái lưỡi nóng như lửa của Duẩn Hạo luồn vào trong miệng của Tại Trung, cuồng vọng công thành chiếm đất, cũng cuốn lấy cái lưỡi thơm tho đang muốn chạy trốn của Tại Trung, khiến cho nó khiêu vũ cùng mình. Duẩn Hạo một bên tùy ý nhắm nháp vị ngọt của Tại Trung, một bên khê cắn cánh hoa non mềm của cậu. Ngọt ngào mang theo cảm xúc tuyệt vời ủa đến, lần đầu tiên Duẩn Hạo kinh ngạc với một nụ hôn, cho tới bây giờ hắn chưa từng biết, chỉ là một nụ hôn cũng có thể làm cho hắn trầm luân!

Duẩn Hạo tiếc nuối tách khỏi Tại Trung, bởi vì hắn cảm thấy thiên hạ trong lòng đã muốn hít thở không thông.

Không có một màn mắng chửi như Duẩn Hạo dự đoán, dù sao cũng là mình cưỡng hôn Tại Trung, tương phản, lúc này Tại Trung chỉ im lặng cúi đầu, nhìn không được biểu tình trên mặt.

Duẩn Hạo nhẹ nhàng mà nâng mặt Tại Trung lên, nhìn thấy nước mắt không ngừng từ trong đôi mắt xinh đẹp chảy xuống, lướt qua khuôn mặt tuyết mỹ, đọng lại trong lòng bàn tay của Duẩn Hạo.

Tại Trung vẫn không nói gì, đột nhiên Tại Trung giơ tay lên, cho hắn một cái tát.

Duẩn Hạo hoàn toàn có thể né tránh, nhưng hắn không có làm như vậy, tự nguyện nhận lấy cái tát này.

Giống chó Cocker Spaniel lông xù vùng Blenheim của Anh

7. Chương 7

Tại Trung hai mắt dầm lệ mông lung nhìn bàn tay phải vừa đánh người của mình, không biết làm sao. Từ nhỏ đến lớn, Tại Trung chưa từng đánh ai, cho dù mới trước đây bị bạn bè trêu chọc, nói cậu là con rơi, Tại Trung cũng chưa hề nghĩ tới muốn đánh người. Nhưng lúc này đây, Tại Trung thật sự động thủ. Cậu không rõ, nam nhân trước mắt này không phải nói muốn làm bạn với cậu sao, nhưng vừa rồi chuyện hắn làm với mình căn bản là không phải là hành động của bạn bè. Tại Trung rất tức giận, nụ hôn đầu tiên cậu luôn luôn gìn giữ cứ như vậy bị chồng trước của mình tước đoạt.

Tại Trung hung tợn trừng mắt nhìn Duẩn Hạo, vốn là đôi mắt to, nổi giận lại càng thêm to tròn, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì tức giận mà đỏ bừng, trên mặt còn ướt nước mắt, thường thường hấp hấp cái mũi, ở trong

mắt Duẩn Hạo, dáng vẻ này của Tại Trung càng thêm khiến mọi người trù mến, khiến cho hẳn lại có một loại xúc động muốn ôm cậu vào trong lòng, hảo hảo yêu thương một phen.

Duẩn Hạo sờ sờ khuôn mặt vừa được thưởng một cái tát: “Tại Trung a, em có biết em đánh người rất đau ai.” Nói là nói như vậy, nhưng là trên mặt Duẩn Hạo vẫn lộ vẻ tươi cười như cũ.

“Anh xứng đáng bị đánh, tên đại sắc lang này, anh mau trả lại cho tôi nộ hôn đầu tiên, mau trả cho tôi!” Tại Trung hét lớn.

“Muốn anh trả? Tốt!” Vừa mới dứt lời, Duẩn Hạo tà mị cười, lại kéo Tại Trung vào trong lòng. Không để ý đến phản kháng của Tại Trung, Duẩn Hạo dùng sức đặt Tại Trung nằm lên sô pha, hàm trụ đôi môi hồng nhuận trước mắt, mãnh liệt hấp dẫn hương vị ngọt lành của cậu.

Tại Trung liều mạng cào lên tấm lưng dày rộng của Duẩn Hạo, muốn chấm dứt cái trò hôn môi khiến cho cậu mặt đỏ tim đập. Duẩn Hạo căn bản bất vi sở động, chuyên tâm hưởng thụ vị ngọt của Tại Trung.

Thẳng đến khi Duẩn Hạo chủ động buông Tại Trung ra, nộ hôn nồng nhiệt mới chấm dứt. Tại Trung rất muốn thưởng cho hắn thêm một bạt tai, đáng tiếc hai tay hai chân của cậu đều bị nam nhân này dùng thân thể ngăn chặn, Tại Trung chỉ có thể phẫn hận trừng mắt nhìn hắn: “Anh, rốt cuộc vì cái gì lại làm như vậy? Anh nói muốn làm bạn với tôi, lại tặng Tùng Nhi cho tôi, đây là mục đích của anh sao? Chính là muốn chiếm tiện nghi của tôi sao?” Tại Trung nói xong, trong mắt lại giàn dụa nước mắt.

“Không phải như em nghĩ đâu.” Duẩn Hạo vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt cho Tại Trung.

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

“Bởi vì”, Duẩn Hạo tạm dừng một chút, “Em bị anh nhìn trúng!”

Có ý tứ gì? Tại Trung ở trong lòng lập lại một lần câu nói vừa rồi của hắn, vẫn là vẻ mặt mờ mịt.

“Nói cách khác, anh nhìn trúng em, anh muốn có em!” Duẩn Hạo tiếp tục giải thích nói, trong giọng nói tràn ngập khí phách.

“Anh muốn tôi làm gì?” Tại Trung vẫn không hiểu được lời nói của Duẩn Hạo.

“Ý của anh là muốn em ở lại bên người anh, muốn em hoàn toàn thuộc về anh, nói như vậy, đã hiểu chưa?” Duẩn Hạo kiên nhẫn giải thích, một bàn tay còn cọ xát bờ môi của Tại Trung vừa bị cắn.

Tại Trung vẫn là lắc đầu, Duẩn Hạo một tay kéo Tại Trung ngồi dậy, rồi hai tay ấn lên hai vai của cậu, “Em nghe rõ rồi chứ, anh hôn em là bởi vì anh thích em, nói như vậy em đã hiểu chưa?” Duẩn Hạo cơ hồ rống lên.

“Vì cái gì lại thích tôi chứ?” Tại Trung thật vất vả từ khiếp sợ bình tĩnh lại, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Anh cũng không biết vì cái gì! Anh chỉ biết, sau khi ly hôn, mỗi ngày anh đều muốn em, nhìn thấy em thân mật cùng Thẩm Xương Mân như vậy, anh dường như đổ kị đến phát điên, anh sắp điên rồi. Tại Trung, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Anh sẽ không bao giờ để em cô đơn một mình nữa, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em!”

Tại Trung gạt cánh tay đặt trên vai mình ra, sau đó lắc đầu: “Không muốn! Ta không muốn như vậy! Nếu nửa năm trước anh có thể nói với tôi những lời như vậy, tôi nhất định sẽ ở bên anh, nhưng nửa năm trước, anh không hề cho tôi chút cơ hội bước vào trong lòng anh. Mà bây giờ, tôi đối với anh đã không còn chút cảm giác nào.”

“Tại Trung, không phải như thế, đây không phải là những lời thật lòng của em, em đang hận anh sao? Hận anh trước kia bỏ rơi em?” Bị Tại Trung cự tuyệt Duẩn Hạo thập phần kích động.

“Không phải, Duẩn Hạo. Chuyện quá khứ thì cứ cho nó qua đi! Chúng ta vẫn là bạn.”

“Bạn? Anh căn bản không muốn cùng em làm bạn. Được rồi, bây giờ anh không bức em. Nhưng mà, em nhớ kỹ, anh sẽ không buông tay khỏi em. Anh sẽ một lần nữa bắt đầu theo đuổi em, cho đến khi em chấp nhận anh mới thôi.” Nói xong câu đó, Duẩn Hạo đứng dậy sửa sang lại tây trang một chút, rồi khỏi biệt thự của Tại Trung, lưu lại Tại Trung ngồi ngẩn người trên sô pha.

Sau khi bước ra khỏi biệt thự, Duẩn Hạo quay đầu nhìn thoáng qua, ở trong lòng thầm nói: “Anh sẽ không bao giờ để cho người mình thích trốn thoát khỏi anh! Tại Trung, em là của anh!”

Kỳ thật, làm cho Tại Trung phiền lòng không phải là thổ lộ bất thành linh của Duẩn Hạo, mà là Xương Mân đột nhiên biến mất.

“Số điện thoại quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.” Trong điện thoại truyền đến thủy chung đều là những lời này.

Mấy ngày nay Tại Trung cẩn thận nghĩ, Xương Mân không phải là loại người tùy tiện động thủ đánh người, nhất định là có nguyên nhân gì mới có thể khiến cho anh ấy không khống chế được, mà ngày đó thái độ của mình đối với anh ấy nhất định là làm cho Xương Mân thương tâm, cho nên Xương Mân mới có thể trốn tránh mình, không muốn gặp mình.

“Ai, làm sao bây giờ đây? Ít nhất cũng nên giải thích với Xương Mân nha, mà mình ngay cả người ta ở đâu cũng không biết.”

Đột nhiên, linh quang chợt lóe, Tại Trung nhớ tới có một người có thể giúp cậu, ‘Sao mình lại quên mất anh Kangta chứ!’ Tại Trung nhanh chóng bấm số di động của Kangta.

“Alô, anh Kangta, là em Tại Trung a.”

“Nga yêu, Tiểu Tại, tìm anh có chuyện gì nha?”

“Anh, anh có biết bây giờ Xương Mân đang ở đâu không? Em không thể liên lạc được với anh ấy.”

“Xương Mân? Cậu ấy đi Nhật Bản công tác nha, hôm trước đi, một tuần sau mới về, em không biết sao?”

“Anh ấy không nói cho em biết.” Xương Mân quả nhiên đang tức giận, Tại Trung nghĩ thầm.

“Kỳ quái, sao Xương Mân không nói với em chứ?” Kangta đã sớm biết Xương Mân thích Tại Trung, cũng là anh cổ vũ Xương Mân đi thổ lộ. Nhưng bây giờ Xương Mân đi công tác bên ngoài lại không nói với Tại Trung, không phải rất kỳ quái sao? Chẳng lẽ hai người đang có mâu thuẫn, “Tiểu Tại, em với Xương Mân có chuyện gì rồi sao?”

“A? Không... Không.”

Tại Trung rất ít khi nói dối, cho nên cứ ấp a ấp úng, rõ ràng chính là có việc giấu diếm: “Tiểu Tại, không ngoan nga, khi nào thì học được cách nói dối anh?” Kangta cố ý dùng một loại ngữ khí nghiêm túc nói.

“Em... em sợ là Xương Mân đang giận em, nhưng là em lại tìm không thấy anh ấy.” Tại Trung nói xong liền vô thức cúi đầu.

“Xương Mân vì cái gì mà lại giận em?”

Tại Trung đem chuyện đã xảy ra ngày đó từ đầu chí cuối nói cho Kangta. Kangta lúc này mới biết được Duẩn Hạo vẫn đi gặp Tại Trung, cùng cậu dây dưa không rõ, nhất thời giận dữ.

“Anh, anh, anh còn đang nghe chứ?” Thấy đầu dây điện thoại bên kia chậm chạp không chút động tĩnh, Tại Trung thực sốt ruột.

“Nga, anh ở”, Kangta cố gắng thu hồi cảm xúc, “Tiểu Tại, em yên tâm đi, Xương Mân nhất định là công tác bận quá mới không liên lạc với em, nếu anh biết cậu ta quay về Hàn Quốc, anh nhất định sẽ nói với em.”

“Được rồi! Gặp anh sau nha.”

Kangta tắt điện thoại xong, mắng một tiếng: “Trịnh Duẩn Hạo khốn kiếp, còn dám có ý đồ với Tiểu Tại, ta sẽ không tha cho người!”

8. Chương 8

Sáng sớm một ngày, Tại Trung mở cửa chuẩn bị đi học, không nghĩ tới vừa mở cửa liền nhìn thấy Duẩn Hạo đang ôm một bó Hồng Mân Côi, đứng trước cửa nhà cậu.

“Duẩn Hạo?” Tại Trung kinh hô một tiếng.

“Tại Trung, em rốt cục đã đi ra, anh đứng ở chỗ này chờ em lâu lắm rồi.” Nhìn thấy Tại Trung, Duẩn Hạo đỡ xuống vẻ lãnh khốc khi làm việc, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười sung sướng.

“Vì cái gì không ấn chuông cửa?” Cứ mỗi lần đối mặt với Duẩn Hạo làm cho Tại Trung cảm thấy thực không được tự nhiên, nhưng Tại Trung cũng hiểu được đạo lý người tới chính là khách, nho nhã lễ độ hỏi hần.

“Anh không muốn quấy rầy em nghỉ ngơi, nhưng lại không muốn bỏ lỡ không gặp được em, cho nên anh sớm đã chờ ở đây. Tại Trung, bó hoa này là tặng cho em.” Đây là lần đầu tiên Duẩn Hạo tặng hoa cho Tại Trung, Duẩn Hạo đã quyết định, về sau mỗi ngày hần đều sẽ tự mình đưa hoa đến trước cửa, cũng không tin Tại Trung lại không cảm động.

Nhưng là, ngoài dự kiến của Duẩn Hạo, trên mặt Tại Trung hoàn toàn tìm không được chút biểu tình kinh hỉ nào, ngược lại hàng lông mi thanh tú nhẩn lại.

Duẩn Hạo khản trương hỏi: “Làm sao vậy? Không vui sao?” Duẩn Hạo nghĩ rằng: Không có đạo lý nha, ngày hôm qua cái tên luyến ái phóng khoáng lạc quan Phác Hữu Thiên còn nói cái gì mà ‘99 đóa Hồng Mân Côi, nhất định ôm mỹ nhân về’.

“Không thích, tôi không thích nhất chính là hoa hồng, nhất là Hồng Mân Côi.” Tại Trung bĩu môi chán ghét nhìn thoáng qua bó hoa trong tay Duẩn Hạo. Tại Trung quả thật rất chán ghét Hồng Mân Côi, chứ không phải bởi vì người tặng hoa là Duẩn Hạo mà cố ý nói như vậy. Cậu vẫn cho rằng Hồng Mân Côi là loài hoa tục khí nhất. Tại Trung nhỏ giọng than thở một câu: “Hảo tục khí nga!”.

Tục khí? Khóe miệng Duẩn Hạo run rẩy: “Ha ha, loài hoa tục khí càng làm tăng thêm vẻ thanh lệ thoát tục của Tại Trung nhà chúng ta, đúng không?”

Bị Duẩn Hạo ca ngợi trắng trợn, làm cho mặt Tại Trung đỏ ửng, hết sức xinh đẹp động lòng người, trong lòng ngứa ngáy. Duẩn Hạo kéo tay Tại Trung, Tại Trung định rút tay ra, bất đắc dĩ bị Duẩn Hạo giữ chặt: “Mắc mớ gì mà kéo tay tôi a?”

“Bởi vì anh muốn đưa em đến trường học a.” Nói xong liền đem Tại Trung nhét vào ghế phụ.

“Ai? Không cần, tôi muốn tự đi.” Tại Trung giãy dụa định xuống xe, nhưng cửa xe đã bị Duẩn Hạo khóa lại, Tại Trung căn bản mở không ra.

“Ngoan ngoan ngồi yên, chúng ta xuất phát!”.

Trên đường.

“Duẩn Hạo, chúng ta vẫn là làm bạn bè đi, anh cứ đối xử với tôi như vậy tôi không quen.” Trên xe, Tại Trung quay đầu nhìn Duẩn Hạo rụt rè nói.

“Vậy cứ từ từ thích ứng, từ từ quen với anh a! Tại Trung, anh sẽ không bao giờ buông tay khỏi em nữa.” Duẩn Hạo nghiêm túc nói với Tại Trung, hơn nữa siết chặt một bàn tay của cậu, cho thấy quyết tâm của hần.

Tại Trung nhìn thấy ánh mắt thâm tình mà kiên định của Duẩn Hạo, không biết nên cự tuyệt hần đi. Sự tình sao lại biến thành như vậy chứ? Nguyên lai cứ tưởng rằng bản thân mình sẽ không bao giờ gặp lại nam nhân này nữa, cũng buông xuống ảo tưởng với hần, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng hần vì cái gì khi mà mình đã bắt đầu quên đi hần một lần nữa lại trở lại bên người mình chứ?

Nửa năm trước, Tại Trung lần đầu tiên nhìn thấy Duẩn Hạo, còn có một loại cảm giác tâm động: Lông mày anh khí, mũi cao thẳng, cánh môi bạc khêu gợi, ngũ quan hoàn mỹ, trần ngập mị lực cùng khí phách nam tính. Tại Trung không khỏi cảm thán ở trong lòng, nguyên lai chồng của mình lại đẹp trai đến như vậy! Nhưng sau đó cuộc sống hôn nhân đã hoàn toàn đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của cậu. Nam nhân này lạnh lùng

không để ý đến cậu khiến cho Tại Trung đau lòng, mà bất hạnh này Tại Trung lại không thể kể với bất kỳ ai. Ở trước mặt cha thì cậu còn phải cùng Trịnh Duẩn Hạo diễn trò, giả trang vợ chồng ân ái. Dần dần, Tại Trung mệt mỏi, tình yêu dành cho nam nhân này đã tan thành mây khói. Cho nên khi Trịnh Duẩn Hạo muốn ly hôn, Tại Trung lập tức sẵn sàng đáp ứng, bởi vì chỉ có ly hôn mới là giải thoát cho cậu.

Nghĩ đến ủy khuất nửa năm qua, nước mắt của Tại Trung lại một lần nữa không nhịn được trào ra.

Nhìn thấy Tại Trung khóc, Duẩn Hạo vội dừng xe ven đường, kéo Tại Trung vào lòng, ôm lấy thân thể mềm mại đang run nhè nhẹ.

“Buông.” Tại Trung giãy dụa, hiệu quả chính là, cánh tay đang ôm cậu lại gia tăng khí lực, hung hăng đem cậu khóa vào khuôn ngực rộng lớn.

“Anh không buông, anh đã nói rồi anh sẽ không bao giờ buông tay ra nữa.”

Thấy Tại Trung không giãy dụa nữa, Duẩn Hạo ôn nhu nâng khuôn mặt ướt đẫm của cậu lên, nhẹ nhàng mà hôn lên khóe mắt của cậu. Sau khi liếm sạch hết nước mắt, lại hôn xuống hai gò má thấm ướt, sau đó xúc cảm mềm mại lơ đãng dừng ở trên đôi môi phớt hồng của Tại Trung. Duẩn Hạo nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa non mềm, dùng lưỡi khai mở cái miệng nhỏ nhắn. Lúc này đây, Duẩn Hạo hôn thật sự ôn nhu, tiếp theo lại vẫn dùng động tác nhẹ nhàng ôn nhu, lặng lẽ rời đi.

Tại Trung lại lâm vào hỗn loạn, không hề chớp mắt lấy một cái.

“Tại Trung, là anh làm em thương tâm. Về sau sẽ không đâu, tin tưởng anh! Tốt lắm, bé con ngoan, đừng khóc, lát nữa đến trường học, để cho bạn học nhìn thấy Tại Trung nhà chúng ta biến thành mèo con lem luốc, sẽ dọa người nha!”

Xe dừng trước cổng trường, Duẩn Hạo đích thân mở cửa xe cho Tại Trung, Tại Trung xoay người định bỏ đi, bởi vì trong lòng cậu rất lộn xộn, sự xuất hiện của nam nhân này đã phá vỡ yên tĩnh trong nội tâm của cậu.

Duẩn Hạo giữ chặt Tại Trung, cười cười: “Tại Trung, anh sẽ chờ em, tựa như trước kia em từng chờ anh vậy.” Thông minh như Trịnh Duẩn Hạo, hẳn như thế nào lại không biết Tại Trung từng ái mộ hắn, đồng dạng, Duẩn Hạo cũng rất rõ ràng là chính mình tự tay hủy diệt tình yêu này. Tại Trung, lần này đến phiên anh theo đuổi em!

Giờ nghỉ, Tại Trung cùng Tuấn Tú ở nhà ăn trường học nói chuyện phiếm.

“Tại Trung a, hôm nay cái gì mình cũng đều nhìn thấy. Người đưa cậu tới trường không phải là ông chồng trước của cậu Trịnh Duẩn Hạo sao? Thật là khiến cho người ta ngoài ý muốn nha!” Tuấn Tú từ sáng sớm đã hiểu kì không thôi, chính là lúc đang học nên không có cơ hội hỏi Tại Trung.

“Mình cũng thực ngoài ý muốn, Trịnh Duẩn Hạo này thật sự là làm cho người ta không thể hiểu nổi.” Tại Trung một tay chống đầu, thở dài một hơi, “Anh ta nói muốn bắt đầu một lần nữa với mình, Tuấn Tú, cậu nói mình nên làm cái gì bây giờ a?”

“Cái gì?” Tuấn Tú từ trên ghế nhảy dựng lên.

Tại Trung nhanh chóng đem Tuấn Tú ấn trở về: “Xem đi, cậu cũng hiểu được bất khả tư nghị a.”

“Rất ngoài ý muốn nha! Hảo mã còn không ăn cỗ cũ nha. Trịnh Duẩn Hạo thế nhưng lại muốn ăn đồ cũ như cậu a?” Tuấn Tú khoa trương lắc lắc đầu.

“Cậu mới là đồ cũ á, mình còn chưa đáp ứng hắn mà.”

“Nhưng là, cậu đã bắt đầu động tâm! Tại Trung a, không phải cậu vẫn là có chút thích hắn ta sao?”

“Àn!” Tại Trung gật gật đầu, dù sao Trịnh Duẩn Hạo là người thứ nhất làm cho cậu động tâm nhân, nhưng cậu còn có thể tin nhiệm hắn ta sao?

“Ai, thật sự là muốn đi đạo, nói không chừng đến cuối cùng, chẳng qua là chạy một vòng lớn, lại quay về điểm xuất phát.”

“Tuấn Tú, mình có nên chấp nhận Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa hay không?” Tại Trung bắt lấy cánh tay Tuấn Tú muốn biết đáp án.

“Tại Trung, vấn đề này không ai có thể giúp cậu giải quyết, chỉ có thể hỏi trái tim của cậu. Bất quá, vô luận là cậu quyết định như thế nào, mình cũng sẽ chúc phúc cho cậu.” Tuấn Tú vỗ vai Tại Trung cổ vũ.

“Cám ơn cậu, Tuấn Tú.”

“Đúng rồi, Tại Trung. Gần đây, mình ngoài ý muốn đụng phải hàng xóm cũ trước đây, không nghĩ tới anh ta bây giờ hiện tại đã là một đại luật sư.” Tuấn Tú hưng phấn nói.

Tại Trung rất cục lộ ra tươi cười: “Gặp được anh chàng hàng xóm cũ mà cao hứng như vậy sao? Không phải cậu thích anh ta đấy chứ?”

“Cái gì chứ, mình nào có thích hấn ta, lớn lên giống như con chuột vậy, mình gọi hấn là Phác Đại Thước, hấn còn không cao hứng đâu, cứng rắn nói mình tên là Phác Hữu Thiên!” Tuấn Tú nhếch mép, làm bộ khinh thường.

Trời ạ! Thế giới này cũng quá nhỏ đi!

“Tuấn Tú, mình nói cho cậu, Phác Hữu Thiên đại luật sư mà cậu nói chính là bạn tốt của Trịnh Duẩn Hạo, anh ta giúp mình và Trịnh Duẩn Hạo làm thủ tục ly hôn.” Tại Trung có chút như trẻ con bĩu môi giận dữ kể về Phác Hữu Thiên, giống như cậu và Trịnh Duẩn Hạo ly hôn là do Phác Hữu Thiên một tay tạo thành.

“A a a!” Tuấn Tú phát ra âm thanh như cá heo kêu làm người ta run rẩy.

Hồng Mân Côi

9. Chương 9

Mấy ngày kế tiếp, Duẩn Hạo quả thực theo như lời hấn nói mỗi ngày tự mình đưa hoa đến trước cửa nhà Tại Trung, hoa tulip màu đỏ, đầy trời tinh (hồng hũ), thủy tiên tây dương, kang nãi nhĩ màu trắng (cẩm chướng)..... Chỉ cần là hoa biểu trưng cho tình yêu, Duẩn Hạo đều mua hết mang đến. Trừ bỏ tặng hoa, mỗi ngày Duẩn Hạo còn đưa Tại Trung đi học. Đến trước cổng trường, Duẩn Hạo cố ý ở trước mặt bạn học của Tại Trung mà giả trò với cậu, ôm ôm eo nhỏ, nắm nắm bàn tay nhỏ bé, vuốt ve khuôn mặt, hôn nhẹ hai má, giống tuyên bố quyền sở hữu của mình với cậu, Tại Trung muốn trốn cũng trốn không thoát. Duẩn Hạo muốn làm cho những người theo đuổi cậu biết khó mà lui.

Quả nhiên mục đích của hấn đã đạt được.

Bạn học bảo: “Tại Trung, bạn trai của cậu thật đẹp trai a, khó trách cậu cảm thấy những người khác chướng mắt.”

Bạn học Ất (A): “Oa! Soái công mỹ thụ, cường công nhược thụ, ta thích nhất BL(Boy love) xứng đôi ai!”

Đồng học Bính (B): “Bạn trai của Tại Trung không phải là tổng tài của tập đoàn Quốc Vũ Trịnh Duẩn Hạo sao? Anh chàng này vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền, mình hảo hâm mộ Tại Trung nga!”

Tại Trung vô lực lắc đầu, bây giờ thì bạn học chung quanh đều cho rằng Trịnh Duẩn Hạo là bạn trai của cậu, ngay cả Tuấn Tú cũng không ngoại lệ.

Tại Trung chỉ có thể ở trong lòng hò hét: Người ta vẫn là độc thân a!!!!

“Tại Trung a, em vẫn là thuận theo dân ý, ngoan ngoãn theo anh đi.” Trong đầu Tại Trung luôn vang vọng những lời của Duẩn Hạo. Mỗi lần nghe thấy hấn nói như vậy, Tại Trung đều có loại cảm giác muốn đánh người. Duẩn Hạo nhìn thấy tay của Tại Trung nắm lại thành quyền, lại cột nhả bổ sung: “Nếu Tại Trung muốn đánh anh, cứ đánh đi! Đánh là thân mạng là yêu nha!”

“A a a a!” Tại Trung đau đầu ngã vật lên trên bàn.

Mấy ngày nay, tâm tình của Duẩn Hạo tốt vô cùng, dù cho Tại Trung không có đáp ứng bắt đầu lại với hắn, nhưng Tại Trung đã không còn kháng cự hắn. Đối với những động tác nhỏ cổ ý của hắn, cậu cũng cam chịu. Nhưng lúc Duẩn Hạo đang đắm chìm ở trong ngọt ngào, một thanh âm đè nén phần nộ vang lên trên đỉnh đầu của hắn: “Trịnh Duẩn Hạo, chúng ta nói chuyện!”

Duẩn Hạo ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện, hứng thú nhìn biểu tình nghiêm túc của Kangta: “Trợ lý vĩ đại của tôi, sao lại chủ động tìm tôi nói chuyện vậy?”

“Hừ! Anh biết rõ còn cố hỏi.” Kangta ngồi xuống ghế, hai tay lần lượt khoanh ở trước ngực.

“Nga? Anh cho rằng tôi nên biết chuyện gì?”

“Đương nhiên là chuyện của anh và Tại Trung.” Kangta không muốn đi vòng vèo, trực tiếp nói ra ý đồ, “Tôi muốn anh cách xa Tại Trung một chút, đừng đến quấy rầy em ấy!”

Duẩn Hạo nhếch môi: “Anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi?”

“Tôi không có quyền ra lệnh cho anh, nhưng tôi có trách nhiệm bảo hộ Tại Trung. Tại Trung ở bên anh chỉ có tổn thương mà thôi.”

“Tôi biết, anh xem như là anh trai của Tại Trung, muốn bảo hộ em ấy cũng không có gì kỳ quái, nhưng anh vì cái gì lại cho rằng Tại Trung ở bên tôi sẽ bị tổn thương chứ?”

“Anh còn dám hỏi sao? Trước kia anh đã đối xử với Tại Trung như thế nào, trong lòng anh rõ nhất, chẳng lẽ còn cần tôi nói rõ ra sao?”

Nhắc tới chuyện đã qua, đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Duẩn Hạo! Cuộc sống hôn nhân nửa năm trước, Duẩn Hạo không hề làm cho Tại Trung cảm thấy hạnh phúc, ngược lại làm cho cậu ấy thương tâm đến vậy, đừng nói là Kangta không thể tha thứ cho hắn, ngay cả chính hắn cũng vô pháp tha thứ cho mình.

“Chuyện trước kia tôi không muốn giải thích với anh, bất quá có một việc tôi có thể minh xác nói cho anh, tôi sẽ không buông tay khỏi em ấy nữa, tôi sẽ làm cho em ấy một lần nữa trở lại bên người tôi.”

“Tôi rất khâm phục sự tự tin của anh, bất quá anh đừng quên một việc, đó là ảnh hưởng của tôi với Tại Trung. Theo tôi được biết, Tại Trung còn chưa đáp ứng bắt đầu lại với anh, cho nên anh đừng đắc ý quá sớm nga.” Nói xong câu đó, Kangta đứng dậy rời khỏi văn phòng.

“Anh....” Duẩn Hạo tức giận một quyền đánh lên bàn làm việc, khiến cho văn kiện đều rung rung. Hắn quả thật đã bỏ qua chuyện này, Tại Trung và Kangta quen nhau đã hơn mười năm, Tại Trung rất tín nhiệm và thích anh ta, đặc biệt sau khi chú mất càng thêm y lại vào anh ta. Nếu Kangta không đồng ý, chỉ sợ Tại Trung sẽ nghe lời Kangta. Vốn tình cảm của Tại Trung dành cho mình còn chưa đủ kiên định, vạn nhất Kangta đến quấy rối, Tại Trung sẽ càng thêm dao động. Không được! Ta phải nhanh chóng bắt lấy Tại Trung mới được.

Trước cửa trường Đại học.

“Tại Trung!” Duẩn Hạo soái khí tựa vào cánh cửa xe Pháp Lạp Lợi(Ferrari) màu đỏ, thập phần phong cách.

Bạn học chung quanh đã bắt đầu bàn tán.

“Oa! Là Trịnh Duẩn Hạo a, lại đến đón Tại Trung đi, Tại Trung thật hạnh phúc nha.”

“Ai, hâm mộ cái gì, chờ người đem chính mình chính thành bộ dáng của Tại Trung rồi nói sau.”

.....

“Cái gì chứ, nam nhân này sao lại tới nữa.” Tại Trung nhìn thấy Duẩn Hạo liên tiếp vẫy tay với cậu, lại không thể làm như không phát hiện, đành phải dưới cái nhìn chăm chú của mọi người xung quanh đỏ mặt đi đến.

“Anh đến đây làm gì?” Tại Trung tức giận nói.

“Tôi đón em cùng đi ăn cơm chiều a.” Duẩn Hạo không vì Tại Trung tức giận mà mất hứng, vẫn như cũ là khuôn mặt tươi cười ngênh đón.

Không đợi Tại Trung phát biểu ý kiến, Duẩn Hạo liền đem Tại Trung nhét vào trong xe: “Uy, anh muốn làm gì hả, tôi còn không đáp ứng đi ăn cơm với anh đâu.”

Duẩn Hạo ngồi xuống ghế lái xe, quay đầu, nhìn Tại Trung chu cái miệng nhỏ nhắn “Ba” một chút, tà mị nói: “Bảo bối, nghe lời, nếu không, anh ngay tại nơi này cùng em hôn môi sâu à. Em nhìn kìa, bạn học của em bên ngoài đã muốn xuất ra đi động chuẩn bị chụp ảnh rồi đó.”

Loại uy hiếp này quả nhiên hữu hiệu, Tại Trung ngoan ngoãn ngồi yên không quậy cũng không nháo, ngược lại thúc giục Duẩn Hạo nhanh lái xe.

Trên xe.

“Chúng ta bây giờ đi đến chỗ nào?”

“Đến nhà của anh.”

“Cái gì? Vì cái gì lại phải đến nhà anh?” Tại Trung khẩn trương hỏi.

“Bé con ngốc, không phải em nghĩ bây giờ chứ, em tưởng đến nhà của anh thì anh sẽ làm cái gì với em sao?” Duẩn Hạo cố ý trêu chọc Tại Trung.

“Tôi không có.” Khuôn mặt Tại Trung nháy mắt biến thành trái táo đỏ.

“Yên tâm đi, chỉ là mời em ăn bữa tối thôi.”

Đây là lần đầu tiên Tại Trung đến nhà Duẩn Hạo làm khách, đi vào bên trong, một mảnh cửa sổ lớn sát đất liền đập vào mắt, trang hoàng cao cấp tinh xảo, bài trí cao quý thanh lịch đều biểu hiện tôn quý chủ nhân, so với ngôi nhà trang trí đơn giản của mình mang đến bầu không khí hoàn toàn bất đồng.

Duẩn Hạo nắm tay Tại Trung mang cậu đi thăm phòng ở. Cuối cùng, dẫn cậu đến trước một bàn ăn đã sớm chuẩn bị tốt. Nến, rượu ngon, mỹ thực, hoa tươi, không thiếu thứ gì. Duẩn Hạo kéo ghế ra cho Tại Trung ngồi, xong rồi ngồi xuống chỗ đối diện.

Duẩn Hạo xuyên thấu qua ánh nến thưởng thức dung nhan khuynh quốc khuynh thành của mỹ nhân, Tại Trung uống chút rượu, vết hồng hồng trên mặt càng khiến cậu thêm xinh đẹp.

Bữa tối ấm áp lãng mạn bên ánh nến như Duẩn Hạo dự đoán thuận lợi tiến hành, đột nhiên, tiếng chuông di động của Tại Trung vang lên, cậu nhanh chóng tiếp điện thoại.

“Anh Kangta, có việc gì sao?”

“Anh nói anh Xương Mân 9 giờ tối hôm nay sẽ về đến Hàn Quốc sao? Được! Em biết rồi, cảm ơn anh.”

Tại Trung tắt điện thoại xong, nói với Duẩn Hạo: “Thực xin lỗi, Duẩn Hạo, tôi có việc đi trước.”

Nhưng Duẩn Hạo như thế nào có khả năng để cho Tại Trung đi, nhất dưới tình huống đã biết rõ Tại Trung đi tìm Thẩm Xương Mân. Duẩn Hạo giữ chặt cánh tay Tại Trung, lạnh lùng nói: “Như thế nào? Muốn đến sân bay đón Thẩm Xương Mân sao?”

Còn không có ý thức được nguy hiểm Tại Trung thành thật hỏi đáp: “Àn, tôi muốn đi trước, lần sau chúng ta sẽ ăn cơm đi.”

Khí lực của Duẩn Hạo đột nhiên mạnh hơn, nắm chặt cánh tay của Tại Trung: “Em cảm thấy anh có khả năng thả cho em đi gặp Thẩm Xương Mân sao? Em muốn gặp hán ta đến như vậy?”

“Buông tay, đau quá.” Tại Trung bắt đầu giãy dụa, “Tôi muốn đi tìm Xương Mân.”

Duẩn Hạo kéo Tại Trung đến trước người, hung tợn nói: “Em dám vì đi gặp hán mà ném anh, đối với em mà nói, Thẩm Xương Mân mới là quan trọng nhất, có phải không?”

“Anh buông, buông ra.” Thấy giãy không ra, Tại Trung hung hăng đá Duẩn Hạo một cước.

“A!”

Tại Trung vội vã chạy về phía cửa, nhưng ngay khi cậu sắp ra khỏi cửa, Duẩn Hạo xông lên ôm lấy cậu, trực tiếp khiêng lên vai.

“Muốn đi gặp Thẩm Xương Mân? Tốt, chờ chúng ta xong việc, xem em còn có thể diện đi gặp hắn không!”

Nói xong Duẩn Hạo khiêng Tại Trung đi lên phòng ngủ trên lầu hai.

Ồm, ta hem thích tên này (hem ghét người thật nhe), ghét từ hồi coi “Mỹ kiều thê của ta” à, càng gần cái này càng ghét, dù sao thì ta vẫn thích Xương Mân hơn, thích thích lắm, Xương Mân hay Min Min đều thích

Ferrari

Hơ hơ, đẹp hỉ, anh đẹp giai mặc đồ tây đứng thả hồn tựa bên xe thì câu nhân đến mức lào

10. Chương 10

Trên đường từ phòng khách đến phòng ngủ ở lầu hai, Tại Trung liều mạng cào lưng Duẩn Hạo, không ngừng vịn vẹo giấy dựa thân thể, nhưng Duẩn Hạo không để ý tới những chuyện đó, cửa phòng ngủ bị hắn một cước đá văng ra, Duẩn Hạo ném Tại Trung lên chiếc giường king size trong phòng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cậu, bắt đầu cởi áo khoác tây trang.

Nhìn thấy Duẩn Hạo bắt đầu cởi quần áo, Tại Trung chậm rãi lùi vào góc giường. Trong lòng Tại Trung rất sợ hãi, bởi vì cậu cảm thấy Duẩn Hạo tựa như dã thú bị thương, cực kỳ nguy hiểm: “Anh đừng lại đây.” Một câu hoàn toàn không có tác dụng.

“Hừ! Dám chọc anh thì phải chịu hậu quả.” Duẩn Hạo hừ lạnh một tiếng, từng bước tới gần, Tại Trung muốn lui cũng không thể lui tiếp được nữa. Duẩn Hạo túm được mắt cá chân mảnh khảnh của cậu, kéo cậu trượt tới trước mặt mình, sau đó đẩy cậu ngã lên trên giường, cả người đè xuống.

“Duẩn Hạo, anh đừng làm như vậy, buông!” Tại Trung liều mạng chống đỡ thân thể đang đè nặng trên người mình.

Duẩn Hạo một tay ôm lấy thắt lưng của Tại Trung, tay kia thì dùng sức xé mở quần áo của cậu. “A!” Tại Trung sợ hãi hét lên một tiếng, áo của cậu cứ như vậy mà bị xé bung. Đường cong duyên dáng, xương quai xanh khêu gợi, khuôn ngực trắng nõn trơn bóng toàn bộ hiện ra trước mặt Duẩn Hạo, còn có hai điểm nhỏ phần hồng trước ngực bởi vì sợ hãi mà run rẩy, tựa hồ đang chờ đợi người khác đến nhấm nháp.

Nhìn Tại Trung xinh đẹp mê người, Duẩn Hạo nguyên bản đang bị lửa giận thiêu đốt, dục hỏa bắt đầu bùng cháy: “Em đúng là vưu vật trời sinh, hôm nay anh sẽ biến em trở thành người của anh!”

“Không! Ngớ ngớ ngớ.” Tại Trung còn không kịp kháng nghị, miệng đã bị Duẩn Hạo ngăn chặn.

Nụ hôn tràn ngập ý tứ trừng phạt, Duẩn Hạo hung hăng cắn phá cánh hoa mềm mại của Tại Trung, điên cuồng mà cướp lấy vị ngọt trong miệng cậu, mà Tại Trung yếu sức không thể chống cự chỉ có thể để hắn tùy ý hút đi dưỡng khí.

Bàn tay của Duẩn Hạo không ngừng vuốt ve làn da mịn màng bóng loáng nhẵn nhụi của Tại Trung, xúc cảm như tơ lụa truyền đến từ đầu ngón tay càng làm cho hắn phát cuồng.

Tại Trung liều mạng trốn tránh đụng chạm của nam nhân này, nhưng thân thể của cậu bị Duẩn Hạo chặt chẽ ngăn chặn, hai tay cũng bị hắn dùng cả vật trời ở thành giường trên đỉnh đầu, Tại Trung hoàn toàn bị nam nhân này khống chế.

Cái hôn khiến cho người ta hít thở không thông kết thúc, Duẩn Hạo liền từ trên cổ Tại Trung bắt đầu một đường cắn phá xuống dưới. Hương vị đặc trưng của cậu cùng da thịt mềm mại không khỏi làm hắn gia tăng lực cắn.

“A! Đừng làm như vậy, van cầu anh buông.” Tại Trung thống khổ lắc đầu, nước mắt chảy ra như suối.

Nghe thấy tiếng khóc nức nở của Tại Trung, Duẩn Hạo khẽ động thân thể, lau đi nước mắt cho cậu, dùng tiếng nói khàn khàn trầm mê vì *** đáp: “Anh không thể dừng lại được nữa, Tại Trung. Anh muốn em, hôm nay anh muốn chiếm được em.”

Duẩn Hạo tiếp tục dùng sức mút vào làn da mịn màng mê người của Tại Trung, chỉ chốc lát sau, trên cổ lẫn vai của cậu đã để lại vô số hôn ngân tiên diễm. Đôi môi dừng lại tại điểm nhỏ trước ngực đã đứng thẳng lên, Duẩn Hạo ngậm lấy nó, nhẹ nhàng âu yếm, vừa lòng nghe thấy Tại Trung phát ra tiếng rên rỉ. Đồng thời, ngón tay bắt đầu xoa bóp miết lấy điểm hồng còn lại, khiến cho cảm giác vừa đau vừa ngứa ngáy khó tả lan ra khắp người Tại Trung, loại cảm giác này không khỏi làm cậu vẹo cái eo thon nhỏ.

“A a! Ân ân ân.....” Tiếng rên rỉ mê người không dứt bên tai, Duẩn Hạo biết Tại Trung cũng đã đắm chìm vào hoan ái.

“Bảo bối, muốn tiếp tục không?” Duẩn Hạo vừa nói những lời làm cho người ta mặt đỏ, một bên liếm cắn vành tai thịt thịt của Tại Trung.

Tại Trung không trả lời, dùng một đôi mắt to ngập nước nhìn nam nhân đang ở trên người mình: Rõ ràng hẳn là chán ghét hẳn, nhưng là vì cái gì dưới sự âu yếm của hắn, mình lại có cảm giác, trong lòng rõ ràng là hy vọng tiếp tục. Tại Trung rất hận bản thân mình. Vì cái gì ta lại vô dụng như vậy!

“Em không nói lời nào, anh coi như em chấp nhận. Yên tâm, anh sẽ cho em thứ em cần!”

Yêu thương hai điểm phần nộn đáng yêu xong, lưỡi của Duẩn Hạo theo đường cong thân thể của Tại Trung một đường trượt đến bụng, ở sườn thắt lưng của cậu lưu lại dấu vết. Nơi đó là nơi mẫn cảm của cậu, cảm giác ngứa ngáy kịch liệt khiến cho Tại Trung càng thêm vẹo eo nhỏ.

Duẩn Hạo cởi quần bò của Tại Trung ra, hiện tại thứ duy nhất che đậy trên người cậu chỉ là một cái quần lót nhỏ. Thấy phần thân của Tại Trung đã có phản ứng, Duẩn Hạo đưa tay cầm lấy.

“Ân ân, không cần. A!” Bộ vị yếu ớt bị người nắm ở trong tay chậm rãi xoa bóp, nhiệt độ cơ thể Tại Trung tăng vọt lên, toàn thân cũng trở nên hưng phấn vô lực.

Duẩn Hạo cường ngạnh lại cẩn thận ôn nhu âu yếm, trong cơ thể Tại Trung dâng lên một cỗ nhiệt lưu. ‘Ta đây là làm sao vậy, ta thể nhưng lại đi thích âu yếm của nam nhân này.’

Thấy Tại Trung có chút thất thần, Duẩn Hạo xả xuống giường ngay cuối cùng trên người cậu. “A!” Tại Trung chưa bao giờ nghĩ tới mình lại giống như bây giờ cả người trần trụi hiện ra ở trước mặt một người nam nhân, cậu đã muốn xấu hổ không chịu nổi.

Rất nhanh, Tại Trung chưa hề có chút kinh nghiệm phóng ra yêu dịch ngay trong tay Duẩn Hạo.

Phát tiết qua đi toàn bộ thân mình Tại Trung đều hưng phấn.

Nhìn Tại Trung lại càng tăng thêm mị thái khêu gợi, Duẩn Hạo không thể nhịn nổi, dục hỏa thiêu đốt chỉ có vùi vật dưới thân mới có thể dập tắt. Hắn khẩn cấp bỏ đi quần dài cùng quần lót, đem dục vọng thật lớn bày ra trước mắt Tại Trung.

Cho dù có đơn thuần hơn nữa Tại Trung cũng hiểu được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, cậu liên tiếp giãy dụa, vừa mãnh liệt lắc đầu: “Không! Không!”

“Như thế nào, bản thân mình thư thái xong thì mặc kệ anh sao? Bảo bối, trên thế giới này không có chuyện tốt như vậy nga.” Duẩn Hạo tách ra cặp đùi thon dài xinh đẹp của Tại Trung, một tay vuốt ve cái mông mượt mà cử kiêu (=vênh lên) của cậu, nâng lên, đem bàn tay dính đầy ái dịch đưa vào chỗ tư mật, một ngón tay không hề báo trước vói vào bên trong mật huyết hồng nhạt nhỏ hẹp.

“A! Đau quá.” Cằm địa chưa bao giờ để cho bất luận kẻ nào mở ra kháng cự dị vật xâm nhập.

“Ngoan, trước thả lỏng huyết khẩu, mới có thể tiến hành chuyện kế tiếp a.” Ngón tay Duẩn Hạo ở trong cơ thể Tại Trung thông thả chuyển động, đợi cho cậu thích ứng lại tăng thêm một ngón, thẳng đến khi hẳn cho rằng cơ thể cậu đã có thể chứa được mình, Duẩn Hạo mới rút ngón tay ra, đem phần thân đã trưởng đau để ở huyết khẩu..

“Ngô, thật là khó chịu.” Đầu óc Tại Trung sớm đã trở nên mơ hồ, chỉ có thể thuận theo cảm giác thân thể.

Duẩn Hạo cúi xuống, ghé vào lỗ tai Tại Trung nhẹ nhàng thổi một hơi: “Anh đã nói em sẽ cần của anh.” Duẩn Hạo để chân Tại Trung vòng qua thắt lưng mình, sau đó dụng lực đem cự vật kiên đỉnh cắm vào trong mật huyết của cậu.

“A a a! Đau, tôi đau quá.” Cảm giác đau đớn như bị xé rách lại khiến cho nước mắt Tại Trung trào ra, “Ô ô ô, anh buông tha cho tôi đi, van cầu anh.”

“Bảo bối, muốn anh bây giờ buông tha cho em đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, sẽ qua nhanh thôi, nóng quá, quần lấy anh rất thư thái, quả thực dục tiên dục tử a.” Duẩn Hạo nhin không được bắt đầu chuyển động, ở trong cơ thể Tại Trung điên cuồng rong ruổi.

“A a a!”

Duẩn Hạo dùng sức đâm càng sâu, đụng vào điểm mẫn cảm của Tại Trung: “Bảo bối, là nơi này đi, em quả thực làm cho anh điên cuồng a!”

“Chậm rãi... nhẹ chút... tôi đau.” Tiếng khóc của Tại Trung tiêu thất, thủ nhi đại chi là tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập, “A a! Ừ ừ...”

“Bảo bối, anh khiến cho em thực hưởng thụ đi, ừ...”

Tại Trung trừng mắt nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

“Không để ý tới anh? A, thật sự là đáng yêu!” Duẩn Hạo càng thêm dùng sức đâm vào điểm mẫn cảm của Tại Trung, “Còn muốn đi tìm Thẩm Xương Mân nữa không?”

“Tôi phải đi, phải đi.” Tại Trung quật cường đáp lại.

“Tốt, bảo bối, xem ra anh còn không đủ cố gắng ha!” Duẩn Hạo rút ra phân thân, lại lập tức rống lên một tiếng làm tinh thần hăng hái rồi cắm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Tại Trung, điên cuồng mà luật động: “Còn muốn đi tìm Thẩm Xương Mân nữa không?”

“Ô ô ô, tôi muốn đi.” Dù cho vẫn quật cường, nhưng thanh âm Tại Trung đã muốn yếu đi, “Anh vì cái gì mà lại khi dễ tôi, vì cái gì? Anh có tư cách gì mà quần tôi, chúng ta đã ly hôn, không còn quan hệ gì, anh dựa vào cái gì mà quần tôi đi gặp ai?”

Duẩn Hạo phóng nhẹ động tác, ngữ khí không còn cường ngạnh mà trở nên ôn nhu: “Anh nói cho em vì cái gì, bởi vì anh yêu em, anh muốn giữ lấy em, anh không cho phép trong mắt em trừ bỏ anh còn có người đàn ông khác, đã hiểu chưa?”

“Ô ô ô! Hung dữ quá! Thật đáng sợ! Anh làm tôi đau quá, ô ô ô, tôi chán ghét anh.” Những lời trách cứ mà nghe như là làm nũng.

“Thật sự chán ghét anh sao? Vậy vì cái gì mà cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của bảo bối gât gao hút chặt anh như thế, ừ?”

“Anh! Anh ta đi ra ngoài cho tôi!” Tại Trung vừa tức vừa giận.

“Không, bảo bối, anh còn chưa yêu em đủ đâu.” Ngừng lời, Duẩn Hạo lại bắt đầu động tác trêu sáo. Rốt cục một tiếng gầm nhẹ, Duẩn Hạo rốt cục phá tan phòng tuyến cuối cùng, đem yêu dịch cực nóng phóng vào trong thân thể Tại Trung.

Chậm rãi, Duẩn Hạo rời khỏi thân thể Tại Trung, cởi bỏ cả vạt trói tay của cậu, sau đó ôm lấy cậu.

“Anh làm gì?” Tại Trung khản trương hỏi.

“Đừng sợ, anh chỉ là muốn giúp em tẩy trừ một chút, nếu không em sẽ không thoải mái.” Duẩn Hạo rất rõ ràng mình vừa rồi rất thô bạo với Tại Trung, sợ là làm cậu bị thương.

Tại Trung mặc Duẩn Hạo tùy ý, không hề cự tuyệt, cậu quả thật cảm thấy cả người khó chịu, nhất là địa phương kia đang đau rất. Cậu chỉ muốn ngủ một giấc, chuyện gì cũng đợi sau khi cậu tỉnh lại hẵng tính đi, có lẽ sau khi tỉnh lại sẽ phát hiện mình chính là đang làm một hồi mộng xuân, thật là tốt biết bao!

11. Chương 11

Đổi chút cách xưng hô cho vui với tăng thêm độ bí của bạn Yun nhà ta hé. Mí lì để đánh dấu sự thay đổi trong quan hệ của hai cháu. À lúc trong cảnh bình thường thì sẽ xưng hô bình thường là anh/em.

Giun gọi để là “lão bà”, ta hem thích edit thành “bà xã” đâu, mặc dù cảm thấy từ này hợp nhất vì có chữ “bà” làm ta cứ nghĩ đến phụ nữ, có cảm giác như là đang edit ngôn tình vậy, không thích lẫn lộn lung tung

>.< đang="" bản="" loạn="" vụ="" gọi="" hi="" triết="" là="" gì="" đây,="" ta="" tính="" gọi="" hàn="" canh="" là="" “anh”="" mà="" hem="" lẽ="" cũng="" để="" ht="" là="" vậy="" thì="" hong="" hay="" lắm,="" thôi="" thì="" “cậu”="" vậy,="" chứ="" “anh”="" hoặc="" “hắn”="" hay="" gì="" đi="" nữa="" đều="" hem="" hợp,="" mí="" lì="" bọn="" sẽ="" để="" cách="" xưng="" hô="" của="" ht="" với="" tt="" là="" “mày/tao”="" nhé="" vì="" lúc="" này="" ht="" vẫn="" còn="" thù="" tt="" mờ="" để="" “cậu/tôi”="" thì="" lịch="" sự="" lắm=""

————="" ‘thất="" lưng="" đau="" quá,="" thì="" thì(aka="" mông)="" đau="" quá,="" toàn="" thân="" đều="" đau="" quá,="" xem="" ra="" không="" phải="" mình="" mông="" xuân,="" hết="" thấy="" đều="" là="" sự="" thật,="" mình="" cùng="" tên="" xú="" nam="" nhân="" trịnh="" duẩn="" hạo="" kia="" đã="" xảy="" ra="" quan="" hệ,="" là="" bị="" hắn="" cưỡng="" bức.’="" tại="" trung="" mở="" to="" mắt="" nghĩ="" tới="" hết="" thấy="" chuyện="" phát="" sinh="" tới="" hôm="" qua,="" càng="" nghĩ="" càng="" tức="" giận,="" giãy="" dựa="" muốn="" ngồi="" dậy,="" nhưng="" thân="" thể="" của="" cậu="" tựa="" như="" bị="" xé="" nát,="" động="" một="" chút="" khiến="" cho="" cả="" người="" đau="" nhức.="" thật="" vất="" vả="" ngồi="" dậy,="" tại="" trung="" chuẩn="" bị="" mặc="" quần="" áo,="" cậu="" mới="" phát="" hiện="" trên="" người="" cậu="" đang="" mặc="" áo="" ngủ="" của="" duẩn="" hạo,="" ngày="" hôm="" qua="" sau="" khi="" duẩn="" hạo="" giúp="" cậu="" tẩy="" trừ="" thân="" thể="" xong="" còn="" giúp="" cậu="" thay="" quần="" áo,="" ôm="" cậu="" đi="" vào="" giấc="" ngủ.="" tại="" trung="" bĩu="" môi:="" “hừ!="" sau="" khi="" đối="" xử="" với="" người="" ta="" như="" vậy="" ôn="" nhu="" có="" ích="" lợi="" gì?="" lúc="" làm="" thì="" y="" như="" báo="" án="" độ="" chụp="" mỗi="" đêm="" người="" ta="" ăn="" đến="" ngay="" cả="" xương="" cốt="" cũng="" không="" còn.”="" đúng="" lúc="" này,="" duẩn="" hạo="" trong="" tay="" bưng="" một="" ly="" sữa="" nóng="" đi="" vào,="" nhìn="" thấy="" tại="" trung="" tựa="" hồ="" đang="" làm="" bầm="" lâu="" bầu="" gì="" đó,="" không="" khỏi="" có="" chút="" lo="" lắng,="" nhanh="" đi="" đến="" bên="" giường,="" ôn="" nhu="" nói:="" “vợ="" yêu,="" trước="" uống="" ly="" sữa="" đi.”="" tại="" trung="" ngẩng="" đầu,="" trừng="" mắt="" nhìn="" hắn,="" vẽ="" mặt="" không="" tin:="" “anh="" vừa="" rồi="" gọi="" tôi="" là="" gì?="" “vợ="" yêu="" a!="" chẳng="" lẽ="" không="" đúng?”="" duẩn="" hạo="" vờ="" vô="" tội.="" “ai="" là="" vợ="" của="" anh,="" anh="" cũng="" biết="" rõ,="" tôi="" không="" phải="" là="" vợ="" anh,="" chúng="" ta="" đã="" ly="" hôn.”="" tại="" trung="" quát="" to.="" “anh="" đã="" khiến="" cho="" mọi="" thứ="" rất="" rõ="" ràng,="" cứng="" chính="" là="" vợ="" của="" trịnh="" duẩn="" hạo="" anh,="" trái="" qua="" đêm="" qua,="" cứng="" còn="" có="" thể="" phủ="" nhận="" quan="" hệ="" trong="" lúc="" đó="" của="" chúng="" ta="" sao?”="" khóe="" miệng="" duẩn="" hạo="" gọi="" lên="" một="" chút="" cười,="" dưới="" cái="" nhìn="" của="" tại="" trung,="" đây="" là="" nụ="" cười="" âm="" hiểm="" nhất="" mà="" cậu="" từng="" thấy.="" “tối="" hôm="" qua="" là="" anh="" cưỡng="" bức="" tôi,="" không="" liên="" quan="" đến="" tôi.”="" chỉ="" cần="" nhớ="" đến="" chuyện="" tám="" thân="" xử="" nam="" của="" mình="" bị="" tên="" nam="" nhân="" thói="" trước="" mắt="" này="" đoạt="" đi,="" tại="" trung="" liền="" muốn="" khóc,="" mơ="" ước="" về="" đêm="" đầu="" tiên="" lãng="" mạn="" ấm="" áp="" đều="" bị="" nam="" nhân="" này="" hủy="" đi="" hết!="" “hắc="" hắc,="" là="" anh="" cưỡng="" bức="" cứng,="" đúng="" vậy,="" bắt="" quá,="" vợ="" yêu="" à="" không="" phải="" cứng="" cũng="" rất="" hưởng="" thụ="" sao,="" chồng="" yêu="" của="" cứng="" kỹ="" thuật="" hết="" chỗ="" chê="" đi?”="" duẩn="" hạo="" có="" ý="" kẻ="" sát="" vào="" tai="" tại="" trung="" mà="" nói.="" “anh.....”="" biết="" mình="" không="" thể="" nói="" lại="" tên="" nam="" nhân="" bại="" hoại="" này,="" tại="" trung="" bắt="" đầu="" sử="" dụng="" đòn="" mạnh="" nhất="" là="" nước="" mắt="" thể="" công,="" chỉ="" cần="" cậu="" khóc,="" tất="" cả="" mọi="" người="" đều="" không="" thể="" kháng="" cự.="" quả="" nhiên="" duẩn="" hạo="" vừa="" nhìn="" thấy=""

nước=" mất=" của=" cậu=" liền=" hoảng=" hờn,=" không=" dám=" trêu=" đùa=" cậu="
 nữa=" mà=" nhẹ=" nhàng=" ôm=" cậu=" vào=" lòng=" vỗ=" về=" "vợ=" yêu,="
 đừng=" khóc=" nha!=" cũng=" yên=" tâm,=" anh=" sẽ=" chịu=" trách=" nhiệm=" với="
 cũng=" mà,=" không=" khóc=" nữa,=" không=" khóc=" nữa,=" duẩn=" hạo=" tựa=" như=" đang=" dỗ=" dành=" một=" đứa=" bé,=" tại=" trung=" giã=" khỏi=" cái="
 ôm=" của=" hấn,=" "anh=" buông=" ra!=" ai=" cần=" anh=" chịu=" trách=" nhiệm?!="
 tôi...=" tôi=" coi=" như=" ngày=" hôm=" qua=" là=" bị=" quỷ=" đè,=" tại=" trung=" hoàn=" toàn=" là=" cố=" nói=" cứng,=" trên=" thực=" tế,=" quan=" niệm=" của="
 cậu=" là=" phi=" thường=" truyền=" thống,=" cậu=" vẫn=" cho=" rằng=" chỉ=" có=" hai=" người=" thật=" lòng=" yêu=" nhau=" mới=" có=" thể=" kết=" hợp,=" cho=" nên=" đối=" với=" chuyện=" tối=" hôm=" qua,=" cậu=" như=" thế=" nào=" có=" thể=" không=" quan=" tâm=" đây!=" sự=" tình=" không=" hề=" diễn=" ra=" như=" duẩn=" hạo=" dự=" tính,=" hấn=" vốn=" tưởng=" rằng=" tại=" trung=" sẽ=" khóc=" lớn=" đại=" náo=" muốn=" hấn=" chịu=" trách=" nhiệm,=" ai=" mà=" ngờ=" lại=" như=" thế=" này,=" ai,=" được=" rồi,=" trịnh=" duẩn=" hạo=" ta=" là=" ai=" chứ,=" cũng=" không=" cần=" anh=" phụ=" trách,=" anh=" lại=" thượng=" cũng,=" rốt=" cuộc=" cũng=" cũng=" phải=" để=" anh=" chịu=" trách=" nhiệm=" thôi,=" "vợ=" yêu=" à,=" chồng=" cũng=" là=" nam=" nhân=" tốt=" rất=" có=" trách=" nhiệm=" nha,=" cũng=" đã=" là=" người=" của=" anh=" rồi,=" anh=" nhất=" định=" phải=" chịu=" trách=" nhiệm=" với=" cưng!=" "trịnh=" duẩn=" hạo,=" anh=" là=" loại=" người=" gì=" vậy?=" còn=" có,=" tôi=" không=" phải=" là=" vợ=" anh,=" anh=" cũng=" không=" phải=" là=" chồng=" tôi,=" tại=" trung=" nghĩ=" thầm=" tên=" đàn=" ông=" này=" sao=" lại=" vô=" lại=" đến=" vậy=" chứ?=" cậu=" đã=" đại=" nhân=" đại=" lượng=" không=" so=" đo=" với=" hấn=" chuyện=" ngày=" hôm=" qua,=" trịnh=" duẩn=" hạo=" lại=" đây=" đưa=" không=" rõ,="anh=" mà=" còn=" dám=" gọi=" tôi=" là=" vợ=" anh,=" tôi=" liền...=" tại=" trung=" tả=" nhìn=" xem=" hữu=" nhìn=" xem,=" tìm=" kiếm=" vũ=" khí=" công=" kích,=" nhìn=" thấy=" bộ=" dáng=" đáng=" yêu=" của=" cậu,=" trong=" lòng=" duẩn=" hạo=" càng=" thích=" thú,=" "cưng=" chính=" là=" vợ=" yêu=" của=" anh,=" vợ=" yêu,=" vợ=" yêu,=" "đừng=" gọi=" nữa!=" vũ=" khí=" không=" tìm=" được,=" tại=" trung=" chỉ=" có=" thể=" kêu=" to=" để=" phát=" tiết,=" "vợ=" yêu,=" trước=" uống=" sữa=" đi=" đã,=" sắp=" lạnh=" rồi,=" tại=" trung=" quả=" thật=" cảm=" thấy=" rất=" đói=" bụng,=" cho=" nên=" không=" cần=" phải=" hành=" hạ=" cái=" bụng=" của=" mình,=" ngoan=" ngoan=" tiếp=" nhận=" ly=" sữa=" duẩn=" hạo=" đưa,=" tu=" ừng=" ực,=" nhưng=" một=" câu=" nói=" kế=" tiếp=" của=" hấn=" thiếu=" chút=" nữa=" làm=" cho=" tại=" trung=" phun=" cả=" miệng=" sữa=" ra,=" "vợ=" yêu=" của=" anh=" ngoan=" lắm,=" uống=" sữa=" xong,=" chúng=" ta=" sẽ=" đi=" đến=" văn=" phòng=" của=" phác=" hữu=" thiên=" làm=" thủ=" tục=" tái=" hôn=" nha=" cưng,=" "anh...=" tại=" trung=" đối=" với=" tên=" đàn=" ông=" tự=" tung=" tự=" tác=" này=" hết=" chỗ=" nói=" rồi,=" "vợ=" yêu=" có=" phải=" lo=" lắng=" hôm=" nay=" không=" xuống=" giường=" được=" a,=" không=" sao=" hết,=" chồng=" yêu=" của=" cưng=" sẽ=" ẵm=" cưng=" đi,=" tại=" trung=" cảm=" cái=" gối=" bên=" cạnh=" ném=" vào=" khuôn=" mặt=" đẹp=" trai=" của=" duẩn=" hạo,=" "trịnh=" duẩn=" hạo,=" anh=" đi=" chết=" đi,=" duẩn=" hạo=" nhanh=" tay=" bắt=" được=" cái=" gối,=" ai=" oán=" nói,=" "vợ=" yêu,=" cũng=" muốn=" mưu=" sát=" chồng=" nha,=" "a=" a=" a!=" tại=" trung=" vô=" lực=" ngã=" xuống=" giường,=" nhưng=" cử=" động=" mạnh=" lại=" khiến=" cho=" thất=" lự=" cậu=" đau=" như=" bị=" bẻ=" gãy,=" "nga=" yêu,=" thất=" lự=" của=" tôi=" a,=" tại=" trung=" về=" mặt=" thông=" khổ=" đờ=" lấy=" thất=" lự,=" "vợ=" yêu,=" cũng=" không=" sao=" chứ?=" duẩn=" hạo=" thấy=" thế=" vội=" lao=" đến=" đỡ=" tại=" trung,=" "đều=" là=" do=" anh=" làm=" hại,=" "đúng=" đúng=" đúng,=" là=" anh=" hại=" cưng,=" vậy=" cũng=" ngoan=" ngoan=" nằm=" yên=" nha,=" đừng=" nhúc=" nhích=" lại=" bị=" động=" đi,=" "tôi=" không=" cần,=" tôi=" muốn=" về=" nhà,=" anh=" mau=" trả=" lại=" quần=" áo=" cho=" tôi,=" tại=" trung=" ra=" lệnh,=" "vợ=" yêu=" à,=" cũng=" đã=" quên=" sao?=" quần=" áo=" của=" cưng=" ngày=" hôm=" qua=" bị=" anh=" xé="

mất=" tiêu=" rồi,=" cho=" nên=" cũng=" không=" có=" quần=" áo=" để=" mặc=" về=" nhà=" đầu.= " "anh!= " tôi=" mặc=" kê,=" tôi=" muốn=" về=" nhà.= " tôi=" không=" muốn=" ở=" chỗ=" của=" cái=" tên=" đại=" phôi=" dân=" anh.= " tại=" trung=" tiếp=" tục=" khóc=" nháo.= " "vợ=" yêu,=" ngoan=" ngoan=" a,=" bây=" giờ=" mà=" cũng=" còn=" xuống=" giường=" nổi=" sao?= " ít=" nhất=" phải=" chờ=" tới=" khi=" thân=" thể=" cũng=" tốt=" hơn=" hăng=" về=" nhà.= " duẩn=" hạo=" quyết=" định=" chọn=" chiến=" thuật=" kéo=" dài,=" hần=" căn=" bản=" không=" định=" thả=" tại=" trung=" về=" nhà.= " "tôi...=" tại=" trung=" không=" thể=" phản=" bác=" lại=" hần,=" cậu=" quả=" thật=" muốn=" động=" cũng=" không=" động=" đây=" nổi,=" vậy=" đành=" cố=" đợi=" thân=" thể=" khô=" phục=" lại=" rồi=" đi=" nhanh.= " hai=" ngày=" sau,=" duẩn=" hạo=" không=" có=" đến=" công=" ty=" đi=" làm,=" mọi=" lúc=" đều=" bồi=" ở=" bên=" người=" tại=" trung,=" nhưng=" đối=" với=" tại=" trung=" mà=" nói,=" đây=" không=" phải=" là=" làm=" bạn,=" mà=" là=" giám=" thị,=" tại=" trung=" hể=" muốn=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" xương=" mân=" đều=" bị=" hần=" một=" phen=" đoạt=" được=" điện=" thoại.= " trái=" qua=" hai=" ngày=" nằm=" trên=" giường=" nghĩ=" ngoi,=" tại=" trung=" rớt=" cục=" ở=" buổi=" sáng=" ngày=" thứ=" ba=" có=" thể=" hành=" động=" tự=" nhiên,=" cậu=" định=" hôm=" nay=" trở=" về=" nhà.= " vào=" lúc=" dùng=" bữa=" sáng,=" tại=" trung=" định=" nói=" với=" duẩn=" hạo:= " "tôi...=" lời=" nói=" của=" cậu=" bị=" một=" tiếng=" chuông=" cửa=" cắt=" đứt.= " "anh=" ra=" mở=" cửa.= " duẩn=" hạo=" cười=" cười=" với=" tại=" trung,=" sau=" đó=" đi=" mở=" cửa.= " mở=" cửa=" ra,=" duẩn=" hạo=" sững=" sờ=" ở=" nơi=" đó.= " đứng=" ngoài=" cửa=" là=" một=" nam=" tử=" trẻ=" tuổi=" xinh=" đẹp,=" đôi=" mắt=" có=" vài=" phần=" tương=" tự=" với=" tại=" trung.= " "sao=" hả,=" không=" nhận=" ra=" tôi=" sao?" nam tử=" trẻ=" tuổi=" tươi=" cười.= " "hi=" triệt,=" cậu=" đã=" về=" rồi.= " giọng=" nói=" của=" duẩn=" hạo=" vẫn=" bình=" tĩnh,=" nhưng=" trong=" lòng=" sớm=" đã=" kích=" động=" vạn=" phần,=" từ=" khi=" hi=" triệt=" ba=" năm=" trước=" đây=" rồi=" nhà=" trốn=" đi,=" hần=" vẫn=" luôn=" luôn=" phải=" người=" tìm=" kiếm,=" nhưng=" hần=" rất=" hiểu=" cá=" tính=" của=" hi=" triệt,=" nếu=" cậu=" ta=" muốn=" đi,=" thì=" không=" bao=" giờ=" để=" cho=" người=" khác=" tìm=" được=" cậu=" ta.= " "đúng,=" tôi=" đã=" trở=" về=" hi=" triệt=" tiến=" lên=" cho=" duẩn=" hạo=" một=" cái=" ôm=" mừng=" gặp=" lại.= " tại=" trung=" nguyên=" bản=" đang=" ngồi=" ở=" bàn=" ăn=" dùng=" cơm=" nghe=" thấy=" hai=" chữ=" "hi=" triệt,=" vội=" vàng=" đứng=" lên.= " anh=" hi=" triệt=" rớt=" cục=" đã=" trở=" lại.= " khi=" hi=" triệt=" đi=" vào=" trong=" phòng,=" nhìn=" thấy=" trong=" phòng=" còn=" có=" một=" người,=" trên=" mặt=" nhất=" thời=" mất=" đi=" nét=" tươi=" cười.= " "anh=" hi=" triệt.= " tại=" trung=" kêu=" một=" tiếng.= " ánh=" mắt=" hi=" triệt=" trở=" nên=" hung=" ác:= " "mày=" im=" miệng=" đi,=" ai=" là=" anh=" trai=" của=" mày,=" mày=" có=" tư=" cách=" gì=" mà=" gọi=" tao=" như=" vậy?"=" "em...=" tại=" trung=" đã=" sớm=" đoán=" được=" thái=" độ=" của=" hi=" triệt=" sẽ=" là=" như=" vậy,=" nhưng=" mà=" khi=" chân=" chính=" đối=" mặt,=" trong=" lòng=" cậu=" vẫn=" vô=" cùng=" đau=" đớn.= " "duẩn=" hạo,=" nó=" tại=" sao=" lại=" ở=" trong=" nhà=" của=" anh,=" không=" phải=" anh=" đã=" ly=" hôn=" với=" nó=" rồi=" sao?"=" "hi=" triệt,=" tại=" trung=" là=" khách=" của=" tôi,=" cậu=" có=" thể=" khách=" khí=" một=" chút=" với=" em=" ấy=" được=" không?"=" "khách=" khí=" một=" chút?"=" duẩn=" hạo,=" từ=" khi=" nào=" thì=" anh=" lại=" dùng=" loại=" khẩu=" khí=" này=" nói=" chuyện=" với=" tôi,=" chẳng=" lẽ=" anh=" bị=" tiểu=" tiện=" nhân=" này=" mê=" hoặc=" sao?"=" "hi=" triệt!=" duẩn=" hạo=" quát=" lớn=" một=" tiếng.= " "hừ!=" hi=" triệt=" không=" để=" ý=" tới=" duẩn=" hạo=" đang=" tức=" giận,=" đi=" đến=" trước=" mặt=" tại=" trung,=" bắt=" được=" cổ=" áo=" áo=" ngủ=" của=" cậu,=" dùng=" một=" loại=" ngử=" khí=" khinh=" miệt=" nói:"nhìn=" xem,=" đây=" là=" cái=" gì,=" đây=" không=" phải=" là=" căn=" cứ=" chính=" xác=" của=" chuyện=" này=" đi=" câu=" dẫn=" đàn=" ông=" sao?= " quả=" nhiên=" đứa=" con=" của=" tiện=" nhân=" sinh=" ra=" cũng=" ti=" tiện=" như=" nhau.= " trên=" người=" tại=" trung=" vẫn=" mặc=" áo=" ngủ=" của=" duẩn=" hạo,=" cho=" nên=" thập=" phần="

rộng=" thùng=" thình,=" hôn=" ngân=" hai=" ngày=" trước=" lưu=" lại=" vẫn=" như=" cũ=" thập=" phần=" bắt=" mất,=" trên=" cổ=" lẫn=" xương=" quai=" xanh=" nơi=" nơi=" đều=" có=" thể=" thấy=" được=" tại=" trung=" đã=" lệ=" rơi=" đầy=" mặt,=" hi=" triệt=" khinh=" thường=" đẩy=" cậu=" ra,=" duẩn=" hạo=" vội=" vàng=" bước=" lên=" ôm=" lấy=" thân=" thể=" lão=" đảo=" muốn=" ngã=" của=" tại=" trung,=" lớn=" tiếng=" nói=" với=" hi=" triệt:= "hi=" triệt,=" tôi=" không=" cho=" phép=" cậu=" vũ=" nhục=" tại=" trung=" như=" vậy."=" "anh=" dựa=" vào=" cái=" gì=" mà=" không=" cho=" phép=" tôi,=" tôi=" muốn=" nói,=" nó=" là=" đồ=" con=" hoang!"=" vốn=" nhìn=" thấy=" tại=" trung,=" hi=" triệt=" sẽ=" không=" thể=" không=" chế=" được=" cơn=" tức=" của=" mình,=" hơn=" nữa=" duẩn=" hạo=" chống=" đối,=" càng=" khiến=" cậu=" thêm=" nổi=" giận.= "cậu=" và=" duẩn=" hạo=" cùng=" là=" thanh=" mai=" trúc=" mã,=" từ=" nhỏ=" đến=" lớn,=" chuyện=" gì=" duẩn=" hạo=" cũng=" đều=" chiều=" theo=" ý=" cậu,=" nhưng=" hôm=" nay=" duẩn=" hạo=" lại=" có=" thể=" vì=" kẻ=" mà=" mình=" thống=" hận=" nhất=" mà=" chống=" đối=" cậu!= "duẩn=" hạo=" ôm=" chặt=" lấy=" thân=" thể=" run=" rẩy=" của=" tại=" trung,=" cố=" gắng=" ổn=" định=" cảm=" xúc:"hi=" triệt,=" cậu=" đi=" về=" trước=" đi,=" tôi=" sẽ=" nói=" chuyện=" với=" cậu=" sau."=" "được!=" tôi=" cũng=" không=" muốn=" cùng=" thứ=" tiện=" nhân=" này=" ở=" chung=" một=" gian=" phòng."=" trước=" khi=" đi,=" hi=" triệt=" hung=" tợn=" trừng=" mắt=" nhìn=" tại=" trung=" một=" cái=" xoay=" người=" bỏ=" đi.= "duẩn=" hạo=" ôm=" tại=" trung=" đến=" sô=" pha,=" đem=" tại=" trung=" đã=" òa=" khóc=" nức=" nở=" ôm=" vào=" trong=" lòng,=" ôn=" nhu=" lau=" nước=" mắt=" cho=" cậu:= "bảo=" bối,=" cứng=" đờng=" khóc,=" cứng=" cứ=" như=" vậy=" khiến=" cho=" anh=" đau=" lòng=" lắm.= "có=" anh=" ở=" đây,=" không=" ai=" có=" thể=" tổn=" thương=" đến=" cứng,=" cho=" dù=" là=" hi=" triệt=" cũng=" không=" thể!=" "ô=" ô=" ô=" ô...=" tại=" trung=" vẫn=" khóc.= "đờng=" thương=" tâm,=" bảo=" bối,=" cho=" hi=" triệt=" một=" chút=" thời=" gian=" đi."=" duẩn=" hạo=" vỗ=" lưng=" tại=" trung=" không=" ngừng=" an=" ủi.= "tại=" trung=" tựa=" vào=" trong=" ngực=" duẩn=" hạo,=" cảm=" thấy=" đã=" tìm=" được=" nơi=" tránh=" gió=" tạm=" ">

12. Chương 12

Tại Trung, từ trong lòng Duẩn Hạo ngẩng đầu, nói với hân: “Duẩn Hạo, tôi muốn về nhà. Tôi còn tiếp tục ở lại đây, sẽ chỉ làm anh khó xử.” Trong lòng Tại Trung rất cảm kích Duẩn Hạo, cậu biết hân đang bảo vệ cậu, hơn nữa còn giống như đã đắc tội với Hi Triệt.

“Tại Trung a, cứng bây giờ ra cái dạng này thì anh làm sao có thể yên tâm để cho cứng về nhà đây, cứng cứ tiếp tục ở lại đây đi.” Duẩn Hạo đỡ lấy khuôn mặt Tại Trung, ôn nhu nói.

“Nhưng là, tôi...” Tại Trung rất muốn nói rằng cậu muốn đi tìm Xương Mân, nhưng rất sợ lại giống lần trước chọc giận Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo hiểu được tâm tư của Tại Trung, cười cười: “Cứng yên tâm đi, anh sẽ không hạn chế tự do của cứng, nếu cứng muốn đi gặp ai, thì cứ gặp, nhưng anh sẽ không cho phép cứng trốn khỏi anh, nếu không, cứng cũng biết hậu quả sẽ thế nào.” Duẩn Hạo giáo huấn nói.

Bầu không khí ảm áp vừa rồi cứ như vậy bị câu nói kia của Duẩn Hạo phá hủy.“Đáng ghét!” Tại Trung đánh một quyền vào ngực Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo thuận thế bắt được cánh tay nhỏ bé của cậu: “Bảo bối, đáp ứng anh, đừng khóc nữa, được không? Về sau vô luận gặp chuyện gì, đều có anh ở bên cạnh cứng!”

Tại Trung nhìn ánh mắt thâm tình, giống như bị mê hoặc mà gật đầu.

...

Từ 3 ngày trước trở lại Hàn Quốc, Xương Mân liền luôn cố gắng liên lạc với Tại Trung, cậu chậm chạp không liên lạc sắp đem anh bức điên rồi, cho nên khi nhìn thấy di động báo cuộc gọi đến là “Tại Trung”, Xương Mân thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tại Trung hẹn gặp Xương Mân tại một quán cà phê, Xương Mân đã sớm chờ ở đó.

“Tại Trung, chỗ này.” Xương Mân nhìn thấy Tại Trung, vội vẫy tay ra hiệu cho cậu.

Tại Trung cúi đầu đi đến chỗ Xương Mân. “Tại Trung, em vì cái gì lại cúi đầu? Không muốn thấy anh sao?” Kỳ thật, Xương Mân trong lòng căn bản không có trách Tại Trung, muốn trách cũng là trách Trịnh Duẫn Hạo, cái tên nam nhân kia rất giỏi hoạt, Xương Mân cảm hận mắng trong lòng.

Tại Trung ngẩng đầu, sợ hãi nói: “Xương Mân, thực xin lỗi.”

“Vì cái gì muốn xin lỗi?”

“Ngày đó là tôi không phân tốt xấu liền hung dữ với anh như vậy, là tôi không tốt.”

‘Ai! Tại Trung đúng là rất thiện lương.’ Xương Mân nghĩ thầm.

“Tại Trung a, anh không có trách em a, anh chỉ là trùng hợp đi Nhật Bản công tác, cho nên mới không có liên lạc với em.”

Nghe thấy Xương Mân nói như vậy, trên mặt Tại Trung rốt cục cũng nở nụ cười.

“Tại Trung a, lần trước chuyện anh hỏi em có thể cho anh câu trả lời thuyết phục được chưa?” Xương Mân chờ đợi nhìn Tại Trung.

Tại Trung biết chuyện này không thể trốn tránh nữa, cách đây không lâu Xương Mân đưa ra đề nghị muốn cùng cậu kết giao vẫn luôn khiến cậu đau đầu. Cậu không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, nhưng thật sự có thể như nguyện sao?

Thấy bộ dáng khó xử của Tại Trung, Xương Mân tâm lạnh nửa phần, kỳ thật anh đối với chuyện này sớm đã có dự cảm : sẽ bị cự tuyệt.

“Xương Mân, tôi không muốn mất đi người bạn tốt như anh, chúng ta vẫn làm bạn, được không?”

“Bạn? A.” Xương Mân tự giễu lắc lắc đầu, “Em là muốn nói cho anh biết, em chọn Trịnh Duẫn Hạo, phải không?”

“Không phải, Xương Mân, tôi cự tuyệt anh, không hề liên quan đến Trịnh Duẫn Hạo, là do bản thân tôi cảm thấy không xứng với anh.”

“Xứng hay không xứng là do anh quyết định, đây không thể trở thành lý do em cự tuyệt anh.” Xương Mân kích động vô thức tăng âm lượng.

“Xương Mân, thực xin lỗi, tôi thật sự không thể kết giao với anh.” Tại Trung lại áy náy cúi đầu.

Xương Mân cầm hai tay Tại Trung, trên mặt lại khôi phục vẻ mặt ôn nhu: “Tại Trung, anh sẽ không buông tay khỏi em, cho dù bây giờ em cự tuyệt anh, anh vẫn một lòng một dạ yêu em.”

“Xương Mân, tôi.....”.

“Tại Trung, anh sẽ đợi em! Anh chỉ hy vọng em nhớ rằng, chỉ cần em quay đầu lại sẽ nhìn thấy anh ở phía sau.”

Sau khi chia tay với Xương Mân, Tại Trung chuẩn bị gọi xe quay về nhà mình, nếu đã bị ma xui quỷ khiến đáp ứng ở lại nhà của Duẫn Hạo, phải đem quần áo cùng một ít vật dụng hằng ngày mang qua a. Tại Trung ra ngoài đường, vừa định phát tay bắt xe, liền nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ luôn luôn nổi bật.

Lúc này Duẫn Hạo bước xuống xe. “Tại Trung, lên xe đi.”

Trên xe.

“Duẫn Hạo, sao anh lại ở chỗ này vậy? Trùng hợp đi ngang qua sao?”

“Không phải, anh là một đường đi theo cưng đến quán cà phê.” Duẩn Hạo trả lời rõ ràng.

“Vì cái gì lại đi theo tôi?” Tại Trung có chút tức giận, không phải nói sẽ không hạn chế tự do của cậu sao?

“Vợ yêu xinh đẹp của anh đi gặp mặt một tên đàn ông khác, anh làm sao có thể không theo dõi chứ?” Duẩn Hạo nhẹ mím cười, mang theo một phần hàn ý.

“Tôi đã nói tôi không phải là vợ anh rồi.”

“Cái gì anh cũng thấy hết, hần đánh nắm tay cưng, nếu hần còn dám níu kéo nữa thì anh tuyệt đối sẽ không tha cho hần.” Duẩn Hạo lãnh khốc nói.

“Bá đạo! Bạo quân!” Tại Trung thở phì phì quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

“Ha ha, cưng cưng, lá gan không nhỏ, nói chồng cưng là bạo quân?” Duẩn Hạo đưa một bàn tay ra nhéo nhéo cái má phính phính của Tại Trung.

“Anh chính là bạo quân!”

“Tại Trung a, đã giải quyết xong chuyện với Xương Mân rồi sao?” Đây mới là chuyện Duẩn Hạo muốn biết nhất.

“Tôi và Xương Mân là bạn!”

“Tốt nhất là như vậy, bây giờ chúng ta đến nhà cưng thu dọn hành lý đi.”

Cứ như vậy, Tại Trung dọn về nhà Duẩn Hạo, nhưng cậu sống chết không chịu ở chung một phòng với hần. Duẩn Hạo thầm cân nhắc nặng nhẹ: Nếu ngủ chung một giường với Tại Trung, hần nhất định sẽ nhịn không được, hần không muốn cưỡng bức cậu nữa. Duẩn Hạo không có biện pháp đành phải đem phòng ngủ nhường cho Tại Trung còn bản thân mình thì ngủ ở phòng khách.

Biệt thự to như vậy, chỉ có Tại Trung và Duẩn Hạo hai người ở, trong nhà không có người hầu, chỉ có người làm công theo thời gian đúng giờ đến quét dọn phòng ở. Theo như Duẩn Hạo nói, hần không muốn để cho bất luận kẻ nào quấy rầy thế giới hai người của hần và vợ yêu bảo bối.

Từ hai ngày trước Hi Triệt tràn ngập tức giận rời khỏi Trịnh gia, cũng không xuất hiện nữa, Duẩn Hạo quyết định đi tìm Hi Triệt hảo hảo nói chuyện.

Bên kia, trong nhà Hi Triệt.

“Hi Triệt, em đã đứng cạnh cửa sổ suốt hai giờ rồi, có chuyện phiền muộn gì sao?” Đang nói chuyện là một chàng trai trẻ rất đẹp, nhưng bất đồng khí chất với Hi Triệt xinh đẹp. Anh là một mỹ nam tỏa sáng như ánh mặt trời, làm cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác bị thu hút.

“Canh, em không buồn phiền, em chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện.” Hi Triệt rốt cục quay đầu, nhìn chàng trai một cái.

Hàn Canh, 27 tuổi, cùng tuổi với Hi Triệt, người Trung Quốc. 3 năm trước khi Hi Triệt bỏ nhà trốn đi, tham gia hội Chữ Thập Đỏ, được phái đến Phi Châu tình nguyện viên chữa bệnh, anh và Hi Triệt chính là gặp nhau ở đây. Hai người cùng nhau làm việc, giúp đỡ lẫn nhau, tự nhiên mà sinh ra cảm tình, trở thành người yêu. Cách đây không lâu, Hàn Canh cùng Hi Triệt trở lại Hàn Quốc, bởi vì điều kiện thông tin liên lạc tại Phi Châu rất lạc hậu, hai người cho đến khi trở về Hàn Quốc mới biết được Kim Chung Quốc đã qua đời. Là người yêu của Hi Triệt, Hàn Canh đương nhiên biết chuyện nhà Hi Triệt, cũng biết chuyện Hi Triệt còn có một đứa em trai cùng cha khác mẹ.

“Hi Triệt, em dự định khi nào thì đi tế bái cha em?” Hàn Canh nhìn bóng lưng Hi Triệt hỏi.

Hi Triệt hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Em có nói qua muốn đi tế bái ông ta sao?”

“Triệt, em sao vậy, từ hai ngày trước đi thăm bạn của em xong, em liền biến thành như vậy. Hi Triệt mà anh biết rất là nhiệt tình, mà không phải là lạnh lùng như bây giờ.”

“Ở trong nhà của Duẩn Hạo em đã gặp phải người mà em không muốn nhìn thấy nhất.” Hi Triệt xoay người, về mặt lạnh lùng nhìn Hàn Canh.

“Em đang nói đến Tại Trung em trai của em à?” Hàn Canh thử thăm dò.

“Nó không phải là em trai em!” Hi Triệt nghe thấy Hàn Canh nhắc tới tên của người kia, nhất thời kích động lên.

“Triệt, em và cậu ấy cùng có chung một dòng máu, đây là sự thật không thể thay đổi a.” Hàn Canh kiên nhẫn nói, anh hiểu được nỗi hận trong lòng Hi Triệt, nhưng anh không hy vọng nhìn thấy Hi Triệt sống trong thù hận, anh thích một Hi Triệt tùy tiện, nhiệt tình như ánh mặt trời.

Hi Triệt thống khổ lắc đầu: “Canh, anh đừng khuyên em, có một số việc có thể quên, có một số việc cả đời cũng quên không được.”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hi Triệt vang lên, Hi Triệt tiếp điện thoại: “Duẩn Hạo, anh muốn gặp tôi? Được rồi, tôi đến Quốc Vũ tìm anh.”

Văn phòng của Duẩn Hạo.

“Hi Triệt, rốt cục cậu đã đến.” Duẩn Hạo tươi cười chào đón. Dù cho lần trước gặp mặt tan rã trong không vui, nhưng dựa vào hiểu biết của Duẩn Hạo, Hi Triệt là ăn mềm không ăn cứng, chỉ có trước hòa hảo với cậu ta mới có thể xoay chuyển cục diện.

“Đừng làm cái bộ dáng cao hứng như vậy, anh rất muốn nhìn thấy tôi sao?” Hi Triệt nói chuyện luôn mang ý châm biếm.

“Đương nhiên, nhìn thấy cậu trở về, tôi thật sự rất cao hứng. Tôi biết một ngày nào đó cậu sẽ trở về.”

“A, có phải an ủi xong tiểu tình nhân của anh rồi mới nghĩ đến tôi không?” Hi Triệt liếc nhìn Duẩn Hạo.

“Hi Triệt, cậu nhất định phải nói như vậy sao? Tại Trung không phải tình nhân của tôi, em ấy là người yêu của tôi.” Duẩn Hạo nói.

“Người yêu? Theo như tôi được biết, các người đã ly hôn.”

“Chính là bởi vì tôi đã đánh mất một lần, cho nên bây giờ càng thêm muốn quý trọng, che chở em ấy.”

Hai người vốn là ngồi cách nhau một cái bàn làm việc, đột nhiên Hi Triệt nhòe tới, áp sát vào mặt Duẩn Hạo, ái muội nói: “Thật là như vậy sao? Anh xác định anh không phải dùng nó để phát tiết? Anh không phải đem nó làm thể thân của tôi?”

“Hi Triệt, cậu!”

Khóe miệng Hi Triệt nhếch lên tạo thành một nụ cười: “Duẩn Hạo, anh nghĩ rằng tôi và cả anh không biết tình cảm của anh dành cho tôi sao? Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, anh đối với tôi trừ bỏ tình bạn bình thường còn có ái mộ!”

Duẩn Hạo đứng lên, sửa sang lại một chút tây trang: “Hi Triệt, tôi thừa nhận tôi đã từng yêu cậu, thậm chí cách đây không lâu, tôi vẫn cho rằng mình yêu cậu. Nhưng là, hiện tại, tình cảm của tôi dành cho cậu đã thay đổi, người mà tôi muốn yêu thương quý trọng cả đời là Tại Trung!”

“Như thế nào, anh là đang sợ tôi sẽ đối với anh dây dưa không rõ sao? Yên tâm, nếu tôi muốn anh, 3 năm trước tôi sẽ không bỏ đi.”

“Đúng, tôi biết cho tới nay đều là tôi nhất sương tình nguyện, ba năm trước đây tôi đã không giữ lấy cậu, mất thấy cậu rời khỏi bên người, chúng ta đã bỏ lỡ. Cho nên bây giờ tôi sẽ không bao giờ phạm sai lầm giống như thế nữa.” Duẩn Hạo vẫn cố chấp cho rằng bản thân mình trừ bỏ Hi Triệt sẽ không bao giờ yêu thương bất kỳ ai khác, cho đến khi Tại Trung bước vào trái tim hắn, hắn mới chính thức buông xuống lòng kiên trì mù quáng kia.

“Duẩn Hạo, anh không cần kích động như vậy, tôi chỉ là hy vọng anh có thể thấy rõ trái tim của mình, dù sao đứa con hoang kia là vật thể gian hiểm thấy, hơn nữa tôi không thể không thừa nhận bộ dạng của nó có vài phần tương tự tôi. Anh đừng nên để bị vẻ bề ngoài của nó mê hoặc.”

“Cám ơn sự quan tâm của cậu. Hi Triệt, xin cậu từ nay về sau có gọi Tại Trung là con hoang, hết thấy chuyện này cũng không là lỗi của em ấy, ân oán của thế hệ trước đừng không có đạo lý mà bắt Tại Trung gánh vác.”

“Đau lòng? Xem ra anh thật sự có tình cảm với thứ con hoang kia a. Tôi rất muốn biết, nếu tôi buộc anh chọn giữa tình yêu với nó và tình bạn với tôi, anh sẽ chọn ai?” Hi Triệt thích thú nhìn Duẩn Hạo nháy mắt đen mặt.

“Cậu nhất định phải như vậy sao? Cậu biết rõ tôi rất coi trọng tình cảm đối với cậu. Ai tôi cũng không thể buông tay được.” Duẩn Hạo kiên định nói với Hi Triệt.

“Con người không thể quá tham làm nga, tự anh hảo hảo ngẫm lại đi. Duẩn Hạo, anh nhớ cho kỹ, từ nay về sau đừng có quần tôi có thái độ gì với đồ con hoang kia. Dù cho cha tôi có thừa nhận nó, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không chấp nhận nó.” Hi Triệt nói xong chuẩn bị rời khỏi văn phòng của Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo gọi lại Hi Triệt đang muốn rời khỏi văn phòng: “Hi Triệt, đi thăm chú đi, chú ấy nhất định rất muốn gặp cậu. Chú đã bị trừng phạt rồi, cho đến chết chú ấy cũng chưa được sự tha thứ của cậu, cũng không thể trước khi chết được gặp cậu một lần.”

“Đừng nói nữa, tôi sẽ không đi.”

Hi Triệt tâm tình phức tạp rời khỏi văn phòng, không nghĩ tới khi đang đợi thang máy lại gặp Kangta, Kangta mừng rỡ.

“Hi Triệt, thật là em sao? Em rốt cục đã trở lại, thật tốt quá.”

“Anh Kangta, đã lâu không gặp, mấy năm nay có ổn không?” Hi Triệt vẫn rất tôn kính Kangta, dù cho cậu biết rõ trong lòng Kangta từ đầu đến cuối đều là coi trọng Kim Tại Trung.

“Vẫn tốt. Nếu em đã trở về, có thể đi thăm Tại Trung không? Dù sao cả hai đứa cũng là anh em a.” Kangta biết Hi Triệt rất bài xích Tại Trung, nhưng là vẫn ôm một tia hy vọng có thể thuyết phục được Hi Triệt.

‘Vì cái gì mỗi người đều phải nói giúp cho nó.’ Hi Triệt càng nghĩ càng tức giận.

“Anh Kangta, anh đừng phí tâm nữa, em vì cái gì lại muốn đi gặp một kẻ không liên quan tới mình chút nào chứ? Nếu anh có thời gian thì đi quần đứa em trai bảo bối Kim Tại Trung của anh đi.” Hi Triệt tức giận nói.

“Hi Triệt, ý của em là?”

“Ý tứ của em rất đơn giản, đứa em bảo bối của anh lại quay trở lại với chồng trước của nó, dường như còn đến nhà người ta ở luôn rồi. Thật là rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, chuột sinh chuột lại đi đào hang. Anh Kangta, thang máy đến rồi, em đi trước, gặp lại sau!”

Hi Triệt đi rồi, lưu lại Kangta một mình đứng sững sờ trước thang máy: Chẳng lẽ Tiểu Tại lại ở chung với Trịnh Duẩn Hạo sao? Đáng giận, đứa ngốc này không sợ lại bị tổn thương thêm một lần nữa sao? Không được, mình không thể để Tiểu Tại phạm sai lầm nữa, nhất định phải hảo hảo nói chuyện với nó.

13. Chương 13

Nói gì thì nói, ta vẫn không tán thành cái kiểu chỉ cần lên giường 1 lần là thay đổi 180° như bạn Tại a =”=

Trong phòng học.

“Tại Trung, cậu xem, bên ngoài có một anh chàng siêu đẹp trai đang nhìn cậu chăm chăm kìa.” Bởi vì còn đang học, Tuấn Tú chỉ có thể thì thầm bên tai Tại Trung.

Tại Trung nhìn theo hướng Tuấn Tú chỉ, nhìn người đứng bên ngoài phòng học cười cười, quay lại nói với Tuấn Tú: “Là anh Kangta.”

Tan học, Tại Trung vội vàng ra khỏi phòng: “Anh, sao anh lại đến trường tìm em?”

“Anh có việc muốn nói với em.”

Thấy Kangta dùng ngữ khí nghiêm túc như thế nói với mình, trong lòng Tại Trung cả kinh: “Anh, xảy ra chuyện gì sao?”

“Chúng ta đi tìm một nơi yên tĩnh rồi nói sau.”

Tại Trung và Kangta đến quán trà trong sân trường, tìm một chỗ tương đối yên tĩnh ngồi xuống.

“Anh, rốt cuộc là chuyện gì?” Tại Trung lo lắng hỏi.

“Em thành thật nói cho anh biết, không phải em quay trở lại với Trịnh Duẩn Hạo, còn dọn đến nhà hân ở đi?” Khẩu khí của Kangta tràn ngập trách cứ.

“Em...” Tại Trung do dự một chút, vẫn là gật gật đầu.

“Em đấy! Như thế nào lại hồ đồ như vậy chứ? Trước kia hân đối xử với em như thế nào, em đã quên hết sao?”

“Anh, bây giờ Duẩn Hạo rất tốt với em. Chuyện trước kia, em không muốn truy cứu nữa.”

“Nói cho anh biết, có phải Trịnh Duẩn Hạo bức em không?”

Bức? Quả thật có nhân tố này ở trong đó, nhưng trừ bỏ một lần kia, Duẩn Hạo không hề bức mình làm chuyện gì nữa, mà là che chở đầy đủ, cẩn thận chiếu cố mình. Tại Trung không phải đầu gỗ, cậu cảm giác được Duẩn Hạo rất tốt với mình, cảm giác được yêu thương thật tình.

Thấy Tại Trung thất thần, Kangta lại hỏi một lần: “Anh đang hỏi em, có phải Trịnh Duẩn Hạo bức em không?”

“Không có, anh ấy không có bức em.” Tại Trung kiên định hồi đáp.

“Em! Thật sự là tức chết anh mà. Em bị Trịnh Duẩn Hạo mê hoặc rồi, em có biết không?” Đối với đứa em mà mình thương yêu nhất, Kangta lần đầu tiên nghiêm khắc trách cứ.

“Anh, em không biết mình có phải là bị Trịnh Duẩn Hạo mê hoặc hay không, em chỉ biết anh ấy thật sự rất tốt với em, cho nên...”

“Cho nên, em quyết định quay trở lại với Trịnh Duẩn Hạo đúng không?”

Tại Trung gật gật đầu.

“Được! Nếu như vậy, anh coi như không có đứa em như em, chủ tịch trên trời có linh, cũng sẽ không đồng ý cho em ở bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo.” Nói xong, Kangta giận dữ bỏ đi.

Tại Trung ngơ ngác ngồi ở trên ghế: Tại sao tất cả mọi người đều không cần mình? Chẳng lẽ anh không hy vọng nhìn thấy mình hạnh phúc sao? Ở bên Duẩn Hạo, mình thật sự cảm thấy rất hạnh phúc!

Tại Trung thất hồn lạc phách trên đường đi về nhà, ngay cả Duẩn Hạo lái xe theo sau cậu cũng không biết. Một đường đuổi theo Tại Trung, Duẩn Hạo đã nhận ra sự khác thường của cậu, rất cục nhen không được dừng xe, đi đến bên người Tại Trung, đem tiểu thiên hạ đang mất hồn ôm vào trong lòng.

Tại Trung hoảng sợ, vừa định giãy dụa thì ngửi thấy mùi hương quen thuộc, mới không giãy dụa nữa, tùy ý để Duẩn Hạo gắt gao ôm mình.

“Bảo bối của anh, cứng làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Tại Trung lắc đầu, không nói gì.

“Nếu không muốn nói thì thôi, chúng ta về nhà đi.”

Từ ngày Tại Trung dọn đến, Duẩn Hạo mới bắt đầu cảm thấy ngôi biệt thự này là căn nhà ấm áp. Trước kia, Duẩn Hạo chỉ xem nơi này là chỗ ngủ, thậm chí không thường trở về. Mà hiện tại thì Duẩn Hạo lại giống như những viên chức bình thường đi làm, hướng cữu văn ngũ(9h đi 5h về nhà), mỗi ngày đi làm đúng giờ, về nhà đúng giờ.

Trở lại căn nhà nhỏ ấm áp của hai người, Tại Trung liền chui vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối. Ở nhà, chuyện gì Duẩn Hạo cũng không cho cậu làm, Tại Trung cũng nghe lời hấn, chỉ riêng có nấu cơm thì cậu vẫn thích tự tay làm. Mỗi khi ăn mỹ thực do bảo bối vợ yêu tự tay chuẩn bị, trong lòng Duẩn Hạo tràn đầy ngọt ngào.

Duẩn Hạo đi vào nhà bếp từ phía sau ôm lấy cái eo thon nhỏ của Tại Trung, đem đầu gác lên vai cậu, tham lam ngửi hương khí độc đáo trên người cậu: “Vợ yêu của anh vừa xinh đẹp lại hiền lành, Trịnh Duẩn Hạo thật sự là rất có phúc phần, rất hạnh phúc.”

“Em đang nấu cơm, anh đi ra ngoài đi, đừng có ở chỗ này làm vướng chân em.” Tại Trung đỏ mặt muốn giãy khỏi ôm ấp của Duẩn Hạo.

“Hổng chịu!” Trịnh Duẩn Hạo thế nhưng lại đi làm nũng, tiếng nũng nịu làm cho Tại Trung run run thiếu chút nữa làm rớt cái nồi trên tay. Duẩn Hạo còn làm trầm trọng thêm vùi đầu vào cổ cậu, hạ xuống một cái lại một cái hôn: “Vợ yêu của anh thơm quá à.”

“Đừng như vậy mà, Duẩn Hạo, anh mau đi ra ngoài đi.” Tại Trung giãy dụa xoay người, “Anh còn ở trong này em không cách nào nấu cơm được.”

“Muốn anh đi ra ngoài cũng được, bảo bối hôn anh một cái.” Người nào đó bắt đầu chơi xấu.

Tại Trung biết nếu không làm theo, hấn nhất định sẽ không bỏ qua, đành phải quay sang hôn nhẹ lên mặt Duẩn Hạo. Vốn tưởng rằng như vậy thì hấn sẽ ngoan ngoãn rời đi, không nghĩ tới hấn làm ra cái mặt bánh nhân đậu, bất mãn nói: “Như vậy mà cũng tính là hôn à?”

Tại Trung mờ mịt gật gật đầu: Chẳng lẽ như vậy không tính là hôn sao?

“Hắc hắc, để chồng yêu của cưng dạy cho cưng thế nào là hôn nha.” Nói xong Duẩn Hạo kéo lấy thất lưng Tại Trung, đem thân hình mềm mại kia kề sát mình, bốn cánh môi chặt chẽ giao triền.

Tại Trung vô thức nhắm mắt lại, lông mi hơi hơi rung động.

Hơi tách ra một chút, Duẩn Hạo lại thay đổi góc độ một lần nữa quấn lấy đôi môi phần nộn. Đầu lưỡi của hấn ngay sau đó xâm nhập trong miệng, cuốn lấy đầu lưỡi ngây ngô kia, nụ hôn càng đậm càng sâu.

Nhẹ nhàng buông Tại Trung ra, ngón tay Duẩn Hạo mơn trớn cái miệng đang thở hổn hển, sủng ái nói: “Bé cưng ngốc, như vậy mới gọi là hôn nga.”

Tại Trung đỏ mặt: “Bây giờ anh đi ra ngoài được chưa.”

“Tạm thời buông tha cho cưng đó!”

Không bị Duẩn Hạo quấy rầy, bốn món ăn cùng một món canh cho bữa tối đã được đặt trên bàn cơm.

“Oa! Nhìn là khiến cho người ta thèm ăn rồi.”

Bữa tối, Duẩn Hạo không ngừng gấp đồ ăn cho Tại Trung: “Tại Trung a, sao cưng không chịu ăn, không hợp khẩu vị sao?” Trong lòng Duẩn Hạo biết rõ là cậu có tâm sự, nhưng là nếu cậu không muốn nói, hấn tuyệt đối sẽ không ép buộc cậu.

“Không có. Em không đói bụng, anh ăn nhiều một chút đi.” Tại Trung gượng ép cười cười.

“Ha ha, nhìn vợ yêu xinh đẹp, khẩu vị của anh liền đại khai nha. Tay nghề của vợ yêu lại tốt như vậy, không ăn nhiều thì chịu sao được chứ?”

“Ô ô ô.” Ai ngờ Duẩn Hạo nói xong câu đó, Tại Trung buông luôn bát cơm, úp sấp trên bàn cơm mà òa khóc. Áp lực tích tụ đã lâu liền phóng thích!

Duẩn Hạo thấy thế, hốt hoảng chạy đến bên người Tại Trung, ôm cậu vào trong lòng, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy, làm sao vậy, anh nói sai cái gì sao?”

“Ô ô ô ô, bây giờ chỉ có anh mới tốt với em thôi.” Tại Trung nức nở nói.

“Bảo bối, cưng là vợ yêu của anh mà, anh không tốt với cưng thì tốt với ai?”

“Không ai muốn em, anh Hi Triệt không chịu nhận em, Xương Mân nhất định đã chán ghét em, bây giờ ngay cả anh Kangta cũng không để ý đến em, ô ô ô.....”.

Quả nhiên là Kangta đi tìm Tại Trung, nhất định còn nói gì đó nhấn tâm với Tại Trung mới có thể làm cho bảo bối thương tâm đến như vậy.

“Bé cưng ngốc, còn có anh mà! Anh cần cưng!” Thấy Tại Trung đã tạm bình tĩnh lại, Duẫn Hạo tiếp tục hỏi: “Kangta đi tìm cưng, có phải muốn cưng rời khỏi anh?”

“Vâng.”

“Nhưng bảo bối không có nghe hần ta, đúng không?”

“Vâng.”

Dù cho Tại Trung đang khóc đến lê hoa đái vũ (đại loại là khóc sụt sùi nhưng mà khóc rất đẹp á, chỉ có người đẹp mới được xài từ này=)), nhưng trong lòng của Duẫn Hạo thì lại đang sung sướng hò hét ‘Tại Trung không nghe lời hần.’

“Vợ yêu, cưng nhớ kỹ nhé, cho dù toàn thế giới đều vứt bỏ cưng thì cưng vẫn còn có anh.” Giờ này khắc này, đối với nan đề mà Hi Triệt ra cho hần, trong lòng Duẫn Hạo đã có đáp án, hần có thể buông tha toàn thế giới, cũng không thể buông tha tiểu thiên hạ đang ôm trong lòng!

14. Chương 14

Duẫn Hạo lấy tay nâng lên khuôn mặt đang cúi gằm của Tại Trung, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước hạ xuống. Tại Trung khép hờ mắt, cảm nhận ôn nhu của hần.

“Anh muốn cưng, có được không?” Thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn, Duẫn Hạo hy vọng Tại Trung đồng ý, ít nhất không thể ép buộc cậu như lúc trước, hần muốn đối phương cam tâm tình nguyện chấp nhận hần.

Mới đầu Tại Trung còn không hiểu được là ý tứ gì, đến khi nhận ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn xoát một chút liền đỏ bừng. Về thẹn thùng kia lại càng khiến Duẫn Hạo tâm ngứa, hần không thể lập tức áp đảo bảo bối mà hảo hảo yêu thương một phen.

Thấy Tại Trung chậm chạp không đáp lại, Duẫn Hạo bắt đầu nóng vội, từ khi Tại Trung dọn đến ở, mỗi ngày Duẫn Hạo đối với vợ yêu bảo bối như hoa như ngọc, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thiếu chút nữa khiến cho hần ghen đến nội thương.

“Có thể chứ? Tại Trung.” Trong lòng Duẫn Hạo đã muốn hết hy vọng, thầm nghĩ chuẩn bị đi tắm nước lạnh.

Tại Trung nhìn nam nhân khi thì bá đạo khi thì ôn nhu này, cậu hiểu Duẫn Hạo muốn cậu, mà cậu cũng muốn hần. Nghĩ vậy, Tại Trung then thùng gạt đầu, sau đó liền chui vào trong lòng Duẫn Hạo. Chỉ một động tác đơn giản liền khiến cho Duẫn Hạo nháy mắt thoát ly khổ hải, không chút chần chờ, Duẫn Hạo ôm lấy Tại Trung, dùng vận tốc ánh sáng hướng lầu hai thẳng tiến.

Duẫn Hạo dịu dàng đặt Tại Trung lên trên giường, nhất nhất tháo bỏ nút áo trên người cậu, cởi áo ra, làn da trắng nõn bóng loáng lộ ra trong không khí. Duẫn Hạo tận lực dùng động tác nhẹ nhàng trên làn da mềm mại của Tại Trung lưu lại từng cái từng cái ấn ký yêu thương. Tại Trung run rẩy cong người, toàn bộ đường cong hiện ra, thân thể cũng càng thêm gần sát hần.

“Duẫn Hạo, Duẫn, ừ ừ...” Dưới sự ôn nhu âu yếm của Duẫn Hạo, nhiệt độ cơ thể Tại Trung không ngừng tăng cao.

Đôi môi của Duẫn Hạo ở trước ngực Tại Trung lưu luyến thật lâu, mới chuyển mục tiêu, đi xuống cái bụng bằng phẳng của cậu, một bàn tay bắt đầu cởi quần, không mất bao nhiêu khí lực, Duẫn Hạo đã thoát hết quần áo trên người Tại Trung, thân thể hoàn mỹ của cậu hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hần.

Khuôn mặt Tại Trung then thùng phồng đỏ, trên người lại lộ ra màu phấn hồng mê người.

Duẫn Hạo cầm lấy bộ vị yếu ớt của Tại Trung, một bên dùng tiếng nói dụ hoặc thì thầm bên tai cậu: “Bảo bối, thoải mái không?”

Tại Trung đã muốn ý loạn tình mê, chỉ bằng cảm giác trả lời: “Thoải mái, thật thoải mái.”

Động tác trên tay Duẩn Hạo không khỏi mạnh thêm, “A! A! Duẩn Hạo, buông tay, em...”

“Vợ yêu, muốn anh buông tay không phải không được, gọi anh một tiếng chồng yêu đi, anh sẽ khiến cho cứng thật sáng khoái.”

Tại Trung không nói lời nào, ai oán trừng mắt nhìn hắn.

“Vợ yêu, anh lúc nào cũng gọi cứng là vợ yêu hết, vậy mà cứng cho tới bây giờ cũng không đáp lại anh một tiếng, như vậy thực không công bình nga. Nghe lời, gọi chồng yêu.” Duẩn Hạo dụ dỗ.

“Chồng... chồng...”

“Bảo bối, khó đến vậy a?” Duẩn Hạo tiếp tục đùa bốn chỗ yếu ớt của Tại Trung, nhưng nhất định không cho cậu phóng thích.

“Chồng yêu, em gọi rồi.” Tại Trung nhỏ giọng nói ra hai chữ.

“Cái gì? Anh không có nghe được nha.”

“Chồng yêu! Chồng yêu!” Tại Trung hét lớn.

“Vợ ngoan của anh.” Duẩn Hạo cắn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở của Tại Trung một chút, sau đó để cho Tại Trung phóng ra.

Tại Trung đã sớm cảm thấy một cái gì đó cứng rắn để ở bên dưới của mình, rất rõ ràng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, thân thể của cậu cứng ngắc lên, nhìn thấy Duẩn Hạo đưa tay xuống nơi tư mật, Tại Trung theo bản năng muốn lùi lại: “Đau, em sợ đau.”

Chuyện lần trước ít nhiều đã để lại ám ảnh trong lòng cậu, cái loại thống khổ như bị xé rách khiến cho cả người Tại Trung run rẩy.

“Bảo bối, đừng sợ! Tin tưởng anh, anh sẽ không bao giờ làm cho cứng đau nữa, đem chính mình hoàn toàn giao cho anh, được không?” Duẩn Hạo như an ủi lại như khẩn cầu thì thầm.

“Em tin anh.” Tại Trung cố gắng thả lỏng thân thể của mình.

Duẩn Hạo xem chuẩn thời cơ, nâng lên cái mông nho nhỏ, đưa ngón tay thâm nhập vào tiểu huyết hồng nhật của Tại Trung.

“A!” Tại Trung vẫn là không thể thích ứng loại đau đón này.

Lại một ngón tay xuyên vào, Duẩn Hạo bắt đầu thêm dụng tâm khai thác thân thể của Tại Trung. Sau một lúc khai phá, Duẩn Hạo cảm giác được tiểu huyết của Tại Trung đã có thể chứa được kích thích của mình, hắn chậm rãi rút ngón tay ra, cúi xuống nỉ non bên tai Tại Trung: “Tại Trung, anh muốn đi vào.” Sau đó đem phân thân sớm đã đứng thẳng để ở huyết khẩu, chậm rãi tiến vào thân thể của cậu.

“A a a!” Tuy rằng không giống như lần đầu tiên đau đến tận xương tủy, nhưng kích thích quá lớn của Duẩn Hạo vẫn làm cho Tại Trung hét lên thất thanh.

Duẩn Hạo đã tiến nhập toàn bộ vào trong thân thể của Tại Trung, cảm thụ nội bích mềm mại ấm áp, hắn không chuyển động ngay mà chờ đợi cậu thích ứng.

“Bảo bối, anh muốn động .”

“Ừm!”

Duẩn Hạo hữu lực tuyên bố quyền sở hữu với bảo bối thiên hạ dưới thân, tần suất trêu tống dần dần nhanh hơn, càng lúc càng xâm nhập ra vào làm cho Tại Trung không còn cảm thấy đau đón như ban đầu nữa, tiếng rên rỉ không tự giác tràn ra: “Ừ ừ... Duẩn Hạo, chậm một chút, anh chậm một chút!” Tiếng rên rỉ càng làm cho Duẩn Hạo không thể khống chế chính mình.

“Vợ yêu, sau này chúng ta ngủ chung một phòng, cùng chung một giường, được không?” Duẩn Hạo không hề ngừng động tác ở phía sau yêu cầu.

“A? Bại hoại! Luôn dưới tình huống như vậy mà bức người ta đáp ứng điều kiện của anh.”

“Hắc hắc, vậy vợ yêu có chịu đáp ứng anh không?” Vừa nói Duẩn Hạo vừa dùng sức đâm mạnh về phía trước, dẫn tới một tiếng thét chói tai.

“A! Đại phơi đản! Người ta đồng ý là được chứ gì, nhẹ chút, nhẹ chút đi.” Tại Trung vẫn là không thể không khuất phục dưới *** uy của Duẩn Hạo.

Không biết qua bao lâu, Tại Trung cảm giác được dục vọng trong cơ thể của mình đã muốn trướng lớn đến cực hạn, ngay sau đó một cỗ nhiệt lưu phóng thẳng vào bên trong.

Kích tình qua đi, Duẩn Hạo gắt gao ôm lấy Tại Trung: “Tại Trung, anh yêu em, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Tựa vào khuôn ngực rắn chắc mà ấm áp, Tại Trung hạnh phúc đáp lại: “Ừm!”

Bên này thì ngọt ngào mật mật, hai người bên kia tất nhiên không được như vậy.

“Tú Tú, sao em không chịu để ý tới anh a? Người ta đặc biệt đến trường học đón em đi ăn bữa tối nha.” Đại luật sư họ Phác áp sát vào tuần tú, nũng nịu nói.

“Tui bảo anh làm như vậy hả? Còn có đừng có gọi tui là Tú Tú, Tú Tú nữa, làm cho toàn thân người ta đều nổi da gà.” Tuần Tú khoa trương ôm lấy thân thể.

“Nào có nổi da gà, anh sờ sờ.” Hữu Thiên vừa nói vừa xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Tuần Tú.

Tuần Tú một chương liền đánh bay móng vuốt của Hữu Thiên, thở phì phì hô: “Anh đừng có chạm vào tui!”

“Tú Tú, anh rốt cuộc đã dắc tội với em như thế nào, lần trước ngẫu nhiên gặp lại em không phải em cao hứng lắm sao? Sao tự nhiên nháy mắt lại y như có thù với anh vậy?” Hữu Thiên ủy khuất nói.

“Anh nói coi? Đồ luật sư bắt lương!”

“Tú Tú, người ta là hóa thân của chính nghĩa nha, anh bắt lương hồi nào?” Hữu Thiên hoàn toàn không hiểu ra sao.

“Anh có biết cái đạo lý dù có phá mười tòa miếu cũng không phá một cuộc hôn nhân không, vậy mà còn giúp cho Trịnh Duẩn Hạo ly hôn với Tại Trung?”

Nguyên lai là chuyện này!

“Tú Tú, anh oan uống a, là Trịnh Duẩn Hạo tìm tới anh mà, không liên quan đến anh nha! Anh cũng rất khinh thường hành vi của hắn, thật đó!”

“Hừ!”

“Tú Tú, em nghe anh nói nè, anh đoán chừng Trịnh Duẩn Hạo sẽ lập tức tìm đến anh làm thủ tục phục hôn với Kim Tại Trung nga.”

“Cái gì?” Tuần Tú biết chuyện Tại Trung và Duẩn Hạo trở lại với nhau, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã định phục hôn.

“Em không biết à? Bọn họ đã sống chung rồi, nghe nói Duẩn Hạo rất muốn phục hôn với Tại Trung nhưng cậu ta không đồng ý. Cũng đúng, nếu anh là Tại Trung, anh cũng sẽ không chịu, cũng nên để cho tiểu tử Trịnh Duẩn Hạo chịu chút đau khổ.”

Tuần Tú rốt cục cũng nhìn Hữu Thiên, “Anh nói thật à?”

“Đương nhiên.” Hữu Thiên vỗ ngực cam đoan, “Vậy chúng ta có thể đi ăn bữa tối đi nha.”

“Tạm thời tin anh. Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm đi, tui sắp đói chết rồi!” Bây giờ ngược lại là Tuần Tú lôi kéo Hữu Thiên kích động muốn đi ăn bữa tối!

15. Chương 15

Trong văn phòng của Duẩn Hạo, Kangta đang cùng hắn thảo luận công sự. Duẩn Hạo rất bội phục Kangta về điểm này: Không hề để cho chuyện riêng tư ảnh hưởng đến như vậy, đối với công việc luôn luôn làm theo lẽ công bằng, tận tâm tận trách, khó trách chú lại coi trọng anh ta đến như vậy.

“Tổng tài, kế hoạch công tác cho năm nay tôi muốn giao cho kế toán viên cao cấp của PMC làm, anh xem có vấn đề gì không?”

“PMC là nơi tập hợp kế toán viên cao cấp số một số hai thế giới, khả năng làm việc không cần phải bàn, tôi cho rằng giao cho bọn họ hẳn là có thể yên tâm, chuyện này giao cho anh phụ trách đi.”

Bàn xong công việc, Kangta chuẩn bị rời khỏi văn phòng, khi sắp ra khỏi văn phòng, Duẩn Hạo gọi anh lại.

“Kangta, Tại Trung không phải là đứa em trai mà anh thương yêu nhất sao? Vì cái gì lại nói những lời nhần tâm như vậy với em ấy. Anh biết không? Em ấy rất thương tâm, ngày đó còn khóc rất lâu.”

Đưa lưng về phía Duẩn Hạo, Kangta nói: “Tôi tình nguyện làm cho Tiểu Tại thương tâm lúc này, cũng không hy vọng tương lai nó thống khổ.”

“Anh cho rằng Tại Trung ở bên tôi sẽ không hạnh phúc, phải không?”

“Đúng!” Kangta khẳng định, “Bởi vì anh là kẻ không đáng tin. Chủ tịch tin tưởng anh đến thế nào, nhưng đổi lại được cái gì chứ? Tôi không rõ anh nếu đã ly hôn với Tiểu Tại, vì cái gì lại muốn dây dưa với nó. Đối cách nói khác, nếu anh thật lòng yêu Tiểu Tại, lúc trước lại vì cái gì mà muốn ly hôn?”

“Tôi thừa nhận, tôi trước kia đã tổn thương Tại Trung, cho nên bây giờ tôi đang cố gắng bù đắp lại. Chẳng lẽ chỉ một lần phạm sai lầm mà vĩnh viễn không thể tha thứ sao?” Duẩn Hạo trở nên kích động.

Kangta xoa người, “Trịnh Duẩn Hạo, đối với năng lực làm việc của anh, tôi thật sự rất tán thưởng. Nhưng đối với thái độ làm người của anh, tôi không thể chấp nhận được. Cho nên tôi không thể nhìn Tiểu Tại đem hạnh phúc cả đời nó ra mạo hiểm.”

“Tôi cam đoan sẽ làm cho Tại Trung hạnh phúc cả đời, điểm ấy không cần anh quan tâm.” Cảm giác bị người khác không tin tưởng thật sự khiến cho bản thân rất khó chịu.

“Ha ha, anh lấy cái gì mà cam đoan? Anh đã thất tín quá một lần, hơn nữa đối phương lại là ân nhân của anh.”

Duẩn Hạo thở dài một hơi, hắn biết bản thân mình căn bản không thể thuyết phục Kangta, “Tóm lại, bây giờ Tại Trung đã đồng ý ở bên tôi, cho dù là anh, cũng vô pháp thay đổi sự thật này.”

“Ha ha, tổng tài đại nhân của tôi, đừng nói là anh thực sự cho rằng Tiểu Tại đồng ý ở bên anh chính là đại biểu cho chuyện nó yêu anh đi? Tại Trung từng nói rằng nó yêu anh sao?”

Thật sự là bị Kangta nói trúng rồi, Tại Trung chưa từng mở miệng nói ra ba chữ “em yêu anh” với hắn, nghĩ đến đây, trong lòng Duẩn Hạo như bị kim đâm.

Thấy Duẩn Hạo trầm mặc, trong lòng Kangta trở nên vui vẻ, tiếp tục nói: “Kỳ thật Tiểu Tại vẫn chỉ là một đứa trẻ, nó thích cảm giác được người yêu thương. Ai đối tốt với nó, nó sẽ thích người đó. Nó vẫn còn chưa biết cái gì gọi là tình yêu đâu. Anh có thể có được thân thể của Tiểu Tại, nhưng chưa chắc anh có thể có được trái tim của nó. Những điều tôi muốn nói chỉ có như vậy, anh hảo hảo ngẫm lại đi.”

Kangta đi rồi, Duẩn Hạo trầm mặc ngồi trên ghế xoay: Đúng vậy, hắn vẫn xem nhẹ cái nhìn của Tại Trung đối với hắn. Hắn luôn cho rằng chỉ cần đem cậu giữ ở bên người là được, mà không hề kiểm tra xem Tại Trung đối với hắn rốt cuộc là loại tình cảm gì? Là tình yêu? Hay là, chẳng qua chỉ là cảm giác ỷ lại?

Mấy câu nói cuối cùng của Kangta liên tục vang lên bên tai Duẩn Hạo, khiến cho hắn tâm thần không yên, hẳn bây giờ rất muốn gặp Tại Trung, rất muốn từ trong mắt cậu nhìn ra chút gì đó.

Duẩn Hạo lập tức cầm lấy áo khoác tây trang cùng chìa khóa xe rời khỏi văn phòng, chạy về nhà.

Trong nhà, Tại Trung đang hưng trí ngồi ở trên sô pha xem tin nhắn, nghe thấy tiếng mở cửa, biết là Duẩn Hạo đã về, vội vàng chạy ra nghênh đón.

Nhìn thấy thân thể mềm mại xinh đẹp lao vào trong lòng, Duẩn Hạo ôm chầm lấy, trong lòng vừa mừng vừa sợ: “Bảo bối, hôm nay sao nhiệt tình quá nha.”

“Nhìn thấy anh về, cho nên rất cao hứng a.” Tại Trung giống con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng hắn, làm nũng nói.

“Thật vậy a?”

“Ừ.”

“Tại Trung a, anh có chút chuyện muốn nói.” Duẩn Hạo ôm lấy cái eo nhỏ của bảo bối đang rúc vào trong lòng mình, đi đến sô pha ngồi xuống.

“Em cũng có chuyện muốn nói với anh nha.”

Tại Trung tươi cười sáng lạn tựa như ánh nắng ban mai, trong lòng Duẩn Hạo cũng ấm áp lên, sủng nịch nói: “Vậy cũng nói trước đi.”

“Duẩn Hạo, Xương Mân không có giận em nữa, anh ấy mời em cuối tuần đi dự tiệc nha.”

‘Khó trách hôm nay tâm tình của Tại Trung tốt như vậy, dù cho Tại Trung đã nói rằng em và Thẩm Xương Mân chỉ là quan hệ bạn bè, nhưng vẫn thật đáng lo ngại. Hơn nữa Thẩm Xương Mân kia vẫn còn có ý với Tại Trung?’

Thấy Duẩn Hạo xuất thần, Tại Trung hỏi: “Duẩn Hạo, Duẩn Hạo, em đi được không?”

“Nếu anh nói anh không cho em đi, em sẽ không đi sao?”

Tại Trung thành thực lắc đầu.

Duẩn Hạo cười cười, xoa nắn hai má phẩn nộn của cậu: “Được thì được, cũng muốn đi thì cứ đi, bất quá, cũng nhất định phải nhớ kỹ: người đàn ông duy nhất của em là Trịnh Duẩn Hạo.”

“Biết rồi mà!” Tại Trung đỏ mặt đáp ứng, “Đúng rồi, anh muốn nói với em cái gì?”

“Nga, cái kia, anh là muốn nói, bảo bối, thương tích đằng sau của em đã tốt rồi đúng không?”

“A?” Tại Trung không hiểu.

“Anh nói là chỗ này nè.” Duẩn Hạo vừa nói vừa đưa tay xoa xoa cái mông mềm mềm vểnh vểnh của Tại Trung, còn nhéo một cái.

“A nha, đại sắc lang.” Tại Trung đỏ mặt vào ngực hắn.

“Bảo bối, không bằng đêm nay chúng ta...” Duẩn Hạo bắt lấy hai cánh tay nhỏ bé, kéo tới hôn lên môi.

“Không được, hôm trước mới vừa cái kia, thí thí của người ta còn rất đau.” Mặt Tại Trung càng đỏ hơn, dù rằng đã thân mật nhiều lần với Duẩn Hạo, nhưng Tại Trung trời sinh da mặt mỏng vẫn là không tự giác đỏ bừng mặt.

“Ai, được rồi, ai bảo Trịnh Duẩn Hạo anh lại yêu vợ đến như vậy chứ, đợi thân thể vợ yêu của anh khôi phục, chúng ta lại làm thêm vài lần.”

“Đáng ghét.” Tại Trung xấu hổ chui vào trong lòng Duẩn Hạo, đầu chôn ở trước ngực hắn.

Duẩn Hạo ôm chặt lấy cậu: Vẫn là không hỏi đi, như bây giờ không phải rất tốt sao? Một khi hỏi ra miệng, nếu không phải là đáp án mình muốn, chẳng phải là sẽ hủy diệt quan hệ thân mật mà mình thật vất vả mới tạo ra? Cho dù đúng như lời Kangta, Tại Trung vẫn không hiểu tình yêu, hắn nhất định sẽ cố gắng gấp bội làm cho Tại Trung yêu hắn. Trịnh Duẩn Hạo hắn rất có tự tin!

16. Chương 16

“Tổng tài, tổ PMC đã đến công ty, người phụ trách hạng mục lần này muốn gặp ngài.” Điện thoại của thư ký.

“Mời người đó vào.”

Khi Duẩn Hạo thấy rõ người đến là ai, lập tức lấp bắp kinh hãi.

“Anh chính là kế toán viên cao cấp PMC phải tới?”

“Đúng vậy, Trịnh tiên sinh.” Đúng thế, người vừa tới chính là Xương Mân, khi anh biết được cấp trên phải anh phụ trách công việc thẩm tra tại tập đoàn Quốc Vũ, anh cũng đã giật mình giống như Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo rất nhanh liền khôi phục trấn định: “Mời ngồi, Thẩm tiên sinh.”

“Trịnh tổng, trước khi chính thức làm việc, tôi đến gặp ngài, là hy vọng anh hiểu rõ, chúng tôi và khách hàng là song hướng lựa chọn quan hệ, quý công ty chọn chúng tôi làm niên độ thẩm kế, đó là vinh hạnh của chúng tôi. Đồng dạng, ngài còn có thể lựa chọn chấp nhận hay không chấp nhận tôi phụ trách công tác lần này. Dù sao độc lập chính là nguyên tắc rất quan trọng trong công tác thẩm tra, tôi không muốn bất luận kẻ nào nghi ngờ đến tính công bằng của chúng tôi.”

“Ha ha, Thẩm tiên sinh, cho dù tôi không tin anh, tôi cũng nên tin tưởng danh dự của PMC. Huống chi, tôi đối với tình hình tài vụ của công ty tôi rất tự tin, căn bản không sợ thẩm tra.”

“Như vậy rất tốt, hy vọng trong thời gian nửa tháng tới, chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!” Xương Mân lễ phép vươn tay.

“Nhất định!” Duẩn Hạo bắt tay Xương Mân.

Sau khi rời khỏi văn phòng của Duẩn Hạo, Xương Mân gặp mặt Kangta.

“Học trưởng, nhĩ hảo.”

“Xương Mân, thật không nghĩ tới PMC lại phái cậu đến.”

“Ha ha, xem ra mọi người đều ngoài ý muốn a.”

“Như thế nào, có phải Trịnh Duẩn Hạo kia đang hoài nghi anh là cố ý làm như vậy?”

“Không có.”

“Xương Mân a, hảo hảo làm đi, thứ chúng ta cần không chỉ là báo cáo thẩm tra, hy vọng thông qua lần thẩm tra này, có thể phát hiện vấn đề trong việc vận hành công ty, nhớ rõ cho thêm nhiều ý kiến nga.”

“Vâng. Học trưởng, em đi đây.”

_____.

Lúc này, Tại Trung đang phiền não một chuyện. Khi mà ba ba còn sống, hàng năm đến ngày giỗ bác gái, cũng chính là ngày giỗ mẹ Hi Triệt, Tại Trung đều cùng ba ba đi tế bái. Nhưng mà bây giờ ba ba đã mất, cậu có nên đi không?

Tại Trung đấu tranh tư tưởng nửa ngày, vẫn là quyết định đi, cho dù bác gái không muốn nhìn thấy cậu, cậu vẫn muốn biểu đạt tâm ý. Vì thế, Tại Trung đi chợ mua hoa cúc trắng, một mình đi tảo mộ.

Hi Triệt ba năm không về nước, nói cách khác cậu đã ba năm không đi thăm mẹ mình, năm nay, Hi Triệt và Hàn Canh cùng đi tế bái. Nhưng khi Hi Triệt đến trước mộ mẹ mình, nhìn thất trước bia mộ còn có bóng người gầy yếu đang bái ảnh mẹ mình, Hi Triệt giận đến không thể thở nổi, xông lên xô ngã Tại Trung.

“A!” Tại Trung chấn kinh không nhỏ. Ngẩng đầu nhìn thấy chính là vẻ mặt tức giận của Hi Triệt.

Hàn Canh định nâng Tại Trung dậy, lập tức bị Hi Triệt ngăn cản.

“Mày đến đây làm gì? Mẹ của tao không muốn nhìn thấy mày đâu!” Hi Triệt quát lớn, còn đem hoa tươi của Tại Trung ném đi.

Tại Trung cố gắng đứng dậy, sợ hãi nói: “Em chỉ là muốn đến thăm bác gái.”

Hàn Canh cuối cùng cũng hiểu rõ, người đứng trước mặt chính là đứa em cùng cha khác mẹ với Hi Triệt – Kim Tại Trung, cậu và Hi Triệt quả thật có vài phần tương tự.

“Mày còn có mặt mũi đến đây à, mẹ tao chính là bởi vì sự tồn tại của mày mà tự sát. Mày đến của trước mộ phần của bà để làm gì, thị uy sao? Mày muốn cho bà dù chết cũng không thể nhắm mắt sao?”

Thấy Hi Triệt càng lúc càng kích động, Hàn Canh tiến lên kéo cậu lại: “Hi Triệt, đừng như vậy, cậu ta cũng có ý tốt mới đến tế bái.”

“Hừ! Ý tốt? Nó rõ ràng chính là đến chê cười mẹ em.”

Tại Trung liều mạng lắc đầu: “Em không có, anh Hi Triệt, em không có.”

“Mày câm miệng đi, tao không phải là anh trai mày. Mày cút ngay cho tao, tao không muốn nhìn thấy mày, mẹ tao lại càng không muốn thấy mày.”

Tại Trung do dự không định đi.

“Cái kia, cậu là Tại Trung phải không, cậu cứ đi về trước đi, được không?” Hàn Canh hảo tâm khuyên giải.

“Tôi... tôi còn có một câu muốn nói với anh Hi Triệt, nói xong tôi sẽ đi.”

Hàn Canh ý bảo Tại Trung nói tiếp: “Anh có thể đi thăm ba ba được không, ba ba nhất định rất muốn gặp anh.”

Hi Triệt quay đầu sang một bên, chém đinh chặt sắt nói: “Không đi!”

“Ba ba cho đến trước khi chết vẫn luôn nhớ đến anh, ba thật sự rất nhớ anh, anh phải đi thăm ba đi.” Tại Trung vẫn không chịu bỏ cuộc.

“A.” Hi Triệt hừ lạnh một tiếng, “Ông ta có mày, còn cần tao sao? Ở trong lòng ông ta, chỉ có mày mới là con.”

“Không phải, ba ba rất yêu anh.”

“Mày đừng nói nữa, nếu không tao không biết tao sẽ làm ra chuyện gì nữa, mày còn không mau cút đi.”

“Van cầu anh đi thăm ba ba đi.”

Đột nhiên trong đầu Hi Triệt hiện lên một ý niệm tà ác, tà tà cười: “Muốn tao đến thăm ông ta cũng được.”

Tại Trung lẫn Hàn Canh không dám tin nhìn Hi Triệt.

Hi Triệt tiếp tục nói: “Nếu mày ở trước trước mặt mẹ tao dập đầu đủ một trăm cái, tao có thể suy nghĩ một chút đến yêu cầu của mày.”

Nghe thấy Hi Triệt đưa ra yêu cầu hà khắc như thế, Hàn Canh lập tức nhảy ra ngăn cản: “Không thể, Hi Triệt. Làm như vậy hơi quá đáng.”

“Nếu em làm theo lời anh, anh sẽ đi thăm ba ba sao?” Tại Trung muốn xác nhận một chút.

“Đúng. Kim Hi Triệt tao nói lời giữ lời.”

Nghe được cam đoan của Hi Triệt, Tại Trung không nói hai lời, quỳ xuống trước mộ, nặng nề dập đầu xuống đất, một cái lại một cái.

Hàn Canh thật sự nhìn không được, muốn đi đến kéo Tại Trung lên, ai ngờ bị Hi Triệt ngăn lại: “Hàn Canh, anh đừng xen vào việc của người khác, là nó tự làm, không có ai ép buộc nó.”

“Nhưng mà Hi Triệt, làm như vậy rất tàn nhẫn.” Hàn Canh bất lực, chỉ đành đứng một bên trơ mắt nhìn Tại Trung dập đầu.

Được khoảng năm mươi cái, Tại Trung đã muốn vụng vụng hồ hồ, đầu choáng váng đau nhức, trên trán đã sưng lên mà bản thân tựa hồ chưa biết.

Hi Triệt không ngờ tới Tại Trung không những đáp ứng yêu cầu, mà còn thật sự kiên trì làm, trên thế giới này sao lại có đứa ngốc như vậy!

“Hi Triệt, đủ rồi.” Hàn Canh nhìn bộ dáng lão đảo của Tại Trung, thấy không đành lòng.

Hi Triệt đột nhiên kêu to: “Được rồi, được rồi đừng dập đầu nữa.”

Tại Trung miễn cưỡng đứng dậy, suy yếu vô lực nói: “Anh đáp ứng đi gặp ba ba chứ?”

“Tao đồng ý với mày là được.” Hi Triệt không kiên nhẫn đáp, rút điện thoại ra: “Alô, Duẩn Hạo, mau đến chỗ mẹ tôi, tiểu tình nhân của anh không ổn rồi.”

Khi Duẩn Hạo nhận được điện thoại của Hi Triệt, hần quả thực muốn điên rồi, không biết vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới mẹ.

Trước khi Duẩn Hạo đến, vẫn là Hàn Canh đỡ Tại Trung, sau khi Duẩn Hạo đuổi tới, từ trong tay Hàn Canh tiếp nhận thân thể yếu ớt sắp té, dùng ánh mắt lên án nhìn chằm chằm Hi Triệt: “Kim Hi Triệt, cậu mau giải thích một chút cho tôi, đã xảy ra chuyện gì?”

Hi Triệt trốn tránh ánh mắt của Duẩn Hạo, trong lòng cậu quả thật có một chút áy náy.

“Nhĩ hảo, tôi là bạn của Hi Triệt, tên là Hàn Canh. Trịnh tiên sinh, anh vẫn là nhanh đưa Tại Trung về nhà thì hơn, cậu ấy cần nghỉ ngơi.” Hàn Canh thay Hi Triệt giải vây.

Lúc này, Tại Trung nằm trong lòng cũng ý bảo Duẩn Hạo đừng truy cứu nữa, cậu kéo áo hần, suy yếu nói: “Duẩn Hạo, anh đừng trách anh Hi Triệt, là em nguyện ý.”

Nhìn thấy cái trán sưng to của Tại Trung, Duẩn Hạo đau lòng không thôi: “Bé cưng ngốc, sao cưng lại ngốc ghêch như vậy chứ, không biết đau sao?”

“Không phải rất đau, bây giờ em chỉ muốn về nhà.”

“Được, chúng ta lập tức về nhà.” Nói xong Duẩn Hạo ôm lấy Tại Trung, không chào hai người kia mà bỏ đi.

Hi Triệt nhìn bóng dáng hai người rời đi, lắc lắc đầu: “Ai, sao thế giới này lại có một đứa cố chấp như vậy chứ?”

“Hi Triệt, vậy còn em? Em thì không cố chấp sao? Cố chấp ghi hận Tại Trung lẫn cha mình, rốt cục thì em được cái gì?”

Hi Triệt không trả lời.

Hàn Canh tiếp tục nói: “Hi Triệt mà anh biết là một con người tràn ngập tình yêu thương, khi ở Phi Châu, em có thể liều mình đi cứu những người không quen biết, cho nên anh tin em đối với người có cùng huyết thống với mình sẽ không nhẫn tâm đến như vậy vừa rồi em kêu ngừng, chẳng phải đã chứng minh anh không nhìn lầm em sao?”

“Anh đừng có đề cao em, em bảo đừng không có nghĩa là em nhận nó đâu.”

“Vậy em có đi tế bá cha em không?” Anh khuyên bảo mấy lần cũng không thể khiến Hi Triệt hồi tâm chuyển ý, hôm nay thật sự sẽ vì Tại Trung mà thay đổi sao?

“Kim Hi Triệt em không phải là hạng thất tín.”

Khi Duẩn Hạo chở Tại Trung về đến nhà, bác sĩ gia đình đã chờ sẵn.

Duẩn Hạo nhanh chóng ôm Tại Trung vào phòng ngủ cho bác sĩ xem xét vết thương, lát sau, bác sĩ đi ra.

“Cậu ấy thế nào?” Duẩn Hạo bắt lấy cánh tay bác sĩ, khẩn trương hỏi.

“Trịnh tiên sinh, xin yên tâm. Vết thương trên trán không nghiêm trọng lắm, chỉ cần bôi thuốc mỡ đúng giờ rất nhanh sẽ hết sưng.”

“Phiền ngài, bác sĩ.”

Tiến bác sĩ về xong, Duẩn Hạo đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Tại Trung ngồi ở trên giường. Duẩn Hạo đi đến bên giường ngồi xuống.

Tại Trung nhìn về mặt âm trầm của Duẩn Hạo, thật cẩn thận hỏi: “Duẩn Hạo, anh đang tức giận à?”

Duẩn Hạo ngồi bên mép giường, quay lưng về phía Tại Trung, không nói lời nào.

Tại Trung bỏ nhào vào lưng Duẩn Hạo, hai tay vòng qua ôm ngang thắt lưng hắn: “Duẩn Hạo, anh đừng giận mà, bác sĩ nói em không sao cả.”

Duẩn Hạo đem hai tay bao lấy tay Tại Trung, ôn nhu vuốt ve, nhưng ngữ khí rất cứng rắn: “Em đúng là đứa ngốc, sao không biết tự đau lòng vì mình chứ? Cái tên đại ma đầu Kim Hi Triệt muốn em làm chuyện gì em cũng làm sao? Sao em không hảo hảo ngấm lại có nên nghe lời cậu ta hay không?”

“Duẩn Hạo...”

Duẩn Hạo rót cục xoay người, nhìn bảo bối của hắn đang cúi đầu, bộ dáng diễm đam đáng yêu, vốn định hảo hảo trách cứ một phen nhưng một câu cũng không thốt ra được, ngược lại lại ôm cậu vào trong lòng.

“Đầu còn đau không?”

Tại Trung lắc đầu: “Duẩn Hạo, anh đừng giận em, em chỉ bị thương chút xíu thôi hà, mà đổi lại anh Hi Triệt đã đồng ý đi tể bái ba ba, cũng đáng giá mà?”

“Bé con ngốc nghếch của anh, sao em lại thiện lương đến như thế? Em có biết hôm nay anh sợ hãi đến thế nào không?!” Duẩn Hạo siết tay Tại Trung thật chặt.

“Em xin lỗi.”

“Đừng nói xin lỗi, em không có lỗi với bất luận kẻ nào.”

“Vậy anh không giận nữa?”

“Không giận.”

“Duẩn Hạo, nếu anh Hi Triệt đổi ý thì làm sao bây giờ?”

“Nếu cậu ta dám đổi ý, anh sẽ trói cậu ta lại mà lôi đi. Bất quá, Hi Triệt mà anh biết là người rất biết giữ chữ tín.”

“Thật tốt quá. Vậy Duẩn Hạo, anh cũng đừng trách anh Hi Triệt.” Tại Trung từ trong lòng Duẩn Hạo ngẩng đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng.

Trên mặt Duẩn Hạo rốt cục lộ ra tươi cười: “Nếu anh trách cậu ta, cứng nhất định sẽ không để ý tới anh.”

“Hi hi, Duẩn Hạo, anh đối với em thật tốt.” Tại Trung còn không quên hôn một cái lên khóe miệng Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo túm lấy chóp mũi Tại Trung, nói: “Mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, cái trán của cưng đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ đó.”

“Ừm, em sẽ ngoan ngoãn nằm.”

Duẩn Hạo nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán Tại Trung.

17. Chương 17

Sáng sớm hôm sau, Duẩn Hạo thức dậy chuyện thứ nhất chính là nhìn xem Tại Trung đang nằm một bên, chỉ thấy bảo bối đang nằm bên gối ngủ rất an ổn. Duẩn Hạo kim lòng không đành vuốt ve hai má trắng nõn của Tại Trung, mềm mềm thật thoải mái

Cảm giác trên mặt ngứa ngứa, Tại Trung mơ màng mở mắt, dụi dụi mắt nhìn thấy Duẩn Hạo đang ôn nhu nhìn mình. “Duẩn Hạo, buổi sáng tốt lành.”

“Bảo bối, buổi sáng tốt lành, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Tại Trung gật gật đầu.

Duẩn Hạo yêu thương xem xét thương thể trên trán của Tại Trung, “Hình như đỡ hơn hôm qua, còn đau không?”

Tại Trung bắt mồm chu chu miệng: “Anh hỏi không biết là bao nhiêu lần rồi. Không đau, thật sự không đau!”

“Cho dù không đau, hai ngày này cũng đừng mong xuống giường, ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi cho anh, anh sẽ gọi điện thoại nhờ Tuấn Tú xin phép hộ cứng.”

“Em không sao mà, không cần xin phép.” Tại Trung làm bộ muốn rời giường.

Duẩn Hạo dè Tại Trung xuống, thái độ rất cứng rắn: “Không được, nếu cứng không nghe lời, anh sẽ dùng dây thừng đem cứng trói vào trên giường.”

Tại Trung trừng mắt nhìn hấn một cái: “Anh nữ sao?”

Duẩn Hạo nhéo nhéo mũi cậu: “Vật nhỏ, cứng cũng biết là anh không nữ mà?”

“Đương nhiên, em biết Duẩn Hạo hiểu em nhất mà.” Nói xong Tại Trung liền bỏ nhào vào trong lòng Duẩn Hạo cọ cọ, hai tay ôm lấy thắt lưng hấn.

Duẩn Hạo sủng nịch xoa lưng Tại Trung, “Biết anh thương cứng thì cũng đừng làm cho anh lo lắng, nghe lời anh nói, hảo hảo nghỉ ngơi hai ngày, ă?”

“Được rồi, bắt quá em sẽ gọi Tuấn Tú đến chơi ă.”

“Được.”

“Trịnh Duẩn Hạo, hôm nay anh tìm tôi là muốn trách cứ tôi sao? Bởi vì tôi làm cho tâm can bảo bối của anh bị thương?” Hi Triệt đặt mông ngồi đối diện Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo hẹn gặp Hi Triệt tại một quán cà phê, chính là không hy vọng sẽ phát sinh chuyện như ngày hôm qua nữa.

“Tôi làm sao dám trách cứ cậu chứ, Tại Trung nói, nếu tôi trách cậu, em ấy sẽ không để ý tới tôi nữa.” Trong lòng Duẩn Hạo quả thật có chút oán hận Hi Triệt, nhưng hấn hiểu nếu hấn còn truy cứu chuyện này nữa, sẽ chỉ làm cho mối quan hệ giữa Tại Trung và Hi Triệt thêm căng thẳng.

“Đưa gốc kia qua còn vì mình cầu tình?”, Hi Triệt thay đổi tư thế cho thoải mái, cả vú lấp miệng em nói: “Vậy anh tìm tôi làm cái gì?”

“Tôi là đến nói cho cậu đáp án của nan đề lần trước cậu ra cho tôi.” Duẩn Hạo nghiêm túc nói.

“Ha ha, cho dù anh không nói tôi cũng đã biết đáp án rồi.”

“Hi Triệt, tôi rất quý trọng tình bạn đối với cậu, nhưng nếu đến lúc vạn bất đắc dĩ, dù cho tôi phải vứt bỏ thứ mối quan hệ này, tôi cũng phải bảo hộ Tại Trung.” Duẩn Hạo trịnh trọng nói với Hi Triệt, “Nhưng mà, tôi không hy vọng sẽ có một ngày như thế.”

“Anh nghĩ rằng tôi không coi trọng tình cảm mà chúng ta đã có từ nhỏ sao?”.

“Hi Triệt...”.

“Tôi rất để ý, rất để ý.” Hi Triệt tự hỏi tự đáp, “Là bạn của anh, tôi rất hy vọng anh hạnh phúc, chính là tôi vạn vạn không thể tưởng được người có thể mang đến hạnh phúc cho anh lại là Kim Tại Trung.”

“Hi Triệt, thử nhận Tại Trung đi.”

Hi Triệt mất tự nhiên đem đầu quay sang một bên, “Tại sao mọi người đều bức tôi? Tôi tự có chủ kiến. Duẩn Hạo, tôi còn có việc, đi trước.” Nói xong Hi Triệt liền chuẩn bị chạy lấy người, đột nhiên cậu lại dừng bước, “Đúng rồi, nói cho vợ yêu của anh, chiều nay tôi sẽ đi tế báí cha.”

Duẩn Hạo nhìn bóng dáng Hi Triệt rời đi, nở nụ cười.

Trong nhà Duẩn Hạo.

“Tại Trung, sao cậu không nằm trên giường vậy?” Tuần Tú nhìn thấy Tại Trung đi xuống lầu, quan tâm hỏi.

“Ai, mình đâu có sinh bệnh, mắc gì mà phải nằm yên a, hơn nữa cậu đã đến rồi thì mình càng nằm không được.” Tại Trung nhìn thấy Hữu Thiên đang đứng cạnh Tuần Tú, lên tiếng tiếp đón: “Phác tiên sinh cũng đến đây nha.”

“Nga, cái kia, gọi tôi Hữu Thiên là được rồi.”

Tuần Tú biết hai người này gặp mặt nhất định sẽ ngượng ngùng, vội vàng hoà giải: “Hắc hắc, Tại Trung a, mình tình cờ gặp Hữu Thiên, nghe nói cậu không thoải mái, anh ta nói cũng muốn đến thăm một chút, cho nên liền đi theo đến đây.”

“Đều là mình không tốt, chỉ là bị thương một chút cũng làm cho mọi người lo lắng.”

“Một chút vết thương khẳng định liền đem Trịnh tổng tài của chúng ta đau lòng đến chết luôn đi.” Hữu Thiên cười hì hì nói.

Nghe Hữu Thiên nói như vậy, mặt Tại Trung liền đỏ bừng, không khí nháy mắt trở nên hài hòa.

Bởi vì lo lắng cho thân thể Tại Trung, hôm nay Duẩn Hạo tan ca sớm, về nhà, nhìn thấy Hữu Thiên đang ở đó, thực làm cho hắn lộp bộp kinh hãi. Trải qua một phen giới thiệu, Duẩn Hạo mới biết: Nguyên lai trước đây Hữu Thiên và Tuần Tú đã quen biết nhau, Tuần Tú công bố bây giờ hai người là anh em bạn bè thân thiết. Duẩn Hạo thầm cảm thán trong lòng: Bạn bè? Có thể là bạn bè sao? Ha ha!

Ăn xong cơm chiều, Tại Trung lôi kéo Tuần Tú đến trong phòng nói chuyện riêng.

Tại Trung hai tay chống nạnh, một bộ dáng đang tra khảo phạm nhân: “Tuần Tú, cậu mau khai thật đi, cậu và Phác Hữu Thiên kia có quan hệ gì?”

“Mình với hắn ta? Không phải đã giới thiệu rồi à, tụi mình là bạn a!”

“Cậu định gạt ai đó, quan hệ của hai người rõ ràng là không bình thường mà.”

“Ai, thật sự là không thể gạt được mắt của cậu, thú thật với cậu, hắn ta muốn làm bạn trai của mình, nhưng mình không đồng ý.” Tuần Tú làm bộ như chẳng hề quan tâm.

“Vì cái gì không đồng ý chứ?” Tại Trung có chút tò mò.

“Bởi vì...” Không thể nói cho Tại Trung chuyện này cùng cậu ta có liên quan, Tuần Tú tùy tiện tìm cớ, “Bởi vì còn cần hảo hảo khảo sát a, thứ có được rất dễ dàng thì sẽ không quý trọng.”

Tại Trung gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Cậu nói có đạo lý, bất quá mình thấy Phác Hữu Thiên kia cũng được lắm, cẩn thận coi chừng anh ta bị người khác cướp đi nga.” Tại Trung hảo tâm nhắc nhở.

Tuần Tú khoát tay: “An tâm an tâm, Phác đại thúc kia cả ngày giống khối thuốc cao bôi trên da chó vậy, cứ dính cứng lấy mình, muốn đập cũng đập không ra.”

“Ha ha, vậy tức là Tuần Tú của chúng ta thật có mị lực nha!”

Trong phòng hai người tám đến khí thế ngất trời, hai người ngồi ngoài phòng khách cũng đang tán gẫu hăng say.

“Ngày hôm qua anh nhất định rất sợ hãi đi.” Hữu Thiên nói.

“Còn phải nói, lần đầu tiên tôi thấy sợ hãi đến vậy.”

“Duẩn Hạo, anh thay đổi rồi, cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua anh quan tâm đến ai như thế?”

“Đâu chỉ là quan tâm, tôi quả thực hận không thể mỗi ngày giữ chặt em ấy trong lòng bàn tay.”

“Đi!” Hữu Thiên khoa trương nhảy dựng lên, “Trịnh Duẩn Hạo, từ khi nào anh học được cái kiểu nói chuyện buồn nôn như vậy hả?”

“Cậu còn nói tôi, chứ ai cứ suốt ngày Tú Tú, Tú Tú để gọi người ta, bắt quá xem ra cậu ta không thèm quan tâm đến cậu nga.” Duẩn Hạo rốt cục cũng có cơ hội trêu chọc tên bạn đáng ghét.

“Còn không phải do anh hại hả.” Nói đến đây, Hữu Thiên ủ rũ cúi đầu.

“Sao tự nhiên lại dính cả tôi vào?!” Duẩn Hạo lớn tiếng kêu oan.

“Ai, bởi vì tôi giúp anh với Tại Trung làm thủ tục ly hôn chứ sao nữa. Tuần Tú cứ cho rằng là tôi chia rẽ mấy người. Tuần Tú nói, trừ phi Tại Trung phục hôn với anh, nếu không cậu ta sẽ không chịu kết giao với tôi. Cho nên, ông bạn tốt, ông mau dốc hết sức lực đem Tại Trung lấy về nhà đi.” Hữu Thiên hai tay tạo thành chữ thập khẩn cầu.

“Bộ cậu cho rằng tôi không muốn à? Do Tại Trung không đồng ý thôi, hơn nữa đến bây giờ tôi còn chưa rõ lắm rốt cuộc Tại Trung có yêu tôi hay không đây.” Duẩn Hạo nói xong cũng cúi thấp đầu xuống.

Hữu Thiên rất nhanh dùng đến cái đầu thông minh của hắn, nói: “Duẩn Hạo, anh có muốn thử xem tình cảm của Tại Trung dành cho anh không?”

“Làm sao thử?” Duẩn Hạo ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hữu Thiên.

Hữu Thiên kể sát bên tai Duẩn Hạo, thì thầm vài câu.

Duẩn Hạo hồ nghi nhìn Hữu Thiên: “Như vậy được không? Có thể lộng xảo thành chuyện không đây?”

Hữu Thiên vỗ vỗ vai hắn: “Yên tâm, tôi cam đoan vạn vô nhất thất. Ông bạn tốt của tôi ơi hạnh phúc tuổi già của tôi còn phải dựa vào anh mà.”

18. Chương 18

Tại Trung cầm gương, đem mặt để sát vào cẩn thận quan sát, sau đó vừa lòng gật đầu, “Hoàn hảo, vết thương trên trán hoàn toàn không còn thấy nữa.” Buổi tối hôm nay Tại Trung đã đáp ứng lời mời đi dự tiệc của Xương Mân, nếu trên đầu sưng lên một cái bao. Vậy sẽ dọa người nha!

Tại Trung đứng trước gương hưng phấn mà thử quần áo, cậu cầm một chiếc áo màu trắng cổ rộng ướm trước người xoay xoay, nhìn cái kẻ đang ngây ngốc ngồi ở trên giường thưởng thức dáng người đầy mê hoặc của vợ yêu nhà mình: “Duẩn Hạo, cái này thế nào?”

‘Vợ yêu của mình đẹp quá đi!’ Về mặt Duẩn Hạo đầy hưởng thụ nhìn Tại Trung từ trên xuống dưới, căn bản không có nghe thấy cậu đang nói gì.

Tại Trung xoay người, chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: “Rốt cuộc anh có nghe em nói chuyện không hả? Em hỏi anh bộ đồ này thế nào!”

Duẩn Hạo rốt cục dưới tiếng rống giận dữ của vợ yêu mà hoàn hồn: “A? Nga, cái áo này...” Mặt Duẩn Hạo trở nên đen thui, “Không cho mặc!”

“Vì cái gì? Em thấy đẹp lắm mà!”

‘Chính là bởi vì rất đẹp cho nên không thể mặc.’ Duẩn Hạo nói thầm trong lòng.

“Tự cứng nhìn coi, cái áo này cổ áo xẻ rộng như vậy, nếu vợ yêu xinh đẹp của anh mà mặc thành như vậy đi ra ngoài, không phải bị người ta xem hết sao? Cứng chỉ có anh mới được nhìn.” Duẩn Hạo lại bá đạo tuyên bố quyền sở hữu.

“Người ta mặc kệ, người ta muốn mặc cái áo này, người ta muốn mặc nó.”

“Vợ yêu à, cứng muốn ra ngoài câu dẫn sói sao?”

“Trong nhà đã có một con sói thú vị bự chẳng rồi.” Tại Trung nhỏ giọng than thở.

“Nhóc con kia, nói cái gì hả? Dám nói chồng cưng là sói hử?” Duẩn Hạo nhắc bổng Tại Trung lên, một cái xoay người liền đè cậu xuống giường.

“A! Con sói bị này mau thả ta ra.” Tại Trung đánh loạn.

Duẩn Hạo lấy tay giữ lấy hai cái tay quấy rối, đem mặt kề sát vào Tại Trung, tà tà cười: “Con sói bị muốn ăn thỏ con ngốc nghếch nha.” Nói xong lập tức nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nộn nộn hôn một trận mãnh liệt,.

Duẩn Hạo ăn ngon, còn đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng Tại Trung, tư vị ngọt ngào khiến cho hắn muốn ngừng mà không được.

“Ừ ừ...” Tại Trung đã muốn hít thở không thông, lúc này Duẩn Hạo mới thiện tâm ly khai cái miệng nhỏ nhắn, nhưng hắn lại đem mục tiêu dời đi, ở trước ngực Tại Trung lưu lại một cái ấn ký.

Duẩn Hạo động thân thể, vừa lòng nhìn kiệt tác của mình: “Hắc hắc, vợ yêu à, anh xem cưng làm sao mà mặc cái áo kia nữa?”

Tại Trung theo ánh mắt Duẩn Hạo nhìn về trước ngực mình, nhất thời hiểu được Duẩn Hạo nói câu nói kia là ý gì: “A a a! Trịnh Duẩn Hạo, tôi phải giết anh.”

“Vợ yêu à, giết anh thì cưng sẽ phải thủ tiết à nha.”

“Hừ!” Tại Trung xoay người không thèm để ý tới hắn.

Duẩn Hạo từ sau lưng Tại Trung ôm lấy thắt lưng cậu, đem đầu đặt ở trên vai Tại Trung: “Vợ yêu à, nghe lời anh đi, chồng cưng cũng là sợ cưng bị người khác cướp đi a, cho nên...”.

“Cái gì? Cướp đi? Anh xem tôi là cái gì chứ?”

“Là bảo bối a! Bảo bối, đừng mặc cái áo kia nữa, nha?”

“Hừ! Muốn mặc cũng đâu có mặc được.”

Kết quả, Tại Trung mặc một cái áo khoác màu trắng, bên trong cũng là một cái áo sơmi trắng thuần, khiến cho cả người nhìn qua tựa như thiên sứ thánh khiết.

Duẩn Hạo đành thở dài: Thật sự là mặc cái gì cũng không thể để cho người ta yên tâm, ai bảo vợ của mình lại xinh đẹp đến vậy chứ!

Xương Mân mời khoảng mười vị khách, cho nên so với nói là mở tiệc, không bằng nói là bạn bè tụ tập thì hợp hơn.

“Tại Trung, rốt cục em cũng tới rồi!” Tại Trung vừa xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người. Xương Mân thấy Tại Trung đến, trong lòng tràn đầy vui mừng nghênh đón.

“Xương Mân, nhìn thấy anh tôi thật rất cao hứng.” Nguyên bản bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cả người Tại Trung không được tự nhiên, nhìn thấy Xương Mân sau, Tại Trung thả lỏng không ít.

“Anh cũng vậy. Đúng rồi, tiền bối Kangta ở bên kia, đến chào một tiếng đi.”

Tại Trung cúi đầu, cắn môi, do dự không biết có nên đi hay không, anh Kangta nhất định không muốn nhìn thấy mình, lại càng không muốn để ý đến mình.

Lúc này, một giọng nói thanh thúy ngọt ngào vang lên: “Tiểu Tại a, chị rất nhớ cưng nha, sao không đến chơi với chị hả.” Nói chuyện là một cô gái trẻ rất đáng yêu, khoảng chừng hai mươi tuổi.

“Hi Tình, cậu cũng tới rồi.”

“Chị đi cùng anh trai chị.” Cô gái được Tại Trung gọi là Hi Tình đúng là em gái ruột của Kangta, rõ ràng là cùng tuổi với Tại Trung, lại luôn xem mình là chị hai, còn học theo anh trai mình mà gọi Tại Trung là “Tiểu Tại”, “Tiểu Tại, mau nói cho chị cưng biết cưng bảo dưỡng làn da bằng cách nào, vừa mềm vừa mịn nha.” Nói xong còn xoa xoa mặt Tại Trung.

“A nha, Hi Tình, đừng sờ soạng mà.” Nhiều người nhìn như vậy, Tại Trung then thùng muốn tách ra.

“Ai bảo cưng sờ thích quá làm chi, chị cưng còn không thừa dịp nam nhân của cưng không ở đây mà sờ thêm vài cái.” Hi Tình đã sớm từ chỗ ông anh trai của nàng mà biết được Tại Trung đã tái hợp với chồng trước, nhưng thái độ của nàng hoàn toàn bất đồng với anh trai mình, Hi Tình cảm thấy Tiểu Tại của nàng và Trịnh Duẫn Hạo là trời sinh một đôi, thật sự là rất xứng đôi.

“Cái gì chứ.”

“Xem cưng kìa, mặt đỏ bừng rồi, thật sự là rất đáng yêu nga!” Nói xong Hi Tình còn xoa xoa nắn nắn khuôn mặt phấn nộn của Tại Trung.

“Được rồi, Hi Tình, đừng náo loạn nữa, anh trai em còn ở bên kia kìa.” Xương Mân hảo tâm giải vây cho Tại Trung.

“Tiểu Tại, có phải lo lắng ông anh của chị không để ý tới cưng không a? Cưng yên tâm đi, có chị Hi Tình của cưng ở đây, mọi sự OK.” Hi Tình cổ vũ vỗ vỗ vai Tại Trung, lôi kéo tay cậu đi đến chỗ Kangta.

“Anh Kangta!” Tại Trung nhỏ giọng kêu một tiếng.

Nhưng Kangta không có đáp ứng, Tại Trung biết Kangta sẽ không để ý đến cậu, thương tâm cúi đầu.

Thấy bộ dáng đáng thương của Tiểu Tại mình thích nhất, Hi Tình đau lòng, nàng đẩy anh trai mình: “Anh, lỗi tai diếc hả, không nghe thấy Tiểu Tại đang chào anh sao?”

Kangta nhìn đứa em gái duy nhất không có cách nào khác, kết quả là, tùy ý đáp một tiếng: “Nga, em tới rồi.”

“Ê! Anh sao nói chuyện với Tiểu Tại như là người xa lạ vậy hả. Em cảnh cáo anh nga, nếu anh không để ý đến Tiểu Tại đáng yêu của em, vậy em cũng không thèm để ý đến anh, em còn phải đến trước mộ ba mẹ nói với bọn họ anh khi dễ em.”

‘Rốt cuộc là ai khi dễ ai a.’ Kangta ở trong lòng ai thán.

Tại Trung kếp kéo Hi Tình, ý bảo nàng đừng nói chuyện với Kangta như thế.

“Ai, được rồi, anh nhận thua, hai đứa đều như nhau, không đứa nào làm cho anh bớt lo.”

Tại Trung hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Kangta, ý của anh là tha thứ cho cậu sao?

Dù sao Tại Trung là đứa em trai mà Kangta yêu thương nhất, Kangta vốn không định không để ý tới Tại Trung, như vậy liền thừa cơ hội này hóa giải khúc mắc của hai người đi.

“Anh Kangta, em xin lỗi.”

“Em không cần phải xin lỗi anh, con đường này là do em chọn, anh chỉ hy vọng tương lai em đừng hối hận.” Kangta nói.

“Vâng.” Tại Trung gật gật đầu.

Bữa tiệc kéo dài đến hơn mười giờ đêm, Xương Mân đem đám bạn nhất nhất đá ra khỏi cửa.

“Tiểu Tại, một mình cưng về nhà sao, bọn này đưa cưng về.” Hi Tình nói.

“Không cần, Duẫn Hạo sẽ đến đón mình.”

“Nga yêu, Trịnh Duẫn Hạo thật đúng là quan tâm đến cưng nha. Vậy bọn này đi trước.”

Tiến bước Kangta và Hi Tình, Xương Mân cùng Tại Trung đứng dưới lầu chờ: “Tại Trung, hôm nay em đến, anh thật sự rất cao hứng.”

“Là Xương Mân mời mà, sao tôi lại không đến chứ?”

“Anh là lo lắng Trịnh Duẫn Hạo kia không cho em tới a.”

“A? Anh ấy a, ảnh không có ngăn tôi.”

Không đùa với Tại Trung nữa, Xương Mân khoác vai Tại Trung, nghiêm túc nói: “Tại Trung, em đang rất hạnh phúc, phải không?”

Tại Trung gật gật đầu.

“Vậy thì anh an tâm. Tại Trung, chờ lần hạ gục lần này của tập đoàn Quốc Vũ hoàn thành, anh sẽ đến Mỹ.”

“Đến Mỹ? Anh phải đi sao?”

“Là tạm thời, ở chi nhánh bên Mỹ thiếu người.”

“Vậy anh nhất định phải thường xuyên trở về Hàn Quốc ға.”

“Đương nhiên. Tại Trung, chỉ cần em cần anh, anh sẽ lập tức bay trở về .” Xương Mân thâm tình lại kiên định nhìn Tại Trung.

Nghe Xương Mân nói như vậy, mặt Tại Trung lại đỏ.

“Tại Trung, anh phải đi rồi, em có thể cho anh một nụ hôn tạm biệt không?”

“A?” Tại Trung giật mình không nhỏ, đang lúc Tại Trung khó xử, Xương Mân cười cười: “Ha ha, anh giống thôi, ôm một cái thôi cũng được, em sẽ không keo kiệt đến vậy chứ?”

Không đợi Tại Trung kịp phản ứng, Xương Mân liền gặt gao ôm Tại Trung vào trong ngực, còn đem đầu chôn ở cổ cậu. Tại Trung không khỏi đưa tay xoa lưng Xương Mân, ôm lại anh. Cậu và Xương Mân xem như hữu duyên vô phận đi, nhưng cậu vẫn rất quý trọng tình bạn với Xương Mân, chắc hẳn Xương Mân cũng nghĩ như vậy.

Xương Mân nhẹ nhàng buông Tại Trung ra, hôn lên trán cậu một cái: “Tại Trung, em nhất định phải hạnh phúc!”

“Anh cũng vậy.”

Trong đêm đen, xe của Duẫn Hạo đứng ở cách đó không xa, hẳn nhìn hai người đang ôm nhau, hưng hăng nắm mạnh lên tay lái.

19. Chương 19

Hix, ko com thì cũng đành chịu đi, nhưng xao 1 ngày trung bình có hơn 400 lượt view truyện này mà chỉ có 4 cái like với vote là xao TToTT, ta mần dở đến thế xao, ta nản quá à T.T

Từ sau khi tham gia bữa tiệc của Xương Mân trở về, Tại Trung liền cảm thấy Duẫn Hạo dường như đã thay đổi tính cách hoàn toàn, trở nên rất lạnh lùng, loại lạnh lùng này cùng không để ý đến mình khiến cho Tại Trung sợ hãi, nó khiến cho cậu cảm thấy đã trở lại cuộc hôn nhân trước kia. Chỉ cần nghĩ đến đó, toàn thân Tại Trung đều phát run.

Tối nay, Duẫn Hạo lại không về nhà, Tại Trung cuộn mình ngồi ở trên giường, thì thảo tự hỏi: “Có phải mình đã làm sai cái gì không? Hay là Duẫn Hạo đã không còn thương mình nữa?” Tại Trung vùi đầu vào gối, thương tâm khóc.

Bên kia.

“Trịnh tổng, ngài có thể quang lâm đến câu lạc bộ đêm của chúng tôi thật sự là niềm vinh hạnh của chúng tôi.” Quản lí tại câu lạc bộ cúi đầu khom lưng trước Duẫn Hạo.

“Gọi hai người đẹp nhất của các người đến uống với tôi và bạn tôi.” Duẫn Hạo phân phó .

“Vâng vâng vâng, Trịnh tổng, mời sang bên này, chúng tôi đã vì ngài mà chuẩn bị căn phòng sang trọng nhất xa hoa nhất.”

Hữu Thiên đứng bên kéo kéo áo Duẩn Hạo, nhỏ giọng nói: “Duẩn Hạo, khỏi cần kêu tiếp viên đi, hai chúng ta uống chút rượu là được rồi.”

“Cậu không cần thì, tôi đây tả ủng hữu ôm.” Nói xong Duẩn Hạo liền đi vào phòng.

“Ê!” Hữu Thiên ở phía sau hô, “Trịnh Duẩn Hạo, anh uống lộn thuốc rồi hả?”

Trong phòng.

“Duẩn Hạo, sao anh không về nhà với vợ, anh yên tâm để bảo bối xinh đẹp của mình ở nhà sao?”

Duẩn Hạo không trả lời, liên tiếp uống rượu giải sầu.

“Đừng nói là anh cãi nhau với Tại Trung, cho nên mới tìm tôi uống rượu đi.” Hữu Thiên biết nhất định là đã xảy ra chuyện, cho nên hôm nay Duẩn Hạo mới có thể biểu hiện quỷ dị như vậy.

“Bọn tôi không cãi nhau, cậu đừng đoán mò, hôm nay tôi tìm cậu là muốn cậu cùng tôi uống rượu, không phải đến để nói chuyện về cậu ta.”

‘Còn nói không cãi nhau, nếu không mặt của anh sao lại thối thành như vậy?’ Hữu Thiên ở trong lòng thầm nói.

“Không nói nữa không nói nữa, chúng ta uống rượu.” Hữu Thiên thức thời đổi đề tài.

Lúc này, hai cô gái cho rằng trang điểm xinh đẹp, nùng trang điểm mặt(aka đánh phấn như trát bả, dùng cái chày gỗ cái cách, gõ hai bên hai miếng), Hữu Thiên vừa thấy, thiếu chút nữa phun hết rượu ra: hai người này chính là đầu bài của câu lạc bộ đêm? Hữu Thiên vụng trộm làm vẻ nôn mửa.

“Miêu Miêu, Lệ Lệ, hảo hảo bởi Trịnh tổng và Phác tiên sinh.” Quản lý câu lạc bộ đêm dặn hai người.

Quản lý đi rồi, hai cô gái hướng tới mục tiêu của mình đi đến.

“Trịnh tổng, em tên là Miêu Miêu, anh thật đẹp trai nha, em mời anh uống một ly.”

Duẩn Hạo cùng cô nàng tên Miêu Miêu uống một ly, cô nàng này bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước lấy bộ ngực giống hai trái bóng rổ cọ cọ vào ngực Duẩn Hạo, hắn cũng không tránh cô ta.

“Anh cũng rất đẹp trai nha, em là Lệ Lệ, em ngồi với anh nha.”

Hữu Thiên ở trong lòng mặc niệm: Là tự cô ta đưa lên cửa, không liên quan đến ta à nha. Vì thế, Hữu Thiên lộ ra nụ cười mê chết người không đền mạng, nói: “Mỹ nữ ngồi với anh, là vinh hạnh của anh a.”

“Trịnh tổng, sao anh cứ uống rượu mà không then để ý đến người ta vậy.” Miêu Miêu làm nũng nói.

“Ha ha, Trịnh tổng của chúng ta then thùng nha.” Hữu Thiên một bên hưởng thụ hoa quả được Lệ Lệ đút, một bên trêu chọc Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo trừng mắt nhìn Hữu Thiên một cái, cầm lấy ly rượu quay sang Miêu Miêu dính ở trên người hắn nói: “Đừng để ý đến hắn ta, chúng ta cùng ly.”

Miêu Miêu mừng rỡ như điên, vội vàng cầm lấy ly rượu chạm cốc với hắn.

Duẩn Hạo và Hữu Thiên chơi đến nửa đêm mới chuẩn bị rời đi, hai cô nàng kia còn luyến tiếc không buông, dùng thanh âm làm bộ nũng nịu nói: “Trịnh tổng, anh phải đi rồi sao? Chúng ta sao không tiến thêm một bước trao đổi tình cảm chứ?”

“Lần sau đi, lần sau anh lại đến tìm em.”

“Một lời đã định nga.”

“Vậy còn anh, Trịnh tổng người ta đã hứa sẽ tìm đến Miêu Miêu, anh cũng đừng quên Lệ Lệ nga.”

“Hắc hắc, không thành vấn đề, chúng ta lần sau gặp lại.”

Rốt cục cũng đem hai cô nàng kia đuổi đi, Duẩn Hạo và Hữu Thiên rời khỏi câu lạc bộ đêm.

“Duẩn Hạo, tốt nhất anh nên đem quần áo vứt đi, anh cũng ngửi thấy mà, trên người chúng ta đều là mùi nước hoa nồng nặc, cẩn thận coi chừng về nhà bị vợ anh phát hiện.”

Duẩn Hạo lái xe, mặt không chút thay đổi nói: “Bị phát hiện thì thế nào?”

“Cái gì thế nào? Anh không sợ Tại Trung ghen sao?”

“Không phải cậu nói muốn làm cho cậu ta ghen, để xem thử rốt cuộc cậu ta có yêu tôi hay không sao? Ngày mai cậu gọi Tại Trung đến, chúng ta thử xem mưu kế của cậu có thể thành công không.”

“Không phải anh nói phương pháp này không tốt sao? Sao vậy, lại đột nhiên nghĩ thông suốt?”

“Trong tình yêu phải cần một chút kích thích, cậu nói xem?”

Hữu Thiên nghĩ nghĩ, rốt cục nói: “Vậy được rồi, ngày mai tôi phụ trách mang Tại Trung đến.”

Ngày hôm sau, Duẩn Hạo lại là sáng sớm liền ra ngoài, Tại Trung sau khi rời giường, bắt đầu thu dọn phòng: “Bộ đồ này chắc là đồ Duẩn Hạo thay ra đi.” Tại Trung cầm lên ngửi ngửi, nhất thời một mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi, khiến cho Tại Trung muốn nôn, “Duẩn Hạo không sử dụng mùi nước hoa này, tại sao trên y phục của anh ấy lại có mùi này chứ? Chẳng lẽ anh ấy thật sự đã có người khác sao?” Tại Trung nghĩ đến hành động quái dị mấy ngày qua của Duẩn Hạo, càng khẳng định ý nghĩ này là đúng, trong lòng cậu nhói đau.

Đúng lúc này, di động của Tại Trung vang lên: “Hữu Thiên sao lại gọi điện thoại cho mình?” Tại Trung buồn bực.

“Alô, Hữu Thiên, anh hẹn tôi ra ngoài? Có việc sao?”

“Nga! Được rồi, vậy gặp lại sau.”

Buổi chiều, xe của Hữu Thiên đúng giờ đứng ở trước cửa nhà Tại Trung.

“Tại Trung, mau lên xe đi.” Nhìn thấy Tại Trung đi ra, Hữu Thiên vẫy tay.

Ngồi xuống ghế phụ, Tại Trung tò mò hỏi: “Hữu Thiên, sao tự nhiên hẹn tôi đi hát karaoke vậy? Đã gọi Tuấn Tú chưa?”

“Tuấn Tú hôm nay có việc, cho nên tôi không gọi cậu ấy. Bất quá, trừ hai chúng ta ra, còn có một người nga.”

“Ai a?”

“Bí mật!”

Tới KTV, Tại Trung và Hữu Thiên được nhân viên phục vụ dẫn đến một căn phòng, trong giây phút cửa mở ra, Tại Trung và Hữu Thiên đều giống như bị hóa thạch, không thể nhúc nhích.

Chỉ thấy trên sofa, Duẩn Hạo đem cô gái tên Miêu Miêu ngày hôm qua mới quen ở câu lạc bộ đem đặt ở dưới thân, dùng miệng cọ sát bộ ngực của cô ta khiến cho cô ta không ngừng rên rỉ. Duẩn Hạo liếc mắt nhìn hai người đang đứng ngoài cửa, lại tiếp tục thân thiết cùng cô gái kia.

Hữu Thiên phản ứng trước, nhìn nhìn Tại Trung đứng bên, cậu sớm rơi lệ đầy mắt: “Tại... Tại Trung, chúng ta nhất định là đi nhầm phòng, người kia chắc là nhìn rất giống Duẩn Hạo mà thôi.”

Tại Trung không muốn tiếp tục đứng ở chỗ này chịu nhục nhã nữa, Duẩn Hạo rõ ràng đã nhìn thấy cậu, lại như cũ thân mật với cô gái kia. Duẩn Hạo, anh là muốn dùng phương thức này nói cho em biết anh đã thay lòng đổi dạ sao? Tại Trung òa khóc chạy ra khỏi cái nơi khiến cậu đau lòng đến chết kia.

“Tại Trung, Tại Trung.” Hữu Thiên muốn đuổi theo Tại Trung, nhưng mà chuyện hán càng muốn làm hơn là hảo hử xử lý Trịnh Duẩn Hạo một chút.

Thấy Tại Trung bỏ chạy, Duẩn Hạo chỉnh trang lại quần áo, đuổi cô nàng kia đi.

Hữu Thiên túm lấy cổ áo sơ mi của hắn: “Trịnh Duẩn Hạo, anh rốt cuộc đang làm cái gì? Anh rất quá đáng có biết không? Tôi bị anh hại chết rồi, nếu để cho Tuấn Tú biết, cậu ta nhất định sẽ giết tôi.” Hữu

Thiên vốn tưởng rằng giỏi lắm thì Duẩn Hạo chỉ ôm cô gái kia một chút, kích thích Tại Trung nói thật lòng, không ngờ tới Duẩn Hạo lại là làm tình, “Ê, anh còn không mau đuổi theo gọi Tại Trung về.”

“Không đi!” Duẩn Hạo gạt tay Hữu Thiên ra.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh điên rồi à?”

“Tôi còn có việc, đi trước.”

“Mình gặp rắc rối to rồi.” Hữu Thiên đặt mông ngồi than thở.

Tại Trung thất thần lang thang trên đường, không biết nên đi đâu. Ngôi nhà kia đã không bao giờ có thể trở về nữa. Hay là quay về nhà của mình? Nhưng tại sao mà mình lại không thể nhớ được nhà của mình ở đâu?

Trịnh Duẩn Hạo lại một lần nữa vứt bỏ cậu, ngay khi cậu vừa mang thể xác và tinh thần hết thấy đều giao cho nam nhân này.

Hắn đã có người khác. Tại Trung sờ sờ mặt mình, nước mắt lại một lần nữa không nhận được mà tuôn rơi. Lần đầu tiên bị vứt bỏ, Tại Trung còn có thể kiên cường đứng lên, lần thứ hai lại bị cùng một người nam nhân vứt bỏ, Tại Trung đã không còn dũng khí để đứng dậy được nữa.

“Nga yêu, tên nào không có mắt, dám đụng bản công chúa.” Tại Trung cúi đầu bước đi, không cẩn thận đụng vào một người.

Tại Trung tựa hồ như không nghe thấy, tiếp tục bước đi, bị người kia giữ chặt: “Ê, Kim Tại Trung, mày thật là to gan nha, trước kia thấy tao thì cứ anh Hi Triệt anh Hi Triệt thân thiết đến thế, bây giờ thì giỏi lắm nha, dám lơ anh mày hả?”

Tại Trung ngẩng đầu, khuôn mặt ngập tràn nước mắt, hai mắt vô thần khiến cho Hi Triệt hoảng sợ. “Ê, mày trúng tà à?”

“Anh Hi Triệt.” Tại Trung khẽ gọi một tiếng, lập tức gục vào lòng Hi Triệt.

Đấy, cường bức con người ta xong rồi, hứa hẹn đủ điều rồi lại như rứa đấy. Tên này hành động quá vô lý. Dù hiểu nhầm thì nhẽ ra phải hành động mạnh hơn để cướp lại mới đúng chứ==

20. Chương 20

Ồ, chương này khúc đầu thì giữ nguyên, nhưng khúc sau ta đổi cách xưng hô giữa Tại Trung với Hàn Canh 1 chút nha, tại vì quan hệ giữa hai bọn Tại với Hi có thay đổi nên đổi cách xưng hô lại cho nó hợp giữa anh rể với em dzợ=)), còn hai bạn Tại Hi thì ko cần thay đổi vì ta thích thế ^3^

Trong mơ mơ màng màng, Tại Trung nghe thấy có người đang nói chuyện.

“Hi Triệt, có nên gọi điện thoại báo cho Trịnh Duẩn Hạo một tiếng không?”

“Anh ngốc quá, nó biến thành cái bộ dạng như quỷ này nhất định có liên quan đến thằng kia, anh còn đi nói cho hắn à?”

“Nói cũng đúng.”

“Chờ nó tỉnh lại rồi nói sau.”

Tại Trung chậm rãi mở mắt, mê mang nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh: Mình đang ở đâu đây?

Tại Trung gắng gượng muốn ngồi dậy, Hi Triệt thấy thế nhanh đi đến bên giường: “Ê, mày không lo nằm yên còn muốn làm gì hả?”

Tại Trung giật mình nhìn Hi Triệt. “Tại Trung, ngày hôm qua cậu té xỉu ở trên đường, là Hi Triệt và tôi mang cậu về đây, cậu đã ngủ suốt một ngày.” Nhìn ra nghi hoặc của Tại Trung, Hàn Canh giải thích.

“Tao chẳng qua chỉ như là lượm một con mèo hoang về thôi.” Hi Triệt bĩu môi, làm bộ như không thèm quan tâm.

“Cám ơn các anh, em sẽ không quấy rầy, em đi đây.” Tại Trung chuẩn bị xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất, toàn bộ thân mình lảo đảo ngã xuống. May mắn Hàn Canh phản ứng nhanh đỡ được cậu.

“Với cái thân thể này của mày, một cơn gió mạnh cũng có thể cuốn mày đi, còn làm ra vẻ cái gì?” Hi Triệt nghiêm khắc quát lớn, “Tao kiểm tra qua cho mày, đường máu của mày quá thấp mới có thể té xỉu, nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày mới được.”

“Hi Triệt nói đúng, cậu vẫn là ở trong này ở vài ngày đi.”

Tại Trung nhìn hai người, dù cho bây giờ cậu không có nơi nào để đi thì cậu vẫn muốn đi, thế nhưng thân thể lại kém cỏi đến vậy, Tại Trung đành tiếp nhận ý tốt của Hàn Canh và Hi Triệt.

Đợi cho Tại Trung nằm lại trên giường, Hi Triệt ngồi xuống bên cạnh: “Ê, cái tên Trịnh Duẫn Hạo của mày đâu? Hắn không phải xem mày như báu vật sao?”

Ai ngờ Hi Triệt vừa nhắc tới “Trịnh Duẫn Hạo”, Tại Trung lập tức dùng hai tay che lỗ tai, thống khổ lắc đầu, lớn tiếng gào to: “Đừng nhắc đến cái tên ấy nữa, em vĩnh viễn không muốn nghe thấy cái tên này.”

Hi Triệt và Hàn Canh đều dùng một loại biểu tình bất khả tư nghị nhìn Tại Trung, một Tại Trung luôn luôn nhẫn nhục chịu đựng, ôn nhu nhược nhược thế nhưng lại có lúc bạo phát như vậy, xem ra vấn đề lần này rất nghiêm trọng!

“Được được được, không nói nữa.” Hàn Canh lấy tay giữ lấy thân thể Tại Trung để cho cậu tỉnh táo lại, “Trước cậu cứ nằm xuống nghỉ ngơi, được không?”

Trấn an Tại Trung xong, Hi Triệt và Hàn Canh cùng nhau rời khỏi phòng.

Chỉ thấy Hàn Canh tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) đánh giá Hi Triệt, Hi Triệt bị anh nhìn đến cả người không được tự nhiên: “Mắc mớ gì mà anh lại nhìn em cái kiểu đó?”

“Hi Triệt, em nhận Tại Trung rồi, phải không?”

Hi Triệt liếc mắt một cái, “Anh nghĩ nhiều quá đó, cho dù là người xa lạ, nhìn thấy người đó té xỉu ở trên đường, em cũng sẽ mang về nhà.”

“Nhưng mà, em vừa rồi không phải là có ý muốn giữ Tại Trung ở lại à?”

“Em... em nào có muốn giữ nó lại.” Hi Triệt mắt tự nhiên quay đầu qua một bên.

“Ha ha, Hi Triệt, em làm đúng lắm! Bây giờ anh đi chuẩn bị chút đồ có dinh dưỡng gì đó cho Tại Trung đã.” Nói xong Hàn Canh liền đi vào nhà bếp.

“Ế! Hàn Canh, anh quay lại cho em, rốt cuộc khi nào thì em nói qua muốn giữ Kim Tại Trung lại chứ hả?!”

Cùng lúc đó, Duẫn Hạo đang đứng một mình trong nhà. Hắn biết Tại Trung sẽ không trở về nữa, căn nhà không có Tại Trung, lại khôi phục cảm giác lạnh như băng, Duẫn Hạo cười khổ, nâng cốc rượu uống một hơi cạn sạch.

Từ một đêm kia nhìn thấy Tại Trung và Thẩm Xương Mân ôm hôn, Duẫn Hạo không khỏi tự hỏi, người hắn dụng tâm yêu thương tại sao có thể phản bội hắn? Tại sao lại như vậy? Hắn một lòng chỉ muốn trả thù Tại Trung, hắn quả thật đã làm như vậy, nhưng kết quả thì sao, Duẫn Hạo không hề có chút khoái cảm trả thù nào, ngược lại lại như nghe thấy tiếng còi lòng tan nát, Tại Trung nhất định hận hắn đến chết đi?

Đột nhiên, Duẫn Hạo nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập, chẳng lẽ là Tại Trung đã trở lại?

Duẫn Hạo lập tức tiến lên mở cửa, nhưng đứng trước cửa là Hữu Thiên đầy vẻ lo lắng. “Tại sao lại là cậu?” Duẫn Hạo thất vọng thốt lên.

“Duẩn Hạo, không hay rồi! Tại Trung đã mất tích!” Hữu Thiên sốt ruột nói.

“Mất tích? Không đâu, em ấy nhất định đã quay về nhà cũ.” Duẩn Hạo còn chưa tin lời Hữu Thiên.

“Cậu ta không có về, sáng sớm hôm nay Tuấn Tú gọi điện thoại cho tôi nói Tại Trung không có đến trường học, gọi di động cũng không bắt máy. Tôi không dám đem chuyện này nói với Tuấn Tú, cho nên tự tôi đến nhà Tại Trung xem thử, dù tôi ấn chuông cửa đến thế nào cũng không thấy đáp lại.”

“Không phải em ấy đi tìm Thẩm Xương Mân chứ?”

Nhưng là, đột nhiên Duẩn Hạo nhảy dựng lên, hấn lập tức phủ định ý tưởng này, bởi vì mấy ngày nay Xương Mân cơ hồ đem văn phòng trở thành nhà mình, ngày đêm làm việc, vì phải sớm hoàn thành báo cáo thẩm tra. Tại Trung không có khả năng đi tìm Thẩm Xương Mân, nếu không Thẩm Xương Mân sao có khả năng an tâm làm việc chứ?

Chẳng lẽ Tại Trung thật sự mất tích! Không ở chỗ Tuấn Tú, cũng không đi tìm Thẩm Xương Mân, lấy cá tính của Tại Trung lại càng không thể sau chuyện kia mà đi tìm Kangta nhờ giúp đỡ, vậy Tại Trung đã đi đâu?

“Không! Em ấy không có đi tìm Thẩm Xương Mân.” Duẩn Hạo tự hỏi tự đáp.

“Vậy rốt cuộc cậu ấy còn có thể đến chỗ nào? Trịnh Duẩn Hạo, lần này tôi thật sự bị anh hại chết rồi, nếu Tại Trung có vạ nhất gì, cả anh lẫn tôi đều đáng tội chết.” Hữu Thiên đã tự mắng mình mấy ngàn mấy vạ lần, tự nhiên lại đi ra loại chủ ý ngu xuẩn kia.

“Hữu Thiên, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu không cần tự trách. Tôi đi tìm em ấy!” Duẩn Hạo cầm lấy áo khoác cùng chìa khóa xe đi ra ngoài.

“Anh định đi đâu mà tìm?”

“Tôi không biết, tôi chỉ biết tôi nhất định phải tìm được em ấy.” Trong lòng Duẩn Hạo đã muốn loạn thành một đoàn, hấn có loại dự cảm: Nếu không lập tức tìm được Tại Trung, hấn sẽ vĩnh viễn mất đi Tại Trung!

Lúc này trong nhà Hi Triệt.

“Nó sao rồi?”

“Mới uống một ít cháo đã ngủ, cái gì cậu ấy cũng chưa ăn.” Hàn Canh từ trong phòng Tại Trung đi ra, bước vào phòng khách.

“Nó nha, là tâm bệnh, bác sĩ như chúng ta không giúp được nó đâu.”

“Hi Triệt, em nghĩ chúng ta có nên báo cho Trịnh Duẩn Hạo hay không? Anh nghĩ lúc này anh ta nhất định là rất lo lắng đi.”

“Canh, anh không thấy phản ứng của Kim Tại Trung sao? Mới nói ra tên của Trịnh Duẩn Hạo thôi đã khiến cho nó kích động thành như vậy, nếu bây giờ mà để cho nó nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo, em không dám chắc là nó sẽ không giết người đâu.”

“Hi Triệt, vậy em không định quản chuyện này à?” Hàn Canh cảm thấy thái độ của Hi Triệt đối với chuyện này rất kỳ quái, nhìn như chẳng hề để ý, nhưng tựa hồ lại thực quan tâm.

“Em không biết bọn họ trong lúc đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, muốn em quản thể quái nào được?”

“Tại Trung nhất định sẽ không nói, vậy em đi tìm Duẩn Hạo thử xem, không phải em và anh ta là bạn tốt sao?”

Hi Triệt chọc vào trán Hàn Canh: “Anh là đồ đầu đất, em đi tìm Duẩn Hạo vậy thì khác nào em nói với hấn Tại Trung đang ở đây?”

“Hắc hắc, đúng ha, sao anh không nghĩ ra nhỉ?” Hàn Canh ngượng ngùng xoa xoa trán mình.

“Bây giờ còn không phải là thời điểm để em xuất mã. Dù cho em không biết bọn họ trong lúc đó rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì, nhưng mà em có thể xác định vấn đề này sẽ càng lúc càng phức tạp nga. Canh, chúng ta cứ chờ coi kịch vui đi.” Hi Triệt nhếch mép, cười quỷ dị.

21. Chương 21

Tức thì tức lão Duẩn thật nhưng thui vì mí giọt nước mắt của lão nên ta tạm tha, mí nàng để dành sức mí chương sau chửi lão típ nha.

Mô phạt, bọn Tại sao lại gọi Canh là anh Canh chứ, mí lần em quất thành ăn canh lun òi --.”

Tại Trung đã mất tích hai ngày, Duẩn Hạo cơ hồ đã lật tung hết những nơi mà cậu có khả năng sẽ đến, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, Duẩn Hạo gần như phát điên.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh đừng uống nữa.” Hữu Thiên giật lấy chai rượu trong tay Duẩn Hạo, hai ngày nay, Hữu Thiên vẫn ở bên cạnh hắn, vừa phải lo lắng tìm kiếm Tại Trung lại còn phải lo cho cả tên bạn đường như đã biến thành một người khác này.

“Cậu đừng quản tôi, chỉ có uống rượu, tôi mới không cảm thấy thống khổ nữa.” Duẩn Hạo loạng choạng muốn đoạt lại chai rượu.

“Anh như vậy mà là say sao? Tôi thấy anh là càng uống càng tỉnh thì đúng hơn, nếu Tại Trung nhìn thấy bộ dạng bây giờ của anh chắc chắn sẽ bị dọa chạy mất.” Mới có hai ngày, Duẩn Hạo đã cực kỳ tiêu tụy, râu dài ra cũng không buồn để ý, cả người nhìn qua rất lờ thoi, chẳng còn chút dáng vẻ nào của tổng tài.

“Tại Trung không thể nhìn thấy bộ dạng bây giờ của tôi, bởi vì tôi đã đánh mất em ấy.” Duẩn Hạo thống khổ vùi mặt vào lòng bàn tay, nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt anh tuấn.

Hữu Thiên ngồi sững sờ bên cạnh, không biết nên làm thế nào cho phải, đây là lần đầu tiên hắn thấy Duẩn Hạo khóc. Ở trong mắt hắn, Duẩn Hạo luôn là một người đàn ông cương nghị, bất kỳ chuyện gì cũng đều không thể khiến Duẩn Hạo lung lay, càng không thể khiến cho hắn thương tâm muốn chết. Nhưng lúc này đây Tại Trung mất tích, hoàn toàn đánh tan phòng tuyến của Duẩn Hạo!

Hữu Thiên túm lấy bắp vai Duẩn Hạo, liều mạng lay: “Trịnh Duẩn Hạo, anh mau tỉnh táo lại cho tôi, cho dù anh say đến chết tại đây, khóc đến chết tại đây, Tại Trung cũng sẽ không quay trở về. Anh phải tỉnh táo lại, tiếp tục tìm kiếm, mới có hy vọng. Anh nghe rõ rồi chứ, tôi đã điều tra qua, Tại Trung không có xuất cảnh, cậu ấy còn đang ở Hàn Quốc, dù cho Hàn Quốc lớn đến đâu, chỉ cần anh dụng tâm đi tìm, nhất định có thể tìm được cậu ấy.”

“Hữu Thiên...”

“Duẩn Hạo, nếu anh thật lòng yêu Tại Trung, thì phải mang người anh yêu trở lại. Tôi sẽ giúp anh!”

“Cám ơn cậu, Hữu Thiên. Tôi biết nên làm như thế nào.”

“Oe oe.... oe”

“Tại Trung, em làm sao vậy, từ sáng đến giờ, em đã ới đến ba lần, có phải ăn nhầm thứ gì không?” Hàn Canh lo lắng đỡ lấy Tại Trung vừa mới nôn xong.

“Em đã ăn cái gì đâu, tự nhiên cảm thấy ghê tởm muốn ới thôi.” Tại Trung được Hàn Canh dìu, một tay ôm bụng, đi đến giường.

“Em mau nằm xuống, để anh bắt mạch cho.”

“Bắt mạch?”

“Đúng vậy, trước kia ở đại học anh học chính là trung y. Mau đưa tay ra đây.”

Hàn Canh đem ba ngón tay đặt trên mạch ở cổ tay Tại Trung, biểu tình trên mặt có thể nói là thay đổi thất thường, khi thì giật mình, khi thì nhú mào, khi thì suy nghĩ sâu xa, khiến cho Tại Trung cảm thấy bất an, hỏi dò: “Anh Canh, em bị bệnh nặng lắm à?”

“A? Không có, em đừng nghĩ nhiều quá, chẳng qua là vì em bị cảm lạnh, cho nên mới buồn nôn, không có vấn đề gì lớn, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi là được.”

“Thật vậy à?” Nhưng nhìn biểu tình của Hàn Canh kỳ quái đến vậy, Tại Trung vẫn rất là lo lắng.

“Thật! Được rồi, em cố gắng nghỉ ngơi đi.” Hàn Canh rời khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, Hi Triệt đã trở lại, Hàn Canh lập tức kéo cậu vào phòng ngủ.

“Hàn Canh, anh kéo em làm gì nha?” Hi Triệt giẫy khỏi tay Hàn Canh.

“Hi Triệt, em đã sớm biết, đúng không?”

“Em biết cái gì cơ?” Hi Triệt tỏ vẻ không hiểu.

“Chuyện Tại Trung có thai chứ gì, hai ngày trước khi em kiểm tra thân thể cho cậu ấy, em đã biết rồi phải không?”

“Nga! Chuyện này a, ờ, em biết.”

“Vậy tại sao em lại không nói cho anh biết? Khó trách em lại nói chuyện của Tại Trung và Trịnh Duẩn Hạo càng lúc càng phức tạp.” Hàn Canh lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, “Mà Tại Trung còn chưa biết chuyện này, em không định nói cho cậu ta sao?”

“Nó bây giờ đang rất hỗn loạn, nếu nó đột nhiên biết chuyện mang thai, nhất định ngay cả phương hướng cũng không thể phân biệt rõ ràng.”

“Nhưng chẳng lẽ cứ gạt Tại Trung như vậy? Dù sao thì cũng không lừa được lâu đâu, chẳng bao lâu nữa thì tự cậu ấy cũng sẽ phát hiện ra thân thể có sự thay đổi. Nếu không em đi tìm Duẩn Hạo, đem chuyện này nói với anh ta, biết đâu đứa bé sẽ khiến cho bọn họ có tiến triển tốt thì sao?” Hàn Canh đề nghị.

“Em không nghĩ như vậy, so với đứa trẻ, tình cảm của bản thân hai người họ mới là quan trọng nhất, không phải sao, chứ sao có thể vì đứa bé mà miễn cưỡng ở bên nhau được chứ.” Đây là quan điểm của Hi Triệt, cậu không cho rằng đứa bé đó có thể giải quyết được chuyện này, thậm chí còn làm vấn đề thêm phức tạp!

“Em nói cũng đúng. Nhưng mà Hi Triệt à, hai người bọn họ một là bạn thân của em, một người là em trai ruột của em, em không thể khoanh tay đứng nhìn nha, mau giúp bọn họ đi.”

“Nếu tâm tình bản công chúa hảo, có lẽ sẽ quan tâm một chút.”

Lấy hiểu biết của Hàn Canh về Hi Triệt, cậu nói như vậy, tức là đã nguyện ý hỗ trợ. ‘Hi Triệt, em đã nhìn nhận Tại Trung rồi.’ Hàn Canh nói thầm trong lòng.

Tại Trung nằm ở trên giường, căn bản là ngủ không được, từ ngày đó chính mắt thấy Duẩn Hạo phản bội, Tại Trung vẫn không thể bình yên đi vào giấc ngủ. Tại Trung ngồi dậy, hai tay gắt gao ôm chân, rốt cuộc nhin không được, khẽ phát ra tiếng khóc nức nở.

‘Duẩn Hạo, không phải anh đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên em sao? Không phải đã nói vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay sao? Tất cả đều là gạt em!’

Nước mắt làm ướt đầm cả khuôn mặt, Tại Trung rút di động ra, sau khi khởi động máy mới phát hiện trong di động có vô số tin nhắn thoại. Cậu mở tin lên nghe.

“Tại Trung, em đang ở đâu?” Là Duẩn Hạo.

“Tại Trung, nghe được tin nhắn này, lập tức gọi điện cho anh, nếu không em nhất định phải chết.” Vẫn là Duẩn Hạo.

“Tại Trung, nói cho anh biết rốt cuộc em đang ở đâu? Có ổn không? Có phải đã gặp nguy hiểm gì không?” Vẫn như cũ là Duẩn Hạo.

“Bác bác, bảo bối của anh, anh sai rồi, em trở về đi, anh không thể không có em.” Như cũ là Duẩn Hạo.

“Tại Trung, chỉ cần em trở về, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng cầu em đừng dùng phương thức này mà tra tấn anh.” Vẫn đang là Duẩn Hạo.

“Tại Trung, anh yêu em, nếu như em có một chút nào đó yêu anh thì xin em hãy hồi âm cho anh, anh chỉ muốn biết em có ổn không. Anh sắp phát điên rồi!” Duẩn Hạo! Duẩn Hạo! Tất cả đều là tin nhắn của Duẩn Hạo!

Giọng của Duẩn Hạo trong từng tin nhắn càng lúc càng suy yếu, càng lúc càng bất lực.

‘Tại sao sau khi thương tổn em, lại dùng ngữ khí khấn cầu để cầu xin em trở về, còn nói cái gì mà yêu em. Nếu anh yêu em, sẽ không cùng người phụ nữ kia làm ra chuyện như vậy, còn để cho em tận mắt nhìn thấy.’ Tại Trung đem đầu chôn vào đầu gối, lớn tiếng òa khóc.

Lúc này, di động lại vang lên, Tại Trung ngẩng đầu, nhìn cái tên hiện lên trên màn hình di động, chậm chạp không có phản ứng.

Trên nền di động hiện rõ bốn chữ “Chồng yêu đẹp trai”, đây là do Duẩn Hạo cứng rắn yêu cầu, còn uy hiếp Tại Trung nếu dám vụng trộm xóa đi thì sẽ xử theo Trịnh thị gia pháp, cái gọi là Trịnh thị gia pháp chính là lẩn lên giường!

Tiếng chuông di động không ngừng vang lên, không hề có ý dừng, Tại Trung thống khổ bịt hai tai lại.

Cậu nhìn màn hình di động không ngừng lóe sáng, ngón tay run run ấn nút nhận cuộc gọi.

22. Chương 22

Ấn nút nhận cuộc gọi, Tại Trung cầm điện thoại đặt ở bên tai, không nói gì.

Điện thoại được nhận, Duẩn Hạo kích động đến thiếu chút đánh rơi cả di động cầm trong tay. Cố gắng gìm lại tâm tình kích động, Duẩn Hạo hét to vào trong máy: “Alô! Alô! Là Tại Trung phải không? Nói chuyện đi! Có phải là Tại Trung không?”

Đầu dây bên kia Tại Trung vẫn không nói gì.

“Tại Trung, anh có thể cảm nhận được chính là em, nếu em không muốn nói chuyện với anh, em có thể không nói, nhưng anh van em hãy phát ra một chút thanh âm, để cho anh biết em vẫn ổn, có được không?”

Như cũ trầm mặc!

Duẩn Hạo lo lắng vạn phần, nhưng chỉ cần Tại Trung không cắt điện thoại, hẳn còn có hy vọng: “Tại Trung, xin lỗi em! Là anh khiến em tổn thương, anh đúng là điên rồi mới có thể làm ra chuyện như vậy. Từ đầu đến cuối, người anh yêu chỉ có mình em. Tại Trung, cho anh một cơ hội. Anh thật sự không thể không có em.”

Tại Trung lấy tay gạt gao bịt miệng mình, không để Duẩn Hạo nghe được tiếng khóc của cậu.

Dù cho không nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến thanh âm gì, nhưng Duẩn Hạo có thể cảm nhận được Tại Trung đang khóc: “Tại Trung, đừng khóc! Anh đã từng nói anh sẽ không bao giờ để cho em khóc nữa, nhưng anh đã không làm được, anh đúng là thằng tôi!”

“Tôi...” Tại Trung do dự không biết có nên nói chuyện hay không.

“Tại Trung, em muốn nói gì?” Duẩn Hạo nghe thấy một chữ “tôi” của Tại Trung lập tức kích động nhảy dựng lên.

“Chúng ta đã kết thúc.” Tại Trung mang theo tiếng khóc nức nở nói ra những lời này.

“Không! Tại Trung, chúng ta sẽ không kết thúc, nói cho anh biết em đang ở nơi nào, chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.”

Ai ngờ Duẩn Hạo vừa nói xong câu đó, Tại Trung liền cắt đứt điện thoại, cậu không muốn nghe thêm những lời thề son sắt của nam nhân này nữa, cái gì mà anh yêu em, cái gì mà sẽ không để cho em khóc nữa, tất cả cậu đều không tin, cậu đã sai lầm một lần, không thể ngu ngốc bị lừa thêm lần nữa!

“Tại Trung! Tại Trung!” Mặc cho Duẩn Hạo quát to đến thế nào, trong điện thoại vẫn chỉ truyền đến tiếng tút tút, hắn gọi lại lần nữa nhưng điện thoại của Tại Trung đã nằm trong trạng thái tắt máy. Duẩn Hạo thống khổ ôm đầu, trong đầu tất cả đều là câu nói kia của Tại Trung.

Kết thúc? Sao có thể kết thúc? Chúng ta không thể kết thúc!

Tại Trung tắt điện thoại ngây ngốc ngồi trên giường, ngay cả khi Hi Triệt đi vào phòng cũng không biết.

“Ê! Mày ngốc nặng rồi hả, ngay cả tao đứng sờ sờ trước mặt mày cũng không thêm phản ứng!”

“Anh Hi Triệt.” Tại Trung ngẩng đầu, dụi dụi nước mắt.

“Chắc chắc chắc, khóc thương tâm đến vậy, về nhà tìm thằng đàn ông của mày quách cho rồi!”

“Em không về!” Tại Trung quát cường đáp.

“Vậy đừng cả ngày khóc sụt sùi, làm cho người ta nhìn đến phát ngán luôn!”

Tại Trung lấy tay quệt nước mắt: “Em không khóc.”

“Ê, mày thực sự quyết tâm không về tìm Trịnh Duẩn Hạo, phải không?”

“Vâng!” Tại Trung kiên định gật đầu.

“Tao biết rồi, vậy mày an tâm mà ở đây. Nè, đây là canh gà Hàn Canh nấu, uống hết cho tao.”

Nghe như ra lệnh, nhưng trong lòng Tại Trung lại cảm thấy ảm áp : “Anh Hi Triệt.”

“Gì mày?”

“Cám ơn anh.” Đây là lần đầu tiên Hi Triệt đáp lại Tại Trung, dù cho Hi Triệt luôn làm ra vẻ chẳng thèm quan tâm, nhưng Tại Trung hiểu được người anh trai này đã muốn thừa nhận cậu, còn vào lúc cậu đau khổ nhất đưa tay ra giúp đỡ.

“Bây giờ còn không phải lúc cảm ơn tao đâu. Mày lo tranh thủ lúc canh gà còn nóng uống hết, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi, tao sẽ bảo Hàn Canh trông mày, tao còn có việc phải làm, đi trước.”

Đi ra khỏi phòng, Hi Triệt điện thoại cho Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo nhìn tên người gọi, không chút quan tâm bắt điện thoại: “Hi Triệt, là cậu sao.”

“Nga yêu, không phải điện thoại của Tại Trung, anh thất vọng lắm hả?”

“Tại Trung? Tại sao cậu lại biết tôi đang đợi điện thoại của Tại Trung? Tại Trung có phải đang ở chỗ của cậu? Tôi đang hỏi cậu đấy!” Thật ngoài dự đoán của Duẩn Hạo, hắn thật sự không thể tin được, Tại Trung lại đang ở chỗ Hi Triệt.

“Nói đều là anh nói hết, anh còn muốn tôi nói cái gì?” Hi Triệt tức giận nói.

“Hi Triệt, tôi van cậu, mau nói cho tôi biết đi.” Duẩn Hạo dường như bắt được phao cứu sinh, nhất nhất nắm chặt lấy.

“Không phải anh đã đoán được rồi sao?”

“Hi Triệt, tôi sẽ lập tức đến nhà cậu.”

“Chờ chút coi, Tại Trung bảo nó không muốn nhìn thấy anh, lại càng không muốn trở lại bên anh, vậy cho nên tôi khuyên anh cũng nên quên đi, đừng ở nơi nào tự mình đa tình.”

“Cho dù là như vậy, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc.”

“Xem ra ý chí của anh cũng kiên định lắm ha! Một khi đã như vậy, vì cái gì lại khiến cho con người ta tổn thương nặng nề đến vậy hả?” Hi Triệt đến bây giờ vẫn không biết Tại Trung và Duẩn Hạo rốt cuộc đã

xảy ra chuyện gì, nhưng dựa vào những gì cậu biết về Duẩn Hạo, nhất định là hắn vì kích động mà làm ra chuyện xấu gì đó nên bây giờ mới hối hận vạ phần.

“Tôi... tôi không thể biện minh điều gì. Hi Triệt, tôi chỉ hy vọng lập tức nhìn thấy Tại Trung.”

“Tùy anh thôi, tôi cũng không nói cho anh Tại Trung đang ở đây nga, là anh tự đoán ra à nha.”

“Cám ơn cậu, Hi Triệt.”

Tại Trung dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà Hi Triệt, liều mạng ấn chuông cửa.

“Chết tiệt! Trịnh Duẩn Hạo, anh tính phá hư chuông cửa nhà tui hả?” Hi Triệt mở cửa ra, nghi ngờ không biết thằng cha này có phải cười hỏa tiễn chạy tới đây không, thần tốc quá đi!

“Hi Triệt, tôi muốn gặp Tại Trung.” Duẩn Hạo vừa vào cửa liền nhìn xung quanh, tìm bóng dáng Tại Trung.

“Trịnh Duẩn Hạo, không phải anh đã nói cho dù phải từ bỏ tình bạn với tôi, cũng muốn bảo vệ người kia sao? Đây là cách bảo vệ của anh hả? Lúc tôi gặp Tại Trung, nó như mất hồn, còn té xỉu ở trên đường, là do tôi quá tốt bụng nên mới vác nó về đây đó.”

23. Chương 23

Đấy, tự dưng nại mất một khúc vô duyên, đi tìm 1 mớ bản QT về đều mất như nhau _ _

“Tại Trung, đây không phải là lời thật lòng của em! Là bởi vì em đang rất tức giận, đúng không?” Duẩn Hạo siết chặt vòng tay, khóa Tại Trung vào trong ngực.

Tại Trung ra sức giãy dụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của Duẩn Hạo, nhưng hoàn toàn phí công.

“Duẩn Hạo, tôi có thể chịu được sự lạnh lùng của anh, nhưng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận sự phản bội, nhất là sau khi anh cho tôi nhiều lời thề non hẹn biển như vậy!”

“Tại Trung, nghe anh giải thích, anh là nhất thời hồ đồ ghen tuông nên mới có thể làm ra cái loại chuyện vô liêm sỉ như thế, nhưng trái tim anh chưa từng phản bội em, tin anh đi!”

“Vì cái gì lại hồ đồ ghen tuông?” Tại Trung nghe ra vấn đề mấu chốt.

“Bởi vì anh thấy em và Thẩm Xương Mân ôm hôn, nên anh cực kỳ tức giận mới có thể làm như vậy.”

“Cái gì? Anh không chỉ làm sai mà còn nghĩ oan cho tôi?” Tại Trung càng thêm tức giận, hung hăng cào vào lưng Duẩn Hạo.

“Tại Trung, em đã nói không phải thì anh tin em.”

“Trên thực tế anh căn bản không tin tôi, đúng là bởi vì không tin tưởng nên anh mới có thể đi tìm người khác, dùng phương thức tàn nhẫn đến vậy mà trả thù tôi.” Tại Trung nói dứt lời, nước mắt tựa như những hạt trân châu rơi xuống.

“Bảo bối, anh sai rồi, sai rất nghiêm trọng, xin em cho anh một cơ hội cuối cùng!” Chỉ có đối mặt với người mình yêu, Duẩn Hạo mới có thể dùng ngữ khí van xin như vậy, chỉ cần được Tại Trung tha thứ, dù bất hấn ẫn nói khấp nép hơn nữa hắn cũng nguyện ý làm.

“Tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe, tôi sẽ không bao giờ để bị những lời hoa ngôn xảo ngữ của anh lừa nữa. Anh đi mà nói với người phụ nữ kia đi!”

“Không có ai khác, chỉ có mình em.” Duẩn Hạo thoáng buông ra, cầm tay Tại Trung, đem nó đặt ở trên ngực mình, thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào Tại Trung đang hai mắt đăm lẹ. “Tại Trung, nơi này chỉ có mình em!”

“Tôi không tin.” Tại Trung quay đầu đi, không nhìn ánh mắt thâm tình kia, chỉ sợ mình lại yếu lòng, rồi lại bị nam nhân này lừa gạt.

Duẩn Hạo cường thế xoay Tại Trung lại, ép buộc cậu nhìn thẳng vào mình: “Tại Trung, em vì cái gì không dám nhìn anh?”

“Tôi không có.” Nói nói như vậy, nhưng động tác thì lại ngược lại, Tại Trung lại muốn quay đầu đi.

Duẩn Hạo lập tức giữ chặt đầu cậu, đem môi mình dán vào đôi môi của Tại Trung, xúc cảm mềm mại ngọt ngào khiến cho hắn không ngừng cắn cắn đôi cánh hoa mềm mại.

“Ngô ngô ngô... Ừ...”

Tiếp theo Duẩn Hạo tách hàm răng của Tại Trung, dùng đầu lưỡi quấn quanh đùa nghịch đầu lưỡi của cậu, Duẩn Hạo mang theo một tia điên cuồng khát khao chiếm lấy vị ngọt của Tại Trung. Tại Trung không ngừng vận vẹo thân hình, muốn tách khỏi cái hôn nồng nhiệt này, đối lấy chính là nụ hôn càng sâu càng bức thiết.

Rốt cục cái hôn dài cũng kết thúc, Tại Trung tựa vào trước ngực Duẩn Hạo thở phà phò.

Duẩn Hạo dùng hai tay gắt gao ôm lấy Tại Trung, đem đầu chôn ở trên vai cậu: “Bảo bối, anh có thể cảm giác được em yêu anh.”

“Tôi... tôi không có.”

“Em gạt anh, nếu không vì cái gì mà lại do dự trả lời như vậy?”

“Tôi...”

“Nếu em không yêu anh, em sẽ không thương tâm đến thế, đúng không?” Ngữ khí Duẩn Hạo trở nên ôn nhu.

“Ô ô ô!” Nhưng ai biết ôn nhu của Duẩn Hạo ngược lại lại khiến làm cho Tại Trung òa khóc.

Duẩn Hạo vô cùng sợ hãi: “Vợ yêu, sao lại khóc? Anh nói sai cái gì sao? Em biết không, mỗi lần nhìn thấy em khóc, trái tim của anh liền vô cùng đau đớn.”

Tại Trung hít hít cái mũi, nói: “Anh chỉ mới có vậy mà đã đau lòng, còn tôi thì sao, chính mắt thấy anh thân thiết với một người phụ nữ, trái tim của tôi như ngừng đập. Lúc ấy, tôi cảm thấy toàn bộ thế giới của tôi đều sụp đổ.”

“Vợ yêu, anh thật sự biết sai rồi, một lần nữa trở lại bên anh, được không?”

“Không được!”

“Bảo bối vợ yêu, em rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh chứ?” Dù cho Tại Trung vẫn cự tuyệt, nhưng Duẩn Hạo dường như đã thấy được một tia hy vọng.

“Bất kể chuyện gì tôi cũng không tha thứ cho anh.”

“Vợ yêu, nếu em không tha thứ cho anh, anh nhất định sẽ tiêu tụy đến chết, ngay cả Hữu Thiên cũng nói anh đã gây đi vòng lớn đó.”

Tại Trung rốt cục cũng liếc nhìn Duẩn Hạo, mới qua có hai ngày, Duẩn Hạo đã gầy đi rất nhiều, gương mặt vốn gầy gầy xương xương nay càng thêm hóp lại. Tại Trung lắc lắc đầu: Tại sao mình còn vì tên đàn ông xấu xa này mà đau lòng chứ, , hắn xứng đáng bị như vậy.

Thấy phản ứng đáng yêu của Tại Trung, khóe miệng của Duẩn Hạo gợi lên một chút mỉm cười: “Vợ yêu, về nhà với anh đi, em mất tích này hai ngày, Tùng nhi không ăn không uống, còn tiếp tục như vậy không thể được nha?”

“Tùng nhi? Sao mình lại quên mất Tùng nhi chứ? Nó có phải cũng gầy đi vòng lớn như Duẩn Hạo không?”

“Vợ yêu, em không thể cứ ở lại đây quấy rầy Hi Triệt bọn họ được nha, chúng ta về nhà đi, àn?”

“Không về!” Tại Trung kéo chăn trùm lên, cuộn mình lại.

“Vợ yêu, cẩn thận làm mình ngộp thở bây giờ, nhanh chui ra.” Duẩn Hạo kéo kéo chăn, không dám dùng sức.

“Không được, không được, chính là không được.” Giọng nói rầu rĩ từ trong chăn truyền ra.

Duẩn Hạo thở dài một hơi, nhẹ nhàng lần cứng rắn hần đều thử qua hết, hiện tại nên làm sao bây giờ đây?

Cứ ở đây cù cựa, không bằng “hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng”, Duẩn Hạo một phen giật chăn ra, đem Tại Trung còn chưa kịp phản ứng nhấc bổng lên.

“Nha! Anh làm gì vậy hả, Trịnh Duẩn Hạo.”

“Ôm vợ về nhà!”

“Không muốn! Anh mau thả tôi xuống ngay.” Tại Trung dung hai tay hai chân đánh loạn đá loạn.

“Ngoan ngoan đừng lộn xộn, nếu không em mà rớt xuống là anh không chịu trách nhiệm đâu à nha.” Duẩn Hạo tà tà cười, nói xong liền ôm Tại Trung rời khỏi phòng.

“Anh mau thả tôi xuống! Thả tôi xuống.” Tại Trung la hét.

“Bảo bối, cứng nặng hơn rồi nha. Bất quá, anh thích, cứng đúng là nên mập thêm một chút.”

Khi Duẩn Hạo ôm Tại Trung đang la hét ầm ĩ xuống lầu, Hi Triệt và Hàn Canh đang ngồi trên sofa thì thầm nói chuyện, Hi Triệt trêu tức: “Hắc hắc, xem ra sự tình đã được anh thu xếp ổn ha, Duẩn Hạo.”

“Đúng vậy, Hi Triệt. Tại Trung mấy ngày nay đã làm phiền cậu, bây giờ tôi mang em ấy về.” Duẩn Hạo nghiêm trang đáp.

“Anh Hi Triệt, em không đồng ý với hần. Duẩn Hạo thúì, mau thả tôi xuống, tôi không về với anh đâu.”

Duẩn Hạo không để ý tới Tại Trung, tiếp tục nói: “Hi triệt, thật sự là quấy rầy cậu, cảm ơn cậu mấy ngày nay đã chiều cố vợ yêu của tôi, ngày khác tôi sẽ tới cảm ơn sau!”

“Nhanh mang người về đi, đừng có ở trong nhà người ta mà cãi nhau.” Hi Triệt mất kiên nhẫn khoát tay, làm ra tư thế đuổi người.

“Anh Hi Triệt, anh đã nói là em có thể thoải mái ở lại đây mà.” Tại Trung bắt mồm chu chu miệng, anh Hi Triệt sao lại có thể lật lọng.

“Này nga, nếu mà cho mày thoải mái ở lại đây thì tao lại không thể thoải mái được, tên đàn ông của mày nhất định mỗi ngày sẽ chạy đến đây quậy, cho nên anh mày đành phải xin lỗi mày thôi.”

Tại Trung ai oán trừng mắt nhìn Hi Triệt cười đến giảo hoạt, cùng với Hàn Canh ở một bên làm ra bộ dáng không liên quan tới mình, cậu rốt cục hiểu được mình bị bán đứng.

“Hừ! Vậy tôi về nhà của mình.”

“Vợ ngoan à, nhà của anh chính là nhà của cưng, bây giờ chúng ta sẽ về ha.”

“Không tiền nha, bye bye!” Hi Triệt hướng hai người phát phát tay, lập tức đem cửa đóng sập lại.

“Hi Triệt, như vậy được không, Tại Trung không phải cam tâm tình nguyện quay về với Duẩn Hạo mà.”

“Anh thì biết cái gì? Tại Trung chẳng qua là con nít đang giận lẫy thôi, anh không thấy sau khi thắng kia đến, sắc mặt của nó liền hồng hào lên sao?” Hi Triệt không biết, kỳ thật mặt Tại Trung là bị cái hôn kia khiến cho ghen hồng.

Hàn Canh sờ sờ cằm: “Có đạo lý!”.

Lúc này trên xe Duẩn Hạo.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh dừng xe, nếu không tôi sẽ nhảy khỏi xe.” Từ lúc bị Duẩn Hạo vác lên xe trở về, Tại Trung vẫn không chịu yên tĩnh một chút.

“Vợ yêu à, đừng có quậy nữa mà, trong lúc anh đang lái xe mà cưng làm cho anh phân tâm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nga.”

Câu uy hiếp này quả nhiên hữu hiệu, Tại Trung nghe lời lập tức câm miệng.

Duẩn Hạo nhìn nhìn Tại Trung ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ lái, tâm tình tốt hơn. Đối vớ hấn mà nói, bất kể là hấn dùng phương pháp nào, chỉ cần có thể đem Tại Trung mang về nhà chính là đại thành công!

Trở lại căn nhà quen thuộc, Tại Trung đang muốn mở cửa xuống xe, lại bị Duẩn Hạo ôm lấy bế lên. “Anh mau thả tôi xuống, tôi tự đi được.”

“Không cần, anh sợ anh buông lỏng tay, em sẽ lại biến mất.”

Duẩn Hạo một đường ôm Tại Trung trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng mà đặt cậu lên trên giường. “Vợ yêu, đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn nga, nếu không sẽ chiều theo Trịnh thị gia pháp xử phạt.”

“Anh .. anh đi ra ngoài. Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Được được được! Anh đi ra ngoài, nhưng cũng phải đáp ứng anh không thể nhân cơ hội này bỏ trốn.”

“Tôi đáp ứng anh là được.” Tại Trung thấp giọng nói một câu.

Đợi Duẩn Hạo ra khỏi phòng, Tại Trung nhìn chung quanh căn phòng quen thuộc: Tại sao mình lại nhớ nơi này đến vậy? Có nên tha thứ cho anh ta hay không—tên nam nhân bá đạo xấu xa này!

24. Chương 24

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn Tại Trung ngồi đối diện mình, không ngừng đem thức ăn nhồi vào trong miệng, “Tại Trung, ăn từ từ, đừng gấp.”

Tại sao Tại Trung bình thường vốn ăn rất ít lại đột nhiên trở nên lang thôn hổ yết (nói chung là ăn nhiều điên cuồng) như vậy chứ? “Vợ yêu à, có phải cái tên Hi Triệt kia ngược đãi cưng, không cho cưng ăn gì hết à?” Duẩn Hạo chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

“Khụ khụ khụ...” Tại Trung nghe thấy Duẩn Hạo nói như vậy liền sắc luôn một ngụm canh gà.

Duẩn Hạo thấy thế vội vọt tới bên người Tại Trung, vỗ nhẹ lưng cậu, khẩn trương hỏi: “Vợ yêu, cưng có làm sao không?”

Tại Trung rốt cục cũng hết ho, chán ghét đẩy hấn ra: “Đều là do anh hại!”

“Vợ à, anh là lo lắng Hi Triệt khi dễ cưng mà.”

“Hừ! Trên thế giới này, chỉ có anh mới khi dễ tôi.”

“Vâng vâng vâng, là anh sai, anh không nên khi dễ cưng. Tại Trung à, anh sai rồi.” Từ ngày hôm qua Duẩn Hạo cường ôm Tại Trung về, những lời này đã thành câu nói cửa miệng của hấn, chỉ cần có cơ hội, hấn liền liều mạng cầu xin tha thứ, nhưng Tại Trung tựa hồ như vẫn bất vi sở động à.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh tiếc đồ ăn à, chứ sao tôi ăn cái gì anh cũng muốn quản vậy?”

“Anh chỉ là đau lòng vì vợ yêu của anh, anh sợ cưng bị ghen mà.”

Tại Trung liếc mắt một cái, lại từng ngụm từng ngụm ăn tiếp.

Duẩn Hạo kỳ quái nhìn Tại Trung: Vợ yêu của mình đúng là có chút quái lạ nha, chẳng lẽ bảo bối định hóa bi phần thành sức ăn? Quên đi, chỉ cần đừng ăn đến ghen là được rồi.

“Đúng rồi, Tại Trung, hôm nay anh mời Hi Triệt với Hàn Canh đến nhà mình chơi đấy.”

Nghe đến tên Hi Triệt, Tại Trung phụng phịu, thở phì phì nói: “Ông anh xấu xa, dễ dàng như vậy liền đem người ta bán đứng.”

“Tại Trung à, anh sai rồi.”

Tại Trung nghĩ thầm tên nam nhân này có phải chỉ biết nói những lời này không.

“Nhưng mà, dù sao thì cũng là nhờ sai lầm của anh mà gián tiếp giúp đỡ cưng hòa giải với Hi Triệt chứ bộ, cho nên tính ra anh cũng có một chút công lao đi.”

“Anh! Anh còn dám có ý đến tranh công?”

“Không phải tranh công, anh chỉ là hy vọng, vợ yêu của anh có thể xem xét đến một chút công lao nho nhỏ này mà tha thứ cho anh a.”

Lại tới nữa!

Giữa trưa, Hi Triệt và Hàn Canh đến nhà. Nhìn thấy có người lạ đến, Tùng nhi chạy tới, vừa sữa gâu gâu, vừa chạy vòng vòng quanh chân Hi Triệt.

Tại Trung nhìn thấy Hi Triệt cau mày, không khỏi lo lắng cho Tùng nhi, Hi Triệt tính tình nóng nảy, dám đem Tùng nhi nhỏ xíu một cước đá bay lắm à nha?

“Anh Hi Triệt.” Tại Trung vừa định lên tiếng xin cho Tùng nhi, đã bị Hi Triệt cắt ngang.

“Bây giờ sao mày còn có thể nuôi thú cưng được nữa?”

Tại Trung ngơ ngác nhìn Hi Triệt, không rõ là ý gì.

“Hi Triệt, tại sao Tại Trung không thể nuôi thú cưng được chứ?” Duẩn Hạo thay Tại Trung hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Đây còn không phải là chuyện tốt do anh làm sao?”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?” Duẩn Hạo làm vẻ mặt vô tội.

“Đứa nhóc trong bụng Tại Trung mà lại không liên quan đến anh à?”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Duẩn Hạo và Tại Trung trầm miệng một lời nhất tề nhìn Hi Triệt. “Đứa bé trong bụng Tại Trung, Hi Triệt, ý của cậu là Tại Trung đang mang thai, phải không?” Duẩn Hạo kích động nắm lấy tay Hi Triệt.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh buông tay, làm tay tôi đau muốn chết.”

“Úc úc, thực xin lỗi, Hi Triệt, tôi chỉ là rất kích động.”

“Bây giờ anh đã hiểu tại sao Hi Triệt không cho Tại Trung nuôi thú cưng rồi chứ?” Hàn Canh cười nói.

“Tôi hiểu rồi.” Khó trách vợ yêu gần đây béo ra, sức ăn còn mạnh thêm, nguyên lai là... ha ha ha! Trịnh Duẩn Hạo ta phải làm ba ba nha!

Hi Triệt khinh bỉ liếc Duẩn Hạo một cái.

Cùng lúc đó, Tại Trung vẫn không thể tin được nhìn bụng mình, còn đưa tay lên sờ, sao cậu một chút cũng không cảm giác được nơi này còn có một sinh mệnh nhỏ bé?

“Đừng có sờ, tiểu bảo bảo còn chưa tới hai tháng đâu, mày không cảm thấy nó tồn tại là chuyện bình thường.” Hi Triệt giải thích.

“Tại Trung a, chúng ta sắp có con rồi, cưng có vui không?” Duẩn Hạo thâm tình cầm tay Tại Trung, cười toe toét.

Tại Trung chán ghét vung tay hất ra: “Tôi có nói sẽ sinh con cho anh à?”

“Vợ yêu à, đừng nói là cưng không muốn có đứa con này đi? Nó là một sinh mệnh nhỏ a, là kết tinh tình yêu của chúng ta đó nha.”

Hi Triệt cùng Hàn Canh ở một bên xem trò hay, nghĩ rằng: Trịnh Duẩn Hạo quá buồn nôn!

“Cái gì mà kết tinh tình yêu, đây rõ ràng là kết quả do anh miệt mài quá độ.” Tại Trung mặc kệ còn có người khác ở đây, muốn nói gì thì nói, tên nam nhân này suốt ngày cứ quẩn quít lấy cậu lăn lên giường, hơn nữa lần một vòng chính là vài hiệp, không gây tai nạn chết người mới là lạ, cậu mới 20 tuổi, vẫn là sinh viên, sao có thể có con sớm như vậy được.

“Ách!” Duẩn Hạo nhìn nhìn hai người đứng một bên nín cười, ngượng ngùng gãi gãi đầu, nghĩ thầm: Vợ yêu, cũng nói trực tiếp quá đi à, “Vợ yêu à, cục cưng là cốt nhục của chúng ta, là ông trời ban ân, cũng không thể không muốn nó nha.”

“Hừ! Nếu anh muốn có con đến vậy, đi tìm người phụ nữ kia sinh cho, tôi không sinh.” Tại Trung bực bội quay ngoắt đi.

Duẩn Hạo lén thở dài một hơi, chuyện này nhất định trở thành vết nhơ cả đời hắn, vĩnh viễn sẽ bị bảo bối lải nhải cho coi.

“Vợ yêu đại nhân à, anh chỉ muốn cưng sinh con cho anh thôi.” Tại Trung ôm ngang thắt lưng Tại Trung, vòng hai tay qua, dùng ngữ khí làm nũng nói.

“Tôi không muốn sinh con cho kẻ bại hoại như anh.”

“Vợ yêu ơi.....”

.....

“Ê, hai thằng bay coi tao với Hàn Canh là người vô hình hử?” Hi Triệt vẫn đứng ở một bên không lên tiếng rất cục bạo phát, “Liếc mắt đưa tình cũng không chịu nhìn xem xung quanh. Mà, Kim Tại Trung, tao là bác sĩ, không cho phép mày coi thường sinh mệnh, con cái là thứ mày nói giữ thì giữ, muốn bỏ thì bỏ hử? Còn anh, Trịnh Duẩn Hạo, vận khí của anh quá tốt rồi đó, tìm được vợ về, còn tặng kèm theo một đứa nhỏ cho anh nữa, nếu anh còn dám làm ra chuyện càn rỡ gì nữa, tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận cả đời.”

Tại Trung bị giáo huấn không dám nói lời nào, Duẩn Hạo nhìn bảo bối vợ yêu của mình y như một con thú nhỏ đáng yêu đang sợ hãi, nhất thời đau lòng: “Hi Triệt, Tại Trung không phải thật sự không cần đứa nhỏ, em ấy chính là giận tôi thôi, đừng dữ với em ấy mà!”

“Trịnh Duẩn Hạo, anh có tư cách gì mà xin cho nó hử, chính anh còn là tội nhân đấy.”

“Hi Triệt, những lời vợ chồng giận dữ nhau nói ra không nên xem là thật đâu, anh thấy Tại Trung nhất định là rất thích trẻ con, có phải không a? Tại Trung.” Hàn Canh đến thay vợ chồng Duẩn Tại giải vây.

Tại Trung gật gật đầu. Cậu quả thật thích trẻ con, chẳng qua là đứa bé này tới quá đột ngột, hơn nữa lại vào lúc cậu và Duẩn Hạo sinh ra mâu thuẫn, cậu thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

“Vậy là tốt rồi hảo hảo chăm sóc mình đem đứa nhỏ sinh hạ!”

“Chúng tôi nhất định, nhất định sẽ làm vậy.” Duẩn Hạo lấy lòng.

“Con cũng không phải do anh sinh, anh trả lời làm cái quái gì?” Hi Triệt khinh bỉ nhìn Duẩn Hạo liếc mắt một cái.

“Nhưng đứa nhỏ này cũng có phần của tôi mà.”

“Anh Hi Triệt, em nhất định sẽ sinh hạ đứa bé này, không bao giờ nói không cần nó nữa.”

“Ừ, vậy còn tạm được.”

Ăn xong cơm chiều, Hi Triệt và Hàn Canh quay về nhà, còn mang theo Tùng nhi, trong lúc Tại Trung mang thai, Tùng nhi tạm thời gởi cho Hi Triệt nuôi.

Tại Trung ngồi ở trên ghế sofa còn đang suy nghĩ đến chuyện đứa bé.

Lúc này Duẩn Hạo ngồi xuống bên người Tại Trung, ôm vai cậu: “Vợ yêu à, cũng xem bây giờ hai chúng ta cả con cũng đã có, chúng ta có phải nên kết hôn không?”

Kết hôn? Cùng cái kẻ vừa mới phạm sai lầm này?

“Tôi không muốn!”

“Vì cái gì nha? Vợ yêu à, dù sao thì cũng nên nghĩ cho con một chút chứ?”

“Vì lo lắng cho con nên tôi mới không thể kết hôn với anh!” Tại Trung chỉ cần nhớ đến một màn trong KTV, liền tức đây một bụng. Nếu tương lai đứa nhỏ giống ba ba nó thì sao bây giờ?

“Vợ yêu à, tội của anh thật sự không thể thứ sao?” Duẩn Hạo cố lấy cái mặt bánh nhân đậu bắt đầu giả vờ đáng thương.

“Ồ!”

“Vợ yêu à, đừng hoàn toàn phủ định anh, được không? Cho anh một cơ hội hối cải để trở thành một con người mới, hãy xem biểu hiện sau này của anh rồi mới phán xét đi.”

“Vậy phải đợi xem kỹ đã hẵng nói! Tôi mệt mỏi quá, bây giờ tôi muốn đi ngủ.” Tại Trung đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

“Được được được! Chúng ta cùng đi ngủ.”

“Anh đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, không cho anh về phòng ngủ, đi ra phòng khách mà ngủ!”

“Vợ yêu à, chuyện này thì anh không thể nghe lời cứng được, Hi Triệt nói, đường máu của cứng rất thấp, sau khi mang thai rất dễ ngắt xiu, nếu cứng té xiu ở trong phòng thì sao bây giờ, anh phải trông nom cứng!”

Tại Trung cảm thấy Duẩn Hạo nói được cũng có lý.

Thấy vợ yêu đã bị mình làm cho lung lay, Duẩn Hạo nhanh chạy đến ôm lấy Tại Trung đi vào phòng ngủ. Hấn nhủ thầm: Bước đầu tiên, trước cùng Tại Trung chung phòng đồng giường, tác chiến thành công! Kế tiếp, chỉ có thể từng bước một tính tiếp!

25. Chương 25

Càng lúc càng buồn nôn ~.

Nguyên bản Tại Trung định tiếp tục đến trường học, nhưng là Duẩn Hạo kiên trì không cho, nói người đang mang thai thời kì đầu không thể làm việc mệt nhọc, vì thế tự ý đến trường xin cho Tại Trung nghỉ học một tháng, chờ đến khi thân thể thích ứng mới quyết định.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh không cho em đi học, rồi em không tốt nghiệp được anh chịu trách nhiệm sao?”

“Anh đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm rồi. Cho dù em không tốt nghiệp nổi thì em vẫn là vợ yêu của anh mà.”

Biết Tại Trung mang thai, ngày hôm sau, Duẩn Hạo liền mang Tại Trung đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện.

“Hai vị xin yên tâm, cục cứng rất khỏe mạnh.” Bác sĩ mỉm cười nói.

“Vợ tôi thì sao, đường máu của cậu ấy có vẻ thấp.” Duẩn Hạo khẩn trương hỏi.

“Thân thể của vợ ngài cũng không có vấn đề gì lớn, tuy vậy đúng theo như lời ngài, đường máu của cậu ấy quả thật là khá thấp, nhưng chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, ăn nhiều đồ bổ huyết và dinh dưỡng thì sẽ không ảnh hưởng gì đến bản thân và thai nhi.”

“Vậy là tốt rồi.” Duẩn Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Rời khỏi bệnh viện, Duẩn Hạo đang định mở cửa xe cho Tại Trung thì đột nhiên hắn thấy một người phụ nữ trung niên khoảng chừng 40 tuổi ăn mặc quý phái vẻ mặt phức tạp hướng đến chỗ Tại Trung, Duẩn Hạo thấy thế, vội đứng chắn phía trước.

“Xin hỏi, phu nhân là ai?” Duẩn Hạo lễ phép hỏi người phụ nữ có chút kỳ quái trước mặt.

Nhưng người phụ nữ kia không để ý đến Duẩn Hạo, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tại Trung đang đứng sau lưng Duẩn Hạo, kích động nói: “Tại Trung, con tên là Tại Trung sao?”

“Tôi đúng là Tại Trung. Xin hỏi, bà có chuyện gì sao?” Tại Trung nhìn người phụ nữ này, cảm giác giống như đã từng quen biết.

“Tại Trung..... Tại Trung.....” Người phụ nữ không ngừng lặp lại tên Tại Trung, đột nhiên kéo cổ áo của cậu, nhìn thấy cái bớt hình tròn trên cổ, “Đúng rồi, con chính là con của mẹ, Tại Trung.”

“Con?” Duẩn Hạo hoang mang không thôi.

“Tại Trung, con không nhận ra mẹ sao?”

“Mẹ?” Mẹ của cậu không phải đã sinh bệnh qua đời vào năm cậu năm tuổi sao, người phụ nữ này như thế nào có thể là mẹ của cậu?

“Đúng! Tại Trung, mẹ là mẹ của con.”

“Không thể nào, cha tôi nói rằng mẹ tôi đã qua đời rồi.”

“Nguyên lai Chung Quốc nói với con như vậy.” Bà ta bi thương nói, “Tại Trung, mẹ đúng là mẹ của con, mẹ không thể nhìn nhầm được, Tại Trung của mẹ vẫn giống như hồi năm tuổi, đôi mắt thật, cái miệng hồng hồng, làn da trắng như tuyết.” Bà ta vừa nói vừa đưa tay lên mặt Tại Trung, ôn nhu vuốt ve.

Tại Trung cũng không né tránh để cho người phụ nữ này đụng vào, vì ánh mắt của bà khiến cho cậu cảm thấy bà không nói dối.

Duẩn Hạo biết chuyện này không đơn giản, đề nghị vào trong nhà hảo hảo nói chuyện.

Trong phòng khách nhà Duẩn Hạo, Thái Nghiên kể lại chuyện cũ của mình.

“Tại Trung, mẹ và cha con gặp nhau tại một buổi tiệc sinh nhật của một người bạn. Chúng ta đối với đối phương nhất kiến chung tình, cha con lớn hơn mẹ tới mười tuổi, hơn nữa lúc ấy mẹ cũng đã biết ông ta đã kết hôn, còn có một đứa con, ông không hề giấu diếm mẹ. Cho dù là vậy, mẹ vẫn không có thuốc chữa mà yêu thương ông ta, cam tâm tình nguyện vô danh vô phận theo ông. Chung Quốc thật sự rất yêu mẹ, ông vẫn muốn ly hôn với vợ, sau đó kết hôn với mẹ, nhưng mà mẹ đã cự tuyệt. Bởi vì người sai là mẹ, mẹ không nên yêu một người đàn ông đã có vợ. Nhưng cho dù chúng ta không thể quang minh chính đại làm vợ chồng, chúng ta vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, nhất là sau khi có con, những ngày đó chính là những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời mẹ. Nhưng đến năm con được năm tuổi, vợ của Chung Quốc phát hiện ra sự tồn tại của hai mẹ con chúng ta, bà nhất thời nghĩ quẩn mà tự sát. Lương tâm mẹ không thể không cảm thấy có trách nhiệm, cho nên mẹ đã lựa chọn từ bỏ Chung Quốc. Năm ấy con mới được năm tuổi, mẹ đã nghĩ rằng, để con lại với cha con thì vẫn tốt hơn là mang con theo mẹ, cho nên mẹ.....” Thái Nghiên nói tới đây, đã khóc không ra tiếng.

Duẩn Hạo hảo tâm đưa khăn tay cho bà.

“Tôi không tin, ba ba sẽ không gạt tôi.”

“Tại Trung à, mẹ nói đều là sự thật, con xem những tấm ảnh này đi.” Thái Nghiên đưa ra tấm ảnh mà mình luôn mang theo bên người, “Con chắc chắn không thể không nhận ra con và cha con đi. Tấm ảnh này được chụp vào sinh nhật ba tuổi của con.”

Tại Trung nhìn đứa bé trai trong tấm ảnh, quả thực chính là cậu, đứa bé trong hình cười toe toét, bên cạnh bé là hai người lớn, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Cho tới nay, Tại Trung hoàn toàn không có ấn tượng gì với mẹ mình, bởi vì mẹ đã rời khỏi cậu từ lúc cậu còn quá nhỏ, cậu từng xin ba ba ảnh chụp của mình, nhưng ba ba nói ảnh chụp đã bị mất hết sau một trận hỏa hoạn. Tại Trung chưa từng có hoài nghi lời của ba ba.

“Tại Trung, mẹ không có lừa con. Mẹ thật sự là mẹ của con mà!”

“Bà đã muốn từ bỏ tôi, vì cái gì còn quay về tìm tôi?” Nước mắt đã muốn đảo quanh hốc mắt.

“Bởi vì mẹ thật sự rất nhớ con, mẹ không thể chịu thêm cảm giác bị nổi nhớ con tra tấn nữa.” Thái Nghiên hai tay che mặt khóc rống lên.

Duẩn Hạo thấy nước mắt vợ yêu cũng muốn tràn ra, vội vàng ôm cậu vào trong lòng an ủi: “Tại Trung à, đừng không thể khóc nga, nếu không cục cưng của chúng ta cũng sẽ biến thành một cái thùng nước nhỏ nha.”

Thái Nghiên nghe Duẩn Hạo nói như vậy, ngẩng đầu giật mình nhìn hắn. Duẩn Hạo giải thích: “Tại Trung đã mang thai, cho nên không thể kích động nga.”

Thái Nghiên hiểu biết gật gật đầu, vui mừng nhìn chàng trai anh tuấn trước mặt yêu thương con của bà như vậy.

“Dì à, không bằng dì về trước đi, chuyện này đối với Tại Trung mà nói quá đột ngột, cho em ấy một chút thời gian đi.”

Thái Nghiên lau khô nước mắt, đứng lên chuẩn bị rời đi, trước khi đi nói với Tại Trung đang trước ngực Duẩn Hạo: “Tại Trung, mẹ chỉ hy vọng con hiểu được, cả cha và mẹ đều yêu con.”

Duẩn Hạo nhẹ nhàng buông Tại Trung ra, “Dì, con tiễn dì.”

Duẩn Hạo tiễn Thái Nghiên đến trước cửa nhà: “Dì, bây giờ dì đang ở nơi nào?”

“Tôi mới từ nước Pháp về, bây giờ đang ở khách sạn. Cậu chính là Trịnh Duẩn Hạo phải không?” Thái Nghiên đã sớm đem chuyện liên quan đến Tại Trung điều tra nhất thanh nhị sở, bao gồm cả chuyện hôn nhân.

“Đúng.” Xem ra bà ta đã rất rõ ràng tôi là ai.

Thái Nghiên mỉm cười nói: “Cậu không cần khẩn trương như vậy, tôi chỉ là muốn biết cậu có thật lòng yêu Tại Trung không?”

“Con quả thật lòng yêu em ấy.”

“Một khi đã như vậy, vì cái gì lại ly hôn với Tại Trung?”

“Chuyện này.....”

“Không muốn nói thì không cần phải nói, so với chuyện quá khứ, tôi càng quan tâm đến hạnh phúc tương lai của Tại Trung hơn.”

“Con nhất định sẽ làm cho em ấy hạnh phúc.” Người trước mặt là mẹ ruột của Tại Trung, cũng nhạc mẫu của hắn, vạn nhất nhạc mẫu phản đối Tại Trung ở bên hắn, vậy phiền toái lớn nha!

“Ha ha, cam đoan là vô dụng, vẫn là dùng hành động thực tế chứng minh đi. Tôi đi trước, đây là cách liên lạc với tôi. Nếu Tại Trung muốn gặp tôi, tùy thời có thể đến.”

Giám đốc điều hành công ty giải trí SW — Thái Nghiên? SW không phải là công ty giải trí lớn nhất Hàn Quốc sao? Xem ra nhạc mẫu tương lai của mình lại lịch không nhỏ a!

“Nhạc mẫu đại nhân, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ hảo hảo khuyên nhủ Tại Trung.”

Thái Nghiên nhéo nhéo mặt hắn: “Người nha, không chỉ có bộ dạng đẹp trai anh tuấn, miệng cũng rất ngọt ha. Có phải chính là dựa vào thứ này mà lừa Tại Trung về hả?”

“Hắc hắc, con là thật tâm với Tại Trung mà, chưa từng lừa gạt em ấy nha.”

“Chỉ mong là như vậy, con hãy chăm sóc Tại Trung, còn có cháu của ta nữa.”

“Đương nhiên. Nhạc mẫu, mẹ đi nhé!”

Tiểu tử này, cùng Tại Trung nhà mình thật đúng là tuyệt phối!

Ban đầu tính mẫn thành “mẹ dzợ” nhưng mà ta thích từ “nhạc mẫu” hơn, ta thấy khi bạn Hạo gọi như vậy nó bựa bựa làm sao ế ^3^

26. Chương 26

Tiến Thái Nghiên về xong, Duẩn Hạo vào trong nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy Tại Trung vẫn ngây ngốc ngồi trên sofa.

Duẩn Hạo ngồi xổm xuống, nâng mặt Tại Trung lên, ôn nhu lau nước mắt cho cậu: “Bé cứng ngắc, sao lại biến thành mèo con lem luốc thế này?”

“Duẩn Hạo.....” Tại Trung bỏ nhào vào người Duẩn Hạo, hai tay gắt gao ôm lấy cổ hắn.

Duẩn Hạo kinh hãi không thôi, từ trước đến giờ, Tại Trung chưa bao giờ chủ động như vậy, hắn kích động ôm chặt lấy cậu.

“Duẩn Hạo, sự tình sao lại biến thành như vậy? Em vẫn cho rằng mẹ em sớm đã chết, nhưng đột nhiên bà ấy lại xuất hiện.”

“Bảo bối, như vậy không tốt sao? Bây giờ cũng không chỉ có anh trai, còn có mẹ nữa, không như anh, cha mẹ anh đều đã mất.”

“Duẩn Hạo, anh thật đáng thương!”

“Ừ, anh quả thật quá đáng thương!” Nhóc con này không biết mình đã cầm dục rất lâu sao, còn không biết sống chết cọ cọ trên người mình, bảo bối rốt cuộc là thiên sứ hay là ma quỷ vậy trời.

Đến khi Tại Trung cảm giác được có một vật gì đó cứng rắn đâm vào người mình, cậu mới hiểu được Duẩn Hạo nói đáng thương với những gì mà cậu nghĩ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Tại Trung đem mặt vẫn chôn ở bên cổ Duẩn Hạo nâng lên, vô thức nhìn hắn.

Nhìn đôi mắt ướt ươn ướt của bảo bối, đôi môi phồng nộn, làn da trắng nõn như sữa, chết người nhất là, ánh mắt còn vô tội đến vậy, Duẩn Hạo không khỏi nuốt nuốt nước miếng. Shit! Nét còn có thể nhìn được, nhất định không phải nam nhân. Lúc này Duẩn Hạo đã đem Tại Trung đè xuống sofa. Một bàn tay bay nhanh đến ôm chặt thắt lưng cậu, một tay nâng mặt cậu lên, môi liền áp xuống. Duẩn Hạo sớm đã không thể kiềm chế được dục vọng mãnh liệt. Hắn muốn hôn cậu, muốn ôm cậu, muốn đem cậu nuốt vào trong bụng, cùng mình hòa hợp thành một thể.

Đầu lưỡi của Duẩn Hạo ở trong miệng Tại Trung điên cuồng càn quét.

“Duẩn Hạo..... Ngô ngô ngô..... buông ra.” Tay Tại Trung đánh loạn.

Duẩn Hạo dùng một bàn tay giữ lấy hai cánh tay quấy rối áp lên trên đỉnh đầu, tay kia thì vén áo Tại Trung lên, đưa tay vào dò xét, làm càn vuốt ve thắt lưng mềm mại mảnh khảnh.

Tại Trung cảm thấy ngứa ngáy, không ngừng vặn vẹo thân hình muốn thoát khỏi những cái vuốt ve, nhưng Duẩn Hạo vừa mới buông ra đôi môi bị mình hôn đến sưng đỏ, tay đã vói vào trong quần Tại Trung, vuốt ve cái mông mềm mịn.

“Duẩn Hạo..... em bé..... không thể.” Tại Trung dần dần ý loạn tình mê, nhưng vẫn còn không mất đi lý trí.

“Bảo bối, yên tâm, anh sẽ không làm ảnh hưởng tới tiểu bảo bối.”

“Nhưng mà.....”

“Bảo bối, đừng nhưng mà nữa, anh nhịn không được nữa rồi.”

Tại Trung đã cảm giác được bụng của mình bị một cái cứng rắn gì đó đâm vào, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng rắn, Tại Trung có chút sợ hãi, thật sự sẽ không ảnh hưởng tới em bé sao?

Trong khi Tại Trung vẫn còn đang phân vân, Duẩn Hạo đã lột mất quần của cậu, còn đem hai chân cậu tách ra.

“A!” Tư thế này thẹn muốn chết.

“Bảo bối, đối với chồng mình, không cần thấy thẹn thùng đâu.” Nói xong Duẩn Hạo nâng chân Tại Trung lên, đặt lên trên bờ vai của hắn, u huyệt phồng hồng liền rõ ràng ngay trước mắt, Duẩn Hạo dùng đầu lưỡi đảo qua u huyệt hồng nhợt, tận tình khai phá địa phương xinh đẹp kia.

“A..... Duẩn Hạo.....” Tại Trung bị *** tra tấn đánh mất lý trí, chỉ biết rên rỉ theo bản năng.

Duẩn Hạo thấy u huyết đã mở rộng ra, mới cởi bỏ quần của mình, đem dục vọng sớm bành trướng đến cực đặt vào huyết khẩu, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Bảo bối, muốn anh không?” Nhìn tiểu huyết trước mắt hé ra khép lại, tựa hồ đang mời mọc mình tiến vào, Duẩn Hạo biết bảo bối của hắn cũng muốn hắn.

“Em muốn! Em muốn Duẩn Hạo.”

“Vậy anh sẽ thỏa mãn cưng! Bảo bối của anh.”

Vừa dứt lời, địa phương nhỏ hẹp trong nháy mắt bị khuếch trương đến cực đại, “A a a a!” Dị vật xâm nhập khiến cho Tại Trung hét ầm lên.

Duẩn Hạo hôn môi Tại Trung ôn nhu trấn an: “Bảo bối, đợi chút là được.” Duẩn Hạo Cánh đem thân thể trần trụi của Tại Trung giữ chặt, hai tay chế trụ cái eo nhỏ, điên cuồng mà trườn sát.

“Ừ ừ..... cấp..... Duẩn Hạo, anh chậm một chút.” Cảm giác đau đớn ban đầu đã biến mất, trong thân thể dấy lên từng trận khoái cảm.

“Bảo bối, thật chặt a, cưng đúng là làm cho anh điên cuồng a.” Nói xong Duẩn Hạo lại đâm mạnh về phía trước.

Duẩn Hạo đem Tại Trung ôm lấy ngồi lên trên người hắn, khiến cho dục vọng trong cơ thể tiến vào càng sâu, Tại Trung đã muốn ý loạn tình mê không chỉ không có cảm thấy đau đớn, thậm chí ngứa đầu lớn tiếng rên rỉ. Tay Duẩn Hạo tùy ý vuốt ve tấm lưng trơn mịn của Tại Trung, miệng yêu thương điểm phần nộn trước ngực, mang bất diệt nhạc hồ(đại loại là vô cùng, hết sức).

Không biết qua bao lâu, Duẩn Hạo vẫn là không có ý muốn bắn.“Duẩn Hạo, em sắp không được, dừng lại.”

“Bảo bối, như vậy lại không được sao?” Lập tức rút mạnh dục vọng ra khỏi thân thể Tại Trung, hắn lật Tại Trung lại thành tư thế quỳ sát, sau đó lại đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể.

“A a!” Tư thế thay đổi làm cho Tại Trung thét lên sợ hãi, sau đó lại tiếp tục chịu đựng lễ rửa tội một lần so với một lần càng cuồng dã hơn của Duẩn Hạo.

Ở lần va chạm mãnh liệt cuối cùng, Duẩn Hạo rốt cục cũng giải phóng trong cơ thể Tại Trung, hắn ôm Tại Trung toàn thân vô lực vào lòng, liền nhìn thấy Tại Trung hung tợn trừng hắn: “Nếu cực cưng có việc, tôi nhất định sẽ làm thịt anh.”

“Hắc hắc, không có việc gì. Đến, ông xã ôm cưng đi tắm rửa, sau đó giúp cưng mát xa, được không?”

“Ừ! Vừa rồi sao không thấy anh ôn nhu như vậy hả.”

“Đó là bởi vì bảo bối của anh rất mê người, dù là chính nhân quân tử như anh cũng sẽ biến thân thành sói, bảo bối, cưng nói mị lực của cưng lớn biết bao nhiêu?”

“Đáng ghét.” Cậu với hắn thể nhưng lại ngay trên sofa ngoài phòng khách làm loại sự tình này, thật sự là mắc cỡ chết người.

Giúp Tại Trung tẩy trừ xong, Duẩn Hạo ôm Tại Trung về giường, xoa xoa hai má đỏ bừng của cậu, ôn nhu hỏi:“Bảo bối, muốn ngủ một lúc không?”

Tại Trung lắc đầu: “Em ngủ không được.”

“Có phải vẫn còn đang suy nghĩ chuyện của mẹ em không?”

“Ừm.”

“Vậy em chuẩn bị nhận bà sao?”

“Em không biết.”

Nếu Tại Trung không muốn ngủ, Duẩn Hạo đơn giản nằm bên người cậu, để cho cậu tựa vào người mình, “Vợ yêu à, mẹ em cũng rất đáng thương a, em giấu lại đi, bà vẫn luôn sống cô đơn một mình, rõ ràng yêu chú, lại bởi vì lương tâm bất an mà không thể ở bên ông, đồng thời còn phải chịu nỗi thống khổ vì nhớ em. Cho nên em cũng nên thử chấp nhận bà.”

“Nhưng mà bà ấy đã bỏ rơi em từ lúc em còn rất nhỏ?”

“Không phải bây giờ bà đã trở về tìm em sao?”

“Em.....”

“Tại Trung à, nhiều người thương em không tốt sao?” Duẩn Hạo vừa nói vừa cúi đầu hôn lên trán bảo bối, hần biết bảo bối của hần rất mềm lòng, “Anh nghĩ nếu chú ở trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ rất vui khi thấy mẹ con em đoàn tụ.”

“Nhưng mà, nếu em chấp nhận bà, vậy anh Hi Triệt phải làm sao bây giờ đây? Anh ấy nhất định sẽ không chấp nhận bà.” Khó được Tại Trung còn có thể nghĩ sâu đến vậy, đây quả thật là vấn đề chính.

“Bảo bối của anh thông minh hơn rồi, lo lắng vấn đề cũng chu toàn hơn. Em bản khoản chuyện Hi Triệt cũng đúng, nhưng anh nghĩ nếu Hi Triệt có thể chấp nhận em thì rốt cục cũng sẽ có một ngày cậu ấy chấp nhận mẹ em.”

“Có thể sao?”

“Anh nghĩ vậy.”

“Đúng rồi, em có chuyện muốn nói với anh.” Tại Trung xoay người nhìn Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo nấn nấn cái má nộn nộn của cậu, đáp: “Chuyện gì?”

“Cuối tuần Xương Mân sẽ đi Mĩ, em muốn đi tiễn anh ấy.”

Nghe thấy tên Xương Mân, sắc mặt Duẩn Hạo trầm xuống, phong ba lần này đều bắt nguồn từ Thẩm Xương Mân. Cho dù nụ hôn kia là do hần nhìn lầm, nhưng Thẩm Xương Mân quả thật đã ôm vợ hần. Tại Trung của hần, trừ bỏ hần ra ai cũng không cho đụng vào.

“Duẩn Hạo, anh rốt cuộc có nghe em nói gì không vậy hả?” Tại Trung đẩy đẩy hần.

“Cưng muốn đi tiễn Thẩm Xương Mân không phải là không thể được, anh đi với cưng.”

“Anh đi để làm chi nha?”

“Coi chừng cưng chứ làm gì nữa, vạn nhất cưng theo Thẩm Xương Mân leo lên máy bay thì anh biết làm sao bây giờ?”

“Anh! Nói đến cùng hóa ra anh vẫn là không tin tôi.” Tại Trung tức giận quay người đi.

“Không phải không tin cưng, mà là lo lắng cho cưng, bây giờ anh hận không thể mỗi ngày đem em nhét vào trong ví, mang theo trên người.” Duẩn Hạo ôm vai Tại Trung, kiên nhẫn giải thích.

“Hừ! Tôi không thèm nghe hoa ngôn xảo ngữ.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Tại Trung tràn đầy ngọt ngào, cậu biết Duẩn Hạo thật sự rất lo lắng.

“Vợ yêu à, nghe lời, để anh đi cùng với cưng, nếu không.....” Tay Duẩn Hạo lại bắt đầu trở nên xấu xa, luồn vào trong áo ngủ, vuốt ve hai điểm phấn hồng.

“A nha! Đại sắc lang.” Tại Trung túm lấy tay hần, không cho hần tiếp tục khơi dậy hỏa dục của cậu.

“Vậy vợ yêu bảo bối có nghe lời chồng không?”

“Em nghe rồi! Anh mau dừng tay.”

“Bảo bối thực ngoan.”

Duẩn Hạo ra kết luận: Muốn ngăn vợ yêu, dùng bàn tay vô địch của Trịnh thị là có thể thu phục!

27. Chương 27

Làm rùi lại phải làm lại. chán mún chết =3=

Sân bay Kim Phô của Hàn Quốc

Quả nhiên, dưới sự uy hiếp của Duẩn Hạo, Tại Trung bắt đắ dĩ đành phải mang theo Duẩn Hạo cùng đến sân bay tiền Xương Mân, nhưng là, mục đích của hai người hoàn toàn bất đồng.

Ngoài Tại Trung ra Kangta cũng đến tiền.

“Xương Mân a, cậu cần phải thường xuyên trở về nga.” Kangta nói.

“Nhất định! Học trưởng có thời gian cũng đến Mĩ quốc chơi một chuyến nhé.”

“Ha ha, lần này cậu đến công ty của chúng tôi thăm tra, hẳn là biết tôi bận đến thế nào chứ.”

Xương Mân cười cười.

“Tại Trung, anh đã nghe nói rồi. Chúc mừng em!”

“Àn? Chúc mừng em chuyện gì cơ?”

“Là học trưởng Kangta nói cho anh biết, em đã có em bé rồi.”

“Nga, này nha.” Tại Trung ngược ngừng gãi gãi đầu.

“Có gì mà phải thẹn thùng ? Tại Trung a, em nhất định phải chăm sóc tốt cho mình nhé. Bất quá, anh nghĩ anh chỉ là lo lắng quá mà thôi.” Xương Mân nhìn Duẩn Hạo đứng cách đó không xa, “Anh ta đối với em có phải đã muốn đến một tác cũng không rồi không?”

Nghe Xương Mân nói như vậy, mặt Tại Trung nháy mắt liền đỏ bừng: Đều do Trịnh Duẩn Hạo, đã bảo anh ta đừng đến, vậy mà lại không nghe.

“Cái kia, Xương Mân a, Duẩn Hạo hôm nay đúng lúc rảnh rồi, cho nên mới đưa em đến đây.” Tại Trung đành bịa đại ra một lý do.

“Không đúng nga, trong công ty có cả đồng việc chờ đại tổng tài xử lý, sao anh ta lại rảnh rồi được chứ?” Kangta vô tình vạch trần lời nói dối của Tại Trung. Cách đây không lâu, Duẩn Hạo vẫn vô cớ vắng mặt, khiến cho trợ lý là anh bận đến sứt đầu mẻ trán, mấy ngày hôm trước, tổng tài rốt cục khôi phục lại bình thường, hiện tại đúng là lúc bận rộn nhất.

“A? Đây..... Cái kia.....”

“Không cần giải thích , anh và Xương Mân trong lòng đều hiểu được. Trịnh Duẩn Hạo này đâu phải loại bá đạo bình thường.” Kangta làm ra dáng vẻ chịu không nổi, lắc lắc đầu.

Duẩn Hạo cũng biết Thẩm Xương Mân sẽ không vui khi nhìn thấy hắn, cho nên ngay từ đầu hắn liền đứng rất xa, chỉ cần có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của bọn họ là được, cho nên khi Duẩn Hạo nhìn thấy Xương Mân hướng về phía mình, thực sự rất kinh hãi.

“Trịnh tiên sinh, tôi sắp đi Mĩ rồi, tôi nghĩ khi tôi quay về, anh hẳn là đã làm cha rồi. Tôi chúc mừng anh trước.”

“Cám ơn.” Duẩn Hạo mỉm cười đáp lại.

“Có lẽ tôi không có tư cách nói điều này, nhưng tôi vẫn hy vọng anh có thể quý trọng, yêu thương và chăm sóc cho Tại Trung.”

“Cho dù anh không nói, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

“Chỉ mong anh có thể nói được làm được.” Xương Mân nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi làm thủ tục, có cơ hội mang Tại Trung đến Mĩ chơi nhé.”

“Được! Chúc anh thuận buồm xuôi gió.” Duẩn Hạo chìa tay ra cho Xương Mân.

Xương Mân lễ phép bắt lấy: ‘Tại Trung đã tìm được hạnh phúc, mình cũng nên buông tay rồi.’

Tiến Xương Mân xong, ba người rời khỏi sân bay.

“Duẩn Hạo, anh Kangta, các anh đến công ty đi, tự em về nhà một mình được rồi.”

“Như vậy sao được, anh không yên tâm, vợ yêu à, cùng cùng đến công ty với anh, ở đó chờ anh tan tầm, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà, được không?”

“Em đến công ty của anh làm gì nha, em không muốn.”

“Tiểu Tại a, lần này anh cũng không giúp em, em bây giờ là người quan trọng nhất, vẫn là nên đến công ty với bọn anh đi.” Hiếm khi Kangta đồng ý với Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo ôm eo Tại Trung, lấy tay vuốt ve khuôn mặt của cậu, ôn nhu nói: “Bảo bối, nghe lời đi, anh Kangta của cưng cũng nói như vậy.”

“Khụ khụ, hai người có thể đừng ở trước công chúng buồn nôn như vậy được không, thực làm cho người ta chịu không nổi.”

Nghe thấy Kangta nói như vậy, Tại Trung đỏ mặt đẩy Duẩn Hạo ra. “Em đến công ty với các anh là được.” Tại Trung biết nếu cậu không đáp ứng yêu cầu của Duẩn Hạo, hẳn nhất định sẽ tiếp tục làm những trò còn buồn nôn hơn, vậy không phải càng để cho anh Kangta chế giễu sao?

Xe dừng trước cổng công ty, Duẩn Hạo liền nắm tay Tại Trung đi vào đại sảnh, khiến cho khi hai người vừa bước qua cửa công ty, các nhân viên nguyên bản đang đi lại vội vã lập tức dừng cước bộ, dùng một loại biểu tình bất khả tư nghị nhìn tổng tài của bọn họ và thiên sứ xinh đẹp bên người.

Nhân viên A: “Không phải tôi hoa mắt chứ? Tổng tài thế nhưng lại cười, còn dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn mỹ nhân bên cạnh?”

Nhân viên B: “Anh xem kìa, tay tổng tài còn nắm tay mỹ nhân kia!”

Nhân viên C: “Nguyên lai tổng tài đã có người trong lòng, xem ra băng sơn cũng có ngày bị hòa tan a!”

.....

Thấy nhiều người như vậy nhìn chằm chằm vào mình, sau đó lại xì xầm, Tại Trung then thùng đem đầu chôn ở trước ngực Duẩn Hạo. Duẩn Hạo sủng nịch ôm vai Tại Trung, để cho bảo bối của hắn dựa vào càng thoải mái hơn. Chỉ động tác đơn giản này thôi cũng làm cho đám nhân viên mở to mắt, bọn họ không thể không hoài nghi người này rốt cuộc có phải là vị Trịnh tổng tài ngày thường nghiêm túc lãnh khốc không.

Duẩn Hạo dùng ánh mắt sắc bén bắn phá một vòng xung quanh, toàn bộ nhân viên hốt hoảng cúi đầu, tiếp tục công việc của mình, những ai vừa rồi còn đang hoài nghi người này có phải là tổng tài của bọn họ hay không nhất thời đã có đáp án: Người này chính là Trịnh Duẩn Hạo, đúng vậy!

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tại Trung rốt cục cũng đến được văn phòng của Duẩn Hạo. Dù sao Duẩn Hạo có cả đồng công sự cần phải xử lý, Tại Trung không muốn quấy rầy hắn, vì thế liền một mình ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa xem tạp chí. Nhưng mà, tâm tư của Tại Trung hoàn toàn không đặt vào cuốn tạp chí, cậu là dùng tạp chí làm lá chắn để trốn ngắm ông chồng đẹp trai của mình.

‘Nguyên lai dáng vẻ Duẩn Hạo khi làm việc là như thế này, mày chau lại, biểu tình nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ lật xem văn kiện, Duẩn Hạo thế này mình chưa từng nhìn thấy, so với Duẩn Hạo mà mình biết dường như là một người khác hoàn toàn, bất quá cũng rất có mị lực a.’ nghĩ đến đây, Tại Trung ngượng ngùng vùi đầu vào bên trong cuốn tạp chí.

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Một nhân viên cầm một tập hồ sơ nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Duẩn Hạo, cung kính trình lên. Duẩn Hạo lật xem vài tờ, đột nhiên tức giận ném mạnh tập hồ sơ vào mặt nhân viên nọ. Nhân viên này vội vã nhặt hồ sơ lên, đứng thẳng tắp.

“Đây là bản kế hoạch mà anh mất một tháng để làm à? Kế hoạch như thế này mà dám trình lên sao?” Duẩn Hạo nghiêm khắc chỉ trích nhân viên đang cúi gằm kia, nhân viên này sợ tới mức ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Tổng... tổng tài, gần đây trong nhà tôi có chuyện, cho nên.....” Nhân viên nọ cúi đầu trả lời.

“Đây là lý do sao? Lập tức trở về làm lại, nếu vẫn không thể khiến cho tôi hài lòng, liền lập tức rút đi.”

“Vâng vâng vâng!” Nhân viên nọ liên tục vâng vâng dạ dạ, vội vã rời khỏi văn phòng.

Duẩn Hạo tiếp tục xử lý công sự, lơ đãng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tại Trung dùng vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn. Duẩn Hạo thấy thế vội vã buông văn kiện trên tay, nhanh chóng chạy đến trước mặt tại trung, ngồi xổm xuống, vuốt ve khuôn mặt của cậu. “Bảo bối, làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không?”

Tại Trung lắc đầu, khiếp đảm nói: “Vừa rồi Duẩn Hạo thật đáng sợ, hung dữ quá.”

“Rất hung dữ sao?”

“Ừ!”

“Là do người đó đã làm sai, anh đương nhiên phải nghiêm khắc trách cứ rồi.” Ngữ khí vô cùng ôn nhu, so với người vừa rồi khác hẳn.

“Nếu em cũng làm sai chuyện gì đó, Duẩn Hạo cũng sẽ hung dữ với em như vậy sao?”

“Bảo bối của anh nghe lời như vậy, ngoan như vậy, sao lại làm sai chuyện gì chứ?”

“Em là nói nếu.”

“Sẽ không! Anh chỉ tốt với mình em, sẽ không hung dữ với em.” Bảo bối, chẳng lẽ em không biết sao? Sự dịu dàng của anh chỉ dành riêng cho mình em!

“Thật vậy sao?”

“Thật mà.” Duẩn Hạo kiên định hồi đáp, bảo bối đáng yêu như vậy, ai nỡ hung dữ được chứ?!

“Duẩn Hạo, em không thích bộ dạng nghiêm túc của anh đâu, em thích Duẩn Hạo khi ở nhà cơ.” Tại Trung vòng hai tay ôm cổ Duẩn Hạo.

“Duẩn Hạo khi ở nhà á?” Trong đầu Duẩn Hạo lập tức hiện ra cảnh cùng vợ yêu bảo bối lăn trên giường, “Vợ yêu, cưng thích vậy sao?” Duẩn Hạo nói xong liền sờ soạng phía dưới của Tại Trung.

“A nha, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại giở trò xấu rồi.” Tại Trung vội vàng đè chặt cái tay đang ăn đậu hũ của cậu.

“Vợ yêu, là cưng nói thích bộ dạng khi anh ở nhà mà.” Duẩn Hạo tỏ vẻ vô tội.

“Người ta là nói Duẩn Hạo dịu dàng khi ở nhà, trên mặt lúc nào cũng mỉm cười, ý của người ta là vậy, anh cố tình hiểu lầm thì có.”

“Bảo bối ngốc, Duẩn Hạo như vậy chỉ thuộc về một mình cưng mà thôi!”

“Duẩn..... ngô ngô.....” Nụ hôn của Duẩn Hạo rơi xuống, nhẹ nhàng mà cắn cắn cánh hoa mềm mại của Tại Trung, sau đó đầu lưỡi bá đạo lại không mất đi ôn nhu ở trong miệng Tại Trung công thành chiếm đất, khai mở hàm răng trắng của cậu, cùng cái lưỡi đình hương giao triền.

Thẳng đến khi Tại Trung gần như không thể hô hấp, Duẩn Hạo mới buông tha rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của Tại Trung, thâm tình nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuyệt mỹ của cậu. “Bảo bối, chẳng lẽ em hy vọng anh cũng đối với người khác như vậy sao?”

“Không muốn! Anh chỉ có thể đối với em như vậy thôi.”

‘Duẩn Hạo như vậy chỉ thuộc về một mình mình.’

28. Chương 28

Dưới sự khuyên nhủ của Duẩn Hạo, Tại Trung có thể lý giải được tâm tình cùng cảm thụ của Thái Nghiên, cho nên cậu quyết định đi tìm bà để nói chuyện.

Cuối tuần, Tại Trung đi cùng với Duẩn Hạo đến khách sạn mà Thái Nghiên đang ở. Sáng sớm, Thái Nghiên nhận được điện thoại của Duẩn Hạo, biết được Tại Trung muốn tới, Thái Nghiên cao hứng không thôi, sớm đã chờ ở tại đại sảnh khách sạn.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, Thái Nghiên vội vàng đến đón, kích động nắm chặt tay Tại Trung: “Tại Trung, con chịu đến gặp mẹ, mẹ thật sự rất vui. Chúng ta đến phòng của mẹ tâm sự đi.”

Đi vào căn phòng tổng thống mà Thái Nghiên ở, nhân viên phục vụ sớm chuẩn bị tốt bữa trưa phong phú tinh xảo. Thái Nghiên từ Duẩn Hạo sớm biết được Tại Trung, cho nên bữa trưa cũng là theo khẩu vị của cậu mà chuẩn bị.

Khi dùng cơm.

Thái Nghiên không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của Tại Trung, bà cũng không quên con rể tốt của mình, Thái Nghiên biết Tại Trung chịu đến gặp bà, Duẩn Hạo chính là tác nhân lớn nhất.

“Nhạc mẫu, mẹ không cần phải khách khí như vậy, con tự gấp được rồi.”

Nghe thấy Duẩn Hạo gọi Thái Nghiên là nhạc mẫu, Tại Trung giật mình nhìn hẩn. Cậu còn chưa có nhận Thái Nghiên là mẹ, cho dù có nhận, Thái Nghiên cũng không phải mẹ vợ của Duẩn Hạo a, cậu còn chưa đồng ý gả cho hẩn mà.

“Tại Trung, cứ làm sao vậy?” Duẩn Hạo biết rõ còn có hỏi.

Tại Trung luồn tay xuống dưới khăn trải bàn, néo một phát thật mạnh vào đùi Duẩn Hạo, làm vẻ mặt “Anh nói thử coi?”

Nhạc mẫu ở đây, Duẩn Hạo không dám kêu to, đành phải nhịn đau, trưng ra cái mặt bánh nhân đậu đáng thương hề hề xoa xoa chỗ bị vợ yêu hạ độc thủ.

Thái Nghiên nhìn hành động đáng yêu của hai người, không khỏi nở nụ cười. “Tại Trung a, ngay cả Duẩn Hạo cũng gọi mẹ là mẹ rồi, vậy còn con?”

“Con.....” Tại Trung nhìn Thái Nghiên, lại nhìn sang Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo gật gật đầu, ý bảo Tại Trung đừng cảm nói ra chữ kia.

“Mẹ!” Tại Trung nhỏ giọng gọi một tiếng.

Thái Nghiên kích động nắm tay Tại Trung, “Tại Trung, con đã chấp nhận mẹ rồi phải không?”

“Đúng vậy, mẹ.” Lần này Tại Trung gọi rất rõ ràng.

Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau. “Tại Trung ơi, con của mẹ, mẹ sẽ không bao giờ rời xa con nữa.”

“Ừm.” Giờ khắc này, Tại Trung cảm thấy thật hạnh phúc.

Thái Nghiên nhẹ nhàng buông Tại Trung ra, “Đưa con gốc của mẹ, sao lại khóc chứ? Cũng đã sắp làm mẹ người ta rồi, vậy mà còn giống y như trẻ con.”

“Là con hạnh phúc đến rơi nước mắt thôi.” Tại Trung dùng ngữ khí làm nũng nói với Thái Nghiên.

“Đúng rồi, con và Duẩn Hạo chuẩn bị khi nào thì kết hôn đây? Mẹ rất vừa lòng đứa con rể này nga.” Thái Nghiên cười cười nhìn Duẩn Hạo, Duẩn Hạo lập tức báo đáp một ánh mắt cảm kích.

“Con chưa muốn kết hôn với anh ta, con còn muốn suy nghĩ một chút.”

“Còn muốn suy nghĩ? Vợ yêu à, coi như là vì cục cưng trong bụng, cứ đồng ý đi.”

“Em không muốn.” Tại Trung vẫn là chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

“Nhạc mẫu đại nhân.” Duẩn Hạo lập tức hướng Thái Nghiên xin giúp đỡ.

“Tại Trung à, mẹ thấy Duẩn Hạo đứa nhỏ này phương diện nào cũng rất tuyệt vời, con rút cuộc vì sao mà vẫn không hài lòng?”

“Con..... ai nha, con chỉ là không muốn kết hôn thôi.”

Thái Nghiên bắt đắ dĩ nhúm vai với Duẫn Hạo, tỏ vẻ chính mình cũng lực bất tòng tâm.

Trước mặt nhạc mẫu, Duẫn Hạo lại cầu hôn thất bại, bất quá hấn không mất đi niềm tin, hấn sẽ tiếp tục cố gắng cho đến khi Tại Trung đồng ý kết hôn với hấn mới thôi. Nhưng mà, Duẫn Hạo vẫn muốn biết tại sao Tại Trung luôn cự tuyệt hấn.

Nói đến Tại Trung vừa mới nhận lại mẹ mình, tâm tình hấn là phải rất thư sướng, nhưng mà trên đường về nhà, cậu vẫn ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút nghiêm túc. Duẫn Hạo không khỏi lo lắng, vì thế chủ động nói chuyện với Tại Trung: “Vợ yêu, có phải anh đã tạo áp lực cho em không, anh sẽ chờ, anh nguyện ý chờ, cho nên em đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

“Em không sao, Duẫn Hạo, anh đừng lo lắng.”

Duẫn Hạo đột nhiên dừng xe ven đường, xoay người Tại Trung lại, đối diện với mình. “Tại Trung, nói cho anh biết, anh có phải có điểm nào không tốt, cho nên em mới không chịu kết hôn với anh?”

“Anh không có điểm nào không tốt, anh thật sự tốt lắm.”

“Vậy rốt cuộc là vì điều gì? Hay em căn bản không thích anh?”

“Không phải, em thích Duẫn Hạo, em yêu Duẫn Hạo!” Đây là lần đầu tiên Tại Trung thừa nhận tình cảm của mình dành cho Duẫn Hạo.

Nghe được lời thổ lộ của Tại Trung, Duẫn Hạo kích động ôm chầm lấy cậu, nhưng Duẫn Hạo càng hoang mang, nếu cả hai đều yêu nhau, vì cái gì không thể kết hôn chứ?

“Nếu yêu anh, vì cái gì không muốn kết hôn với anh?”

“Em..... bởi vì em sợ.” Tại Trung do dự không biết có nên nói ra hay không.

“Em sợ cái gì?”

“Em sợ sau khi kết hôn, anh lại biến thành như khi chúng ta lần đầu tiên kết hôn, em sợ anh lại không để ý tới em, lại vứt bỏ em ở lại một mình trong căn biệt thự lớn như vậy, em rất sợ hãi!” Nói xong nước mắt của Tại Trung lại một lần nữa tuôn ra như suối.

Nghe được những lời này, Duẫn Hạo đau lòng không thôi, hấn không thể phủ nhận, hấn quả thật từng tổn thương đến bảo bối, khó trách Tại Trung bây giờ sợ hãi hôn nhân đến vậy, đây đều là hấn một tay tạo thành. Duẫn Hạo siết chặt cánh tay, hết sức ôn nhu an ủi: “Bảo bối gốc của anh, sẽ không. Sau khi kết hôn, anh sẽ càng thêm thương em yêu em, sao lại không để ý đến em chứ? Trịnh Duẫn Hạo trước kia là một thằng ngu, có người vợ tốt như vậy mà không biết quý trọng, may mắn trời cao thương hại, cho anh thêm một cơ hội nữa. Tại Trung, tin tưởng anh một lần, anh nhất định sẽ làm một người chồng, một người cha tốt.”

Tại Trung đem mặt chon trước ngực Duẫn Hạo nâng lên, hai mắt dầm lệ lưng trông nhìn hấn: “Duẫn Hạo, ta vẫn luôn muốn biết, vì cái gì trước kia anh không thích em, thậm chí là chán ghét em?”

Duẫn Hạo biết nếu vấn đề này không giải quyết, nó sẽ vĩnh viễn trở thành chướng ngại giữa hấn và Tại Trung, cho nên hấn quyết định thẳng thắn thành khẩn nói ra chân tướng, nói ra hấn từng bối vì quan hệ với Hi Triệt mà lạnh lùng với cậu. Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Tại Trung, trong đầu hấn lập tức hiện lên hình ảnh của một người khác, chính là Hi Triệt. Hai anh em nhà bọn họ bộ dạng rất giống nhau, cho nên Duẫn Hạo có một loại cảm giác, người trước mắt này sẽ từng bước thay thế địa vị của Hi Triệt. Duẫn Hạo không cho phép chuyện như vậy phát sinh, cho nên hấn lựa chọn xa lánh cậu.

“Duẫn Hạo, anh nói cho em biết, được không?”

“Tại Trung a, anh không muốn lừa gạt em, em đã hỏi, vậy anh sẽ nói cho em biết. Nhưng mà, em phải hứa với anh, không được suy nghĩ lung tung.”

“Vâng!”

“Trước khi yêu em, trong lòng anh vẫn luôn có một người.”

Tại Trung mở to hai mắt, trong ánh mắt có giật mình lẫn sợ hãi.

“Tại Trung, em phải tin tưởng anh, anh là toàn tâm toàn ý đối với em, anh đã buông xuống tình cảm dành cho người đó, thật sự.” Duẩn Hạo có chút nóng nảy, hấn chỉ sợ Tại Trung hiểu lầm.

“Anh rất thương người đó sao?” Tại Trung bình tĩnh nói.

“Kỳ thật bây giờ ngẫm lại, anh chỉ là hiểu sai tình cảm của mình dành cho cậu ấy.”

“Có ý gì?”

“Tình cảm anh dành cho cậu ấy không phải là tình yêu, người anh yêu thật sự chỉ có mình em.” Duẩn Hạo nắm chặt vai Tại Trung, ánh mắt kiên định khiến cho người ta không thể nghi ngờ.

“Duẩn Hạo, em cảm thấy em được anh sủng đến càng ngày càng bá đạo, em chỉ muốn độc chiếm tình yêu của anh.” Tại Trung nhào vào trong lòng Duẩn Hạo, gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn.

“Tình yêu của anh đã sớm bị em độc chiếm nha, anh thích Tại Trung bá đạo.” Duẩn Hạo sủng nịch vuốt ve mái tóc mềm mại của Tại Trung. “Tại Trung a, anh không muốn giấu diếm em bất kỳ chuyện gì, cho nên anh muốn nói cho em, người mà anh từng yêu là.....”

“Không cần phải nói! Em không muốn biết. Em không quan tâm anh đã từng yêu ai, em chỉ biết anh hiện tại là của em, tương lai cũng là của em.” Cái đầu nhỏ của Tại Trung không ngừng cọ cọ trước ngực Duẩn Hạo, mang theo một tia tùy hứng đánh gãy lời Duẩn Hạo.

“Vâng vâng vâng! Anh là của cưng, anh không hề biết, Tại Trung của anh lại để ý đến vậy nha.”

“Ừ! Để ý, thì sao chứ?!” Trong xe, Tại Trung gắt gao ôm Duẩn Hạo.

“Như vậy, Tại Trung đồng ý gả cho anh rồi nha?”

“Không!” Tính trẻ con của Tại Trung trỗi dậy đáp.

“Vì cái gì?” Khúc mắc không phải đã hóa giải sao? Nhóc con này lại còn quây cái gì chứ.

Tại Trung ngẩng đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: “Anh không có hoa tươi, cũng không có nhẫn, bảo người ta gả cho anh a, không dễ dàng như vậy đâu!”

Nguyên lai là như vậy, hắc hắc, may mắn ta đã sớm chuẩn bị.

Chỉ thấy Duẩn Hạo lập tức từ trong túi áo xuất ra chiếc nhẫn cầu hôn đã sớm chuẩn bị tốt, “Bảo bối, cưng xem, nhẫn anh đã chuẩn bị tốt rồi, cưng có nguyện ý đeo không?”

Tại Trung không có dự đoán được Duẩn Hạo thật sự giống ảo thuật gia biến ra được chiếc nhẫn, nhất thời ngây ngốc không phản ứng.

“Bảo bối, không trả lời, coi như cưng đồng ý rồi nha.” Duẩn Hạo lập tức cầm tay trái của Tại Trung lên, đem kia chiếc nhẫn kim cương lớn ***g vào ngón áp út, “Vợ yêu, hiện tại cưng thật sự đã là vợ của anh rồi!”

“Ai nha, là anh ép người ta đeo.” Tại Trung nhìn chiếc nhẫn trên tay, vệt đỏ ửng trên má lan dần, hai chữ hạnh phúc tràn ngập trên mặt.

“Nhưng không phải vợ yêu của anh rất thích sao?”

“Chỉ như vậy thôi à? Cầu hôn mà ngay cả hoa cũng không có. Hừ!” Tại Trung làm bộ tức giận.

“Vợ anh so với hoa còn xinh đẹp hơn, cần nó làm gì nha, hoa nhìn thấy cưng cũng phải cảm thấy mặc cảm.”

Đang lúc hai người đang ngọt ngào mật mật, có người hoàn toàn không biết điều gõ lên cửa kính xe.

“Tiên sinh, nơi này không được dừng xe, xin ngài lập tức rời khỏi.”

“A sir, bọn tôi sẽ đi ngay. Tôi vừa mới cầu hôn vợ tôi thành công đó nha.”

“Cầu hôn? Cậu ấy đồng ý rồi chứ?”

Duẩn Hạo khoe ra bàn tay đeo nhẫn của Tại Trung, viên cảnh sát nhìn cái nhẫn một chút. “Thật là chúc mừng các vị, bất quá nếu xe của ngài còn chưa đi, tôi sẽ viết vé phạt để làm lễ vật mừng đám cưới của hai người.”

Duẩn Hạo lần đầu tiên cảm thấy cảnh sát vốn đáng ghét lại đáng yêu như vậy, quả nhiên là người có việc vui thì tinh thần phấn chấn a!

29. Chương 29

Hôm nay, Tại Trung hẹn Hi Triệt đến một nhà hàng dùng cơm.

“Anh Hi Triệt, bên này.” Tại Trung vẫy tay với Hi Triệt.

“Hiếm có ngày cuối tuần rảnh rỗi, sao mày không ở nhà với ông chồng yêu dấu mà anh anh em em lại hẹn anh mày ra đây ăn cơm vậy?” Chiếc nhẫn trên tay Tại Trung lập tức khiến cho Hi Triệt chú ý, “Nga nga, anh hiểu rồi, định khoe khoang hạnh phúc với anh mày à?”

“Cái gì chứ, em là nhớ anh, cho nên mới hẹn anh cùng đi ăn thịt nướng, thịt nướng phải cần có hai người ăn cùng nhau mới có hương vị nha.”

“Bây giờ có phải mày hề muốn ăn gì đó thì phải ăn ngay không?”

“Vâng! Em càng ngày càng tham ăn, những thứ trước kia vốn không ăn bây giờ cũng rất muốn ăn.” Nói xong Tại Trung liền khẩn cấp đem thịt nướng nhét vào trong miệng.

“Thằng nhóc Duẩn Hạo này rốt cục cũng đã đạt được mong muốn, hẳn rốt cục đem mày lừa tới tay rồi.”

“Anh, lừa cái gì chứ, Duẩn Hạo rất thật lòng với em mà.” Tại Trung ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên nói.

“Ngay cả nói ông chồng nhà mày một câu cũng... Quên đi, anh mày không nói nữa, ăn đi.”

“Anh, ăn miếng thịt em mới nướng được này!” Tại Trung gấp miếng thịt nướng đưa tới bên miệng Hi Triệt, chỉ kém không đút cho Hi Triệt luôn.

Hi Triệt hồ nghi nhìn Tại Trung: “Thằng nhóc này có phải mày tính nhờ vả anh chuyện gì không hả?”

Bàn tay đang gấp thịt của Tại Trung khẽ run lên, chút động tác nhỏ này không thoát được pháp nhãn của Hi Triệt: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tại Trung cắn môi, cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nói: “Anh, anh phải hứa với em là không được tức giận nha.” Tại Trung đã từng thấy Hi Triệt tức giận rồi, thật sự rất đáng sợ.

“Nếu mà mày vẫn còn chưa chịu nói thì anh nổi giận thật đấy.”

“Anh, kỳ thật sự tình là như vậy, mẹ của em trở về tìm em, bà muốn nhận lại em.”

Quả nhiên, Hi Triệt nghe xong sắc mặt lập tức liền thay đổi, “Mẹ của mày? Bà ta không phải đã chết rồi sao?”

“Em cũng tưởng như vậy, nhưng mà bà quả thật đã trở lại.....”

“Rồi sao, mày rốt cuộc muốn nói cái gì, chẳng lẽ mày muốn anh cũng giống như mày gọi bà ta một tiếng mẹ sao?” Hi Triệt tức giận, giọng nói không khỏi to hơn.

Tại Trung nóng nảy: “Không phải. Em hiểu được oán hận của anh dành cho mẹ em, chuyện này em biết rất rõ, em không nuôi hy vọng xa vời anh có thể tha thứ cho mẹ, nhưng em sợ hãi em có mẹ rồi thì sẽ mất anh.”

“Mày là mày, mẹ mày là mẹ mày, chuyện này đương nhiên anh biết phân biệt rõ ràng, nếu anh đã chấp nhận mày là em trai anh thì anh sẽ không vì quan hệ với mẹ mày mà phủ nhận quan hệ của chúng ta.”

“Anh!” Tại Trung cảm kích nhìn Hi Triệt, trong ánh mắt lại có lệ quang lóe ra.

“Mày đừng có bày ra cái mặt sắp khóc tới nơi đó ra, bị thằng kia nhìn thấy lại cho rằng anh làm gì mày.” Hi Triệt khoanh tay lại trước ngực, bộ dạng chịu không nổi. Tại Trung cố ý đến nói với cậu về chuyện của mẹ mình, có thể thấy được Tại Trung phi thường coi trọng cảm thụ của cậu, cậu làm sao mà không cảm động chứ? Cho nên Hi Triệt căn bản sẽ không khiến Tại Trung khó xử. Về phần mẹ của Tại Trung, bất kể bà ta sống hay chết, dù sao quan hệ của cậu và bà ta vẫn là nước giếng không phạm nước sông.

“Anh, cảm ơn anh. Quả thật như Duẩn Hạo nói, em bây giờ không chỉ có anh trai, còn có mẹ nữa, thật sự vô cùng hạnh phúc.”

“Vậy thì cứ hạnh phúc đi. Ai nha, thịt nướng bị mày nướng cháy rồi, chuyên tâm chút coi.”

“Hắc hắc.” Tại Trung ngượng ngùng le lưỡi.

“Xin hỏi, hai vị đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Một chàng trai trẻ dáng vẻ tao nhã nho nhã trẻ tuổi hỏi hai người đang ngồi trước bàn làm việc của mình, biểu tình phi thường nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Một chàng trai bộ dạng anh tuấn trả lời, trong giọng nói tràn đầy khẳng định.

“Cậu cũng đồng ý sao?” Chàng trai trẻ quay sang một người con trai xinh đẹp hỏi.

“Cậu ấy đương nhiên là đồng ý rồi.” Chàng trai anh tuấn thay người con trai xinh đẹp.

“Trịnh Duẩn Hạo, tôi đang hỏi vợ anh, anh trả lời làm cái quỷ gì?” Chàng trai trẻ có chút phát hỏa.

“Phác Hữu Thiên, cậu thật to gan, dám rống tôi, cả cậu cũng nói cậu ấy là vợ tôi, đương nhiên là cậu ấy nguyện ý tái hôn với tôi rồi.”

“Trịnh Duẩn Hạo, anh nói coi có phải anh rảnh quá không có chuyện gì để làm không, lúc trước thì nặng nề đòi ly hôn, bây giờ đòi phục hôn cũng là anh, làm hại tôi một lời phải nói hai lần. Tại Trung à, loại đàn ông xấu này mà em cũng muốn gả sao? Tôi khuyên em nên hảo hảo ngẫm lại đi.” Phác Hữu Thiên muốn chọc tức Trịnh Duẩn Hạo.

“Phác Hữu Thiên!” Duẩn Hạo sắp bùng nổ.

“Tại Trung à, em xem đó, tên đàn ông của em là phần tử bạo lực, em thật sự phải suy nghĩ kỹ nha.”

Tại Trung từ đầu vẫn im lặng một bên không lên tiếng rốt cục cũng mở miệng, một câu không nhanh không chậm nói: “Hữu Thiên, anh nói đúng lắm, em quả thật cần suy nghĩ lại.”

“Cái gì? Vợ ơi, lời của Phác Hữu Thiên mà cưng cũng nghe à? Chồng em bạo lực hồi nào? Vợ à, cưng cũng biết mà, anh đối với cưng có bao nhiêu ôn nhu.” Rất sợ Tại Trung vào đúng giây phút cuối cùng lại đổi ý, Duẩn Hạo lập tức thay mình giải oan, vợ yêu bảo bối nhà hắn là do hắn nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ mới truy về, không thể đánh mất một lần nữa.

“Bất quá bộ dáng lúc anh tức giận quả thật đáng sợ lắm nha, cũng không phải em chưa thấy qua.” Tại Trung mở to đôi mắt trong suốt, vẻ mặt hồn nhiên đáp.

“Ách, vợ yêu, anh thề, sau này anh không bao giờ nổi nóng nữa, được không?”

“Loại lời thề này không thể tin, là người ắt sẽ có lúc phải tức giận.” Hữu Thiên phọt ra một câu.

Duẩn Hạo hung tợn trừng mắt nhìn Hữu Thiên, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười uy hiếp: “Hữu Thiên à, hình như Tuấn Tú vẫn còn chưa biết chính là cậu đã đề ra cái kế hoạch ngu xuẩn kia ha?”

“Anh! Không phải là do anh làm hại sao?” Nếu không phải Trịnh Duẩn Hạo rảnh quá bày trò, hắn với Tuấn Tú sao lại có khúc mắc này.

“Chỉ cần tôi phục hôn được với Tại Trung, không phải cậu với Tuấn Tú cũng có hi vọng sao?”

“Các anh đang nói cái gì nha, cái gì mà kế hoạch ngu ngốc? Mà em với Duẩn Hạo phục hôn thì cùng Tuấn Tú có quan hệ gì?” Tại Trung vừa nhìn Duẩn Hạo vừa nhìn Hữu Thiên, vẻ mặt mờ mịt.

“Vợ à, không có gì. Là Hữu Thiên vô dụng không theo đuổi được Tuấn Tú, còn muốn oán anh.”

Hữu Thiên không nói gì ghen ngào ngắt đầu hỏi trời xanh, sao hắn lại đi chơi với một thằng bạn xấu xa như thế.

“Vợ à, nhanh lên xong xuôi phục hôn thủ tục, nhạc mẫu đại nhân còn đang chờ chúng ta đó.” Duẩn Hạo thúc giục.

“Đúng a, mẹ còn đang đợi chúng ta cùng đi ăn cơm mà.”

Cuối cùng, Duẩn Hạo cơ hồ là cầm tay Tại Trung để cho cậu ký tên lên giấy đăng ký kết hôn, hẩn ngửa mặt lên trời thở phào một hơi: Vợ yêu rốt cục lại là của mình.

Xong xuôi thủ tục, Hữu Thiên tiễn hai người đến văn phòng dưới lầu. “Hữu Thiên, cậu thật sự vẫn chưa theo đuổi được Tuấn Tú sao?” Duẩn Hạo nghĩ thầm, Phác Hữu Thiên này không phải luôn luôn tự xưng là cao thủ tình trường sao, sao lần này lại không hiệu suất như vậy.

“Ai, đừng nói nữa. Tuấn Tú vốn nói chỉ cần hai người phục hôn, cậu ấy sẽ đồng ý kết giao với tôi, bây giờ lại biến thành chờ hai người các người cử hành hôn lễ xong mới chịu.”

“Hữu Thiên, nói cho cậu một tin tức bất hạnh, tôi và Tại Trung không định cử hành hôn lễ đâu.”

Hữu Thiên nghe được tin tức kinh người này, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

“Kỳ thật, là Tại Trung không muốn, cậu ấy nói bọn tôi cũng không phải lần đầu tiên kết hôn, cho nên sống chết không chịu cử hành hôn lễ với tôi.” Duẩn Hạo cũng lực bất tòng tâm.

“Mạng của tôi sao lại khổ như vậy!!!”

Tại Trung lúc này đã ngồi ở trên xe dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hai người thanh niên bên ngoài xe đang thì thầm, có phải lại đang lên kế hoạch làm chuyện xấu xa gì? “Duẩn Hạo, anh và Hữu Thiên đang nói cái gì, sao anh còn không lên xe?” Nữ vương sắp sửa tức giận.

“Vợ ơi, anh đến đây.” Quay đầu nhìn nhìn Hữu Thiên đang buồn bực, “Huynh đệ, chúc cậu may mắn nha!”

‘Chúc tôi may mắn? Hẳn là nên chúc anh may mắn thì hơn đó, ai có thể nghĩ đến Trịnh Duẩn Hạo lại biến thành một tên thê nô chứ.’ Hữu Thiên nghĩ thầm.

30. Chương 30

Xong xuôi thủ tục phục hôn, Duẩn Hạo cùng Tại Trung phải đi bồi Thái Nghiên uống trà chiều .

“Duẩn Hạo nha, mẹ đem bảo bối Tại Trung của mẹ giao cho con đó, nếu con mà khi dễ nó, ta chính là người đầu tiên không bỏ qua cho con.” Thái Nghiên cười cười nói với Duẩn Hạo ngồi đối diện.

“Nhạc mẫu đại nhân, sao con lại khi dễ Tại Trung được chứ, con yêu em ấy còn không kịp mà.” Duẩn Hạo nói xong liền ôm chầm lấy Tại Trung ngồi bên cạnh, “Vợ ơi, đừng nói đúng đi?”

Tại Trung gạt cánh tay đang khoác trên vai cậu ra, nhỏ giọng nói: “Anh mau buông ra đi, mẹ cười chúng ta kìa.”

Thái Nghiên nghe thấy vậy cười nói: “Ha ha, sao mẹ lại cười hai đứa chứ, nhìn các con yêu thương nhau như vậy, mẹ cao hứng còn không kịp đây.”

Tại Trung then thùng đồ mặt, Duẩn Hạo nhìn thấy dáng vẻ then thùng này của vợ yêu bảo bối nhà mình hận không thể lập tức ôm vào trong ngực hão hão yêu thương một phen, chỉ tiếc nhạc mẫu ở đây, hẩn đành phải nhịn xuống.

“Đúng rồi, mẹ, mẹ tính tiếp tục ở tại khách sạn sao? Không bằng đến ở với con và Duẩn Hạo đi.” Tại Trung nghĩ rằng dù sao biệt thự của Duẩn Hạo lớn như vậy, cần bản thêm một người đến ở cũng không sao, “Duẩn Hạo, anh nói được không?”

“Ách, được..... Đương nhiên được.” Lúc này biểu tình của Duẩn Hạo có chút cứng ngắc, trong lòng liên tục kêu rên: Thế giới riêng của mình với Tại Trung mà!

Thái Nghiên buồn cười nhìn Duẩn Hạo, ra vẻ thương tâm nói: “Mẹ cũng muốn sống chung với các con, nhưng hình như có người không chào đón mẹ nga.”

“Duẩn Hạo, chẳng lẽ anh không muốn sao?” Tại Trung bày ra một bộ dáng đáng thương.

“Không có! Nhạc mẫu, mẹ có thể đến ở với bọn con, con thật sự rất cao hứng.”

“Tốt lắm tốt lắm, mẹ không đùa với hai đứa nữa. Nhìn dáng vẻ khấn trương của Duẩn Hạo kìa, mẹ biết hai đứa mới cưới, hai vợ chồng đương nhiên là muốn sống trong thế giới ngọt ngào mật mật của hai người rồi, sao mẹ lại đi quấy rầy chứ. Kỳ thật, mẹ đã mua một căn nhà gần nhà của hai đứa rồi, như vậy mẹ có thể thường xuyên đi thăm các con.” Con lẫn con rể đều hiểu thuận như vậy, trong lòng Thái Nghiên đương nhiên là rất hạnh phúc, bất quá bà là một người mẹ thông tình đạt lý, hiểu được tâm tình của hai người trẻ tuổi, cho nên sẽ không đi quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của đôi tân hôn rồi.

Lúc này, di động của Thái Nghiên vang lên, “Chuyện gì?” Thần thái cùng ngữ khí trở nên cứng rắn khác hẳn.

“Bảo Nhi trở lại Hàn Quốc ? Tôi biết rồi, hẹn với cô ấy sáng mai đến văn phòng của tôi một chuyến. Được, cứ như vậy.”

Ngắt điện thoại, Thái Nghiên lại khôi phục gương mặt từ ái.

Duẩn Hạo ở trong lòng cảm thán: Nhạc mẫu đại nhân thực sự là có phong phạm nữ cường nhân nha!

Mà giờ phút này Tại Trung lại kích động hỏi: “Mẹ, mẹ biết Bảo Nhi sao? Là đại minh tinh Bảo Nhi?”

“Đương nhiên là biết, con không biết Bảo Nhi là nghệ sĩ của công ty SW à?”

“Con biết chứ.”

“Vậy con không biết mẹ con là tổng tài của SW sao?” Thái Nghiên đặc ý nói.

“Không biết.” Tại Trung mờ mịt lắc đầu, nhưng chỉ trong giây lát, Tại Trung lại rất hưng phấn, “Mẹ, có thể xin chữ kí của Bảo Nhi cho con được không?”

“Ha ha, đừng nói là kí tên, con muốn chụp hình chung với Bảo Nhi cũng được mà, dù sao ngày mai Bảo Nhi phải đến văn phòng của mẹ, con cũng đến đấy đi.” Thái Nghiên sủng ái nói.

“Có thể chứ?” Tại Trung kích động đến nhảy dựng lên.

“Đương nhiên có thể rồi, con muốn thứ gì thì mẹ cũng sẽ cho con.”

“Thật tốt quá.” Tại Trung cao hứng không thôi.

Duẩn Hạo thì lại không vui chút nào, một minh tinh mà thôi, lại có thể khiến cho vợ hân hưng phấn đến thế sao. “Vợ à, đừng kích động như vậy, cẩn thận cục cưng trong bụng.”

Tại Trung ngượng ngùng le lưỡi: “Hắc hắc, thiếu chút nữa em quên mất trong bụng em còn có đứa nhỏ.”

“Cái gì? Vợ, một ngôi sao nho nhỏ lại khiến cho cưng quên mất cục cưng của chúng ta sao?” Duẩn Hạo bắt khả tư nghị nhìn Tại Trung.

“Cái gì mà là một ngôi sao nho nhỏ chứ? Bảo Nhi tỷ tỷ hát hay, nhảy giỏi, em thích cô ấy nhất.” Nghe thấy Duẩn Hạo hạ thấp Bảo Nhi, Tại Trung rất tức giận.

“Vợ, người cưng thích nhất phải là anh!”

“Cái này đâu giống nhau.”

“Có cái gì không giống nhau? Cưng chỉ được phép thích một mình anh!” Duẩn Hạo bá đạo ôm lấy Tại Trung, đem cậu chặt chẽ khóa ở trong lòng mình.

“Ai nha, anh ôm em chặt quá, mau buông em ra.”

“Không được! Cưng chỉ được phép thích một mình anh!” Tên đàn ông to xác gần 26 tuổi trên đầu lại giống như một đứa con nít ăn không được đi chơi xấu, nhìn một màn này, Thái Nghiên thiếu chút nữa đem cà phê phun ra sạch.

“Khụ khụ khụ.” Thái Nghiên bị lừa đi, thật sự là nhìn không được, “Hai đứa các con chú ý đến hình tượng được không, Duẩn Hạo a, nếu con còn chưa buông Tại Trung ra, nó sẽ tắt thở đấy.”

Nhạc mẫu lên tiếng, Duẩn Hạo vội buông Tại Trung ra. Tại Trung sau khi cố gắng hít thở không khí trong lành xong, liền đâm vào ngực Duẩn Hạo một quyền, thở phì phì trừng mắt với hắn: “Trình Duẩn Hạo, anh định ôm cho em chết ngạt luôn hả?”

“Hắc hắc, sẽ không khiến cưng ngạt chết đâu, chồng cưng rất biết giữ đúng mực mà.”

Tại Trung không thèm để ý tới Duẩn Hạo, quay đầu nói với mẹ mình: “Mẹ, cứ như vậy nhé, sáng mai con sẽ đến văn phòng của mẹ.”

“Được!”

Ngày hôm sau, Tại Trung đến công ty SW từ sớm, sắp được nhìn thấy thần tượng, tâm tình Tại Trung thập phần kích động.

Lúc này, Bảo Nhi đang cùng Thái Nghiên ở trong văn phòng bàn công việc, Tại Trung không muốn quấy rầy, vì thế liền ngoan ngoãn ở bên ngoài chờ. Rốt cục cửa phòng cũng mở, Thái Nghiên bước ra.

“Tại Trung, chờ lâu không, nhanh vào đi, Bảo Nhi đang ở bên trong.” Thái Nghiên vẫy tay với Tại Trung.

Đi vào văn phòng của Thái Nghiên, Tại Trung có chút ngượng ngùng, Bảo Nhi lại nhiệt tình mở miệng: “Chị Nghiên, vị này chính là con của chị sao, bộ dạng thật sự là rất đẹp, giống như baby vậy.”

Được thần tượng khen ngợi, khiến cho mặt Tại Trung đỏ bừng như trái cà chua.

“Nga yêu, còn thẹn thùng nữa, đáng yêu quá đi.” Bảo Nhi vừa nhìn thấy Tại Trung đã thích ngay cậu bé xinh đẹp đáng yêu này chứ không phải bởi vì cậu là con của tổng tài.

“Bảo Nhi a, Tại Trung của chị da mặt mỏng lắm, em đừng trêu nó.”

“Chị Bảo Nhi, em rất sùng bái chị, chị có thể kí tên cho em được không?” Tại Trung vội vã đưa ra một cuốn tập đã sớm chuẩn bị tốt.

“Đương nhiên không thành vấn đề rồi.” Bảo Nhi tiêu sái kí đại danh xinh đẹp lên vở, “Chị Nghiên, chụp hình cho em với Tại Trung đi.”

Tại Trung hoài nghi có phải mình đã nghe nhầm không, đại minh tinh Bảo Nhi thế nhưng chủ động chụp ảnh với mình!

Tại Trung cùng Bảo Nhi đứng sát vào nhau, giơ ký hiệu chữ V, hai người đều cười sáng lạn.

Nhìn tấm ảnh kỹ thuật số, Bảo Nhi không thể không cảm thán: “Oa! Cùng Tại Trung xinh đẹp chụp ảnh chung, trông mình thật xấu xí.”

“Chị Bảo Nhi vốn cũng rất xinh đẹp mà!”

“Có thể nói vậy, chị thật sự rất thích em nha. Ai, thật sự là đáng tiếc, chị nghe chị Nghiên nói em đã kết hôn rồi, nếu không chị quen biết nhiều anh chàng đẹp trai lắm, có thể giới thiệu cho em.”

“A? Không cần. Chồng em chính là một người rất đẹp trai!”

“Ha ha, Tại Trung của chúng ta khoe khoang chồng mình mà không chút thẹn thùng nha.” Lời nói thật thà của Tại Trung lại khiến cho Bảo Nhi vui vẻ.

“Đó là bởi vì ảnh quả thật rất tuần tú mà.” Trong đầu Tại Trung hiện ra hình ảnh của chồng mình, khuôn mặt giống như tượng thần Hy Lạp, tuấn mỹ không chút tỳ vết, dáng người cao gầy, đường cong hoàn mỹ, khi mặc tây trang càng thêm anh tuấn. Chồng mình thật sự rất đẹp trai nha!

“Tại Trung a, em thật sự rất đáng yêu, chị thấy a, ông chồng đẹp trai của em có được người vợ như em đúng là diễm phúc của hắn ta a.”

“Kỳ thật, em cũng cảm thấy như vậy.” Tại Trung có chút đắc ý.

“Chị Nghiên, em làm bạn với Tại Trung, chị không có ý kiến chứ?”

“Sao chị lại có ý kiến, chỉ cần cả hai cao hứng là tốt rồi!”

“Chị Bảo Nhi, chị muốn làm bạn với em?” Tại Trung có chút không thể tin được.

“Chẳng lẽ em không muốn sao?” Bảo Nhi ra vẻ thương tâm.

“Em muốn, em muốn.” Tại Trung mừng rỡ.

Tại Trung vốn chỉ hy vọng xa vời có thể được Bảo Nhi kí tên, không nghĩ tới sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy, tâm tình tốt vô cùng.

Về nhà, Tại Trung hưng phấn mà ngồi ở trên giường, chờ ông chồng đẹp trai của cậu về nhà cùng cậu chia sẻ niềm vui của mình.

31. Chương 31

Mí mắt của Duẩn Hạo mở không lên nổi, vốn tưởng rằng vợ hấn hưng phấn mà đem hấn vừa trở về tha lên trên giường như vậy, là muốn tiến hành làm vận động làm cho thể xác và tinh thần của người ta khoái trá trên giường. Nguyên lai là.....

“Duẩn Hạo, chị Bảo Nhi rất lợi hại đi, tiếng Hàn, tiếng Nhật, tiếng Anh của chị ấy đều rất lưu loát nha.”

“Ồ, chị ấy lợi hại.”

“Còn có nga, năm chị ấy mới 13 tuổi đã tiến vào giới ca hát.”

“Ồ, chị ấy lợi hại.”

“Chị Bảo Nhi đã nổi tiếng khắp Châu Á, bây giờ còn muốn tiến vào nước Mĩ, chị ấy rất lợi hại ha?” Tại Trung vẫn thao thao bất tuyệt.

“Ồ, chị ấy lợi hại.” Duẩn Hạo nghe về Bảo Nhi đã buồn ngủ không chịu được, máy móc đáp lại.

Rốt cục Tại Trung cũng cảm thấy không đúng lắm, đẩy đẩy Duẩn Hạo gần như sắp ngã. Duẩn Hạo nháy mắt thanh tỉnh, dụi dụi đôi mắt mơ màng: “Vợ yêu, sao vậy?”

“Còn hỏi em sao nữa, rốt cuộc từ nãy đến giờ anh có nghe em nói gì không?” Cậu nói hăng say đến vậy mà người nghe duy nhất cũng quá không để mắt mũi cho cậu đi.

“Đương nhiên là anh có nghe a, cũng chính là đang nói chị Bảo Nhi của anh có bao nhiêu lợi hại chứ gì.” Duẩn Hạo bày ra một bộ dáng rất nghiêm túc để chứng minh.

“Rõ ràng là đang nói cho có lệ.” Tại Trung chu chu cái miệng nhỏ nhắn, ra vẻ không vui.

“Vợ yêu à, chồng yêu của anh ở bên ngoài công tác một ngày đã mệt chết đi, trở về còn phải nghe anh kể chuyện nữa, thực vất vả nga.” Duẩn Hạo từ phía sau ôm lấy Tại Trung, dụi dụi đầu vào vai cậu.

Duẩn Hạo nói như vậy, trong lòng Tại Trung có chút áy náy, làm vợ Duẩn Hạo, có phải cậu không quá sẵn sàng trợ giúp anh ở bên ngoài bên ba.

Tại Trung quay đầu, cắn cắn đôi môi mềm, dịu dàng nói: “Duẩn Hạo, em mát xa cho anh nha?”

Nghe Tại Trung nói như vậy, hai mắt Duẩn Hạo tỏa ánh sáng lấp lánh, lập tức cởi áo ngủ, lộ ra nửa người trên trắng kiện, nằm úp sấp trên giường.

Tại Trung nhìn thấy dáng người hoàn mỹ lồ lộ của ông chồng nhà mình, đôi mắt lập tức dán chặt, nhất thời, ngồi ngây ngốc sững sờ.

Duẩn Hạo đang chuẩn bị hưởng thụ sự phục vụ của vợ yêu lại thấy vợ mình chậm chạp không có chút động tác nào, quay đầu kỳ quái nhìn cậu: “Vợ ơi, sao còn chưa bắt đầu mát xa cho anh nha?”

“Nga. Anh nằm yên đi.”

Tại Trung bắt đầu chuyên chú cho động tác trên tay mình, theo bắt đầu từ chính giữa ra đến hai vai, phía sau lưng, lực đạo trên tay Tại Trung lúc mạnh lúc nhẹ để giúp Duẩn Hạo giải tỏa mệt mỏi.

“Ừm ừm..... thoải mái quá.” Duẩn Hạo đương nhiên rất hài lòng với sự phục vụ của vợ mình.

Tay Tại Trung tiếp tục di tới phần eo của Duẩn Hạo, nhẹ nhàng đè xuống.

“A!” Duẩn Hạo kêu lên.

“Sao vậy?” Tại Trung bị tiếng kêu này làm cho hoảng sợ.

“Ngứa quá a.”

“Ha ha, nguyên lai chỗ này của Duẩn Hạo dễ bị nhột nha.” Bất được điểm yếu của Duẩn Hạo, Tại Trung càng xoa xoa eo hắn.

Duẩn Hạo tất nhiên là không cho: “Tiểu bại hoại, mau dừng tay.”

Một lúc đùa giỡn, cao thấp đổi chỗ, Duẩn Hạo lại đem Tại Trung chặt chẽ khống chế dưới thân. Nụ cười tà mị hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú của Duẩn Hạo: “Bảo bối, anh phải bắt cứng trả giá vì hành vi vừa rồi.”

“A! Không cần..... Ngô ngô ngô.....” Âm thanh kháng nghị của Tại Trung chìm trong nụ hôn nồng nhiệt của Duẩn Hạo. Duẩn Hạo đầu tiên là cẩn thận duyên hôn cánh hoa mềm mại của Tại Trung, mỗi một tắc cũng không buông tha liếm lộng, càng không ngừng biến hóa tư thế lẫn góc độ lưu luyến nhắm nháp từng chút một vị ngọt ngào, hắn không ngừng tham nhập vào trong cái miệng nhỏ nhắn, tham lam hấp thụ vị ngọt kia.

Tại Trung hoàn toàn không thể chống cự lại đành phải giữ lấy bả vai của Duẩn Hạo, phát ra vài âm thanh kháng nghị mơ hồ, mặc cho đầu lưỡi tà ác kia quẩn lấy chính mình, mút vào triền miên. Nụ hôn nồng nhiệt vẫn liên tục đến khi Tại Trung sắp hít thở không thông, Duẩn Hạo mới buông tha cho Tại Trung.

Thừa dịp Tại Trung vội vã hít thở không khí, Duẩn Hạo đã nhanh chóng cởi sạch cúc áo của Tại Trung, xóc lên quần áo, khuôn ngực trắng nõn lẫn hai điểm nhỏ màu hồng nhạt hiện ra trước mắt, còn có xương quai xanh khôu gợn, Duẩn Hạo kim lòng không đậu nuốt nuốt nước miếng.

“Duẩn Hạo, không phải anh nói anh mệt chết đi sao? Hôm nay không làm có được không?” Biết rõ hy vọng xa vời, Tại Trung vẫn cố gắng giãi dụa.

“Vợ yêu à, đem hỏa dục của anh gọi lên xong rồi bỏ mặc sao? Vừa rồi lá gan không phải rất lớn a?”

“Duẩn Hạo, em sai rồi, hôm nay bỏ qua cho em đi.” Tại Trung mở to đôi mắt ngập nước, làm ra vẻ đáng thương nhìn hắn.

Tại Trung không biết, vẻ diễm đam đáng yêu này càng khơi dậy dục vọng mãnh liệt của con sắc lang kia.

“Thấy cưng biết thừa nhận sai lầm, vậy anh sẽ dịu dàng với cưng một chút ha.”

“A? Em không muốn!”

Không để ý tới Tại Trung đang nhao nhao ồn ào, Duẩn Hạo bắt đầu liếm hôn thân thể Tại Trung, bắt đầu từ cổ, mỗi một tắc cũng không buông tha dần dần xuống phía dưới, tay cũng không ngừng vuốt ve da thịt trơn mềm của cậu.

“Ừ a..... Ừ.” Ngoài miệng nói không cần nhưng Tại Trung đã bắt đầu hưởng thụ âu yếm của Duẩn Hạo.

Bàn tay xấu của Duẩn Hạo luồn vào quần Tại Trung, thoải mái mà xả xuống, vuốt xuống dưới giường, tay bắt đầu vuốt ve cái mông căng mịn của cậu. “Bảo bối, vừa mềm lại vừa co dãn nga, vuốt thật là thoải mái.”

“Sắc lang!” Tại Trung trừng mắt nhìn hắn.

“Hắc hắc, có sắc thì cũng sắc mình cưng thôi mà. Ai bảo vợ của anh mê người như vậy chứ. Vợ yêu, cưng nên để dành khí lực, hảo hảo hưởng thụ phục vụ của chồng cưng đi.”

Duẩn Hạo tách hai chân Tại Trung ra, khiến cho mật huyết của cậu hiện ra ở trước mắt mình, sau đó luồn vào một ngón tay, khai mở huyết khẩu của Tại Trung.

“A! Duẩn Hạo, đau.” Tại Trung bối vì dị vật xâm nhập đau đớn mà nhíu mày.

Thấy vẻ mặt thống khổ của Tại Trung, Duẩn Hạo khẽ hôn lên đôi môi của cậu, dùng kỹ thuật hôn cao siêu hôn cố gắng âu yếm để phân tán lực chú ý của Tại Trung. Sau một lúc khai phá, cảm giác được mật huyết

của Tại Trung đã được nói rộng ra có thể chịu được kích cỡ của mình, Duẩn Hạo chậm rãi rút ngón tay ra, một cái động thân liền tiến nhập trong cơ thể Tại Trung, đem thứ hỏa nhiệt mai nhập thật sâu.

“A a..... Ừ ừm.....” Tại Trung phát ra tiếng rên rỉ, trong thống khổ đã muốn bắt đầu hỗn loạn hưởng thụ.

“Bảo bối, cương thật sự là quá tuyệt vời.” Duẩn Hạo hài lòng ở trong cơ thể Tại Trung rong ruổi. Tần suất luật động càng lúc càng nhanh, tiến vào càng ngày càng sâu.

“A! Duẩn Hạo, anh chậm một chút..... chậm một chút đi. ” Tại Trung gắt gao ôm lấy cổ Duẩn Hạo, rất sợ bị đánh bay .

“Vợ yêu, đã không chịu được rồi sao? Xem ra về sau cần phải dạy dỗ cương nhiều hơn mới được.”

“Đại phu nhân, lúc nào cũng khi dễ người ta.”

“Không phải lúc này cương cũng khi dễ anh à? Ân?” Vừa nói Duẩn Hạo càng thêm dùng sức .

“A! Bảo anh nhẹ một chút, không nghe thấy hả?”

“Vợ à, sao cương càng ngày càng hung dữ vậy? Do anh làm hư cương sao?” Hạ thân của Duẩn Hạo tiếp tục động rất nhanh, vẫn không quên trêu chọc bảo bối nhà mình.

“Anh phải sủng em.” Tại Trung theo tiết tấu của Duẩn Hạo vận vận thân thể, vừa làm nũng.

“Vâng vâng vâng! Anh chỉ sủng cương.”

Nhiệt độ cơ thể hai người không ngừng lên cao, một cỗ nhiệt lưu phóng vào trong cơ thể, Tại Trung cũng phóng ra chính mình.

Kích tình qua đi, Tại Trung rút vào trước ngực Duẩn Hạo.“Duẩn Hạo, em luôn khen ngợi chị Bảo Nhi, không phải anh ghen tị đấy chứ?”

“Ồ.” Duẩn Hạo tự nhận không phải là một tên đàn ông lòng dạ hẹp hòi, nhưng mà chỉ cần là chuyện có liên quan đến Tại Trung, hẳn liền phá lệ bá đạo, chỉ muốn độc chiếm Tại Trung.

“Duẩn Hạo, đối với bạn bè và đối với người yêu là hai loại tình cảm hoàn toàn bất đồng, anh hiểu không? Duẩn Hạo, chẳng lẽ anh không có thần tượng mà mình ái mộ sao?”

“Nếu anh nói có, cương có ghen không?” Tại Trung vừa hỏi, quả thật gợi lên ký ức của Duẩn Hạo, thời điểm Duẩn Hạo còn học trung học, hẳn cũng giống như bạn bè đồng trang lứa, có đối tượng sùng bái, cho tới bây giờ, cô ấy vẫn đang là dạng phụ nữ mà Duẩn Hạo thích.

“Đương nhiên sẽ không a.” Tại Trung ngẩng đầu lên, “Mau nói cho em biết đó là ai vậy?”

“Bí mật.”

“Nói mau đi, người ta muốn biết.” Tại Trung bướng bỉnh không chịu buông tha.

“Vợ yêu, cương không thấy phiền sao? Tinh lực của cương đã dư thừa như vậy, chúng ta tiếp tục làm vận động đi.” Duẩn Hạo làm bộ đem Tại Trung đè xuống.

“A? Em mệt mỏi quá, chúng ta ngủ đi.” Tại Trung vội lấy chăn cuộn mình lại, chỉ sợ đầu lang kia lại đem cậu ra xơi sạch.

Nói như thế nào đi nữa thì Duẩn Hạo cũng coi như là một ông chồng tốt, đắp lại chăn cho Tại Trung, hôn lên cái trán nho nhỏ lộ ra, ôm Tại Trung thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, văn phòng của Duẩn Hạo.

“Tổng tài, đây là bản mẫu thiết kế mới nhất, anh xem qua một chút đi.” Từ khi biết Tại Trung phục hôn với Duẩn Hạo, thái độ của Kangta dành cho hẳn cải thiện rất nhiều.

Duẩn Hạo nhất nhất xem qua, hài lòng gật gật đầu: “Ừm, không sai. Đúng rồi, người phát ngôn cho sản phẩm mới đã chọn được chưa?”

“Ở đây có mấy người được đề cử, vẫn là tổng tài tự lựa chọn một người thích hợp đi.”

Duẩn Hạo xem qua danh sách đề cử, ánh mắt nhất thời bị một cái tên hấp dẫn.

“Kangta, người này đi. Hình tượng lẫn khí chất của cô ấy và sản phẩm của chúng ta rất tương xứng.”

Kangta nhìn cái tên Duẩn Hạo chỉ, gật đầu: “Tôi cũng thấy nên chọn người này, vậy tôi sẽ liên hệ với công ty quản lý của cô ấy.”

“Đi làm đi.”

Duẩn Hạo nhìn ảnh chụp, trên mặt hiện ra biểu tình ý vị thâm trường: Chúng ta lại tái ngộ!

32. Chương 32

“Tổng tài, Toàn tiểu thư đến.” Điện thoại của thư ký.

“Mời cô ấy vào.”

Cửa phòng mở ra, một mỹ nữ dáng người thon dài, mỹ nữ nở một nụ cười thản nhiên.

“Duẩn Hạo, đã lâu không gặp.”

“Trí Hiền tiền bối, chúng ta quả thật đã lâu không gặp, gần đây bề bộn nhiều việc đi.” Nhìn thấy Toàn Trí Hiền đi vào, Duẩn Hạo vội đứng dậy nghênh đón.

“Dù có bận đến thế nào thì cũng đâu bằng đại tổng tài như cậu a.”

“Cũng vậy, Trí Hiền tiền bối, mời chị ngồi đi.”

“Đừng gọi bốn chữ đó, trực tiếp gọi tôi là Trí Hiền đi, tôi chỉ lớn hơn cậu có hai tuổi thôi, , kêu tiền bối nghe già lắm.”

“Chị một chút cũng không già, vẫn xinh đẹp y như thời trung học, chỉ là bây giờ càng tăng thêm một phần mị lực của phụ nữ trưởng thành.” Duẩn Hạo không chút nào che giấu ca ngợi Toàn Trí Hiền, “Dù sao chị cũng là học tỷ của tôi, trực tiếp gọi tên thì vô lễ quá.”

“Nếu cậu còn gọi tôi là Trí Hiền tiền bối thì mới khách khí đó.”

“Vậy tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Chúc mừng cậu, Duẩn Hạo, nghe nói gần đây cậu đã tái hôn, bất quá là cùng một người.” Dù sao phụ nữ đều có tính tò mò, Toàn Trí Hiền cũng không phải ngoại lệ, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, Duẩn Hạo và vợ của cậu ta nhất định có một câu chuyện phi thường thú vị, có lẽ cô cũng có thể dung làm đề tài viết kịch bản nha.

“Cám ơn! Chị nói đúng, quả thật là tôi kết hôn hai lần với cùng một người, bất quá đây là lần cuối cùng.” Duẩn Hạo tự giấu lấp đầu, may mắn Tại Trung đã chấp nhận hắn, nếu không hắn phải hối hận cả đời.

“Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cậu như vậy, tôi cũng muốn sớm kết hôn đây.”

“Không biết ai may mắn có thể cưới được Trí Hiền đây?”

“Tôi nghĩ người kia khả năng còn chưa sinh ra đi.” Toàn Trí Hiền nói đùa.

“Sao lại vậy được? Người theo đuổi chị chắc cùng xếp đủ một vòng hán giang đi.”

“Ha ha, đâu có khoa trương như vậy nha! Ai! Người theo đuổi nhiều có ích lợi gì, không có ai có thể làm cho tôi động tâm.”

“Có phải yêu cầu của chị rất cao, nhân tài như thế nào mới có thể lọt vào mắt Toàn đại mỹ nhân đây?”

“Giống như Duẩn Hạo cũng rất hợp tâm ý của tôi a.”

Câu trả lời ngoài ý muốn, khiến cho biểu tình của Duẩn Hạo nháy mắt cứng ngắc, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

“Ha ha, Duẩn Hạo, nhìn dáng vẻ khấn trương của cậu kìa, ha ha ha, rất buồn cười.” Toàn Trí Hiền lúc nào cũng chú trọng hình tượng trước công chúng lúc này nằm cả lên bàn mà cười, “Tôi nha, đối với đàn ông đã kết hôn không có hứng thú đâu.”

Duẩn Hạo rốt cục thở ra một hơi, hẳn thật đúng là bị Toàn Trí Hiền dọa cho sợ chết khiếp.

“Bất quá Duẩn Hạo quả thật rất có mị lực, đây cũng không phải là nói giỡn nha.”

“Có thể được chị khích lệ thật sự là vinh hạnh của tôi.”

“Tốt lắm, không nói chuyện riêng nữa. Hôm nay tôi đến là bàn về chuyện công việc. Cậu thành thật nói cho tôi biết, tôi được tuyển làm người phát ngôn thật sự không phải là do cậu dùng việc công làm việc tư chứ?”

“Làm ơn đi, từ khi nào chị lại không có tự tin như vậy? Lựa chọn chị, là vì hình tượng khí chất của chị thập phần phù hợp với phong cách của công ty tôi thôi.” Duẩn Hạo thật đúng là có một tia lo lắng bị người hiểu lầm công và tư chẳng phân biệt được. Bởi vì không thể phủ nhận, khi Duẩn Hạo còn ở trung học đã bắt đầu ngưỡng mộ vị học tỷ nổi tiếng này, cho đến bây giờ vẫn y như vậy.

“Cậu nói như vậy thì tôi an tâm rồi.”

“Như vậy chúng ta bàn đến hợp đồng đi.”

Một phen thương thảo, Duẩn Hạo và Toàn Trí Hiền đạt thành hiệp nghị. “Trí Hiền, hy vọng chúng ta hợp tác tốt đẹp!”

“Đó là chuyện đương nhiên.”

Một tuần sau, tập đoàn Quốc Vũ cho ra mắt bộ sưu tập trang sức mới chiếm lĩnh độc quyền về số lượng sản phẩm bán ra ở các trung tâm thương mại lớn, là người phát ngôn, poster của Toàn Trí Hiền cũng vì vậy mà thường xuyên xuất hiện ở khắp nơi.

Hôm nay Duẩn Hạo về nhà thì thấy vợ yêu bảo bối nhà hẳn đang nằm trên sofa xem ti vi.

“Duẩn Hạo, anh đã về rồi.”

Duẩn Hạo đến trước sofa, hôn nhẹ lên môi Tại Trung, sủng ái hỏi: “Bảo bối, hôm nay ở nhà có ngoan không nha?”

“Em ngoan lắm a! Hôm nay em chỉ ở nhà, không đi đâu cả.”

Duẩn Hạo vuốt ve mái tóc của Tại Trung, “Ân, ngoan lắm. Bất quá, bảo bối, cưng không thấy nhàm chán à?”

“Tốt lắm a.” Tại Trung dùng ông chồng của mình làm đệm, thoải mái mà tựa vào trên người Duẩn Hạo.

“Sản phẩm mới của công ty vừa mới ra mắt, cho nên gần đây rất bận, không có thời gian ở bên vợ anh nhiều.” Duẩn Hạo có chút tự trách, gần đây luôn đi sớm về trễ, có khi thời điểm hẳn rời khỏi nhà Tại Trung còn chưa dậy, khi về nhà thì cậu đã ngủ mất.

“Không quan hệ a, có tiểu bảo bối ở với em mà.” Tại Trung vuốt ve bụng mình, thai nhi mới 3 tháng, cho nên bụng Tại Trung nhìn qua vẫn là rất bằng phẳng, bất quá sờ cẩn thận đã có thể cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ nhỏ đang tồn tại.

“Baby, có trách daddy không ở nhà chơi với con a?” Thay đổi tư thế, Duẩn Hạo áp lên bụng Tại Trung nói chuyện với cục cưng nhỏ.

“A nha, cục cưng đá em.” Tại Trung sợ hãi kêu một tiếng. (mới 3 tháng đá thế quái nào nhẩy?)

“Anh cũng cảm giác được. Xem ra cục cưng thực bất mãn với daddy nha, đang thăm oán daddy không chơi với con đi. Thực xin lỗi nha, mấy ngày nay daddy thật sự là bề bộn nhiều việc nha, chờ qua trận này, daddy nhất định chơi với con và mẹ nữa ha.”

“Ha ha, anh nói nhiều như vậy với cục cưng, sao mà nó hiểu được chứ?” Tại Trung nhìn hành động đáng yêu của Duẩn Hạo, cảm thấy mình thật hạnh phúc nga.

“Ai nói nó nghe không hiểu, vừa rồi cục cưng không phải đá cứng một chút để biểu thị bất mãn sao?” Duẩn Hạo nằm lên trên đùi Tại Trung, ngửa đầu nói chuyện.

“Cục cưng đó là hiểu động.” Lúc này Tại Trung đột nhiên chỉ lên tivi, “Duẩn Hạo, anh mau nhìn, trên tivi đang chiếu sản phẩm mới của công ty anh kìa.”

“Đúng vậy, vợ, trang sức của công ty anh rất tuyệt đi?” Duẩn Hạo kiêu ngạo mà nói.

“Ừm! Đúng là rất tuyệt, nhưng người phát ngôn thì hơi kém một chút.” Tại Trung nhận xét.

Cái gì? Vô luận là trên phương diện phản ứng của thị trường hay là đánh giá của giới truyền thông, đều đánh giá Toàn Trí Hiền rất cao, Tại Trung sao lại cảm thấy người phát ngôn kém chứ? “Tại Trung, sao cô ấy lại kém?”

“Anh không thấy tuổi của cô ấy hơi lớn một chút sao? Còn có nụ cười của cô ta cứng ngắc à, rất mất tự nhiên, trông làm ra vẻ quá.” Tại Trung thần nhiên nhận xét, hoàn toàn không nhận thấy được biểu tình không vui của Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói: “Tại Trung, em nói về người khác như vậy rất không có lễ phép đấy.”

Tại Trung kỳ quái đánh giá Duẩn Hạo, cậu chỉ nhận xét về ngôi sao mà thôi, có thể khiến cho Duẩn Hạo kích động như vậy sao? “Sao lại nói em không lễ phép, em chỉ là ăn ngay nói thật a?”

“Toàn Trí Hiền là người phát ngôn cho công ty anh, hơn nữa cô ấy là anh đích thân lựa chọn, em nói cô ấy không tốt, không phải là đang nói anh không tốt sao?”

“Thật vậy à? Có thật chỉ là như vậy không?” Tại Trung cảm thấy nghi ngờ.

“Bằng không em cho là còn có cái gì?” Duẩn Hạo mất tự nhiên quay mặt đi, trong lòng hần hiếu được nguyên nhân là do hần không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục thần tượng của mình, dù là Tại Trung cũng không thể. Nhưng mà, những lời này Duẩn Hạo không thể nói cho Tại Trung được, với cá tính mẫn cảm của cậu, cậu nhất định lại suy nghĩ lung tung.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện đi.

“Duẩn Hạo, anh có chút kỳ quái nga, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy mà chỉ trích em.”

Duẩn Hạo ý thức được phản ứng vừa rồi hơi lớn một chút, ôm chầm lấy Tại Trung, xoa nắn hai cái má phẩn nộn. “Vợ yêu, anh chỉ là cảm thấy cứng không nên tùy tiện nói xấu về người khác, hơn nữa cứng nói cô ấy không tốt không phải là đang xem thường mắt nhìn người của chồng cứng sao?”

“Em không có nói vậy, mà em không nói nữa là được chứ gì.”

“Như vậy mới ngoan a.” Nói xong Duẩn Hạo siết chặt cánh tay, đem Tại Trung gắt gao ôm vào trong ngực.

“Duẩn Hạo, anh có đói bụng không, em đi làm thức ăn khuya.”

“Oa! Vợ của anh thực đảm đang, làm món gì?”

“Là ít đồ ăn chua, kỳ thật là tự em muốn ăn, thuận tiện chờ cho anh một chút.” Tại Trung thành thật trả lời.

“Nguyên lai không phải cố ý làm cho anh, anh không ăn .” Duẩn Hạo làm bộ thất vọng.

“Không phải vậy, em là cố ý để dành cho anh nha, nếu không em dứt cho anh ăn nha.”

“Vậy thì còn coi được.”

Tại Trung xuống nhà bếp lấy đồ ăn lên, sau đó lại ngồi trở lại bên người Duẩn Hạo, dùng đũa dứt cho Duẩn Hạo. “Ăn được không?”

“Ân, tay nghề của bảo bối quả nhiên thật tuyệt, hơn nữa là vợ yêu tự mình dứt cho anh, vậy càng ngon hơn.”

“Chỉ biết nói ngọt.” Trên mặt Tại Trung thoáng chút đỏ ửng.

“Vợ à, chờ xong đợt này, chúng ta đi du lịch được không, coi như là hưởng tuần trăng mật.” Duẩn Hạo đem Tại Trung ôm ngồi ở trên đùi hắn, đề nghị.

“Tốt! Đi nơi nào chơi?” Tại Trung một tay chống cằm suy nghĩ.

“Vợ yêu muốn đi đâu thì chúng ta đi nơi đó, suy nghĩ đi rồi nói với anh.”

“Duẩn Hạo, anh thật tốt.” Tại Trung bỏ nhào vào trong lòng Duẩn Hạo, đem mặt chôn ở trên cằm cổ hắn.

“Anh không tốt với cưng thì tốt với ai.” Duẩn Hạo vừa nói vừa sủng nịch vuốt ve lưng Tại Trung.

“Duẩn Hạo, nếu có một ngày anh không thương em, em thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Đứa ngốc, không có ngày như vậy đâu. Tình yêu của Trịnh Duẩn Hạo chỉ dành riêng cho mình em.”

Tại Trung ngẩng đầu, chủ động hôn lên đôi môi Duẩn Hạo, có chút ngốc nghếch, có chút ngây ngô, nhưng ngập tràn tình yêu.

Duẩn Hạo ôm sát thắt lưng Tại Trung, phối hợp với động tác của cậu, say mê mút lấy lưỡi của Tại Trung, không ngừng tiếp tục nụ hôn ngọt ngào nồng nhiệt.

33. Chương 33

“Nga yêu, thắt lưng đau quá đi, ngày hôm qua thực không nên chủ động hôn cái con sói thú kia, kết quả lại bị.....” Tại Trung hối tiếc không kịp.

Cậu ngồi dậy, liền thấy trên tủ đầu giường dán một tờ giấy nhỏ. Trên mặt viết: Vợ yêu, tỉnh rồi sao? Tối hôm qua vợ yêu của anh thật nóng bỏng nha, chồng yêu của cưng thật sự là yêu cưng đến chết mất. Hôm nay cưng có xuống giường nổi không? Giữa trưa đến công ty của anh nha, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa, anh chờ cưng nhé, bye, chồng yêu đẹp trai của cưng.

“Cái gì chứ, sợ người ta hôm nay không xuống giường được, tối hôm qua nên tiết chế a. Đáng ghét!” Tại Trung đỏ mặt thầm oán ông chồng của cậu.

Đến khi Tại Trung rửa mặt, ăn xong điểm tâm, mới chín giờ sáng, cách giữa trưa còn sớm! Tại Trung nhảm chán đảo quanh biệt thự, đột nhiên lại đến thư phòng của Duẩn Hạo. Bình thường, Tại Trung rất ít khi đến thư phòng của Duẩn Hạo, chủ yếu là không muốn quấy rầy Duẩn Hạo làm việc. Nhưng mà bây giờ, dù sao Duẩn Hạo không ở nhà, vậy thử ngó qua một chút đi.

“Oa! Duẩn Hạo quả nhiên có học vấn rất cao nha, trên giá sách đều là những cuốn sách khó hiểu.” Tại Trung mở giá sách ra, tùy ý cầm mấy quyển sách lật xem.

Đột nhiên, một tấm hình rơi ra, Tại Trung nghi hoặc nhặt nó lên.

Bàn tay của Tại Trung run rẩy, trên tấm ảnh chụp là Duẩn Hạo ước chừng mười bảy mười tám tuổi, trông hơi trẻ con, cười rất thẹn thùng, bên người Duẩn Hạo còn có một thiếu nữ xinh đẹp khoác tay hắn, đầu còn tựa vào trên vai, cô gái này không phải ai khác, chính là Toàn Trí Hiền vừa xuất hiện trên tivi tối qua.

Tại Trung vô lực ngồi xuống đất, cười khổ lẫn bầm: “A, hiểu rồi, trách không được anh chọn cô ta làm người phát ngôn, trách không được ngày hôm qua khi em vạch ra khuyết điểm của cô ta thì anh lại tức giận, nguyên lai các người đã sớm quen biết nha, nguyên lai cô ta chính là cái người anh luôn đặt trong lòng. Vậy còn em thì sao?” Tại Trung ôm hai đầu gối lớn tiếng khóc rống lên.

Lúc này di động của Tại Trung báo có tin nhắn, hai mắt cậu đắm lệ mông lung nhìn màn hình di động. Là tin của Duẩn Hạo: Vợ yêu ơi, đừng quên cuộc hẹn với anh nga, anh chờ cưng!

“Hẹn? Còn có tâm tình mà hẹn hò? Trịnh Duẩn Hạo, nếu hôm nay anh không nói cho rõ ràng với tôi, tôi sẽ không để yên cho anh.” Tại Trung dùng ống tay áo quệt nước mắt, vẻ mặt phẫn nộ.

Tùy tiện mặc đại một bộ đồ, Tại Trung liền vội vàng ra khỏi nhà, cậu thầm nghĩ mau chóng đến gặp Trịnh Duẩn Hạo, cậu cần Trịnh Duẩn Hạo giải thích.

Cùng lúc đó, văn phòng Duẩn Hạo.

“Tổng tài, Toàn tiểu thư đột nhiên đến đây, ngài muốn gặp cô ấy không?”

“Mời cô ấy vào đi.” Duẩn Hạo ngạc nhiên khi Toàn Trí Hiền đột nhiên đến, hẳn vẫn là rất thích ý kiến của cô.

“Hi, Duẩn Hạo.” Toàn Trí Hiền nhiệt tình tiếp đón.

“Trí Hiền, sao chị lại đột nhiên đến đây, gần đây chị còn chưa đủ bận sao?”

“Nhờ phúc của cậu, tôi mệt gần chết! Tôi vừa vận ở gần đây có một hoạt động, cho nên chạy đến xem lão bằng hữu cậu đây.” Toàn Trí Hiền vừa nói vừa đem một chiếc hộp đóng gói tinh mỹ đặt lên bàn làm việc của cậu.

“Đây là cái gì?”

“Lẽ vật! Tôi làm một ít điểm tâm. Mau nếm thử đi.”

“Oa! Trí Hiền chị quả nhiên là tú ngoại tuệ trung a. Tôi đây sẽ không khách khí nha.” Mở chiếc hộp ra, Duẩn Hạo cầm lấy một khối trong đó bỏ vào miệng, “Mỹ vị a, tôi cho tới bây giờ cũng không biết, chị còn tinh thông về mặt này!”

“Ha ha, quá khen, cậu thích là tốt rồi.” Toàn Trí Hiền nhìn nhìn đồng hồ, “Một lát nữa sẽ bắt đầu quay, tôi phải đi rồi, nếu không sẽ đến muộn.”

“Xem ra đại nhân vật lớn như chị thật sự là bận đến trăm công nghìn việc mà vẫn đến đây, tôi thật vinh hạnh.”

“Cậu biết là tốt rồi!”

Ước chừng nói chuyện phiếm được mười phút, “Duẩn Hạo, tôi phải đi rồi, về sau có cơ hội chúng ta cùng nhau ăn cơm, nhớ mang theo vợ cậu nga.”

“Được. Tôi đưa chị đi.”

Đang muốn đi ra khỏi phòng, Toàn Trí Hiền đột nhiên vấp chân, mắt thấy sẽ ngã trên mặt đất, may mắn Duẩn Hạo nhanh chóng đỡ được ôm lấy thắt lưng của Toàn Trí Hiền.

“Duẩn Hạo, em có việc muốn hỏi anh.” Nhưng vào lúc này, Tại Trung đẩy cửa mà vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: Chồng của cậu đang ái muội ôm eo Toàn Trí Hiền, tay của Toàn Trí Hiền khoác lên trên vai chồng cậu, ánh mắt hai người đều không chuyển mắt nhìn chăm chăm đối phương.

Tại Trung đột nhiên xuất hiện khiến cho Duẩn Hạo lập tức buông Toàn Trí Hiền, trong lúc nhất thời, không khí rất là xấu hổ.

“Các người đang làm cái gì?” Tại Trung cảm tức hỏi Duẩn Hạo.

“Cậu chính là vợ của Duẩn Hạo đi, tôi là.....” Toàn Trí Hiền định tiến lên giải thích, cô không hy vọng vợ của Duẩn Hạo có cái gì hiểu lầm.

“Cô câm miệng đi, tôi không có nói chuyện với cô.” Tại Trung lớn tiếng cắt ngang lời Toàn Trí Hiền.

“Tại Trung, không thể vô lễ như vậy.” Duẩn Hạo nghiêm khắc chỉ trích Tại Trung.

“Như thế nào? Anh đau lòng ? Giống như tối hôm qua, anh không chấp nhận được nửa điểm không phải tôi nói về cô ta.” Tại Trung đã muốn xác định Duẩn Hạo cùng người phụ nữ tên là Toàn Trí Hiền này có quan hệ không hề bình thường, mà lúc này thái độ của Duẩn Hạo lại làm cho cậu càng thất vọng đau khổ.

“Tại Trung, Trí Hiền là cố ý đưa điểm tâm đến cho anh, sao em lại đi nói năng lỗ mãng với cô ấy như vậy?”

“Điểm tâm? Cô ta còn cố ý mang điểm tâm cho anh? Ha ha, thật sự là sẵn sốc a.” Trên mặt Tại Trung lộ ra nụ cười ảm đạm, cậu đem ánh mắt phẫn nộ chuyển sang Toàn Trí Hiền: “Cô không biết anh ấy đã kết hôn sao? Vì cái gì muốn tới câu dẫn một người đàn ông đã kết hôn?”

“Tôi nghĩ cậu thật sự đã hiểu lầm.”

“Tại Trung!” Lời nói của Tại Trung đã hoàn toàn chọc giận Duẩn Hạo, hấn tức giận kéo Tại Trung qua, “Anh muốn em xin lỗi, lập tức xin lỗi Trí Hiền ngay.”

“Anh nằm mơ hử, kẻ sai là anh, dựa vào cái gì muốn tôi phải xin lỗi? Trịnh Duẩn Hạo, tôi bị anh lừa hết lần này đến lần khác, lần này anh đừng mơ lại dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt tôi.” Tại Trung nhìn thấy hộp điểm tâm trên bàn càng thêm tức giận, không lưu tình chút nào gạt nó xuống đất, “Các người này đồ gian phu *** phụ, dám ở văn phòng mà bày trò âu yếm nhau.”

Chát.....

Một bạt tai đánh vào trên mặt Tại Trung, lực đạo quá mạnh khiến cho Tại Trung ngã xuống sàn.

“Anh đánh tôi? Trịnh Duẩn Hạo, anh vì một người phụ nữ mà đánh tôi?” Tại Trung ôm má, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Duẩn Hạo, “Chúng ta xong rồi, lần này chúng ta hoàn toàn xong rồi, tôi vĩnh viễn cũng không tha thứ cho anh.” Tại Trung hét lên, miến cưỡng đứng dậy, òa khóc chạy ra văn phòng.

“Duẩn Hạo, cậu còn không đuổi theo?” Toàn Trí Hiền trong khiếp sợ mới từ từ khôi phục lại.

Duẩn Hạo biết mình lỡ tay, bàn tay vừa tát Tại Trung không ngừng run rẩy, hấn thì thào lẩm bẩm: “Tôi vừa làm cái gì vậy? Tôi vừa đánh Tại Trung.”

“Duẩn Hạo, bây giờ không phải là lúc hối hận, cậu nhanh mang Tại Trung trở về, hảo hảo mà giải thích a.”

Duẩn Hạo thống khổ lắc đầu: “Tôi xong rồi, Tại Trung sẽ không tha thứ cho tôi, cậu ấy nhất định hận chết tôi.”

“Duẩn Hạo, cậu bình tĩnh một chút đi, vợ của cậu cứ như vậy mà bỏ chạy, tôi sợ cậu ấy xảy ra chuyện, việc cấp bách, trước tìm được cậu ấy mới là quan trọng nhất.”

“Vì cái gì tôi lại xúc động như vậy chứ, vì cái gì tôi lại không không chế được bản thân mình?” Duẩn Hạo không ngừng lấy tay vò đầu.

Toàn Trí Hiền bắt lấy hai tay Duẩn Hạo: “Duẩn Hạo, cậu đừng như vậy. Trước đem Tại Trung tìm trở về rồi nói sau. Không phải cậu đã nói Tại Trung đang mang thai sao? Nếu cậu ấy cùng đứa bé xảy ra chuyện, phải làm sao bây giờ?”

“Đứa bé?” Nghĩ đến đứa bé, Duẩn Hạo hung hăng cho mình một cái tát, “Tại Trung đang mang thai, tôi còn đánh cậu ấy. Nếu Tại Trung cùng đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, tôi cũng sống không nổi nữa.”

“Cậu đừng ở trong này tự trách nữa được không? Căn bản chỉ là vô bổ.” Toàn Trí Hiền nhin không được rống giận một tiếng.

“Tại Trung, Tại Trung, em ở đâu?” Duẩn Hạo không ngừng gọi tên Tại Trung, chạy như điên ra khỏi văn phòng.

Lúc này Tại Trung thất hồn lạc phác lang thang trên đường, vừa đi vừa không ngừng quệt nước mắt: “Kim Tại Trung, không được khóc, không được khóc vì cái loại người đó.”

Đột nhiên cảm giác đau đớn ở bụng khiến cho Tại Trung không thể đi thêm được nửa bước, cậu gắng gượng tựa vào cột điện ven đường, miến cưỡng chống đỡ thân thể, cố nén đau đớn cầm lấy điện thoại: “Mẹ, cứu con với.”

34. Chương 34

Thấy bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, Thái Nghiên vội vã chạy đến. Một giờ trước, bà nhận được điện thoại cầu cứu của Tại Trung, thiếu chút nữa là khiến bà muốn phát điên rồi, bà dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ Tại Trung thì nhìn thấy cậu đang thống khổ ôm bụng.

“Bác sĩ, con của tôi sao rồi, thai nhi có xảy ra chuyện gì không?”

“Thai nhi tạm thời được bảo vệ, nhưng vẫn chưa ổn định, cho nên cần phải nằm lại bệnh viện để quan sát.” Bác sĩ đầu tiên là báo cho người nhà bệnh nhân biết tình hình hiện tại, sau đó bắt đầu chỉ trích Thái Nghiên,

“Bà chăm sóc cậu ấy như thế nào vậy, mang thai thời kì đầu rất dễ sanh non , bà đã từng làm mẹ chẳng lẽ lại không biết sao?”

“Thực xin lỗi, bác sĩ.” Thái Nghiên đành phải vô tội mà nhận lãnh trách nhiệm này, “Bác sĩ, xin hỏi con của tôi tại sao lại ra nông nỗi này?”

“Theo phán đoán của tôi, cậu ấy hẳn là bị té rất mạnh, về phần cậu ấy tự mình té ngã hay là có người khác đẩy, tôi không dám khẳng định, bởi vì trên mặt cậu ấy có dấu vết bị đánh.” Lời nói của bác sĩ ngầm ám chỉ đến bạo lực gia đình.

“Cái gì?” Thái Nghiên quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, bà vội vàng mang Tại Trung tới bệnh viện, căn bản chưa kịp quan sát cẩn thận, Tại Trung bị người khác đánh, còn bị té ngã rất mạnh, trừ bỏ Trịnh Duẫn Hạo, Thái Nghiên nghĩ không ra người thứ hai. Vốn định gọi điện thoại cho Duẫn Hạo bảo hắn nhanh đến bệnh viện, hiện tại xem ra là không nên thì hơn.

“Chờ bệnh nhân tỉnh, nhất định phải an ủi cậu ta, nếu cậu ta quá xúc động thì thai nhi càng nguy hiểm.” Bác sĩ không quên dặn dò.

“Vâng, tôi sẽ chú ý. Cảm ơn bác sĩ.”

Đi vào phòng bệnh, Tại Trung vẫn chưa tỉnh, Thái Nghiên đi đến bên giường, nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt của cậu. Lúc này Thái Nghiên nhìn rõ trên mặt Tại Trung quả thật bị sưng lên, trừ bỏ đau lòng, trong lòng bà ngập tràn phần nộ lẫn thất vọng. “Con yêu, con yên tâm đi, mẹ sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ đến con nữa. Con phải nhanh chóng khỏe lại nhé!”

Một lát sau, Tại Trung tỉnh lại, cậu mở mắt nhìn khung cảnh xa lạ chung quanh, rốt cục cũng nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện, sau đó tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt lo lắng của Thái Nghiên.

“Tại Trung, con tỉnh lại rồi?”

Vừa nhìn thấy Thái Nghiên, Tại Trung rốt cuộc nhịn không được : “Mẹ! Ô ô ô ô.....” Tại Trung rốt cục cũng cảm nhận được có mẹ thật là tốt, vô luận có ủy khuất gì, mẹ luôn là người tốt nhất để giải bày tâm sự.

“Bảo bối, đừng khóc nữa, con khóc mẹ đau lòng lắm.” Thái Nghiên vội lau nước mắt cho đứa con, “Đừng khóc, được không? Hiện tại thai nhi vẫn chưa ổn định, con không thể kích động được.”

“Đứa bé? Con không cần đứa bé này, con không cần, con muốn bỏ nó.” Tại Trung đột nhiên hét lên.

Thái Nghiên cố gắng giữ lấy Tại Trung: “Tại Trung, con đừng quá kích động, con nghe mẹ nói đi, vô luận đã xảy ra chuyện gì, đứa bé cũng là vô tội, nó không có tội tình gì. Đứa bé này thật kiên cường, nó cố gắng muốn sống đến vậy, sao con lại có thể vứt bỏ nó chứ?” Thái Nghiên kiên nhẫn khuyên Tại Trung. Tại Trung vốn là một đứa trẻ thiện lương, sao lại có thể nhẫn tâm thương tổn đến máu mủ ruột thịt của mình chứ? Bây giờ nhất thời xúc động sẽ làm Tại Trung hối tiếc cả đời, làm mẹ, bà có trách nhiệm phải ngăn loại bất hạnh này phát sinh.

“Nhưng mà, con.....” Tại Trung cũng rất băn khoăn, cậu và Trịnh Duẫn Hạo lần này là hoàn toàn kết thúc rồi, để cho đứa bé lớn lên trong một gia đình không cha, như vậy thật sự được không?

“Tại Trung à, mẹ sẽ không hỏi con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vô luận phát sinh chuyện gì, mẹ đều sẽ ở bên cạnh con. Chuyện bây giờ con cần phải làm là hảo hảo an tâm tu dưỡng, mẹ sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy con.”

Tại Trung trầm mặc không nói.

“Tại Trung, con ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi, bây giờ mẹ sẽ về nhà tự tay nấu chút canh cho con, buổi tối lại đến thăm con, được không?”

Tại Trung gật gật đầu.

Thái Nghiên rời khỏi phòng bệnh ra về, Tại Trung nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại cái cảnh khiến cho cậu tan nát cõi lòng kia: Duẫn Hạo phản bội cậu, Duẫn Hạo đánh cậu, cuộc sống hạnh phúc chỉ vừa mới mới bắt đầu nhanh như vậy đã kết thúc. Hết thấy có thể oán ai đây? Chỉ trách cậu quá ngốc, ngốc đến mức đi tin tưởng người đàn ông kia là thật lòng, bây giờ là lúc nên tỉnh mộng rồi. Tại Trung vuốt ve

bụng mình, lẩm bẩm: “Cực cực, con vì cái gì nhất định phải tới tìm papa chứ, con hẳn là nên đến một gia đình hạnh phúc a. Mà papa, còn có thể mang đến hạnh phúc cho con sao?”

...

Tại Trung đã mất tích vài tiếng đồng hồ.

Duẩn Hạo cho rằng nơi Tại Trung có khả năng đến nhất chính là nhà mẹ, nhưng khi Duẩn Hạo chạy đến, vô luận hắn ấn chuông cửa như thế nào, cũng không thấy có gì đáp lại, gọi điện thoại cho Thái Nghiên bà cũng chậm chạp không nghe.

Duẩn Hạo đành phải ngồi chờ trước nhà Thái Nghiên, hắn ngồi ở trong xe, vô lực ghé vào tay lái.

Hắn vẫn không thể tin được, hắn thế nhưng lại đi động thủ đánh người mà hắn yêu thương nhất, vô luận Tại Trung nói gì hay làm cái gì, hắn cũng không nên động thủ mới đúng, nhưng mà hắn không thể khống chế được bản thân mình. “Chúng ta xong rồi, lần này chúng ta hoàn toàn xong rồi, tôi vĩnh viễn cũng không tha thứ cho anh.” Câu nói đó của Tại Trung vẫn không ngừng vang lên bên tai hắn.

“Tại Trung, nếu không có em, anh phải sống ra sao?”

Thẳng đến chạng vạng, xe Thái Nghiên rốt cực cũng xuất hiện, Duẩn Hạo vội vàng xuống xe, ngăn cản chiếc xe đang muốn chạy vào trong.

“Tổng tài, người đang chặn xe là con rể của ngài đi.” Lái xe quay ra ghé sau nói với Thái Nghiên.

“Đừng để ý đến cậu ta, đi vào đi.” Thái Nghiên lạnh lùng nói.

“Này.....” Lái xe có chút khó xử.

Lúc này, Duẩn Hạo chạy tới cửa sau, không ngừng đập cửa kính xe. Thái độ lạnh lùng của Thái Nghiên càng khiến hắn tin chắc rằng Tại Trung đang ở chỗ bà.

“Mẹ, con có chuyện muốn nói.”

Thái Nghiên hạ cửa kính xe, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía trước, không buồn liếc nhìn Duẩn Hạo một lần.

Duẩn Hạo nhìn vào trong xe, tìm kiếm thân ảnh của Tại Trung, nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì. “Mẹ, Tại Trung bây giờ đang ở đâu, xin mẹ nói cho con biết đi!”

“Mẹ sao? Ai, tôi không dám nhận đâu.”

“Mẹ, con biết con sai rồi, xin mẹ cho con gặp Tại Trung đi.”

“Cho cậu gặp Tại Trung? Rồi cậu lại cho nó một bạt tai sao? Tôi nhớ cách đây chưa bao lâu, cậu còn cam đoan với tôi sẽ không khi dễ Tại Trung, sẽ vĩnh viễn yêu nó thương nó, cậu thực hiện lời hứa của cậu như vậy à? Tôi thật sự là quá thất vọng về cậu. Dù cho Tại Trung có thể tha thứ cho cậu, tôi cũng không thể tha thứ cho cậu đâu.”

“Mẹ, đây đều là lỗi của con, con đã phụ sự kỳ vọng của mẹ, mẹ muốn trừng phạt con như thế nào cũng được, nhưng mà van cầu mẹ nói cho con biết Tại Trung và đứa bé ra sao rồi? Đứa bé có chuyện gì không?” Duẩn Hạo tận mắt thấy Tại Trung té mạnh xuống đất, nếu đứa bé vì vậy mà xảy ra chuyện gì, hẳn chính là hung thủ tự tay bóp chết con mình, hắn còn có tư cách gì sống ở trên đời này nữa.

Thái Nghiên khinh miệt liếc nhìn Duẩn Hạo, trong giọng nói lộ vẻ châm chọc: “Nguyên lai cậu còn nhớ rõ trong bụng Tại Trung có con của cậu? Nếu như vậy, sao cậu lại có thể xuống tay đánh nó chứ?”

“Mẹ, lúc ấy con nhất định là điên rồi mới không thể khống chế được mình, con đã muốn hận không thể tự giết bản thân con rồi.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng đến sắp phát điên của Duẩn Hạo, Thái Nghiên cũng có chút không đành lòng, báo cho hắn biết tình trạng của Tại Trung và đứa bé: “Nhờ phúc của cậu, Tại Trung thiếu chút nữa sinh non, đứa bé tạm thời được cứu, nhưng tình trạng vẫn chưa ổn định, còn phải quan sát.”

Đứa bé quả nhiên đã xảy ra chuyện, đã kích khủng khiếp này khiến cho Duẩn Hạo không thể đứng yên được. “Mẹ, để cho con gặp Tại Trung đi. Con muốn gặp em ấy.”

“Không bao giờ, tôi sẽ không để cho cậu gặp nó nữa đâu. Trịnh Duẩn Hạo, cậu nghe đây, từ nay về sau, chuyện của Tại Trung và cục cưng tôi sẽ tự lo lắng, không cần cậu phải quan tâm.”

“Không! Con là chồng của Tại Trung, là cha của đứa bé, con có trách nhiệm chăm sóc bọn họ.”

“Nhưng sự tồn tại của cậu đã uy hiếp đến an toàn tính mạng của Tại Trung lẫn đứa bé, vô luận cậu có nói gì, tôi cũng không thể lại đặt con tôi và cháu tôi vào trong cảnh nguy hiểm một lần nữa. Chuyện tôi muốn nói chỉ có nhiều đó, cậu trở về đi, không cần đến nữa. Tôi sẽ không cho cậu tiếp cận Tại Trung nữa đâu. Tài xế Trương, lái xe vào đi.”

Giờ phút này, lần đầu tiên Duẩn Hạo cảm nhận được tư vị tuyệt vọng, hắn trở mắt nhìn cổng nhà mẹ vợ dần dần đóng lại phía trước, vô tình vứt bỏ hắn ở bên ngoài.

Tại Trung không tha thứ cho hắn, nhục nhã không tha thứ cho hắn, ngay cả chính hắn cũng không thể tha thứ cho chính mình.

“Tại Trung, vô luận anh phải trả giá đắt như thế nào, anh cũng sẽ không buông tay khỏi em.”

35. Chương 35

Duẩn Hạo bị vứt lại ở bên ngoài vẫn không định rời khỏi, hắn vừa đứng trước cổng biệt thự của Thái Nghiên, vừa sai người đi thăm dò Tại Trung đang nằm ở bệnh viện nào.

Từ trên lầu, Thái Nghiên có thể nhìn thấy hết mọi động tĩnh trước cổng. “Xem ra Duẩn Hạo đã hạ quyết tâm không đi, nếu hắn ta thật sự để ý đến Tại Trung thì đáng lẽ không nên tổn thương đến thằng bé như vậy. Tại Trung đang rất kích động, tình trạng của đứa bé cũng không ổn định, bây giờ không phải là thời điểm cho bọn chúng gặp mặt nhau.”

Thái Nghiên hầm canh xong, chuẩn bị lại đến bệnh viện.

“Tổng tài, Trịnh tiên sinh còn chờ ở trước cửa, chúng ta nên làm như thế nào?” Tài xế dò hỏi.

“Tài xế Trương, anh cứ lái xe đi ra ngoài trước, đợi hắn rời khỏi đây, đi đâu cũng được, trừ bỏ bệnh viện, anh hiểu chưa?”

“Tôi biết rồi, tổng tài.”

Quả nhiên khi cổng biệt thự mở ra, xe của Thái Nghiên vừa ra ngoài, Duẩn Hạo cũng lập tức leo lên xe của mình bám theo.

Trong khoảng thời gian Thái Nghiên rời khỏi bệnh viện, vệ sĩ của Thái Nghiên vẫn canh giữ ngoài phòng bệnh của Tại Trung.

“Thiếu gia sao rồi?” Cát đuôi được Duẩn Hạo, Thái Nghiên một mình đến bệnh viện.

“Bác sĩ vừa mới đến kiểm tra qua, nói là tình trạng của thai nhi đã tốt hơn rồi, hiện tại thiếu gia đang ngủ. Vệ sĩ báo lại chi tiết.”

“Tốt lắm. Các anh phải nhớ kỹ, trừ bỏ bác sĩ, y tá và tôi ra, không thể để cho bất luận kẻ nào quấy rầy đến thiếu gia, đã biết chưa?”

“Rõ.”

Thái Nghiên mang canh nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh, sợ rằng sẽ khiến cho Tại Trung thức giấc, nhưng Tại Trung đã sớm mở mắt ra.

“Có phải mẹ làm con tỉnh không?”

“Không có, con vốn không có ngủ.”

“Có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không? Nếu thấy không ổn, con nhất định phải nói cho mẹ nhé.” So với vấn đề của Tại Trung và Duẩn Hạo, chuyện khiến Thái Nghiên lo lắng nhất vẫn là thân thể của Tại Trung.

“Trong lòng của con không thoải mái, vậy nên làm cái gì bây giờ?” Thanh âm của Tại Trung lại mang theo tiếng khóc nức nở.

Thái Nghiên ngồi vào bên giường, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của con mình: “Con à, mẹ có thể hiểu được trong lòng con đang rất đau đớn, người mà con yêu nhất lại ra tay đánh con, còn hại con thiếu chút nữa mất đi đứa bé.”

Tại Trung nhắm mắt lại lắc đầu: “Không chỉ có như vậy, Duẩn Hạo anh ta đã lừa dối con, anh ta từng nói con là người duy nhất mà anh ta yêu, nhưng thực tế, trong lòng anh vẫn có một người phụ nữ tồn tại, người mà anh ta thực sự yêu chính là người đó!”

Điều này sao có thể? Thái Nghiên chính là bởi vì tin tưởng chân tình của Duẩn Hạo mới có thể phóng tâm mà đem con giao cho hắn, chẳng lẽ bà cũng có lúc nhìn nhầm người? “Tại Trung, có phải trong chuyện này có thể có hiểu lầm gì không?”

“Không thể là hiểu lầm. Con có chứng cứ, hơn nữa con còn tận mắt thấy bọn họ ở trong văn phòng Khanh Khanh ta ta, ôm ôm ấp ấp. Duẩn Hạo, anh...anh ta còn vì người phụ nữ kia mà đánh con. Ô ô ô.....”

“Tại Trung, đừng khóc nữa, con cứ nói hết mọi chuyện ra với mẹ đi, được không? Có lẽ nói ra, con sẽ thoải mái hơn một chút.” Duẩn Hạo ra tay đánh con trai của bà, Thái Nghiên đương nhiên rất tức giận, nhưng bà tin tưởng Duẩn Hạo không phải là loại người không phân tốt xấu đã ra tay đánh người, trong này nhất định còn có ẩn tình gì.

Tại Trung đem toàn bộ chuyện đã phát sinh nói cho Thái Nghiên, còn đem tấm hình đưa cho Thái Nghiên xem.

“Tại Trung, con chỉ dựa vào tấm ảnh này mà kết luận bọn họ có quan hệ, có phải rất vô đoán không?”

“Không chỉ có tấm ảnh này, trước kia Duẩn Hạo đã từng nói trong lòng anh ta vẫn yêu một người, con dám khẳng định người kia chính là Toàn Trí Hiền.”

“Con hẳn là nên cho Duẩn Hạo có một cơ hội giải thích, có lẽ sự tình cũng không phải như con nghĩ đâu. Hơn nữa, con à, Duẩn Hạo ra tay đánh con, nó đúng là mười phần sai, nhưng mà con trước mặt người ngoài mà gây với nó, không để cho nó một chút mặt mũi nào, trách sao nó không nổi nóng?”

“Mẹ, sao mẹ lại nói giúp cho anh ta chứ, mẹ chẳng phải đã nói mẹ sẽ luôn đứng về phía con sao.” Chẳng lẽ ngay cả mẹ ruột của cậu cũng không giúp cậu sao?

“Mẹ không phải giúp nó, mẹ hận không thể đánh cho nó vài cái tát thay cho con, nhưng mà con cũng nên ngẫm lại trong chuyện này con có chỗ nào không đúng không.”

“Con.....”

“Duẩn Hạo rất hối hận, nó vẫn canh giữ ở trước cửa nhà mẹ để cầu xin mẹ nói cho nó biết con đang ở đâu đấy.”

“Bây giờ con không muốn nhìn thấy anh ta.”

“Cho nên mẹ không có nói cho nó biết. Bất quá nếu con muốn gặp nó thì mẹ sẽ giúp con an bài.” Thái Nghiên đã dần hiểu rõ mọi chuyện, một mặt trách cứ Duẩn Hạo, nhưng con trai của bà cũng có chỗ không đúng, “Con à, uống trước canh mẹ hầm đi.”

Bên kia, Duẩn Hạo biết mình bị nhạc mẫu lừa dối, tức giận đến thiếu chút nữa đem tay lái bóp nát. Những cuộc điện thoại gọi tới, tất cả đều là tin tức đáng thất vọng: “Mẹ nó, một đám phế vật, ngay cả một người mà tìm không ra.”

Đã gần nửa đêm, Duẩn Hạo lái xe vô mục đích trên đường, hắn không muốn về nhà cũng không dám về nhà, hắn sợ về nhà đối mặt với căn nhà trống rỗng đó, chỗ đó nơi nơi đều là bóng dáng của Tại Trung, nhưng hắn lại cái gì cũng không bắt được.

Đột nhiên Duẩn Hạo nghĩ tới một người, người kia nhất định có thể giúp hắn.

“Reng reng! Reng reng! Reng reng! Reng reng!”

“Muốn chết hả, là ai dám quấy rầy giấc ngủ ảnh hưởng đến mỹ dung của bản công chúa, ta không chém hẳn không được.” Hi Triệt bị tiếng chuông cửa không ngừng nghỉ đánh thức, cậu đẩy đẩy Hàn Canh nằm bên cạnh, “Canh bảo bảo, mau đi coi là ai.” (Ru: một chữ “bảo” là của tác giả, chữ kia là của ta=)))

“Àn? Nga.” Hàn Canh còn đang mơ mơ màng màng, nhưng mệnh lệnh của Hi Triệt anh không dám không theo. (đấy, bảo bảo hợp với anh í đấy chứ, trung khuyến công thế kia mờ)

Cửa vừa mở ra, Duẩn Hạo liền xông vào.

“Hàn Canh, Hi Triệt đâu, tôi có việc gấp tìm cậu ta.”

“Là Duẩn Hạo sao, đã trễ thế này, anh tìm Hi Triệt có chuyện gì?” Hàn Canh dụi dụi mắt, rốt cục thấy rõ rang kẻ nửa đêm gõ cửa là ai.

Nghe thấy dưới lầu nói nhao nhao ồn ào, Hi Triệt thật sự là chịu không nổi, từ phòng ngủ lầu hai đi xuống, tới phòng khách.

“Tôi giết anh, Trịnh Duẩn Hạo, anh muốn chết hả, khuya khoắt anh không ngủ đi mà chạy tới nhà của tôi làm gì?” Hi Triệt bị quấy rầy thanh mộng phát hỏa.

Thấy Hi Triệt, Duẩn Hạo vội chạy đến bắt lấy tay cậu: “Hi Triệt, cậu mau giúp tôi, bây giờ chỉ có cậu mới có thể giúp tôi.”

“Rốt cuộc là anh đang nói cái quỷ gì vậy?”

“Tôi, tôi lại đánh mất Tại Trung rồi.”

“Hai vợ chồng mấy người lại đang làm cái gì hả?” Hi Triệt cuối cùng cũng tỉnh, ý thức được vấn đề lần này có chút nghiêm trọng.

“Đều là lỗi của tôi, tôi đánh Tại Trung.” Duẩn Hạo cúi mặt nói ra tình hình thực tế.

“Cái gì?”

“Cái gì?”.

Hi Triệt lẫn Hàn Canh đều mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm Duẩn Hạo, bọn họ quả thực không thể tin được lỗi tai của mình.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh điên rồi hả, anh có biết thằng đàn ông đánh vợ là đồ khốn nạn nhất không hả? Anh lại còn dám chạy đến nhờ tôi giúp đỡ nữa?” Hi Triệt nổi khùng lên, cậu khinh thường nhất là những thằng đàn ông đi đánh vợ.

“Hi Triệt, tôi biết tôi sai rồi, cậu làm ơn giúp tôi một lần đi, cậu là bác sĩ, nhất định có thể hỏi thăm được Tại Trung đang nằm ở bệnh viện nào, hơn nữa em ấy rất nghe lời cậu, cậu nhất định có thể khuyên em ấy.”

“Anh! Anh thế nhưng đánh Tại Trung tới nằm viện? Anh còn muốn tôi đi khuyên nó, khuyên nó trở lại bên cạnh anh hả? Nằm mơ đi!”

“Hi Triệt, xin cậu giúp tôi một lần cuối cùng, tôi cam đoan sẽ không có lần nào nữa đâu.” Hi Triệt là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của Duẩn Hạo, Duẩn Hạo nhất định không buông Hi Triệt ra.

Hi Triệt căn bản không muốn nghe Duẩn Hạo nói thêm một chữ nào nữa. “Canh, đem hắn đuổi ra đi, em không muốn nhìn thấy hắn nữa.”

“Hi Triệt.....” Hàn Canh rất khó xử.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh khiến cho tôi cảm thấy mình đã phạm tội, bởi vì chính tôi đã mang Tại Trung về lại bên cạnh anh.”

“Hi Triệt, cậu không hề sai. Đây đều là tội của tôi. Tôi hận không thể phế bỏ đi cánh tay này của mình.”

Nhìn bộ dạng thống khổ của Duẩn Hạo, Hàn Canh cảm thấy không đành lòng :“Hi Triệt, coi như vì đứa cháu chưa ra đời của em, em giúp Duẩn Hạo một lần đi, anh thấy anh ta thật sự hối hận rồi.”

Hi Triệt khinh thường liếc Duẩn Hạo một cái: “Tôi sẽ đi tìm Tại Trung, nhưng không phải vì giúp anh đâu.”

Nghe thấy Hi Triệt nói vậy, đôi mắt Duẩn Hạo sáng lên, hẳn thấy được một tia hy vọng.

“Hi Triệt, cảm ơn cậu.”

“Anh đi nhanh đi, nhìn thấy mặt anh thì phát bực.” Nói xong, Hi Triệt ném lại Duẩn Hạo trong phòng khách quay về phòng.

“Duẩn Hạo, anh đi về trước đi, tôi hiểu tính của Hi Triệt, khi em ấy đang tức giận thì tốt nhất là anh đừng chọc vào em ấy nữa. Nếu có tin tức, tôi sẽ lập tức báo cho.”

“Cảm ơn anh, Hàn Canh, nhờ anh.”

Dựa vào những mối quan hệ trong giới y học của Hi Triệt, chiều ngày hôm sau, Hi Triệt đã nghe được tin của Tại Trung.

“Học đệ, cậu quen Kim Tại Trung sao?” Nói chuyện đúng là bác sĩ chăm sóc cho Tại Trung.

“Đúng vậy, học trưởng, lần này phiền đến học trưởng rồi.”

“Bệnh nhân này lai lịch không nhỏ a, trước cửa phòng bệnh lúc nào cũng có bảo vệ canh gác, trừ bỏ bác sĩ, y tá và mẹ của bệnh nhân ra, những người khác đều không được phép vào.”

“Vậy em sẽ dùng thân phận bác sĩ đi vào, như vậy sẽ không làm cho học trưởng khó xử đi?”

“Ha ha, không đâu, đi theo anh.”

Đi vào phòng bệnh của Tại Trung, vệ sĩ cản lại Hi Triệt lẫn bác sĩ.

“Bác sĩ Lí, vị này là?”

“Anh ta cũng là bác sĩ của bệnh viện này.”

Vệ sĩ không có hoài nghi: “Mời vào.”

Trong phòng bệnh, Tại Trung đang ngồi ngẩn người ở trên giường. Nghe thấy có người vào, mới lấy lại tinh thần.

“Anh Hi Triệt” Tại Trung giật mình khi nhìn thấy Hi Triệt ở đây.

“Cả hai chậm rãi tán gẫu, tôi quay về văn phòng đi lấy chút đồ.” Bác sĩ rất thức thời quay ra.

“Phiền anh, học trưởng.”

“Anh Hi Triệt, sao anh lại biết em ở đây?”

“Có chuyện gì mà Kim Hi Triệt này làm không được chứ?” Hi Triệt lo lắng đi đến bên giường, “Anh nghe học trưởng nói, mày thiếu chút nữa sinh non, lần này thằng Duẩn Hạo kia đúng là quá đáng.”

Nghe thấy tên Duẩn Hạo, vẻ vui mừng trên mặt Tại Trung liền biến mất: “Đừng nhắc đến anh ta nữa, em không muốn nghe thấy cái tên này.”

“Là hẳn ta van xin anh đi tìm mày, anh thấy hẳn đại khái cũng chẳng khác người điên là mấy.” Hi Triệt quả thật thực khinh thường hành vi đánh người của Duẩn Hạo, nhưng là nhìn thấy bộ dạng suy sụp của thằng bạn cùng lớn lên từ nhỏ, Hi Triệt cũng không đành lòng.

“Hừ! Anh ta mà phát điên vì em? Không có em, không phải càng dễ dàng hơn cho anh ta với Toàn Trí Hiền sao?”

“Toàn Trí Hiền? Là đại minh tinh Toàn Trí Hiền?”

“Ừm.”

“Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến cô ấy?”

“Đúng vậy, nguyên lai người mà Duẩn Hạo yêu chính là Toàn Trí Hiền, anh ta còn vì cô ả mà đánh em.”

“Mày nói Duẩn Hạo yêu Trí Hiền? Tại Trung à, hình như mày hiểu lầm rồi, theo như anh được biết, Toàn Trí Hiền là học tỷ của Duẩn Hạo thời trung học, Duẩn Hạo vẫn luôn sùng bái cô ấy. Là sùng bái, không phải yêu đâu.” Hi Triệt đặc biệt cường điệu nói.

“Nhưng mà, Duẩn Hạo anh ta từng nói, trong lòng anh ta vẫn luôn có một người, người kia trừ bỏ Toàn Trí Hiền, còn có thể là ai chứ?”

Hi Triệt ghen lời, người kia mà Duẩn Hạo nói không phải là cậu sao? Nhưng mà cậu không thể mở miệng nói với Tại Trung, như vậy sẽ chỉ làm hiểu lầm càng sâu. “Tại Trung, mày không tin lời nói của anh mày sao?”

“Em.....” Anh Hi Triệt nói là thật sao?

“Không phải mày cũng sùng bái Bảo Nhi sao? Cho nên mày hẳn là có thể lý giải tâm tình của Duẩn Hạo à, hẳn ta đối với Toàn Trí Hiền hoàn toàn chỉ là sùng bái giống như mày vậy thôi.”

“Thật vậy à?” Tại Trung vẫn là bán tín bán nghi.

“Anh thêm vào gạt mày. Mày hiểu lầm rồi.”

“Nhưng mà anh ta quả thật đã đánh em.” Đây là chuyện Tại Trung để ý nhất, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai đánh cậu, không ngờ, kẻ đầu tiên đánh cậu lại chính là người chồng yêu dấu của cậu.

“Mày không định tha thứ cho hắn à?”

Tại Trung quật cường gạt đầu.

“Vậy còn nhóc con thì sao? Mày tính để cho đứa bé vừa sinh ra đã không có cha sao?”

“Em tự mình nuôi. Em sợ đứa bé này có người cha như vậy, sau này cũng sẽ bị đánh đập thôi.”

36. Chương 36

“Bộ mày cho là đem một đứa bé sinh ra rồi nuôi dưỡng là chuyện dễ dàng lắm à?”

Thấy Hi Triệt giống như sắp nổi nóng, Tại Trung nhỏ giọng đáp: “Em đâu có nói là chuyện đơn giản, nhưng mà mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, em cũng sẽ tự nuôi lớn con em.”

“Không phải bởi vì bây giờ mày có một bà má có tiền có thể làm chỗ dựa, cho nên nói chuyện hay làm gì cũng đều bất kể hậu quả hả?” Hi Triệt hai tay giao nhau đặt ở trước ngực, ngồi ở bên giường bệnh, bày ra một bộ thảm vấn.

Tại Trung vội vàng xua tay: “Em không có, em không có. Cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ như vậy. Chỉ là trải qua chuyện lần này, em không biết nên như thế nào tiếp tục chung sống với anh ta nữa, em không có niềm tin.”

“Không có niềm tin đối với chính mình hay là không có niềm tin đối với Duẩn Hạo?”

Tại Trung bĩu môi, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Cả hai.”

“Tại Trung à, Duẩn Hạo đánh mày, anh cũng rất tức giận, nhưng anh mày tin hẳn là nhất thời xúc động mới phạm sai lầm, hẳn còn nói hẳn hận không thể đem cái tay kia phết đi đấy.”

Tại Trung nghe vậy, trong lòng khẽ lay động một chút, trên mặt chợt lóe qua vẻ lo lắng không qua được pháp nhân của Hi Triệt. “Hắc hắc, không phải mày đang lo lắng Duẩn Hạo thật sự sẽ tự mình hại mình chứ?”

Tại Trung bị nói trung tâm tư có chút quẩn bách, nhưng ngoài miệng vẫn còn cố chống chế: “Em đâu có thêm lo lắng cho anh ta, anh ta muốn sống hay chết là chuyện của anh ta.”

“Xem ra anh mày hôm nay đến một chuyến vẫn là có thu hoạch, ít nhất anh mày có thể đi nói cho Duẩn Hạo để cho hắn đừng tuyệt vọng nhanh như vậy, có người vẫn rất lo lắng cho hắn nha.”

“Anh! Nếu anh nói với anh ta em đang ở đâu, em lập tức chuyển viện.”

“Ok ok, anh không nói.” Anh mày viết giấy thôi, hi hi.

Lúc này, có người đi vào phòng bệnh.

“Mẹ, mẹ đến rồi.”

Nghe thấy Tại Trung gọi mẹ, Hi Triệt quay đầu lại, ý cười trên mặt lúc trước đã tiêu thất.

Thái Nghiên đi vào phòng bệnh, thấy trong phòng bệnh còn có một người mặc áo dài trắng, nghĩ rằng là bác sĩ, nhưng mà.....

“Mẹ, ảnh chính là anh Hi Triệt.” Tại Trung không đoán được mẹ cậu và Hi Triệt lại gặp nhau trong tình huống như vậy, cậu cố gắng phá vỡ bầu không khí căng thẳng này, “Anh Hi Triệt, đây chính là.....”

“Không cần giới thiệu, anh còn có việc, anh đi trước.” Hi Triệt cắt ngang lời Tại Trung, bây giờ trong đầu cậu rất hỗn loạn, cần bản không có chuẩn bị tâm lý tốt để đối mặt với người đàn bà này.

“Anh Hi Triệt.” Tại Trung gọi với theo Hi Triệt.

“Con chính là đứa con lớn của Chung Quốc, Hi Triệt?” Thái Nghiên rất kích động, bà vẫn rất muốn gặp Hi Triệt, nhưng mà bà không có dũng khí làm như vậy.

Hi Triệt không trả lời, lập tức bước ra ngoài cửa.

“Cám ơn con tới thăm Tại Trung, còn có chính là, thực xin lỗi.”

Hi Triệt dừng cước bộ, xoay người, vẻ mặt lãnh khốc nói: “Hiện tại nói ba chữ này thì làm được gì? Bà không biết là quá muộn rồi sao?”

“Dì chỉ hy vọng có thể làm chút gì đó cho con, dì muốn bù đắp cho con.”

“Không cần đâu.” Nói xong câu đó, Hi Triệt đi mất.

“Mẹ, anh Hi Triệt lúc nào cũng như vậy, mẹ đừng để ở trong lòng.” Thấy vẻ bi thương của mẹ mình, Tại Trung rất lo lắng.

Thái Nghiên lắc đầu, “Mẹ không có việc gì đâu, Hi Triệt phản ứng như vậy cũng đã là có tình lắm rồi, mẹ cũng không dám hy vọng xa vời nó sẽ tha thứ cho mẹ.” Thái Nghiên làm ra vẻ thoải mái, “Đúng rồi, Hi Triệt như thế nào tìm được nơi này?”

“Anh ấy là vợ tới làm thuyết khách cho kẻ xấu xa kia.” Tại Trung bĩu môi nói.

“Xem ra Hi Triệt thuyết khách thất bại rồi à?”

“Hừ! Cho dù mẹ lẫn anh Hi Triệt đều nói con cũng có chỗ sai, nhưng mà con ta sẽ không tha thứ cho anh ta đâu.” Thái độ của Tại Trung thực kiên quyết.

“Được được được, con nói gì mẹ cũng đều ủng hộ con, nhưng mà con nhất định phải hứa với mẹ, không được nói bậy là không cần cục cưng trong bụng, nhất định phải chăm sóc mình vì cục cưng, được không?”

“Dạ.”

...

Khi Hi Triệt về đến nhà, đã là nửa đêm.

“Triệt, sao em về muộn vậy, gọi điện thoại cho em em cũng không bắt máy làm cho anh lo lắng muốn chết.”

“Em không sao đâu, Canh bảo bảo. Em chỉ đi uống chút rượu mà thôi.” Hi Triệt làm bộ như không có gì. Sau khi rời khỏi bệnh viện, Hi Triệt liền một mình đến quán bar uống rượu, ngẫu nhiên chạm mặt Thái Nghiên làm cho trong lòng cậu không thể bình tĩnh được. Cậu nhớ tới người mẹ đáng thương lại thật đáng buồn của cậu, nhớ tới người cha mang theo tiếc nuối rời khỏi nhân thế, hết thấy đều là lỗi của ai? Là mẹ của Tại Trung sao? Đường như không phải, bởi vì khi cậu nhìn thấy người đàn bà đó, trong lòng cậu cũng không có cừ hận, mà chỉ có thể dùng vẻ hung ác nguy trang che dấu xấu hổ trong nội tâm.

“Duẩn Hạo đang chờ em đó.”

“Hi Triệt, cậu đã có tin tức của Tại Trung chưa?” Duẩn Hạo chỉ còn trông cậy vào Hi Triệt.

“Tại Trung bảo, nó sẽ không tha thứ cho anh, nó muốn tự mình đem đứa nhỏ nuôi lớn. Nó còn nói sợ anh sau này ngay cả đứa nhỏ cũng đánh đập.”

“Sẽ không đâu, tôi tuyệt đối sẽ không đánh đứa bé.” (lại xạo đó)

“Anh cam đoan với tôi thì được cái quái gì, Tại Trung phải tin anh mới được chứ.”

“Hi Triệt, mau nói cho tôi biết Tại Trung bây giờ đang ở đâu?”

“Nói cho anh cũng vô dụng, anh không thể gặp được nó đâu.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì bà má vợ của anh vì phòng ngừa anh chạy tới quấy rầy Tại Trung, đã phái vệ sĩ canh giữ trước cửa phòng chớ sao nữa.”

“Vậy thì tôi sẽ đánh bại hết đám vệ sĩ đó là xong.” Duẩn Hạo không chút lưỡng lự liền nói ra những lời này.

“Chắc chắn chắc, Trịnh Duẩn Hạo, tôi phát hiện anh thật sự có bạo lực khuynh hướng nha, khó trách Tại Trung lại sợ anh đến vậy.”

“Đúng đúng đúng, không thể sử dụng vũ lực, cảm ơn cậu nhắc nhở tôi. Tôi sẽ nghĩ biện pháp khác để vào, cậu trước nói cho tôi biết Tại Trung đang ở bệnh viện nào đi.”

“Cho anh đây, đây là tên bệnh viện với số phòng, tự anh đi đi.” Hi Triệt đưa một tờ giấy cho Duẩn Hạo.

...

Trong phòng bệnh của Tại Trung.

Đêm đã khuya, Tại Trung vẫn không muốn ngủ, đột nhiên cậu nghe thấy có tiếng động lách cách ngoài cửa sổ, nguyên lai là cửa sổ không đóng kín. Tại Trung đứng dậy định đi đóng cửa sổ, vừa đến bên cửa sổ, thiếu chút Tại Trung thét chói tai, bởi vì cậu thấy có một bóng đen đang cố gắng mở cửa sổ để vào phòng cậu.

“Anh, anh là ai? Nếu anh không đi xuống, tôi sẽ đẩy anh xuống đó.”

Uy hiếp là phí công, bóng đen kia đã nhảy qua cửa sổ, còn gắt gao đem Tại Trung kéo vào trong lòng.

“Mau thả tôi ra.” Tại Trung liều mạng giãy dụa .

“Tại Trung, là anh.” Giọng nói quen thuộc vang lên làm cho Tại Trung hoảng sợ.

Sau một lúc trầm mặc: “Anh mau rút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại anh.” Tại Trung dùng sức đánh Duẩn Hạo.

“Tại Trung, em đừng kích động như vậy, không tốt cho con đâu.” Duẩn Hạo càng siết chặt vòng tay, đem Tại Trung chặt chẽ giam vào trong ngực.

“Con? Anh còn nhớ được là anh có đứa con này đâu?” Chỉ cần nghĩ đến vì người đàn ông này mà thiếu chút nữa cậu mất đi đứa con, cậu liền hận người này đến thấu xương.

“Anh xin lỗi, Tại Trung, lần này anh đã phạm sai lầm rất lớn, xin em hãy cho anh một cơ hội nữa đi.”

“Không! Tôi đã cho anh quá nhiều cơ hội rồi, là anh không biết quý trọng, tôi sẽ không cho anh bất kì cơ hội nào nữa.”

“Tại Trung, anh không nên ra tay đánh em. Anh thật sự rất hối hận.” Duẩn Hạo buông Tại Trung ra, tay phải ôn nhu xoa lên má cậu, “Nhất định rất đau phải không?”

“Đúng rất đau, nơi này đau, tim càng đau.”

Duẩn Hạo đột nhiên bắt lấy tay của Tại Trung đặt lên trên mặt mình, “Tại Trung, em đánh anh đi, đánh thật mạnh vào, chỉ cần em có thể hết giận.”

“Vô dụng, anh mau buông ra.”

“Tại Trung, anh đã cẩn thận giấu lại, ngày đó em hành động như vậy là chứng tỏ em rất yêu anh, mà anh lại.....”.

“Đừng nói nữa, đó là tôi của hai ngày trước, bây giờ tôi đã không còn cảm giác nào với anh nữa.”

“Nếu không có cảm giác với anh, vì cái gì em lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh?”

Tại Trung bắt buộc chính mình nhìn thẳng vào mắt Duẩn Hạo. “Tôi nhìn rồi đấy, thì thế nào?”

“Anh nhìn thấy trong ánh mắt của em có anh.”

“Anh tự mình đa tình!”

“Tại Trung, em tin tưởng anh đi, anh và Toàn Trí Hiền không phải như em nghĩ đâu. Người anh yêu là em, chỉ có mình em.”

“Nhưng anh vì cô ta mà đánh tôi! Anh đã nói vĩnh viễn sẽ không tức giận với tôi, vĩnh viễn sẽ không hung dữ với tôi, thế mà anh lại vì cô ta mà đánh tôi.”

“Không phải vì cô ấy mà anh đánh em, là anh quản không được tay của anh.”

“Không cần anh giải thích cái gì nữa, tôi không muốn nghe anh hoa ngôn xảo ngữ.” Tại Trung muốn đẩy Duẩn Hạo ra, nhưng luận về khí lực, Tại Trung thật sự không phải là đối thủ của Duẩn Hạo.

“Tại Trung, em nhớ cho rõ, anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho em. Mỗi đêm anh đều sẽ đến đây, vì em, anh có thể leo được bốn tầng lầu.”

“Cẩn thận ngã chết.”

“Tại Trung à, em đang ở lo lắng cho anh sao?” Trên mặt Duẩn Hạo hiện ra vẻ tươi cười.

“Tôi không có.”

Trong phòng bệnh hai người còn đang tranh cãi ầm ĩ, vệ sĩ ngoài cửa sớm tiến nhập mộng đẹp, căn bản không phát hiện trong phòng có động tĩnh.

Những ngày kế tiếp, mỗi nửa đêm chờ Duẩn Hạo xuất hiện bên cửa sổ đã thành thói quen của Tại Trung.

Nhưng mà buổi tối ngày thứ tư, Duẩn Hạo chậm chạp không xuất hiện.(tế thiệt dzồi=))

37. Chương 37

“Trịnh Duẩn Hạo chết tiệt, còn nói cái gì mà mỗi đêm đều đến, mới kiên trì được có ba ngày đã bỏ cuộc, căn bản là không có thành ý, muốn tôi tha thứ cho anh cái kiểu gì!” Tại Trung ngồi trên giường hờn dỗi.

Buổi tối mấy ngày nay, Duẩn Hạo trừ bỏ sấm hối với Tại Trung, còn nói rất nhiều về chuyện giữa hắn và Toàn Trí Hiền. Tại Trung đã biết Duẩn Hạo đối với Toàn Trí Hiền hoàn toàn là cảm giác sùng bái, ở trong lòng cậu thừa nhận là cậu đã hiểu lầm quan hệ của bọn họ, nhưng đây không có nghĩa là cậu đã tha thứ cho Duẩn Hạo, bởi vì cậu vẫn không thể quên được cái tát kia.

“Đêm nay Duẩn Hạo không đến, có nghĩ là anh ta muốn bỏ cuộc sao?” Trong đêm khuya tĩnh lặng, Tại Trung lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Tại Trung nhìn chăm chăm vào phiên cửa sổ kia, một chút gió thổi nhẹ qua cũng khiến cho tim cậu đập nhanh hơn, nhưng thủy chung vẫn không thấy được thân ảnh người kia.

“Không phải anh ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngã chết mất tiêu rồi chứ?” Tại Trung bị suy nghĩ này của mình dọa sợ chết khiếp, hốt hoảng nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống xung quanh, thế nhưng bất kể cái gì cũng không thấy.

Tại Trung lại quay trở về trên giường bệnh, tiếp tục lầm bầm lầu bầu: “Anh ta đúng là đồ đáng ghét, đúng là đồ trướng thú, còn nói cái gì mà tuyệt đối sẽ không buông tay, đồ nói dối.” Tại Trung cuộn mình vào trong chăn phát tiết bất mãn.

Cả đêm, Duẩn Hạo thủy chung không xuất hiện; cũng cả đêm, Tại Trung mất ngủ.

Ngày hôm sau, Tại Trung dung đôi mắt gấu mèo xuất hiện trước mặt Thái Nghiên.

“Cực căng, tối hôm qua con không ngủ được à?”

“Ha ha, chắc vậy.” Tại Trung nghĩ thầm, cậu không thể nói với mẹ là vì Trịnh Duẩn Hạo mà cậu mới ngủ không yên được, “Mẹ, con muốn xuống dưới sân tản bộ một chút.”

“Đương nhiên là được, bất quá nhất định phải để ý thân thể, biết không? Mẹ phải đi làm, tan tầm lại đến chơi với con.”

“Dạ.”

Tại Trung tản bộ một mình trong vườn hoa của bệnh viện, đi được một lúc thì thấm mệt mới đến một băng ghế dài ngồi nghỉ. Đối diện với Tại Trung là một người phụ nữ đang mang thai cùng với chồng của cô ấy.

“Bà xã, em có mệt không?”

“Không mệt, đi hai bước làm sao mệt được anh.”

“Em đang có mang nên dễ mệt hơn bình thường mà?”

“Đúng là hơi vất vả, nhưng mà rất đáng giá, vì đứa bé này là kết tinh tình yêu của chúng ta mà.”

“Bà xã, em thật tốt, anh nhất định sẽ cố gắng gấp bội để làm một ông xã tốt lẫn ông bố tốt ha.”

“Ông xã, em yêu anh.”

“Bà xã, anh cũng yêu em.”

Tại Trung nhìn đôi vợ chồng trước mặt ngọt ngào ân ái như thế, nhìn lại mình thì trong lòng tràn ngập thê lương. Cũng là làm vợ, cô ấy lại có chồng ở bên cạnh cùng nhau chờ đợi một sinh mệnh mới sắp chào đời, mà cậu thì, lại chỉ có một mình. Cảm giác ủy khuất thê lương khiến cho nước mắt bắt đầu ứa ra.

‘Trịnh Duẩn Hạo, cho dù anh lại xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không thêm để ý đến anh đâu, hừ!’ Tại Trung phẫn hận nghĩ, ngay cả có một người đi đến trước mặt cậu cậu cũng không phát hiện ra.

“Sao ở đây lại có một chú gấu mèo nhỏ đáng thương đang khóc vậy ta?”

“Chồng của tôi không cần tôi.” Tại Trung không kịp suy nghĩ, liền đem ý nghĩ trong lòng thốt ra .

“Ai nói anh ta không cần em?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tại Trung mới ý thức được mình lỡ lời, sao lại có thể đem suy nghĩ trong lòng nói cho người xa lạ chứ, Tại Trung ngắc đầu, vừa định mở miệng giải thích, cậu liền ngắc cả người.

“Anh đã từng nói anh không cần cưng sao? Hình như là cưng không cần anh nha.” Nam nhân ngồi xổm xuống trước mặt Tại Trung, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt cậu.

“Anh, anh chưa té chết à?”

“Sao lại đi nguyên rửa chồng cưng vậy hả, anh mà ngã chết, cưng phải thủ tiết à nha.”

“Sao tối hôm qua anh lại không xuất hiện?” Một câu ngắn ngủn, giọng nói của Tại Trung càng lúc càng nhỏ, đầu cũng cúi thấp xuống.

Duẩn Hạo nhéo nhéo má Tại Trung, khước miệng nhếch lên: “Vợ yêu tối hôm qua chờ anh suốt đêm à.”

“Làm gì có.” Ngữ khí thực kiên định, nhưng ánh mắt lại trốn tránh nhìn sang chỗ khác.

“Vậy sao bảo bối hôm nay lại biến thành gấu trúc vậy ta?”

“Tối hôm qua tôi mãi xem một bộ phim truyền hình đến khuya mới ngủ, cho nên.....”

“Bảo bối, cưng có biết cưng nói dối dở tệ không a?”

“Tôi..... ai cần anh lo, tôi muốn trở về phòng ngủ bù.” Tại Trung biết khuôn mặt của cậu đang đỏ bừng, cậu chẳng muốn ngồi lại để cho Trịnh Duẫn Hạo đáng ghét này chế giễu.

Tại Trung vừa đứng dậy, đã bị Duẫn Hạo ôm lấy, đem đầu chôn ở bên vai cậu, tham lam hít vào mùi hương cơ thể của Tại Trung.

“Vợ yêu, tối hôm qua bệnh đau bao tử của anh tái phát, nếu trong tình trạng như vậy mà trèo lên lầu, chắc anh ngã chết thật đó. Cho nên sáng sớm hôm nay vừa tỉnh lại, anh cảm thấy đỡ hơn một chút liền lập tức chạy đến đây để thỉnh tội với bà xã đại nhân.”

Bệnh bao tử? Không phải bao tử của Duẫn Hạo đã rất tốt rồi sao? Từ sau khi ở chung với anh ta, mình vẫn luôn chú ý giúp cho anh ta điều trị mà, sao lại phát bệnh được?

Dường như hiểu được băn khoăn trong lòng Tại Trung, Duẫn Hạo tiếp tục nói: “Vợ anh không ở nhà, anh ăn thịt rồng cũng chẳng thấy ngon, bởi vì ăn uống thất thường, cho nên bao tử của anh lại đau.”

“Đáng đời anh, ai bảo anh không chịu ăn uống lành mạnh?” Lần này Tại Trung không đẩy Duẫn Hạo ra mà ngoan ngoãn để hắn ôm.

“Anh chỉ muốn ăn cơm vợ anh nấu thôi à.”

“Tôi sẽ không bao giờ nấu cơm cho anh ăn nữa, tôi muốn xem anh có chịu đói đến chết không?”

“Vợ à, cưng thật sự nhẫn tâm sao?”

“Chúng ta đã không còn quan hệ gì, anh chết hay sống thì mắc mớ gì đến tôi?”

“Ai nói chúng ta không có quan hệ gì? Ân? Cưng vẫn là vợ của Trịnh Duẫn Hạo anh nha.”

“Không phải! Tôi muốn ly hôn với anh.”

Duẫn Hạo không hề bị Tại Trung dọa cho sợ, “Vợ yêu, chúng ta đã từng ly hôn một lần, cưng thật sự muốn lại làm thêm một lần nữa à?”

“Tôi..... Tôi.....”

“Vợ yêu, đừng nói những lời không thật lòng nữa, được không? Anh biết là cưng yêu anh, mà anh cũng vậy, những ngày mà cưng không ở bên anh, anh cũng không biết anh đã vượt qua như thế nào. Cho nên, Tại Trung, đừng nói là muốn rời xa anh nữa.”

Duẫn Hạo nguyên tưởng rằng Tại Trung sẽ rất cảm động, nhưng ai biết trong lúc Duẫn Hạo không có phòng bị lại bị Tại Trung một phen đẩy ra.

“Tại Trung?” Duẫn Hạo thực sự tổn thương.

“Vệ sĩ đến đó, anh đi trước đi.” Tại Trung đỏ mặt nói.

“Vợ yêu.” Duẫn Hạo lúc này mới hiểu được dụng ý của Tại Trung, nhất thời hai mắt sáng lên, “Vợ yêu, đêm nay anh sẽ đến với cưng, nhớ đừng đóng cửa sổ nha.” Thừa dịp Tại Trung không chú ý, Duẫn Hạo lén hôn một cái lên má Tại Trung, sau đó lập tức chạy biến.

Động tác của Duẫn Hạo quả nhiên rất nhanh, vệ sĩ còn chưa đi lại đây, hắn đã muốn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Thiếu gia, người vừa rồi là ai?” Tổng tài phân phó không được để cho bất kì ai tiếp cận thiếu gia, cho nên vệ sĩ rất có tinh thần trách nhiệm hỏi.

“Chỉ là một người hỏi đường thôi.”

Nửa đêm.

Tại Trung nhìn ra cửa sổ chờ đợi người kia xuất hiện, rốt cục nghe được bên cửa sổ có động tĩnh, Tại Trung vội vã nhảy xuống giường.

“Vợ ơi, kéo anh vào với.” Duẩn Hạo quả nhiên đúng hẹn xuất hiện bên cửa sổ.

Tại Trung cũng sợ Duẩn Hạo sẽ ngã xuống, nghe lời kéo Duẩn Hạo lên.

Nhìn thấy Duẩn Hạo đến, Tại Trung rất vui sướng, nhưng cậu lại không muốn để cho Duẩn Hạo biết cậu đang rất vui nên cố gắng ra vẻ lãnh đạm.

Duẩn Hạo nhìn bộ dáng vợ mình bộ dạng vừa muốn cười lại cố nhịn không cười, đáng yêu vô cùng. “Vợ yêu, anh đến rồi, vợ của anh nghe lời quá vẫn luôn chờ anh à?”

“Tôi không có.” Tại Trung mạnh miệng.

“Được được được, cũng không có chờ anh.” Duẩn Hạo ôm lấy Tại Trung như đang ôm công chúa.

“Anh muốn làm cái gì?” Tại Trung bị động tác này của Duẩn Hạo làm cho hoảng sợ.

“Đứng nói chuyện không phiền sao? Anh ẵm cứng về giường a.”

Sau khi đặt Tại Trung lên giường, Duẩn Hạo cũng ngồi xuống giường, ôm lấy Tại Trung để cho cậu dựa vào người mình. “Vợ yêu, hôm nay anh rất là vui, bởi vì anh biết vợ anh vẫn rất yêu anh, chính là cứng nha, mạnh miệng không chịu thừa nhận.”

“Tôi, không có.” Tại Trung nhỏ giọng phản bác.

“Vợ yêu, anh còn có thể ôm cứng như vậy, thật tốt.”

“Tôi không muốn được anh ôm!”

“Anh không chỉ muốn ôm cứng, anh còn muốn hôn cứng nữa cơ.” Nói xong Duẩn Hạo liền nghiêng mặt, cúi đầu, tìm được đôi môi đỏ mọng ướm át kiều diễm.

Nụ hôn tới thật đột ngột, Tại Trung không kịp phản kháng, cũng không muốn phản kháng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tùy ý Duẩn Hạo hôn mình.

Ngay khi Duẩn Hạo chuẩn bị xâm nhập, một thanh âm vang lên cắt ngang giây phút ngọt ngào.

“Sao cậu lại ở đây? Ai cho cậu vào?”

Tại Trung thất kinh đẩy Duẩn Hạo ra, giống như bị bắt gian tại giường, đỏ mặt nhìn người mới tới, thật cẩn thận nói: “Mẹ, anh ấy.....”

“Người đâu, đem Trịnh tiên sinh mời ra ngoài.”

38. Chương 38

“Nhạc mẫu, con đến thăm Tại Trung.” Nhạc mẫu đột nhiên xuất hiện, Duẩn Hạo cũng bất ngờ, trong lòng hẳn biết vệ sĩ đứng trước cửa chính là để đề phòng hẳn, nếu không hẳn cũng không cần mỗi đêm liều mạng trèo hết bốn tầng lầu như vậy.

“Cậu không có tư cách đến thăm Tại Trung, bây giờ cậu có thể đi ra ngoài, hơn nữa không cho phép cậu đến nữa.” Biểu tình lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng.

Lúc này hai tên vệ sĩ đã bước vào, chờ đợi mệnh lệnh của Thái Nghiên.

“Đem Trịnh tiên sinh mời ra ngoài, nơi này không chào đón anh ta.”

“Trịnh tiên sinh, mời!”

Duẩn Hạo khinh thường liếc hai tên vệ sĩ trước mặt, hai người kia hợp lực cũng không phải là đối thủ của cậu a, nhưng mà hẳn không thể động thủ, nếu rat ay chính là chống đối với nhạc mẫu, cứ như vậy nếu muốn cầu được nhạc mẫu tha thứ thì càng khó khăn.

“Nhạc mẫu, con sẽ đi, nhưng mà con tuyệt đối sẽ không buông tay khỏi Tại Trung đâu.”

Duẩn Hạo vừa dứt lời, hai tên vệ sĩ đã giữ lấy hai tay hắn, chuẩn bị kéo hắn ra khỏi phòng bệnh, khi sắp bước ra khỏi phòng bệnh, ánh mắt Duẩn Hạo vẫn chưa từng rời khỏi Tại Trung, lưu luyến không rời nói: “Tại Trung, chờ anh!”

Suốt toàn bộ quá trình, Tại Trung rất muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng nhìn gương mặt nghiêm túc lẫn tức giận của mẹ, cậu cái gì cũng không dám nói, đành nhìn hai tên vệ sĩ kéo Duẩn Hạo đi mất.

Duẩn Hạo đi rồi, trong phòng lặng ngắt như tờ, Tại Trung chưa từng nhìn thấy mẹ cậu tức giận như vậy nên có chút sợ hãi.

Thái Nghiên lên tiếng trước: “Không phải nói không muốn nhìn thấy nó sao? Hay thật, ở giờ lại ở trong phòng bệnh ngọt ngọt ngào ngào.”

“Ảnh là trèo cửa sổ mà vào.” Tại Trung cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Vậy thì sao? Mới như vậy đã cảm động? Chỉ cần vài lời ngon tiếng ngọt, con đã tha thứ cho nó à?” Thái Nghiên vừa xong việc vội chạy đến bệnh viện, không nghĩ tới vừa vào cửa đã nhìn thấy trong phòng còn có một kẻ mà bà không muốn nhìn thấy nhất, thật sự là làm cho bà phát hỏa.

“Con không có tha thứ cho anh ta.” Tại Trung ngẩng đầu đáng thương hề hề nhìn Thái Nghiên.

“Nhưng hành động của con nói cho mẹ biết con đã tha thứ cho nó rồi.”

“Mẹ, không phải mẹ nói chuyện này con cũng có chỗ sai sao, con đã suy nghĩ cẩn thận, quả thật con cũng có chỗ không đúng, cho nên con.....”

Tại Trung chưa kịp dứt lời đã bị Thái Nghiên cắt ngang: “Cho dù con có sai thì nó cũng không được ra tay đánh con, chỉ cần nghĩ đến con và đứa bé xem chút xảy ra chuyện, mẹ liền hận đến nghiến răng.”

“Mẹ, con biết mẹ là vì muốn tốt cho con, nhưng Duẩn Hạo anh ấy đã rất hối hận rồi, xem như là vì đứa bé, có nên cho anh ấy thêm một cơ hội nữa hay không?”

“Con đó, tại sao lại mềm yếu đến như vậy chứ, con không sợ nó sẽ tái phạm sao? Nếu thật sự là như vậy, con đừng có mà lại khóc lóc chạy tới tìm mẹ!” Thái Nghiên đem tình huống xấu nhất nói ra.

“Mẹ, mẹ không phải sẽ bỏ mặc con thật đấy chứ?” Tại Trung kéo kéo ông tay áo Thái Nghiên, tựa như chú chó con sắp bị vứt bỏ.

“Đứa con ngốc của mẹ, mẹ phải làm sao với con bây giờ đây?” Thái Nghiên trùi mền vuốt ve mái tóc của Tại Trung, “Bác sĩ nói tình trạng của con đã tạm ổn định, ngày mai có thể xuất viện rồi.”

“A?”

“Sao hả? Con còn muốn ở lại bệnh viện sao? Hay là định ở đây chờ Trịnh Duẩn Hạo xuất hiện từ cửa sổ?”

“Không có.”

“Cửa sổ bệnh viện nó còn có thể trèo qua, nhưng cửa sổ nhà mẹ thì nó đừng có mơ mà qua được.”

Duẩn Hạo bị nhạc mẫu đuổi thẳng cánh nên rất là buồn bực, lần đầu tiên cảm thấy mất mặt như vậy, rõ ràng hắn và Tại Trung là vợ chồng danh chính ngôn thuận, thế mà chỉ có thể lén lút gặp mặt, đã vậy lại còn bị nhạc mẫu tóm được hắn và Tại Trung đang âu yếm thân thiết. Cửa của Tại Trung xem như qua đi, chỉ cần nói ngọt vài ba câu thì có thể dễ dàng qua được, nhưng mà cửa của nhạc mẫu thì phải làm sao bây giờ đây?

Ngày hôm sau, Duẩn Hạo hẹn Hữu Thiên ra ngoài dùng cơm thương thảo đối sách, Hữu Thiên cũng mang theo Tuấn Tú đến.

Duẩn Hạo nhìn hai người tay trong tay đi tới, “Hai người?”

“Duẩn Hạo, anh còn chưa có chúc mừng tôi nga, Tú Tú đồng ý kết giao với tôi rồi.” Hữu Thiên cố ý nâng lên hai bàn tay mười ngón đan nhau của hắn và Tuấn Tú khoe khoang.

Tuấn Tú then thùng cúi đầu.

“Cậu tính trêu tức tôi đấy hả? Cậu biết rõ tôi với vợ tôi bị nhạc mẫu bồng đả uyên ương mà.”

Hữu Thiên dắt Tuấn Tú ngồi xuống chỗ đối diện, tức giận nói: “Đáng đời anh, vợ là để yêu thương chứ không phải để đánh, em nói có phải không a, Tú Tú.”

“Ừm, Duẩn Hạo, lần này em cũng không giúp anh, vô luận như thế nào, anh cũng không được đánh Tại Trung nha.” Tuấn Tú nghe Hữu Thiên kể lại chuyện này, cũng rất tức giận hành vi của Duẩn Hạo.

“Ai, Duẩn Hạo nha, anh còn muốn kêu ca cái gì.” Hữu Thiên vừa nói vừa lắc đầu.

“Hai người muốn mở đại hội phê phán tôi thế nào tôi cũng không có ý kiến, nhưng bây giờ việc cấp bách là giúp tôi làm sao xoa dịu nhạc mẫu, để cho tôi gặp mặt vợ tôi a.”

“Duẩn Hạo a, nhạc mẫu đại nhân của anh là tổng tài của Công ty SW đó, hẳn là không dễ đối phó như vậy đi?”

“Đúng vậy, bà ấy không phải là loại phụ nữ như bình thường.” Duẩn Hạo thở dài một hơi, hẳn rốt cục cũng gặp được đối thủ.

“Duẩn Hạo, không bằng anh giả vờ đáng yêu đến năn nỉ bác gái làm cho bác ấy vui đi.” Tuấn Tú đề nghị.

Duẩn Hạo dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tuấn Tú: “Giả vờ đáng yêu? Em nghĩ rằng anh giống em hả?”

“Duẩn Hạo, sao anh lại nói như vậy với Tú Tú nhà tôi?”

“Thứ nhất anh không phải con nít mới đi nhà trẻ, thứ hai nhạc mẫu của anh không phải cô giáo vườn trẻ, muốn anh làm mặt đáng yêu?” Duẩn Hạo lắc đầu, “Không thể thực hiện được!”

“Như vậy không được a.” Tuấn Tú chán nản nói.

“Tú Tú, chúng ta đừng để ý đến hắn ta, anh cảm thấy chủ ý này tốt lắm a.” Hữu Thiên ở trong lòng cười trộm, về sau nếu lỡ chọc giận Tuấn Tú, chỉ cần giả đáng yêu là có thể thu phục.

“Phác Hữu Thiên, thật ra cậu có định nghĩ biện pháp giúp tôi hay không?”

“Anh thúc giục cái gì chứ hả, tôi đang suy nghĩ đây, biện pháp, biện pháp, biện pháp.....” Hữu Thiên lẩm bẩm, “Có rồi, chúng ta có thể chọn chiến thuật vu hồi.”

Duẩn Hạo lẩn Tuấn Tú nhất tề nhìn về phía hắn: “Chiến thuật vu hồi là sao?”

“Rất đơn giản, anh hãy xuống tay từ chỗ Tại Trung, tìm cách làm cho Tại Trung đau lòng, nhạc mẫu đại nhân của anh nhìn thấy đứa con bảo bối của mình đau lòng cũng sẽ đau lòng theo, kết quả là, bà sẽ vì Tại Trung mà tha thứ cho anh, như vậy mục đích của anh không phải đã đạt được sao?”

“Ý kiến hay.” Duẩn Hạo khen ngợi gật đầu.

...

Tại Trung đến ở trong nhà mẹ cậu, cậu ngồi ở trên giường, ngáy ngốc nhìn cửa sổ trong phòng, ảo tưởng Duẩn Hạo lại xuất hiện từ chỗ đó.

“Ai! Làm sao mà có khả năng được? Dưới cửa sổ có bảo vệ, trước cổng biệt thự cũng có bảo vệ, còn có camera giám thị 24/24, sao Duẩn Hạo có thể đến được chứ?” Trong lòng Tại Trung hiểu được mẹ làm như vậy vì yêu thương cậu, không muốn để cho cậu bị tổn thương một lần nữa, nhưng không nhìn thấy Duẩn Hạo, thật sự rất nhớ anh ấy nha!

Lúc này, di động của Tại Trung vang lên, nhìn thấy tên Duẩn Hạo trên màn hình, Tại Trung vội vã bắt điện thoại.

“Alô.”

“Tại Trung, cương bắt điện thoại của anh, anh thật sự rất là cao hứng, mấy ngày hôm trước cương còn không chịu nghe máy.”

“Duẩn Hạo.....”.

“Vợ yêu, sao vậy?”

“Em xuất viện rồi.”

“Anh cũng nghe Hi Triệt nói rồi, như vậy không phải tốt lắm sao? Ai lại thích ở lại bệnh viện chứ?”

“Nhưng mà..... em..... ai nha, anh là đồ đáng ghét, anh biết rõ mà.”

“Anh biết cái gì nha?” Duẩn Hạo vẫn vờ như không biết.

“Em xuất viện, anh làm sao mà trèo cửa sổ được chứ.”

“Ha ha ha, vợ à, cưng đáng yêu quá, thích nhìn chồng cưng trèo cửa sổ à?”

“Em là muốn gặp anh, đồ đáng ghét này.”

Không trêu Tại Trung nữa, Duẩn Hạo nhẹ nhàng nói: “Vợ yêu, anh cũng rất muốn gặp em. Tuy rằng bây giờ chúng ta không thể gặp nhau, nhưng anh đã biết trong trái tim em vẫn có anh, vậy là đủ rồi.”

“Nhưng mẹ sẽ không cho phép chúng ta gặp nhau.”

“Trên đời này không có chuyện gì mà Trịnh Duẩn Hạo này không làm được, em chỉ cần tin tưởng chồng em là được.”

“Ừm! Mẹ vào phòng, em cắt máy đây”

“Nói thêm câu nữa. Tại Trung, anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh!” Nói xong câu đó Tại Trung nhanh chóng cắt điện thoại.

Thái Nghiên bưng một chén canh đi vào. “Con vừa nói chuyện với ai vậy?”

“Không có a, là tiếng trong ti vi đó.”

“Ngoan ngoan uống hết chén canh cá chép này đi, mẹ thấy bữa chiều con ăn rất ít, có phải cảm thấy không khỏe không?”

“Không phải không khỏe. Chỉ là ăn không vô thôi.”

“Vì cái gì lại ăn không được? Có phải con đang oán trách mẹ không?”

Tại Trung vội vàng xua tay: “Không có. Con biết mẹ là vì muốn tốt cho con.”

“Biết là tốt rồi, nhanh uống canh đi, canh này rất có lợi cho sức khỏe.”

“Dạ.”

39. Chương 39

Kế hoạch vu hồi của Hữu Thiên đúng là rất hay, nhưng mà Duẩn Hạo vẫn cảm thấy không ổn, bởi vì hắn không muốn giả đáng thương để tranh thủ tình cảm của Tại Trung, làm như vậy chẳng khác nào là lừa gạt Tại Trung, mà Duẩn Hạo thì không muốn lừa gạt Tại Trung bất cứ chuyện gì nữa.

Nhưng quyết tâm của Duẩn Hạo vẫn rất là kiên định, hắn nhất định phải cầu xin được nhạc mẫu tha thứ, đem bảo bối vợ yêu mang về nhà.

Vì thế, mỗi ngày sau khi công ty tan tầm, Duẩn Hạo ngoại trừ những việc bắt buộc phải xử lý, thì đều chạy đến biệt thự của nhạc mẫu đảm nhiệm chức vụ là bảo vệ cửa.

Đứng bên ngoài cánh cổng sắt cao ngất, ánh mắt kiên định nhìn tòa kiến trúc phía sau, Duẩn Hạo không ngừng tự bơm hơi cho mình, hắn tin tưởng nhạc mẫu sẽ cảm nhận được thành ý của hắn.

Lại tới nữa? Thái Nghiên mở máy tính xem hình ảnh được camera quay lại, quả nhiên, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Nhìn tên gốc bướng bỉnh không chịu rời đi, Thái Nghiên thở dài một hơi, Duẩn Hạo đã đến gác cổng được tròn một tuần, mỗi ngày đều là từ chạng vạng cho đến đêm khuya mới rời khỏi. Mỗi

ngày cũng cùng khoảng thời gian này, đứa con ngốc kia của bà sẽ đứng ở trước cửa sổ phòng dăm dăm nhìn ra bên ngoài cổng, người làm mẹ như bà sao lại không biết chuyện này chứ.

Bà hiểu tâm hồn yếu đuối của Tại Trung lẫn tình yêu của Tại Trung dành cho Duẩn Hạo, nhưng mà bà không thể tin tưởng Duẩn Hạo nữa, cho dù Duẩn Hạo đúng là thật tâm yêu Tại Trung, nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn sẽ không khiến cho Tại Trung tổn thương thêm một lần nữa, chuyện lần này không phải là mình chứng tốt nhất sao?

Tuy vậy, cho dù Thái Nghiên vốn có bao nhiêu hoài nghi lẫn bất mãn, sau khi nhìn thấy biểu hiện của Duẩn Hạo, bà lại có không động tâm đây? Rốt cuộc có nên cho hẳn thêm một cơ hội không?

Tự hỏi vấn đề này, Thái Nghiên đi tới phòng của Tại Trung, không ngoài sở liệu, cậu vẫn đứng ở trước cửa sổ.

“Tại Trung.” Thái Nghiên nhẹ nhàng gọi một tiếng, Tại Trung mới quay đầu lại, “Con sao vậy? Vì sao con khóc?” (bụt hỏi=)

“Không, không có gì.” Tại Trung vội vàng lấy tay quệt nước mắt.

Thái Nghiên đi lên phía trước, “Có phải vì cái thằng đứng ngoài cổng không?”

“Vâng. Duẩn Hạo anh ấy nhấn tin nói dù cho anh ấy không nhìn thấy con, nhưng mà anh ấy có thể cảm giác được con vẫn luôn nhìn anh ấy. Con cảm động quá, cho nên mới khóc.”

“Ai, hai đứa khiến cho mẹ cảm thấy mẹ chẳng khác nào đại ác nhân đi chia rẽ cặp tình nhân hạnh phúc vậy.”

“Không phải không phải, mẹ, con thật sự không có trách mẹ, đây là chuyện riêng của con và Duẩn Hạo.” Tại Trung vội vàng giải thích.

“Nhưng nếu không có mẹ ngăn cản, con đã sớm lao vào trong ngực nó rồi đúng không?”

“Con, con sẽ không.” Tại Trung đỏ mặt đáp.

“Còn nói không? Mặt đều đỏ thành như vậy.” Thái Nghiên bày ra một bộ biểu tình chịu không nổi, “Dự báo thời tiết nói, đêm nay sẽ có mưa to.”

“A? Còn Duẩn Hạo, vậy con sẽ gọi điện bảo anh ấy về nhà.” Tại Trung rút điện thoại ra định gọi đi.

Thái Nghiên ngăn Tại Trung lại, Tại Trung hoang mang nhìn bà.

“Mẹ đã bảo người làm gọi nó vào nhà.”

“Mẹ.” Nghe thấy Thái Nghiên nói như vậy, hai mắt Tại Trung sáng bừng lên.

“Mẹ làm như vậy con sẽ không khóc nữa chứ?” Thái Nghiên sùng nịch xoa nắn hai má Tại Trung.

“Hi hi.” Tại Trung ngượng ngùng nở nụ cười.

Lúc này Duẩn Hạo đang đứng ở trong phòng khách nhà nhạc mẫu chờ đợi nhạc mẫu đại nhân triệu kiến, khi người làm báo cho hẳn biết, nhạc mẫu muốn gặp hẳn, Duẩn Hạo đúng là kinh hỉ vạn phần.

Thấy nhạc mẫu từ lầu hai đi xuống, Trịnh Duẩn Hạo vội vàng đứng thẳng người, dùng ánh mắt mong đợi nhìn bà.

“Câu nệ như vậy làm gì? Ngồi đi.”

“Nhạc mẫu mẹ ngồi trước đi ạ.”

Thái Nghiên tao nhã ngồi xuống chính giữa sofa, hơn nữa lệnh cho Duẩn Hạo ngồi vào bên cạnh.

Cảm nhận được thái độ thân mật của nhạc mẫu, Duẩn Hạo kích động không thôi.

“Thằng nhóc hư hỏng này, ngoại trừ việc cậu làm cho Tại Trung khóc, cậu còn có thể vì nó làm cái gì?”

“Nhạc mẫu.....”

“Cậu đó, mỗi ngày đến trước cửa tới nhà của tôi đứng trực không phải là muốn làm cho Tại Trung của tôi đau lòng sao? Chỉ cần Tại Trung khổ sở, tôi cũng sẽ không dễ chịu, cậu chính là muốn lợi dụng loại tình cảm mẫu tử này đúng không?”

Nhạc mẫu quả nhiên anh minh, xem ra sau này đừng bao giờ tin tưởng Phác Hữu Thiên nói chuyện ma quỷ nữa.

“Nhạc mẫu, xin mẹ tin tưởng con, con chỉ là muốn để cho mẹ thấy thành ý của con, con là thật tình ăn năn.”

“Mấy ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ xem có nên tha thứ cho cậu hay không, có nên cho cậu một cơ hội nữa hay không, dù sao cậu cũng là cha của đứa bé, tôi không muốn để cho cháu của tôi vừa mới sinh ra đã không có cha.”

Duẩn Hạo vội vàng tiếp lời: “Con nhất định sẽ làm một người cha tốt.”

Thái Nghiên không vui liếc Duẩn Hạo một cái: “Tôi còn chưa có nói xong đâu!”

“Vâng.” Duẩn Hạo thức thời cầm miệng.

“Nhưng đối với tôi mà nói, cậu đã thất tín một lần, tôi còn có thể tin nhiệm cậu sao?”

“Nhạc mẫu, con chưa từng quên chuyện con đã từng cam đoan với mẹ sẽ vĩnh viễn yêu thương Tại Trung, nhưng con đã không làm được, con thật sự rất hận chính mình. Bây giờ con có cam đoan cái gì cũng đều vô dụng, con chỉ muốn mẹ hiểu con thật sự thực yêu Tại Trung, con không thể không có em ấy. Không bằng như vậy, nếu sau này con ra tay với Tại Trung, mẹ cứ chặt đứt cánh tay này của con đi, được không?”

“Tôi chẳng cần một thằng con rể tàn phế.”

“Em cũng không muốn có một ông chồng tàn phế.” Lúc này Tại Trung xuất hiện trong phòng khách.

“Tại Trung!” Rốt cục lại gặp được Tại Trung, nhất thời hai mắt Duẩn Hạo tỏa sáng, nhưng cẩn thận nhìn lại, Tại Trung hẳn là vừa mới khóc, Duẩn Hạo không khỏi đau lòng: “Em vừa mới khóc?”

Tại Trung bĩu môi, dùng ngữ khí ai oán nói: “Hừ! Còn không phải là tại anh.”

“Là anh không tốt.” Duẩn Hạo chạy đến bên Tại Trung, đem cậu ôm vào lòng.

Thái Nghiên lắc đầu, thở dài một hơi: “Ai, xem ra cái bóng đèn này nên tự giác mà lách đi thôi. Duẩn Hạo, cậu phải nhớ cho rõ, đây là cơ hội cuối cùng mà tôi cho cậu, nếu như cậu dám tái phạm, thì tôi sẽ khiến cho cậu cả đời cũng không được gặp lại Tại Trung.”

“Con biết, cảm ơn mẹ, nhạc mẫu.”

“Cảm ơn mẹ.”

Thái Nghiên rời khỏi phòng khách, đem không gian để lại cho đôi vợ chồng xa cách mới gặp lại nhau.

“Bảo bối, nhớ anh không?” Duẩn Hạo siết chặt Tại Trung trong vòng tay.

“Anh biết mà còn cố hỏi.” Tại Trung đem đầu vùi vào trong ngực Duẩn Hạo đáp.

“Anh rất nhớ em.”

“Em cũng vậy.”

Duẩn Hạo nâng lên khuôn mặt của Tại Trung, tham lam nhìn kỹ dung nhan tuyệt mỹ, lông mi, đôi mắt, cái mũi, một chỗ cũng không muốn buông tha, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên đôi cánh hoa phấn hồng. Không hề chần chừ, Duẩn Hạo ngậm lấy đôi môi ngọt ngào kia, nhẹ nhàng cắn cắn bờ môi mềm mại. Đầu lưỡi giảo hoạt luồn vào địa phương ngọt ngào, tham lam chiếm lấy những gì mà nó khao khát nhất!

Tại Trung hạnh phúc nhắm mắt lại, thật sâu cảm thụ giao triền tuyệt vời, cố gắng đáp lại nụ hôn nhiệt tình kia.

Hai người như đói khát lâu ngày mà điên cuồng quần lấy đối phương, thẳng đến khi hai người đều thở hồng hộc, Duẩn Hạo mới luyến tiếc rời khỏi bờ môi kia.

“Vợ yêu, chúng ta về nhà đi.”

“Dừng dừng.”

“Vợ à, sao vậy? Vẫn không chịu về nhà với anh sao?” Thấy Tại Trung trì hoãn, Duẩn Hạo nhất thời nóng vội.

“Duẩn Hạo, anh đã nói vô luận em làm sai chuyện gì, anh cũng sẽ không bao giờ hung dữ với em, nhưng lần này anh lại đánh em.”

Tại Trung chưa kịp nói xong đã bị Duẩn Hạo cắt ngang, “Bảo bối, tin tưởng anh, tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu, nếu anh tái phạm, anh sẽ bị ông trời.....”

Tại Trung đưa tay bịt miệng Duẩn Hạo: “Em tin anh, em tin anh, đừng tùy tiện thề độc.”

Duẩn Hạo gạt gao ôm lấy Tại Trung: “Vợ yêu, em thật tốt với anh.”

“Biết là tốt rồi, nếu anh phạm, em lập tức mang theo cục cưng bỏ đi, để cho anh vĩnh viễn cũng tìm không ra.”

“Em đừng có mơ, anh sẽ cột chặt em lại, chỗ nào cũng không cho đi. Vợ yêu, bây giờ về nhà được chưa?”

“Không thể.”

“Vì cái gì?” Tim Duẩn Hạo lại một lần nữa vọt lên đến tận cổ họng.

“Bởi vì mẹ nói muốn chúng ta ở đây ăn xong cơm chiều hẵng đi mà.”

“Tiểu bại hoại, vừa rồi làm anh sợ muốn chết.”

“Như vậy đã bị dọa rồi nha?”

“Đúng vậy. Chỉ cần là chuyện liên quan đến em thì anh lại như vậy.”

Trong lòng Tại Trung có chút áy náy: “Duẩn Hạo, em với anh về nhà nào.”

40. Chương 40

Từ khi Duẩn Hạo lại ôm được mỹ nhân về nhà, hắn liền thề phải làm người đàn ông yêu vợ số một thế giới. Tín điều của hắn là: thứ nhất, vợ lúc nào cũng đúng; thứ hai, nếu vợ sai, xin tham khảo điều thứ nhất.

Nói đến Tại Trung được ông chồng yêu thương như vậy, hắn là mỗi ngày đều cười đến nở hoa nha, nhưng mà người đàn ông yêu vợ số một lại phát hiện vợ yêu bảo bối nhà hắn mấy ngày nay có tâm sự, thường xuyên thở dài. Làm một người đàn ông yêu vợ, nếu vợ có phiền não, hắn nhất định phải hỗ trợ giải quyết.

“Vợ yêu, làm sao vậy? Có phải có tâm sự gì nha? Chồng cưng giúp cưng giải quyết nha.” Duẩn Hạo ôm lấy Tại Trung đang ngồi ngẩn người ở trên giường, nhẹ giọng hỏi.

“Chồng, có phải em rất xấu xa không?”

“Sao cưng lại nói như vậy? Vợ của anh là người lương thiện nhất trên thế giới này nha.” Duẩn Hạo ngơ ngác trước câu hỏi không đầu không đuôi của Tại Trung.

“Nhưng mà em đã làm sai một chuyện.”

“Cưng làm sai chuyện gì?”

Tại Trung quay đầu lại, bĩu môi nhìn Duẩn Hạo: “Em hiểu lầm quan hệ của anh và Toàn tiểu thư, còn mắng cả hai người.....” Nói xong Tại Trung cúi gầm xuống.

Nguyên lai là việc này!

“Vợ yêu, cưng đã nói như vậy thì anh cũng nói. Cưng thì đang tự trách vì hiểu lầm quan hệ của anh với Trí Hiền, mà Trí Hiền thì lại cảm thấy là do cô ấy làm cho hai vợ chồng chúng ta sinh ra mâu thuẫn, cô ấy vẫn muốn giải thích với cưng đó.”

“A? Giải thích với em? Hẳn là em giải thích với cô ấy mới đúng nha.”

“Kỳ thật hai ngày trước cô ấy gọi điện thoại cho anh nói muốn đến thăm cưng, anh sợ cưng suy nghĩ lung tung cho nên không nói với cưng chuyện này, nếu như vậy, không bằng chúng ta mời cô ấy đến nhà làm khách, được không?”

“Cô ấy thật sự không có giận em?” Tại Trung vẫn là khó tin, bởi vì ngay cả chính cậu cũng cảm thấy thái độ lẩn tránh của cậu ngày hôm đó tổn thương đến người khác thế nào.

“Anh cam đoan, không có chuyện đó.”

“Chồng à, đây là nguyên nhân anh hâm mộ cô ấy đi, cô ấy đúng là người có tầm lòng bao dung a”

“Vợ yêu, cưng biết không? Cưng dùng từ đúng lắm, quả thật anh rất hâm mộ cô ấy, bởi vì cô ấy là một người phụ nữ rất có khí chất lẩn phong độ.”

“Vậy nếu so sánh với cô ấy, không phải em là đứa rất kém cỏi sao?”

“Ai nói, ở trong mắt anh cưng là hoàn mỹ nhất.”

“Nói vậy, em là đứa rất nhỏ nhen.”

“Anh thích.”

“Em sẽ không lấy đại cục làm trọng.”

“Anh thích.”

“Em rất dễ nổi giận”

“Anh thích.”

“Trịnh Duẫn Hạo, lỗ tai của anh có bệnh rồi à, em như vậy mà anh cũng thích a?”

Duẫn Hạo gắt gao đem Tại Trung ôm vào trong ngực, kiên định nói: “Ừ! Hết thấy những gì thuộc về cưng anh đều thích.”

Tại Trung đưa tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Duẫn Hạo, đầu tựa vào khuôn ngực rắn chắc, ôn nhu nói: “Duẫn Hạo, hết thấy của anh em cũng đều thích, anh bá đạo, anh ôn nhu, em đều thích.”

“Bảo bối, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, anh cũng đều sẽ nghe theo cưng, không bao giờ tức giận cưng nữa.”

“Không, nếu em mà sai thì anh phải nói.”

“Ha ha, vợ nhỏ của anh đúng là biết phân biệt rạch ròi nha.”

“Ai là vợ nhỏ chứ?”

“Cưng nhỏ hơn anh, đương nhiên là vợ nhỏ chứ sao.” Duẫn Hạo sủng nịch nhéo nhéo hai má Tại Trung đang đỏ bừng.

Tại Trung cũng muốn trở thành một người rộng lượng như Toàn Trí Hiền, cho nên không thèm dỗi co với Duẫn Hạo nữa: “Duẫn Hạo, anh mời Toàn tiểu thư đến nhà làm khách đi.”

“Được, anh sẽ hẹn cô ấy.”

Cuối tuần, hiếm khi Toàn Trí Hiền lại có thời gian rảnh, cô liền đáp ứng lời mời tới nhà Duẫn Hạo.

“Trí Hiền, chị đến rồi.” Duẫn Hạo nhiệt tình chào đón.

“Toàn tiểu thư, hoan nghênh chị đến nhà của em.” Tại Trung cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Đây là có chuyện gì nha, Duẫn Hạo bảo là Tại Trung mời chị đến nhà chơi, sao trông Tại Trung lại như chẳng muốn nhìn thấy mặt chị vậy?” Toàn Trí Hiền là cố ý nói như vậy, cô từ Duẫn Hạo nghe được Tại Trung muốn xin lỗi cô, trong lòng rất cảm động. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng trách Tại Trung.

“Em không có em không có, Toàn tiểu thư có thể đến, em rất cao hứng.” Rất sợ bị Toàn Trí Hiền hiểu lầm, Tại Trung vội vàng giải thích.

“Đùa em chút thôi.” Đáng yêu quá đi, khó trách Duẩn Hạo lại xem cậu nhóc này như bảo bối, “Em nhỏ hơn chị vài tuổi, chị gọi em là Tại Trung, em đừng gọi chị là Toàn tiểu thư nữa, như vậy khách sáo quá, cứ gọi là Trí Hiền đi được không?”

“Dạ.” Tại Trung cao hứng gật đầu.

Lúc dùng cơm.

“Chị Trí Hiền, chị là học tỷ hồi trung học của Duẩn Hạo, có thể nói cho em biết hồi Duẩn Hạo học trung học trông như thế nào không?”

Thấy Tại Trung hỏi Trí Hiền như vậy, Duẩn Hạo nhất thời khấn trương, vạn nhất Trí Hiền không nhin được mà nói hươu nói vượn, Tại Trung nhất định sẽ tức giận.

Toàn Trí Hiền nhìn thấy Duẩn Hạo cứng đờ, lấy tay che miệng cười trộm, sau đó nghiêm trang nói: “Duẩn Hạo hả, hồi học trung học thì cậu ta đã là một anh chàng siêu đẹp trai, hơn nữa thành tích học tập cực kỳ tốt, khả năng thể thao lại rất siêu cho nên lúc nào cũng được hoan nghênh nga.”

Duẩn Hạo nghĩ thầm: Nói vậy cũng được.

“Đương nhiên vì cậu ta rất được hoan nghênh, cho nên người theo đuổi cũng rất nhiều nha.” Toàn Trí Hiền tiếp tục nói.

Duẩn Hạo chưa kịp thả lỏng người thần kinh lại lập tức trở nên căng thẳng, “Vợ à, đừng nghe Trí Hiền nói bậy, cổ hay nói giỡn lắm.”

“Anh khấn trương làm gì? Anh tài giỏi như vậy, người theo đuổi nhiều cũng là chuyện bình thường mà, mắc gì lại trông như có tật giat mình vậy.” Tại Trung lại quay đầu nói với Toàn Trí Hiền, “Chị, đừng để ý đến anh, chị tiếp tục kể đi.”

“Duẩn Hạo cuối mỗi tuần đều nhận được cả tá thư tình nha, sau đó cậu ta đưa tay rút đại ra một lá thư, trùng ai thì người đó sẽ thành người yêu của cậu ta, kỳ hạn là một tuần, qua kỳ hạn sau cậu ta lại rút một lá thư mới.”

“Cái gì? Trịnh Duẩn Hạo, tên hoa hoa công tử này!” Tại Trung nghe xong tức giận đến dậm chân.

“Vợ yêu, đừng nghe anh giải thích đi mà, khi đó anh còn nhỏ không hiểu chuyện mới có thể làm như vậy nha.”

“Đây không phải là lý do.” Tại Trung tức giận đến thở phì phì.

Duẩn Hạo hốt hoảng quay sang Toàn Trí Hiền phát ra ánh mắt cầu cứu: Toàn đại tỷ, xin chị mà, xin chị thương xót đi, vợ bảo bối của em là do em trải qua không biết bao nhiêu lần thiên tân vạn khổ mới mang về được nha.

“Tại Trung à, một anh chàng đào hoa như vậy mà bây giờ lại có thể toàn tâm toàn ý đối với em, em không biết là rất khó sao?”

Duẩn Hạo lập tức đồng ý gật đầu như giã tỏi.

“Phải không?” Tại Trung hoài nghi.

“Ha ha, đúng vậy, kỳ thật chị vẫn rất ngạc nhiên Duẩn Hạo tại sao lại thay đổi đến như vậy, rốt cục bây giờ chị cũng hiểu, đáp án chính là em nha.”

Nghe Toàn Trí Hiền nói như vậy, Tại Trung có chút ngượng ngùng. Kỳ thật cậu cũng không hẳn là nổi giận, dù sao đó chỉ là quá khứ, cậu không nên đi so đo chuyện quá khứ. Quan trọng nhất vẫn là hiện tại và tương lai, Duẩn Hạo bây giờ đem cậu phụng trong lòng bàn tay che chở yêu thương, cậu không phải đầu gối, sao lại không cảm nhận được chứ?

“Vợ à, cũng cũng nghe thấy rồi đó, ngay cả Trí Hiền cũng biết anh yêu cưng đến cỡ nào nha.” Duẩn Hạo không chút ngượng ngùng ôm chầm bác bác.

“A nha, buông ra đi.”

“Hai người tốt xấu gì cũng nên nghĩ đến tôi một chút nha.”

“Anh nghe thấy chưa hả, chị Trí Hiền cười kìa.” Tại Trung không ngừng giãy dụa.

“Trí Hiền, nếu ghen tị thì lo mà đi tìm một anh chàng đi, lấy mị lực của chị còn sợ tìm không thấy sao?” Duẩn Hạo không để ý đến phản kháng của Tại Trung, ôm chặt lấy bé con đang đánh loạn xạ.

“Lại nữa, tôi vẫn chưa muốn đeo gông sớm vậy, độc thân tốt hơn nhiều.”

“Vậy thì đừng hâm mộ tôi với vợ tôi nha, có phải không a, vợ yêu?”

Tại Trung trừng mắt nhìn Duẩn Hạo, không thềm để ý tới hắn.

“Tại Trung a, bộ em không thấy ông chồng của em buồn nôn lắm sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, em cũng thấy vậy, có khi em thật sự chịu không nổi ảnh luôn.”

.....

Duẩn Hạo ở một bên nhìn vợ mình với học tỷ tán gẫu vui vẻ, hắn đột nhiên cảm thấy rất hối hận vì đã để cho bọn họ quen biết nhau.

41. Chương 41

Hôm nay vào thời gian nghỉ trưa, Duẩn Hạo đột nhiên nhận được điện thoại của Hi Triệt muốn gặp hắn ngay. Tuy cảm thấy hơi kì lạ nhưng Duẩn Hạo vẫn dành chút thời gian đi gặp Hi Triệt.

Hai người hẹn gặp nhau tại một nhà hàng cách công ty của Duẩn Hạo không xa.

“Hi Triệt, có chuyện gì gấp mà lại đột nhiên gọi tôi ra đây?” Duẩn Hạo ngồi xuống trước mặt Hi Triệt, tò mò hỏi.

“Tôi có chút chuyện vướng mắc trong lòng, không nói không được.” Hi Triệt tỏ ra rất bồn chồn.

“Rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

“Anh đã nói với Tại Trung về chuyện của hai chúng ta chưa?” Hi Triệt nghiêm túc hỏi.

“Chúng ta?”

“Không phải anh từng ám chỉ với Tại Trung người trước kia anh thích là tôi sao?”

“Cậu tìm tôi là vì chuyện này sao?”

“Đúng vậy.”

“Kỳ thật trước khi tôi kết hôn với Tại Trung, tôi từng nói với em ấy tôi từng thích một người, tôi cũng định nói với Tại Trung người kia chính là cậu, nhưng mà Tại Trung bảo em ấy không muốn biết cho nên tôi không nói nữa.”

“Nó bảo không muốn nghe đâu có nghĩa là nó thực sự không muốn. Khó trách nó lại đi hiểu lầm quan hệ của anh với Toàn Trí Hiền, nó cho rằng Toàn Trí Hiền chính là người mà anh từng thích.”

“Hi Triệt, ý của cậu là muốn tôi nói thật với Tại Trung à?” Như vậy được sao? Hay là Tại Trung lại hiểu lầm mình đem em ấy ra làm thế thân của Hi Triệt rồi lại bắt đầu suy nghĩ lung tung?

“Tôi đã suy nghĩ kỹ, so với việc giấu Tại Trung, để cho nó suy nghĩ lung tung ngờ vực vô căn cứ, không bằng cứ nói thật với nó.”

“Nhưng mà, tôi lo nếu Tại Trung biết sự thật sẽ chịu không nổi, bây giờ em ấy đã có thai bốn tháng rồi, tôi không muốn để cho em ấy chịu bất kỳ đả kích nào nữa, hơn nữa, Hi Triệt, cậu không sợ chuyện này sẽ phá

hồng tình cảm của cậu và Tại Trung sao?” Duẩn Hạo biết Tại Trung coi trọng người anh trai này đến mức nào, hẳn không muốn nhìn thấy hai anh em họ vì hấn mà lại trở nên lạnh lùng xa lạ.

“Tôi tin Tại Trung là một đứa rất hiểu chuyện, huống chi chuyện của tôi với anh khi đó cũng chẳng có gì lớn, đâu đến nỗi không thể nói ra, cứ che che giấu giấu lại trông như chúng ta có tật giật mình.”

Duẩn Hạo cẩn thận suy nghĩ, Hi Triệt nói cũng đúng, tình cảm mà hấn dành cho Hi Triệt sớm đã là quá khứ, Tại Trung mới là người sánh bước với hấn cả cuộc đời, quả thực không nên giấu diếm nhau chuyện gì. “Hi Triệt, tôi sẽ tìm một cơ hội nói với Tại Trung.”

“Anh cũng đừng quá lo lắng, theo trực giác của tôi thì Tại Trung chắc chắn sẽ chấp nhận chuyện này.” Hi Triệt cổ vũ.

“Chỉ hy vọng là vậy.”

Buổi tối về nhà, Duẩn Hạo đi thẳng đến phòng ngủ, nhưng Tại Trung lại không có ở trong phòng. Nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, Duẩn Hạo bèn đi đến.

Chỉ thấy cửa phòng tắm khép hờ, hơi nước nóng từ bên trong phả ra.

Duẩn Hạo nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Tại Trung đang ngâm mình ở trong bồn tắm, hình như đang ngủ. Xuyên qua lớp bọt xà phòng, loáng thoáng có thể nhìn thấy một chút cảnh xuân dưới làn nước, làn da trắng như tuyết nhuộm màu hồng trông càng liêu nhân. Khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng vì hơi nước càng có vẻ mê người. Duẩn Hạo không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Cảm giác được có người ở bên cạnh, Tại Trung chậm rãi mở mắt: “Duẩn Hạo, anh về rồi.”

Duẩn Hạo ngồi xổm xuống bên bồn tắm, cầm lấy khăn mặt lau khô mái tóc ướt sũng của Tại Trung, vừa nói: “Vợ ngọc, sao lại ngủ ở trong này? Rủi cảm lạnh thì sao?”

“Hi hi, em mới chợp mắt tí xíu thôi à, ngâm mình trong bồn tắm lớn như vậy thật thoải mái nên ngủ quên mất.”

“Cưng nha, lúc nào cũng không biết tự chăm sóc cho mình. May mà anh về sớm, nếu về trễ chút nữa, nước lạnh rồi thì cưng nhất định sẽ bị ốm.” Duẩn Hạo nói xong liền lấy một chiếc khăn lớn quấn quanh người Tại Trung rồi ôm cậu rời khỏi phòng tắm.

Tại Trung ngoan ngoãn nằm trong vòng tay mạnh mẽ của ông chồng mình, hai tay gắt gao ôm lấy cổ Duẩn Hạo, mặc cho Duẩn Hạo ôm cậu đến trên giường.

Nhưng mộng Tại Trung vừa đặt xuống nệm thì cậu lập tức kéo chăn trùm kín lại, chỉ lộ ra một mắt to ướt ướt nhìn Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn Tại Trung: “Vợ à, cưng làm gì mà đem chính mình bao lại thành cái bánh chưng vậy?”

“Cái kia, mẹ nói chúng ta tốt nhất nên phân phòng ngủ, em không thể cùng anh cái kia.” Nhỏ giọng nói xong câu đó, mặt Tại Trung đã đỏ bừng.

Nguyên lai vợ hấn tự đem chính mình quấn lại thành cái bánh chưng là vì đề phòng hấn nha, hấn quả thật rất muốn cùng Tại Trung làm chút vận động trên giường, nhưng là cách đây không lâu, đứa bé thiếu chút nữa gặp chuyện không may, làm một người đàn ông yêu vợ lẫn một người trưởng thành, hẳn hiểu được vì thân thể của vợ mình lần tiểu bảo bảo, nhất định phải cấm chuyện phòng the. Hấn tình nguyện nghẹn chết cũng không bao giờ muốn thương tổn đến hai bảo bối lớn nhỏ của nhà hấn.

Nhưng hấn chỉ là sợ vợ yêu nhà mình sinh bệnh, mới đem vợ mình ôm đến trên giường, chỉ như vậy đã bị bảo bối cho rằng mình có ý đồ gây rối, đúng là tổn thương a.

“Vợ yêu, anh đâu có ý gì khác đâu, anh chỉ sợ cưng cảm lạnh thôi.”

“Nhưng mà, người ta không mặc gì cả, nếu anh cứ xông lên, người ta đâu có năng lực phản kháng.” Tại Trung vừa nói vừa đem chăn quấn thật chặt.

“Vợ à, trong mắt cưng, anh giống đại sắc lang đến vậy à?”

“Đúng đúng.” Tại Trung vội vàng gật đầu.

“Ai.” Duẩn Hạo thở dài một hơi, hình tượng của hắn a, nguyên lai hắn ở trong mắt vợ hắn chính là loại hình tượng này.

“Duẩn Hạo, anh đừng như vậy, em cũng vì cục cưng của chúng ta mà suy nghĩ a. Anh mau đi ra, em muốn mặc quần áo.”

“Anh không đi, vợ của anh hiện tại ăn không được, ngay cả xem cũng không được thể xem à.” Duẩn Hạo giận dỗi nói.

“Anh có đi không, anh mà không đi thì em không thêm để ý đến anh nữa.”

Loại uy hiếp này thực hiệu quả, Duẩn Hạo đành phải nghe lời ra ngoài cửa đứng chờ.

“Đem cửa đóng lại, không cho nhìn lên.”

“Được được được, anh đâu phải đứa rình coi cuồng.”

Một lát sau.

“Duẩn Hạo, em mặc đồ rồi, anh vào đi.” Tại Trung ở trong phòng gọi.

Duẩn Hạo đen mặt đi vào, “Duẩn Hạo, anh đang giận sao?”

“Anh nào dám sinh khí nha, bây giờ cưng là lớn nhất mà.”

“Còn nói không giận, mặt anh đen thui rồi kìa.” Tại Trung tiến đến trước mặt Duẩn Hạo, nghịch ngợm xoa nắn cái mặt bánh nhân đậu.

“Tiểu bại hoại này, đề phòng chồng mình y như phòng sắc lang, người ta thật thương tâm a.”

“Xin lỗi mà.”

Ăn không được nhìn cũng không, ôm một cái chắc là được đi, Duẩn Hạo một phen ôm lấy Tại Trung để cậu ngồi ở trên đùi mình, nói: “Vợ à, anh có một chuyện rất quan trọng phải nói với cưng.”

“Chuyện gì, sao trông anh nghiêm trọng vậy?”

Duẩn Hạo cắn cắn môi, hạ quyết tâm phải đem chuyện này nói rõ ràng. “Vợ à, cưng có nhớ trước khi chúng ta kết hôn anh đã từng nói với cưng anh có thích một người, anh còn định nói với cưng người đó là ai chứ?”

“Ừm, đúng là có chuyện như vậy, sao vậy, sao anh lại nhắc lại chuyện đó?”

“Anh không muốn giấu cưng bất kỳ chuyện gì, cũng không muốn em lại nghĩ lung tung nữa, giống như lần này cưng cho rằng Trí Hiền chính là người kia.”

“Em không có suy nghĩ lung tung a.” Tại Trung thật thà đáp.

“Bất luận như thế nào, anh cũng phải nói với cưng kỳ thật người kia cưng cũng biết, hơn nữa rất quen thuộc.” Duẩn Hạo cẩn thận quan sát biểu tình của Tại Trung, nhưng không hề thấy chút ngạc nhiên nào, “Kỳ thật người đó chính là anh trai của cưng, Kim Hi Triệt.” Nói xong, Duẩn Hạo đột nhiên cảm thấy thoải mái không ít.

Sợ Tại Trung không chịu nổi đả kích, Duẩn Hạo càng thêm ôm chặt Tại Trung, thật cẩn thận hỏi: “Vợ à, cưng không sao chứ?”

Tại Trung lắc đầu, bình tĩnh đáp: “Em đã biết rồi.”

“Cái gì?” Duẩn Hạo mở to hai mắt, một bộ không tin nổi.

“Gần đây em mới nghĩ ra, kỳ thật em nên sớm đoán được, chỉ trách bản thân quá ngốc nghếch. Người có thể khiến cho anh thích nhất định không đơn giản, nếu không phải là chị Trí Hiền, vậy chỉ có thể là anh Hi Triệt.”

“Tại Trung, cưng sớm đã biết? Vậy sao không nói với anh?”

“Có gì đâu, đây đã là chuyện quá khứ, anh Hi Triệt vĩ đại như vậy, anh yêu anh ấy cũng chẳng có gì là lạ.”
Tạ Trung thoải mái đáp.

“Cưng không ăn giấm à?”

“Người ta có ghen.” Tạ Trung chu chu miệng, “Không, phải nói là ghen tị. Anh với anh Hi Triệt cùng nhau lớn lên, nhất định có rất nhiều kỷ niệm đẹp mà trong đó không có em.”

“Vợ yêu, cưng không cần ghen tị, cưng và anh sẽ mãi mãi ở bên nhau, chúng ta có thể cùng nhau tạo ra thật nhiều kỷ niệm đẹp.” Những lời chuẩn bị sẵn để trấn an Tạ Trung một câu cũng không dùng được, Duẩn Hạo thực sự không ngờ bảo bối vợ yêu nhà hắn lại thông tình đạt lý đến thế.

“Anh nhất định phải nói được làm được nga.”

“Nhất định, bảo bối của anh.”

Tạ Trung cảm thấy mình thực trì độn, cậu cho đến tận khi Hi Triệt ở bệnh viện giải thích cho cậu quan hệ của Duẩn Hạo và Toàn Trí Hiền mới nhìn ra manh mối. Đúng là cậu có chút ngạc nhiên, cậu thế nhưng lại có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện này, bởi vì cậu biết anh Hi Triệt là thật lòng quan tâm đến cậu, mà Duẩn Hạo cũng là thật lòng yêu cậu, như vậy đủ rồi, cần gì đi so đo chuyện quá khứ chứ? Như bây giờ cũng rất tốt mà!

Tạ Trung tựa vào trước ngực Duẩn Hạo, hai tay gắt gao ôm lấy chồng mình, cậu biết cậu đã tìm được hạnh phúc cả đời.

42. Chương 42

“Tùng Nhi, gần đây em sống có tốt không?” Tạ Trung ôm Tùng Nhi giỡn với nó, hôm nay là cuối tuần, nhưng Duẩn Hạo vẫn bận công sự, Tạ Trung chạy đến nhà Hi Triệt làm người sai vặt, “Anh, Tùng Nhi hình như béo ra, xem ra anh không có ngược đãi nó ha.”

“Xú tiểu tử, mày nghĩ anh mày là cuồng ngược đãi à?” Hi Triệt lấy tay cốc đầu Tạ Trung.

“Anh, đau.” Tạ Trung vội vàng bảo vệ cái đầu, “Anh, mắc gì lại dùng ánh mắt quý dị như vậy nhìn em thế, em sợ đó nha.”

Hi Triệt xoa xoa cằm, dáng vẻ như đang suy nghĩ sâu xa: “Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới nha, mày mà lại đoán ra được, hơn nữa lại phản ứng bình tĩnh như vậy, anh mày cứ tưởng là mày sẽ quậy một trận tung bừng sau đó trở mặt với anh chứ.”

“Anh, làm gì mà lại nghiêm trọng đến vậy, hổng lẽ anh thích em phản ứng như vậy à?”

“Đương nhiên không phải, bất quá quả thật làm anh mày giật mình. Rốt cục thì mày cũng trưởng thành rồi.”

Tạ Trung không phục phản bác lại Hi Triệt: “Anh, ý của anh là trước kia người ta giống con nít hả? Người ta đã sớm trưởng thành rồi nha.”

“Ồ ờ ờ, mày đã sớm là người lớn, như vậy được chưa.” Đối với người đang mang thai, tốt nhân là nên chiều theo ý nó đi.

“Vậy thì được.” Đột nhiên Tạ Trung trở nên nghiêm túc hỏi, “Anh, em rất muốn biết, nếu lúc trước Duẩn Hạo chủ động thổ lộ với anh, anh sẽ chấp hội nhận anh ấy sao?”

“Không!” Hi Triệt không chút do dự đáp.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì Duẩn Hạo không phải loại anh mày thích.” Nhìn gương mặt nghi hoặc của Tạ Trung, Hi Triệt tiếp tục giải thích: “Cái thằng đó quá mức bá đạo, tính độc chiếm rất mạnh, ở bên thằng đó, anh mày cảm thấy bị áp lực.”

“Anh nói cũng đúng, bất quá em đâu có thấy bị áp lực gì đâu?”

“Ngu ngốc, đó là bởi vì mày yêu thằng đó, năng lượng tình yêu bao dung hết cả.”

Tại Trung gật gật đầu: “Nga, trách không được anh Hàn Canh có thể chịu được anh ha.”

“Mày nói cái gì?” Hi Triệt nhướn mày, một bộ ngoài cười nhưng trong không cười.

“Ách, em là nói anh với anh Canh thực xứng đôi, ha ha.” Tại Trung ý thức được chọc trúng Hi Triệt, vội vàng chữa cháy.

“Vậy thì còn nghe được. Canh bảo bảo của anh mày so với Duẩn Hạo nhà mày tuyệt vời hơn nhiều, vừa ôn nhu lại biết săn sóc, cái gì cũng đều nghe theo anh, còn tự mình xuống bếp nấu nướng mỹ thực Trung Quốc cho anh mày xơi.” Hi Triệt khoe khoang Hàn Canh.

Tại Trung lại không cho là đúng: “Vậy thì có gì đặc biệt hơn người chứ, Duẩn Hạo của em có năng lực đảm đương lại có chủ kiến, lại còn rất đẹp trai nha.” Tại Trung vội vàng nêu ra ưu điểm của ông chồng mình “Chứ ai như anh Canh í à, ở trước mặt anh lúc nào cũng khúm núm.”

“Kim Tại Trung, đừng tưởng rằng mày đang mang cháu tao trong bụng thì tao không dám động thủ với mày, mày dám hạ thấp Canh bảo bảo của anh mày, cẩn thận tao búp mày bây giờ.” Hi Triệt giơ nắm đấm lên dọa Tại Trung.

“Có bản lĩnh thì anh đánh thử coi, em cóc thêm sợ anh. Người ta cứ nói đó, anh Canh bị vợ quản nghiêm, quá nhất gan.”

Đột nhiên một thanh âm vang lên: “Nguyên lai anh ở trong mắt Tại Trung vô dụng đến vậy a.”

Kim gia huynh đệ đang nhao nhao ồn ào lập tức im bật, bọn họ lại quên bém mắt Hàn Canh đang bận rộn trong bếp, không ngờ tới bị anh nghe được đoạn đối thoại của hai người.

Nhìn biểu tình bị thương của Hàn Canh, Tại Trung vô cùng áy náy, cậu thuần túy chỉ muốn chọc tức anh Hi Triệt nên mới đi nói lung tung như vậy.

“Anh Canh, em nói bậy thôi à, anh đừng để ý nha, anh Canh ở trong mắt em là một người siêu tuyệt vời, thiệt mà.”

Hi Triệt thấy người yêu vẫn là một bộ vô tình, cũng vội vàng giải thích: “Canh, Tại Trung nói anh để bị vợ quản nghiêm, ý của nó là anh rất yêu vợ a, có phải không, Tại Trung?”

“Đúng đúng.” Tại Trung hăng say gật đầu.

“Thật vậy à?” Hàn Canh hữu khí vô lực hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Tại Trung lẩn Hi Triệt trăm miệng một lời hồi đáp.

“Em chưa từng gặp qua người đàn ông nào tuyệt vời như anh Hàn Canh nha, ngay cả Duẩn Hạo cũng so không được nha.” Tại Trung tiếp tục tán dương.

“Hắc hắc, vậy thì được.” Thấy Hàn Canh tươi cười, Tại Trung lẩn Hi Triệt đều thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Xác định Hàn Canh lại chui vào bếp nấu ăn, Tại Trung thì thâm vào tai Hi Triệt: “Àm, không nghĩ tới anh Canh cũng y như con nít vậy.”

“Anh ấy nha, chỉ giận một chút rồi quên thôi. Duẩn Hạo của mày lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao?”

“Đúng vậy, Duẩn Hạo tính con nít cũng đáng yêu lắm.”

Hi Triệt kí đầu Tại Trung: “Mày đó, nói đến chuyện của thằng kia là lại lộ ra cái mặt mê trai rồi.”

“Cái gì? Anh nói ai mê trai? Xem chương!”

Hai người lại ở trên sofa đùa giỡn la hét um sùm.

“Được rồi, các em đừng phá nữa, mau tới đây ăn cơm.” Hàn Canh bưng đồ ăn từ trong bếp đi ra.

Bữa cơm

“Anh Canh, thủ nghệ của anh còn xịn hơn cả em nha, anh của em đúng là có lộc ăn.” Tại Trung không chút khách khí gặm lấy gặm để.

“VẬY ăn nhiều một chút.”

“Tao đã nói Canh bảo bảo của tao so với Duẩn Hạo nhà mày tuyệt hơn nhiều đi, Duẩn Hạo mà biết nấu cơm sao?” Hi Triệt đắc ý cười

“Anh, anh cố ý muốn cãi nhau có phải không?” Tại Trung hung tợn trừng mắt với Hi Triệt.

“Anh mày chỉ là ăn ngay nói thật nha.”

“Hừ! Không thèm cãi nhau với anh, em ăn hết luôn.” Tại Trung đem oán khí trút hết vào thức ăn, từng ngụm từng ngụm đem đủ thứ cho vào miệng.

“Đúng đó, Tại Trung, em đừng cãi nhau với Hi Triệt, không bằng ăn nhiều một chút đồ đi.”

“Vẫn là anh Canh tốt.”

“Reng reng reng reng! Reng reng reng reng!”

Duẩn Hạo bị tiếng chuông cửa không ngừng kêu đánh thức. “Ai a, hiếm có được ngày nghỉ cuối tuần mà cũng bị quấy rầy.”

Duẩn Hạo dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tại Trung đang gối lên trước ngực mình ngủ say sưa, may mắn vợ yêu không bị đánh thức, nhẹ nhàng đặt Tại Trung xuống gối, sau đó nhẹ nhàng xuống giường, nhanh chóng đi mở cửa.

“Đến đây, chuông cửa sắp bị ấn hỏng rồi.” Duẩn Hạo bực mình mở cửa.

Nhưng cửa vừa mở ra, Duẩn Hạo lập tức đứng thẳng người, tất cung tất kính hỏi: “Nhạc mẫu, sao mẹ lại đến đây?”

“Không chào đón sao?” Thái Nghiên buồn cười nhìn Duẩn Hạo tóc tai bù xù, mắt nhắm mắt mở đứng trước mặt.

“Không có đâu ạ, nhạc mẫu tới chơi sao không báo cho tụi con một tiếng vậy”

Vì ta muốn đột nhiên tập kích a! “Tại Trung đâu?”

“Em ấy còn đang ngủ. Nhạc mẫu, mẹ vào nhà đi, con đi rửa mặt một chút, thay đổi quần áo nữa.”

“Ừm.”

Trở lại phòng, Duẩn Hạo vội vàng vỗ vỗ hai má Tại Trung: “Vợ, mau rời giường, nhạc mẫu đại nhân đột nhiên giá lâm.”

“Àn?” Tại Trung mơ mơ màng màng mở mắt, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì.

“Anh là nói mẹ đến đây, cưng mau dậy đi.”

“Mẹ đến làm cái gì nha, hiện tại mới chín giờ ai.” Tại Trung hiển nhiên rất bất mãn vì mộng đẹp bị phá hỏng.

“Vợ yêu, ngoan ngoãn, đừng để cho mẹ chờ lâu.” Duẩn Hạo đỡ Tại Trung đang mơ màng đứng dậy, Tại Trung lại đem Duẩn Hạo làm đệm tiếp tục ngủ, “Bảo bối, nghe lời đi, nếu nhạc mẫu tức giận, mẹ nhất định sẽ trách anh mà không phải trách cưng, cưng nhẫn tâm để chồng cưng bị mắng à?”

“A nha, anh Canh thì sợ vợ còn anh thì sợ mẹ vợ.”

“Sao lại không sợ? Nếu nhạc mẫu đại nhân lại đem cưng đi, vậy anh phải làm gì bây giờ a?”

Tại Trung quay đầu sờ sờ khuôn mặt đẹp trai của Duẩn Hạo, cười hì hì nói: “Sẽ không, anh là ông chồng tốt mà!”

“Nếu biết anh là ông chồng tốt, vậy thì phải nghe lời chồng nha, nhanh rời giường đi.”

Rốt cục dưới sự giúp đỡ của Duẩn Hạo, Tại Trung và Duẩn Hạo đều ăn mặc chỉnh tề xuống lầu.

Nhưng mà vừa xuống phòng khách liền nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Thái Nghiên.

“Hai đứa không có phân phòng phải không?” Ngữ khí đầy chất vấn.

“Cái kia, mẹ, bọn con cảm thấy không cần thiết, cho nên.....” Tại Trung ấp a ấp úng.

“Sao lại không cần? Làm như vậy là vì tốt cho thai nhi, cả hai đứa đều còn trẻ khí thịnh, vạn nhất tẩu hỏa làm sao bây giờ?” Thái Nghiên nói những lời này hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngùng.

“Sẽ không đâu.” Ngược lại mặt Tại Trung lại đỏ bừng.

“Không được, từ hôm nay trở đi hai đứa phải phân phòng ngủ.” Thái Nghiên rất kiên quyết.

“Con không cần đâu, mẹ.” Tại Trung luyến tiếc cái lò sưởi Duẩn Hạo siêu lớn, ôm thật thích.

“Nhạc mẫu, con cam đoan sẽ nghiêm chỉnh.” Duẩn Hạo cũng không muốn cùng Tại Trung phân phòng ngủ nha, dù cho bây giờ không ăn được Tại Trung, nhưng mà có thể ngửi được mùi hương ngọt ngào của Tại Trung, ôm lấy thân thể mềm mại, Duẩn Hạo cảm thấy ít nhất cũng được an ủi một chút.

“Cam đoan vô dụng, hai đứa phải nghe lời mẹ. Vì giám sát hai đứa, từ hôm nay trở đi mẹ sẽ dọn đến đây ở.”

“A?” Hai vợ chồng cùng nhau phát ra tiếng rên rỉ.

43. Chương 43

Thái Nghiên quả nhiên đã nói là làm, ngay trong ngày hôm đó bà liền đem hành lý dọn đến nhà Duẩn Hạo. Dù cho Tại Trung lẫn Duẩn Hạo đều không vui nhưng không dám nói gì với Thái Nghiên, chỉ đành yên lặng chịu sự giám sát.

“Duẩn Hạo, từ đêm nay trở đi con dọn đến phòng dành cho khách ở bên phải kia đi, Tại Trung vẫn ở lại phòng ngủ bên trái, mẹ sẽ ở gian phòng chính giữa.” Thái Nghiên chỉ huy phân phối lại phòng.

“Mẹ, có thể đừng bắt Duẩn Hạo sang phòng khách ngủ được không, tụi con cam đoan sẽ không làm gì cả.” Tại Trung cố gắng phản đối.

“Mẹ chỉ vì muốn tốt cho hai đứa, nghe lời mẹ đi!”

Duẩn Hạo cùng Tại Trung lưu luyến nhìn đối phương, dưới ánh mắt bức bách đành trở về phòng.

Tại Trung lẫn lộn trên chiếc giường king size mãi mà vẫn không ngủ được “Ai, không thể ôm Duẩn Hạo, người ta ngủ không được mà.” Tại Trung cuộn mình trong chăn không ngừng ai oán.

Duẩn Hạo ở bên kia, “Ai, không được ôm vợ yêu thơm ngào ngạt, muốn ta ngủ thế quái nào được.” Duẩn Hạo cũng lẫn lộn trên giường chẳng buồn ngủ chút nào, “Gọi điện thoại cho Tại Trung cái đã, không biết mình không ngủ cạnh, cục cưng có ngủ được không.”

Điện thoại kêu lên vài tiếng sau đó liền thông.

“Alô, vợ yêu, cũng không ngủ được sao?”

“Vâng, em cũng đang định gọi điện thoại cho anh nè, không có anh làm lò sưởi em ngủ hông được.”

“Vợ yêu, không bằng cùng lén chạy qua bên này với anh đi.”

“Nếu bị mẹ phát hiện thì sao bây giờ? Giờ mới có 11 giờ à, chắc là mẹ còn chưa ngủ đâu.”

“Cùng nhẹ nhàng chạy qua đây, nhạc mẫu ở trong phòng chắc sẽ không phát hiện được đâu.”

“Được được, vậy được rồi, anh chờ em nha, em qua liền.”

Tại Trung rón rén mở cửa phòng, thò đầu ra ngoài nhìn ngó, xác định không có ai, mới lén lút lén đến trước cửa phòng Duẩn Hạo, vừa mới chuẩn bị mở cửa, đột nhiên có tiếng nói vang lên đằng sau lưng.

“Tại Trung, trễ như vậy sao còn chưa đi ngủ mà làm cái gì đó?”

Tại Trung giật bản mình, hốt hoảng xoay người: “Mẹ, sao mẹ còn chưa đi ngủ?”

“Trả lời mẹ trước, con đứng đây làm cái gì?”

“Cái kia, mẹ, con đói bụng, muốn xuống bếp kiếm đồ ăn.” Tại Trung nói bừa ra một lý do mà ngay cả cậu cũng chẳng tin được.

“Ở đây mà là nhà bếp sao? Bếp ở dưới lầu.”

“Nga, con nhầm hướng.” Tại Trung ngưỡng ngưỡng gãi gãi đầu.

“Đi, cùng mẹ xuống lầu, mẹ làm bữa khuya cho con.” Thái Nghiên kéo tay Tại Trung đi xuống lầu.

Tại Trung lưu luyến không rời ngoái đầu lại nhìn cánh cửa còn chưa kịp mở ra, đành phải ủ rũ theo mẹ xuống lầu.

Ăn xong bữa khuya mà Thái Nghiên làm cho, Tại Trung lại quay về phòng.

‘Ai, xem ra mẹ thật khó đối phó a. Muốn lên chuồn qua phòng Duẩn Hạo cũng. . .’ Tại Trung buồn bực nghĩ.

Lúc này, di động của cậu lại vang lên, là điện thoại của ông chồng đẹp trai. “Alô, chồng à, em thất bại rồi, bị mẹ phát hiện.”

“Anh biết rồi, xem ra nhạc mẫu đại nhân đã sớm đoán được. Anh với cương tâm sự qua điện thoại vậy, được không?”

“Được rồi.”

Nửa giờ trôi qua. “Chồng yêu, làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự để em ngủ một mình à, em không có quen.”

“Vợ à, nhạc mẫu đại nhân thông minh quá, anh cũng không có biện pháp a, không bằng như vậy đi, anh hát qua điện thoại ru cưng ngủ, được không?”

“Cái gì chứ, coi em là con nít à?”

“Nghe lời đi, biết đâu lại hữu dụng, cương ngoan ngoãn lên giường nằm, sau đó nhắm mắt lại.”

“Em làm rồi.”

“Tốt, kế tiếp thả lỏng toàn thân để bắt đầu thưởng thức khúc hát ru được biểu diễn bởi Trịnh Duẩn Hạo tiên sinh.” Duẩn Hạo thanh thanh cổ họng, bắt đầu biểu diễn, “Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối yêu quý của anh, hai tay anh nhẹ nhàng quạt cho em, mau mau ngủ yên, ban đêm im lặng, trong chăn nhiều ấm áp; ngủ đi ngủ đi, bảo bối yêu quý, cánh tay của chồng em sẽ vĩnh viễn bảo hộ cho em, hết thấy hạnh phúc trên đời, hết thấy ấm áp trên đời, tất cả đều dành cho em.....”

Không biết hát bao nhiêu lần, cho đến khi Duẩn Hạo không còn nghe được từ bên kia điện thoại có động tĩnh gì truyền đến nữa, Duẩn Hạo nhẹ hôn lên microphone: “Bảo bối yêu quý của anh, ngủ ngon.”

Thành công đưa vợ yêu bảo bối vào giấc ngủ, nhưng về phần mình Duẩn Hạo vẫn chưa tìm được cách giải quyết. “Ai, còn mình thì sao đây ta, hay là đếm Tại Trung để ngủ thử xem. Một Tại Trung, hai Tại Trung, ba Tại Trung, bốn Tại Trung.....”

Duẩn Hạo không biết rốt cuộc mình đã đếm được bao nhiêu Tại Trung, may mắn là dù không được ôm vợ nhưng cuối cùng Duẩn Hạo vẫn có thể tiến nhập mộng đẹp.

Ngày hôm sau.

“Duẩn Hạo, mấy giờ rồi?” Tại Trung quen miệng quay sang bên cạnh hỏi, nhưng bên cạnh hoàn toàn trống không.

Tại Trung ngồi dậy, gõ đầu mình: “Ai nha, sao mình mau quên vậy, Duẩn Hạo phải ngủ ở phòng khác.”

Tại Trung vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Duẩn Hạo cũng đang định xuống lầu, Tại Trung hưng phấn chui vào trong lòng Duẩn Hạo, nũng nịu: “Chồng yêu, em nhớ anh quá đi.”

Duẩn Hạo ôm lấy Tại Trung, sủng nịch đáp lại: “Bảo bối, anh cũng nhớ cưng lắm, , tối hôm qua ngủ ngon không?”

“Không ngon, không có anh ngủ bên cạnh em khó ngủ lắm.”

“Anh cũng vậy, đừng nói là nhạc mẫu sẽ bắt chúng ta phân phòng cho đến khi cục cưng sinh ra chứ?”

“A? Em không chịu.”

“Khụ khụ.” Thái Nghiên lại xuất hiện đúng lúc, “Hai đứa đứng trên cầu thang làm chuyện buồn nôn gì đó? Còn không đi xuống ăn bữa sáng.”

“Dạ, mẹ / nhạc mẫu.”

Khi dùng bữa.

“Xem ra hai đứa tối hôm qua ngủ rất ngon a?”

“A? Mẹ ơi, tối hôm qua con ngủ hồng có ngon chút nào, hình như còn bị sỏi cổ, đau quá đi.” Tại Trung vừa nói vừa xoa bóp đằng sau cổ.

“Phải không? Mẹ lại thấy tinh thần của con tốt lắm mà, cổ đau thì lát nữa mẹ xoa bóp cho.”

Tại Trung đành phải cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng.

“Tại Trung này, có chuyện này anh tính nói với cưng, cưng vẫn chưa xin nghỉ học đúng không, anh thấy cưng nên xin tạm nghỉ học một năm đi.” Duẩn Hạo vừa ăn vừa nói.

“Vì cái gì?” Tại Trung vốn định vài ngày nữa sẽ về trường học báo danh.

“Cưng đang mang thai tiểu bảo bảo, vẫn là ngoan ngoãn ở nhà tĩnh dưỡng đi.”

“Em không muốn!” Tại Trung kiên quyết phản đối.

“Tại Trung, anh làm như vậy là vì muốn tốt cho cưng, cưng nghĩ coi nếu cưng còn tiếp tục đi học thì chẳng phải là rất vất vả sao.” Duẩn Hạo kiên nhẫn giải thích.

“Đúng vậy, Tại Trung, lần này mẹ cũng không giúp con, Duẩn Hạo nói đúng đó, con vẫn là tạm nghỉ học một năm ở nhà nghỉ ngơi đi.” Hiếm khi Thái Nghiên lại đồng ý với Duẩn Hạo.

“Con không muốn, cả hai người luôn mồm là vì muốn tốt cho con, nhưng sao không ai nghĩ đến cảm giác của con, cả ngày con quanh quẩn ở trong nhà, thực sự bức bối muốn chết.” Tại Trung bực bội đẩy đồ ăn qua một bên.

“Tại Trung, bây giờ chuyện quan trọng nhất đối với cưng chính là sinh ra một tiểu bảo bảo khỏe mạnh, tốt nghiệp trễ một năm thì có sao đâu chứ?” Duẩn Hạo biết Tại Trung lại giở tính trẻ con ra, căn cứ vào tôn chỉ số một của người đàn ông yêu vợ (aka thê nô), Duẩn Hạo ôn tồn khuyên nhủ Tại Trung.

“Trịnh Duẩn Hạo, anh tính đem em thành cái máy đẻ à, cái gì mà bây giờ chuyện quan trọng nhất đối với tôi là sinh một đứa bé khỏe mạnh, em cũng có chuyện mà em muốn làm, em không phải chỉ sống vì anh.”

“Tại Trung, anh không có ý đó.”

“Được rồi, được rồi, hai đứa đừng cãi nhau nữa. Duẩn Hạo, con còn không mau đến công ty, con sắp muộn rồi đấy.” Thái Nghiên nghĩ rằng vẫn là nên ngăn lại trận cãi nhau sắp bùng nổ này thì hơn, “Mẹ sẽ khuyên Tại Trung sau.”

Duẩn Hạo nhìn thoáng qua Tại Trung đang giận dữ, hẳn không định chọc cho Tại Trung tức giận, nhưng mà hẳn là vì suy nghĩ cho Tại Trung và đứa bé a, thôi thì cứ để cho nhạc mẫu khuyên nhủ Tại Trung đi.

44. Chương 44

Buổi tối về đến nhà, Duẩn Hạo thấy Thái Nghiên ngồi một mình trong phòng khách xem ti vi.

“Duẩn Hạo, con về rồi à.”

“Nhạc mẫu, Tại Trung đâu, em ấy còn đang giận con sao?”

“Ai, xem ra Tại Trung bị chúng ta chiều hư rồi, mẹ nói gì nó cũng không chịu nghe, nó còn nói ngày mai nó sẽ về trường học báo danh đấy.” Thái Nghiên ngao ngán lắc đầu.

“Con không đồng ý, con không muốn cho em ấy về trường học.” Duẩn Hạo vẫn kiên quyết như cũ.

“Vậy con vào phòng mà khuyên nó đi, nhớ kỹ, đừng chọc giận nó.”

“Mẹ, không phải mẹ không cho con vào phòng sao?”

“Lúc này là tình huống đặc biệt, khuyên Tại Trung không được thì con cũng đừng đi ra.”

“Tuân mệnh.” Duẩn Hạo gật đầu.

Kích động chạy lên lầu hai, mở cửa phòng, Duẩn Hạo thò đầu vào trong phòng, thấy Tại Trung đang ôm thú nhồi bông ngồi ở trên giường.

“Bảo bối, vợ yêu ơi.” Trước khiến cho Tại Trung chú ý.

“Anh làm gì mà giống như ăn trộm vậy, còn không mau đi vào, đóng cửa lại.”

Nhận được chỉ lệnh của lão bà đại nhân, Duẩn Hạo nhanh chóng lên đến bên giường, hai vợ chồng đều dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn đối phương, sau đó trên mặt hai người đều hiện lên nụ cười giả hoạt.

“Yeah!” Duẩn Hạo lấn Tại Trung đều hoan hô đánh tay ăn mừng.

“Duẩn Hạo, anh đúng là thông minh nga, có thể nghĩ ra cách giả bộ cãi nhau để cho mẹ nhả ra.”

Duẩn Hạo ôm Tại Trung vào trong lòng, đắc ý cười: “Anh là ai chứ! Vợ yêu, rốt cục chúng ta cũng trở lại thể giới của riêng hai người chúng ta rồi, thật tốt quá.”

Tại Trung tựa vào ngực Duẩn Hạo, tay vuốt ve lưng hắn, “Duẩn Hạo, mẹ không nghi ngờ gì cả à?”

“Yên tâm, mẹ không có nghi ngờ gì cả, là mẹ bảo anh vào phòng khuyên cương á, mẹ còn nói không khuyên được cương thì cũng đừng đi ra.”

“Hi hi, vậy anh cũng đừng đi ra ngoài, bởi vì anh khuyên em không được ha.” Tại Trung hưng phấn cọ cọ trong lòng Duẩn Hạo.

“Anh cầu còn không được, đừng lộn xộn, yên cho anh ôm một cái.” Duẩn Hạo giữ chặt thân thể nhỏ bé không an phận trong lòng.

“Không chịu, người ta muốn hôn cơ.” Tại Trung chu chu cái miệng nhỏ nhắn tiến đến trước mặt Duẩn Hạo.

Trời ạ! Chó sói họ Trịnh làm sao chịu được sự mê hoặc lớn thế này, dê con nho nhỏ chủ động dâng đến miệng mà không ăn thì không phải là sói. Duẩn Hạo nhanh chóng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, mạnh mẽ ngậm lấy hai cánh hoa phấn nộn, tinh tế mút vào. Dần dần, Duẩn Hạo không thể thỏa mãn chút đụng chạm đó, hắn vươn đầu lưỡi, khai mở đôi môi của Tại Trung, tinh tế liếm khắp hàm răng, sau đó ôm lấy đầu lưỡi mềm mại, dẫn dắt nó cùng mình khiêu vũ.

Hai tay Tại Trung vòng qua cổ Duẩn Hạo, nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt, thân thể dần dần vô lực, cho đến khi hoàn toàn bị Duẩn Hạo đè xuống giường.

Lúc này, đột nhiên Duẩn Hạo buông môi Tại Trung ra. Cảm thấy độ ẩm trên bờ môi đột nhiên tiêu thất, Tại Trung mở to mắt mờ mịt nhìn Duẩn Hạo.

Không thể tiếp tục nữa, nếu không Tại Trung lấn cực cứng sẽ bị thương, Duẩn Hạo chuẩn bị chạy vào phòng tắm xối nước lạnh.

Vừa định xuống giường, cánh tay Duẩn Hạo bị Tại Trung kéo lại.

Duẩn Hạo hoang mang nhìn Tại Trung. “Duẩn Hạo, em được mà, chỉ cần anh nhẹ chút.” Mặt Tại Trung đỏ bừng, cúi gầm mặt.

Một động tác đơn giản, một câu nói ngắn gọn khiến cho Duẩn Hạo hoàn toàn mất đi khả năng tự kiềm chế.

Không chút do dự, Duẩn Hạo nhanh chóng cởi tây trang cùng áo sơmi, đè lên trên người Tại Trung. Trên người Tại Trung chỉ mặc một chiếc áo ngủ, cho nên dễ dàng bị Duẩn Hạo lột sạch sẽ.

Duẩn Hạo đánh giá một chút vợ yêu bảo bối nhà hắn, dục hỏa cũng hùng hực bốc cháy lên. “Vợ yêu, em thật là đẹp.”

“Anh nhanh lên đi.” Thấy Duẩn Hạo chậm chạp không làm gì cả, Tại Trung bắt mãi vặn vẹo cái eo thon nhỏ.

“Tiểu yêu tinh, lát nữa đừng bắt anh dừng nhé.”

Duẩn Hạo bắt đầu nhấm nháp làn da ngọt ngào, đôi tay cũng không nhàn rỗi, vuốt ve thân thể mềm mại của Tại Trung.

Lưỡi Duẩn Hạo lưu luyến dừng lại bên ngực, nhẹ nhàng ngậm lấy một hạt đậu hồng nhạt mút vào.

Thân thể Tại Trung trở nên dị thường mẫn cảm, từng cái đụng chạm nhẹ nhàng có thể kích khởi tiếng rên rỉ mất hồn của Tại Trung.

“Duẩn hạo, a..... a, ừ ừ.....”.

Nghe thấy tiếng rên rỉ của Tại Trung, thậm chí cậu còn thoáng ưỡn ngực khẩn cầu Duẩn Hạo âu yếm, Duẩn Hạo cảm thấy mình bị bức điên rồi, hắn thật muốn lập tức tiến vào cái hang mềm mại ấm áp kia, sau đó hung hăng truồng tống.

Nhưng mà dưới thân hắn bây giờ lại là người mà hắn yêu nhất a, hắn sao có thể làm như vậy.

Duẩn Hạo vừa trấn an dục vọng của Tại Trung, vừa tách hai chân Tại Trung ra đặt lên trên vai mình.

“Duẩn Hạo, tiến vào, mau vào.”

“Bảo bối, đừng nóng vội, anh không muốn làm cứng bị thương.” Nói xong, Duẩn Hạo nhẹ đưa một ngón tay vài huyết khẩu hồng nhạt, Tại Trung bất giác nhũn mày, Duẩn Hạo thấy thế, vội hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cậu an ủi.

“Bảo bối, anh thêm một ngón nữa nhé.” Duẩn Hạo khàn khàn hỏi.

“Ừm.” Lại một ngón tay tiến nhập vào tiểu huyết, Tại Trung kêu lên một tiếng, vừa nức nở lại vừa thích thú.

Sau một lúc kiên nhẫn khai phá, Duẩn Hạo rút ngón tay ra, nhìn chăm chú thân thể dưới thân bị mình khai khẩn thành dáng vẻ mê người, hắn không thể đợi thêm nữa, Duẩn Hạo đem dục vọng đã sớm căng cứng của mình đặt trước huyết khẩu của Tại Trung.

“Bảo bối, anh muốn vào.”

Duẩn Hạo động thân đem dục vọng đẩy mạnh vào trong.

“A!” Tại Trung la lên một tiếng, không phải bởi vì đau đớn, mà là hạ thân đột nhiên bị lấp đầy, hạo trưởng.

“Vợ yêu, cứng có sao không?” Duẩn Hạo để yên trong thân thể Tại Trung mà không lập tức chuyển động.

“Không, hoàn hảo.” Tại Trung nở nụ cười ngọt ngào.

“Tiểu yêu tinh, thật sự là không biết sống chết.” Duẩn Hạo bắt đầu chuyển động. Trong phòng vang lên những tiếng động cực kỳ *** mỹ.

“Ừ ừ..... A.....” Tại Trung có thể cảm giác được tốc độ của Duẩn Hạo càng lúc càng nhanh, còn mình thì dường như vô lực, chỉ có thể bị động phối hợp. Dục vọng trong cơ thể hung hăng đâm vào điểm mẫn cảm

của cậu, Tại Trung cảm thấy chính mình sắp không chịu được, “Duẩn Hạo, đừng nhanh như vậy, chậm một chút đi.”

“Bảo bối, như vậy không được sao? Vừa rồi tiểu dã miêu dụ dỗ anh là ai a?” Động tác trêu sáo như trước không có ngừng lại, dự vọng ứ đọng nhiều ngày giờ này khắc này toàn bộ bạo phát ra, Duẩn Hạo chỉ muốn xỏ xuyên qua Tại Trung, chỉ muốn hung hăng giữ lấy cậu.

“Em nào có.” Tại Trung đỏ bừng mặt, nhưng vẫn như cũ đóng đưa vòng eo phối hợp động tác của Duẩn Hạo.

“Được, cũng không có, là anh không kháng cự lại được sự mê hoặc của cưng, như vậy có thể đi?” Duẩn Hạo sủng ái nói.

Duẩn Hạo cuối cùng dùng sức đâm mạnh, Tại Trung gất gao ôm lấy Duẩn Hạo, hai người song song đạt tới cao trào.

Duẩn Hạo ôm lấy Tại Trung không còn chút khí lực nào, vuốt ve tấm lưng mềm mại xinh đẹp, “Vợ yêu, có cảm thấy không thoải mái không?”

“Hoàn hảo, chỉ là mồ hôi nhiều quá không thoải mái, ôm em đi tắm đi.”

“Tuân mệnh, vợ yêu.”

Sau khi tắm rửa xong, hai người ôm nhau ngủ thẳng trên giường. Tại Trung giống con mèo nhỏ chui vào trong lòng Duẩn Hạo, còn Duẩn Hạo không ngừng hôn nhẹ lên tóc Tại Trung.

“Duẩn Hạo, thật sự em phải tạm nghỉ học sao?”

“Vợ yêu à, vấn đề này tối hôm qua không phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao?”

Tại Trung nhăn mặt than thở : “Nhưng mà muốn em cả ngày ở trong nhà, nhàm chán lắm a.”

“Vợ yêu, nghe lời đi. Anh sẽ tận lực dành nhiều thời gian cho cưng lẫn cục cưng nhỏ, cưng đó, vẫn có thể thường xuyên ra ngoài chơi gặp bạn bè mà.”

“Hứ, bạn của em đều bề bộn nhiều việc, chỉ có mình em là đứa rảnh rỗi thôi mà.”

“Ai nói nha? Chẳng phải cưng đang làm một chuyện phi thường vĩ đại sao?”

“Chỉ có anh mới nói vậy thôi à.”

“Trong mắt anh cưng là hoàn mỹ nhất.”

“Xí, buồn nôn quá! Duẩn Hạo, trước mặt mẹ chúng ta vẫn phải làm bộ cãi nhau sao?”

“Cứ tạm giả vờ vài ngày đi, nếu chúng ta lập tức hòa hảo, nói không chừng anh lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi phòng.”

“Em không muốn anh đi.” Nói xong Tại Trung càng thêm ôm chặt Duẩn Hạo.

“Anh cũng luyến tiếc rời khỏi cưng a, một ngày cũng không được. Cho nên chúng ta vẫn là tạm thời làm bộ đi, hơn nữa cố gắng ra vẻ là cưng cố tình gây sự, biết không?”

Tại Trung nhu thuận cười: “Người ta hiểu rồi.”

45. Chương 45

Ô ô, hum wa ta bị tung xe rùi bỏ chạy nà, giờ ta phải nằm bẹp một chỗ edit truyện nà, hảo đau a,5555555555

Qua một ngày lại đến bữa tối.

“Tại Trung, sao con ăn ít quá vậy, không hợp khẩu vị à?” Thái Nghiên quan tâm.

“Đúng vậy, bởi vì có một kẻ đáng chán ngồi bên cạnh con nên con nuốt không trôi.” Tại Trung, vừa nói vừa cảm tức liếc nhìn Duẩn Hạo đang ngồi bên cạnh cầm đầu và cơm.

Thái Nghiên bắt đầu dĩ thử dài một hơi, mâu thuẫn của vợ chồng son bà cũng không biết làm thế nào, bà cũng đã vì bọn nhỏ mà tạo cơ hội, kế tiếp chỉ có thể để cho bọn chúng tự mình giải quyết, nhưng bằng vẫn là hảo tâm nói hộ Duẩn Hạo: “Tại Trung à, không thể như vậy nga, dù có giận đối gì với chồng thì cũng không thể lấy thân thể của mình lẫn cục cưng ra giỡn, ăn nhiều một chút đi.”

Duẩn Hạo cảm kích nhìn thoáng qua nhạc mẫu, nhưng vẫn là không lên tiếng, trong lòng không ngừng kêu rên: Vợ nha, chẳng lẽ cũng muốn anh cầm bát cơm ngồi xổm trước cửa nhà giải quyết bữa tối sao?

Cơm chiều qua đi, Tại Trung trở về phòng. Duẩn Hạo vừa định chạy theo, lại bị Thái Nghiên một phen giữ chặt.

Duẩn Hạo có tật giật mình hốt hoảng nghĩ: Không tốt, không phải bị nhạc mẫu đại nhân phát hiện âm mưu chứ

“Duẩn Hạo, đây là vé vào cửa show diễn của Bảo Nhi, con đưa Tại Trung đi xem nhé.”

“Nhạc mẫu.....” Duẩn Hạo rất bất ngờ.

“Tình hình của người đang mang thai thường không tốt, con phải quan tâm nhiều đến nó, biết không?”

“Nhạc mẫu, con biết rồi.”

Nhìn thấy Duẩn Hạo vào phòng, Tại Trung lập tức nhào vào lòng Duẩn Hạo. “Duẩn Hạo, vừa rồi có phải em hơi quá đáng không?”

“Ai, là chúng ta có chút quá đáng.”

Tại Trung ngắc đầu, hoang mang nhìn Duẩn Hạo: “Duẩn Hạo, anh sao vậy?”

“Đây là nhạc mẫu cho.” Duẩn Hạo đưa hai tấm vé nhét vào tay Tại Trung.

“A! Đây là vé đi xem buổi biểu diễn của chị Bảo Nhi nha.” Tại Trung nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng.

“Nhạc mẫu nói muốn anh đưa cưng đi.”

Nghe thấy Duẩn Hạo nói như vậy, trong lòng Tại Trung cũng có một tia áy náy: “Mẹ cũng là thật tâm muốn tốt cho chúng ta, chúng ta có phải rất xấu không?”

Duẩn Hạo ôm Tại Trung, vỗ nhẹ lưng cậu an ủi: “Chúng ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ thôi mà, ai bảo chúng ta không thể tách ra được?”

“Duẩn Hạo, không bằng chúng ta hòa hảo đi, kỳ thật giả vờ tức giận thật là mệt chết người.”

“Anh thấy vẫn là nên đợi thêm vài ngày đi, chờ đến khi đi xem xong buổi biểu diễn của Bảo Nhi rồi chúng ta hẳn hòa hảo. Bảo bối, còn nhớ cưng vừa mới nói gì không?” Duẩn Hạo trừng phạt nhéo nhéo cái mũi của Tại Trung.

“Em nói cái gì cơ?” Tại Trung vẻ mặt vô tội hỏi.

“Vật nhỏ, nhanh như vậy liền quên, cưng nói anh làm cho cưng chán ngán a.” Duẩn Hạo buồn bực trưng ra cái mặt bánh nhân đậu.

Tại Trung bưng tỉnh đại ngộ, cười lấy lòng: “Hi hi, chồng yêu, không phải anh muốn em cố tình gây sự à, anh cái gì cũng chưa nói cái gì cũng chưa làm, em liền thấy anh không vừa mắt, như vậy không phải là cố tình gây sự sao?”

“Cưng nha, thật sự là không có biện pháp với cưng. Vợ yêu a, còn nhớ ngày mai cưng phải làm gì không?”

Nói tới đây, Tại Trung chu miệng, làm ra vẻ không tình nguyện: “Nhớ rõ, ngày mai em phải đến trường làm thủ tục tạm nghỉ học.”

“Đừng mất hứng nga, vấn đề này chúng ta đã nói qua vài lần, cưng nhất định phải nghe lời chồng cưng nha.”

“Không nghe được không?”

“Không thể!”

“Hừ!” Tại Trung giãy khỏi ôm ấp của Duẩn Hạo, ngồi bên giường hờn dỗi.

Duẩn Hạo cũng ngồi xuống bên giường, kéo Tại Trung lại: “Vợ yêu, không phải cưng mới vừa nói tức giận khiến cho cưng mệt chết đi sao? Sao giờ lại tức giận?”

“Không phải bởi vì anh à.”

“Đúng đúng đúng, đều là anh không tốt. Bất quá, vợ yêu nghe lời đi mà.”

“Anh biết rồi còn cố hỏi.”

“Ha ha, vợ yêu của anh.”

Ngày hôm sau.

“Tại Trung.” Tuần Tú nhìn thấy Tại Trung đang ngồi trên hàng ghế ở vườn trường, vẫy vẫy tay. Sáng sớm nay, Tuần Tú nhận được điện thoại của Tại Trung nói sẽ đến trường, Tuần Tú cao hứng vô cùng, cậu và Tại Trung đã khá lâu không gặp mặt.

“Tuần Tú, học xong chưa?” Nhìn thấy gương mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời của Tuần Tú, Tại Trung liền bị cuốn hút, tâm tình trở nên tốt không ít.

Tuần Tú ngồi xuống bên cạnh Tại Trung, cao hứng trả lời: “Học xong rồi, vốn mình muốn đi đá bóng, bất quá vì nhận được điện thoại của cậu nên mình dẹp vụ đó rồi.”

“A? Mình làm lỡ việc của cậu à?”

“Không có, bỏ đá banh một lần cũng mất miếng thịt nào đâu, gặp bạn tốt mới là chuyện không thể chậm trễ nga.”

“Ai, thực hâm mộ cậu.” Tại Trung lại bắt đầu sầu não.

“Hâm mộ mình cái gì? Có thể đá bóng sao?” Tuần Tú cao thấp đánh giá Tại Trung một chút, Tại Trung mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình nhưng nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện thân thể có thay đổi, dù sao đã mang thai được hơn 5 tháng, “Tại Trung, trông cậu chẳng phải rất giống đang nhét một trái bóng vào trong áo a, ha ha?!”

“Tuần Tú, cậu chế giễu mình hả?” Tại Trung trừng ra bộ mặt bi thương.

“Không có nha, người ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi. Đúng rồi, Tại Trung, thủ tục tạm nghỉ học đã làm xong chưa?”

“Vừa mới làm xong.” Nói tới đây, Tại Trung lại xụ mặt.

Nhận thấy vẻ mặt của Tại Trung, Tuần Tú an ủi: “Cậu đừng như vậy lạp, chỉ là tạm nghỉ học không phải đuổi học, dù sao cậu vẫn có thể thường xuyên đến chơi với bọn mình mà, mọi người đều rất nhớ cậu nga.”

“Nhưng mà mình không thể cùng mọi người tốt nghiệp.”

“Tốt nghiệp trễ có một năm thôi mà, đâu phải không thể tốt nghiệp, đừng buồn quá, đến, cười một cái coi.”

“Ha ha.” Tại Trung cười lấy lệ.

“Xì, so với khóc còn khó coi hơn.”

“Yêu cầu của cậu cao quá nha. Được rồi được rồi, đừng nói chuyện của mình nữa, nói chuyện của cậu đi, gần đây cùng Phác Hữu Thiên sao rồi?”

“Bọn này? Vẫn y như cũ a.” Nói đến Phác Hữu Thiên, trên mặt Tuần Tú lộ ra màu phấn hồng đáng yêu, “Phác Đại Thước cả ngày nói năng ngọt xớt, không đứng đắn chút nào, nhưng mà ít ra thì ông cũng rất

quan tâm đến mình.” Nói xong nói xong Tuấn Tú cũng tự cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt phấn nộn càng thêm đỏ.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Tuấn Tú, Tại Trung rốt cục cũng nở nụ cười: “Ha ha, xem ra hai người rất tiến triển nha!”

“Bọn này có tiến triển thế nào sao bì kịp với cậu với chồng cậu chứ, mình vẫn nhớ cậu và Trịnh Duẫn Hạo mới ly hôn cũng chẳng được bao lâu, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tái hôn, tiểu bảo bảo ở trong bụng cậu cũng được 5 tháng rồi. Hai người đúng là thần tốc.” Tuấn Tú vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên với Tại Trung.

“Sao cậu cứ trêu chọc mình hoài vậy?”

“Không đúng sao, mình là đang khen năng lực siêu cường của ông chồng cậu mà. Ha ha ha.” Tuấn Tú ngây ngô cười.

Tâm sự với Tuấn Tú một lúc, tâm tình của Tại Trung trở nên tốt rất nhiều. Sau khi chia tay với Tuấn Tú, Tại Trung một mình đi trong vườn trường, cậu thấy trên mặt cỏ rộng có tốp năm tốp ba thiếu nam thiếu nữ đang ngồi tùm tùm lại, có người nói chuyện cười đùa, có người nằm ở trên cỏ tắm ánh mặt trời, còn vài cặp đang tâm tình, Tại Trung nhìn cảnh này thì thập phần hâm mộ.

Đột nhiên Tại Trung nghe thấy có người gọi tên cậu, cậu quay đầu lại thì, một người không tưởng được xuất hiện ở trước mặt.

“Học trưởng, sao lại là anh, không phải anh đến Pháp trao đổi sinh viên sao?”

“Bất ngờ lắm đúng không, chương trình học bên Pháp anh đã hoàn tất rồi, cho nên về nước trước thời hạn.” Huyền Bân, học trưởng của Tại Trung, bộ dạng rất anh tuấn tiêu sái, tuần tú lịch sự, ở trong trường học rất được hâm mộ, nhưng vị học trưởng nổi tiếng này cũng vẫn không thoát khỏi mị lực của Tại Trung, anh cũng là một trong số đông đảo những người theo đuổi Tại Trung, đồng thời cũng là người theo đuổi quyết liệt nhất, “Không ngờ anh đi chưa được bao lâu thì em đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nghe nói em đã kết hôn.” Biết rõ chuyện này là thật, nhưng Huyền Bân vẫn muốn xác nhận lại.

“Vâng. Em đã kết hôn, hơn nữa rất nhanh sẽ có con.” Tại Trung biết rõ vị học trưởng vĩ đại này có tình ý với mình, nhưng cậu chỉ có thể xin lỗi Huyền Bân.

“Là thật sao?” Huyền Bân choáng váng, vội vàng lấy tay che dấu biểu tình mất tự nhiên.

“Học trưởng vừa về nước nhất định có rất nhiều chuyện phải làm đi, em sẽ không quấy rầy anh nữa, tạm biệt.”

Nhìn bóng dáng Tại Trung bước đi, Huyền Bân vẫn không thể bình tĩnh lại, đã nghĩ rằng muốn buông tay, nhưng khi gặp lại cậu, trong lòng lập tức bị hình bóng cậu lấp đầy. Dù anh biết em đã lấy chồng, có con, nhưng tình yêu anh dành cho em vẫn không thể thay đổi. Tại Trung, anh phải làm sao đây?

~~Eh heh heh, câu cú là đại ca chế lại ế, mừ ý nghĩa vẫn y như câu gốc thâu à, tại vít vậy cho sến súa, hé hé ^3^

46. Chương 46

Những ngày giả vờ cãi nhau với Duẫn Hạo vẫn còn tiếp tục, Tại Trung cảm thấy mình sắp sửa giả vờ không nổi nữa. Đúng lúc này –

“Tại Trung a, mẹ phải đi Pari họp, mẹ không ở đây thì phải biết tự chăm sóc cho mình, biết không?”

“Mẹ, mẹ cứ coi con là con nít hoài.” Tại Trung bắt mẫn phụng phịu.

Thái Nghiên sủng nịch nói: “Con mà không phải con nít, nếu không sao lại vì chuyện nhỏ mà cãi nhau với Duẫn Hạo tới bây giờ?”

Ách! Tại Trung vội vàng né tránh ánh mắt Thái Nghiên, bởi vì chợt dạ cho nên ấp a ấp úng đáp lại: “Sao chứ, làm sao là việc nhỏ được?”

“Mẹ mặc kệ hai đứa, hy vọng lúc mẹ về thì hai đứa đã hòa hảo, còn có, Tại Trung, bữa sau đi coi biểu diễn trăm ngàn lần đừng quá kích động, lúc nào cũng phải nhớ rõ trong bụng con còn có tiểu bảo bảo đấy.”

“Mẹ, dong dài quá đi à, mẹ đã dặn dò không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Mẹ sợ con đến lúc đó nhất thời hưng phấn mà quên mất.” Thái Nghiên vừa nói vừa lấy tay điểm điểm trán Tại Trung.

“Sẽ không, không phải mẹ để Trịnh Duẫn Hạo cùng đi để giám thị con sao?”

“Mẹ là vì tốt cho con.” Thái Nghiên nhìn đồng hồ, “Mẹ không nói với con nữa, nếu không sẽ trễ máy bay, con phải tự chăm sóc cho mình đó.” Giọng của Thái Nghiên càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Thấy mẹ mình rốt cục cũng đi rồi, Tại Trung như trút được gánh nặng: “Hi hi, thật tốt quá, rốt cục có thể cùng Duẫn Hạo thế giới hai người vài ngày.”

Buổi tối nghe thấy tiếng mở cửa, Tại Trung lập tức nhào ra, còn ngọt ngào kêu một tiếng: “Chồng yêu.”

“Vợ yêu, mau buông ra, cẩn thận bị nhạc mẫu nhìn thấy.” Duẫn Hạo nhỏ giọng nói, còn muốn búng hai cái móng vuốt nhỏ trên lưng ra.

Tại Trung không nghe Duẫn Hạo, ngược lại càng thêm ôm chặt thắt lưng hắn: “Chồng yêu, an tâm an tâm, mẹ sang Pari họp rồi, chúng ta không cần đóng kịch nữa.”

“Thật vậy à?” Duẫn Hạo nhìn bốn phía, quả nhiên không có phát hiện thân ảnh nhạc mẫu đại nhân, vì thế một cái ôm công chúa liền đem Tại Trung ôm đến sô pha, “Vợ yêu, khó trách hôm nay cương nhiệt tình như vậy nha.”

“Anh không thích sao?” Chóp chóp đôi mắt to ngập nước.

“Sao có chuyện đó, anh thích lắm.” Nói xong, tay Duẫn Hạo lại bắt đầu hạnh kiểm xấu sờ mó lung tung.

Tại Trung vội vàng đè cái tay đã muốn vói vào trong quần áo cậu sờ loạn, “Anh đứng đắn chút đi.”

“Không cần. Hiếm khi nhạc mẫu không ở đây, chúng ta ngay tại sô pha này thân mật chút đi.” Không đợi Tại Trung phản đối, Duẫn Hạo lập tức che lại đôi môi đỏ mọng của cậu.

“Ngô ngô..... Ngô ngô ngô.....”

Dưới nụ hôn kích tình, quần áo của Tại Trung không biết từ khi nào đã bị Duẫn Hạo cởi sạch, nhìn thân thể đẹp như thiên sứ trước mặt, dục vọng của Duẫn Hạo nhanh chóng bùng cháy.

Tại Trung phần hận nghĩ: Tên đàn ông này tại sao lúc nào cũng đều cởi sạch sẽ đồ của mình như vậy chứ.

Trong khi Tại Trung còn đang suy nghĩ, Duẫn Hạo đột nhiên lật người cậu lại, để cho Tại Trung quỳ lên trên ghế.

“A!” Tư thế đột nhiên thay đổi làm cho Tại Trung hét lên một tiếng, cậu mờ mịt quay đầu lại, “Duẫn.....”

“Vợ yêu, đừng sợ, dùng tư thế này có vẻ an toàn, đến, đem mông nhếch lên đi.” Duẫn Hạo nhìn thật sự khó chịu, hắn đã chờ không kịp muốn đi vào cái nơi mất hồn kia, thúc giục Tại Trung làm theo lời hắn.

“Em không muốn!” Làm như vậy cảm thấy rất ngượng.

Duẫn Hạo vừa lấy tay vuốt ve cặp mông tròn căng trắng nõn của Tại Trung, vừa tách hai cách mông, để cho tiểu huyết hồng nhạt lộ ra. “Bảo bối, nghe lời.”

“Không muốn. Không muốn mà.”

“Chát chát!” Duẫn Hạo không lưu tình chút nào để lại hai dấu bàn tay trên cái mông trắng, “Bảo bối, nhất định phải đợi anh tet mông cứng, cứng mới bằng lòng nghe lời sao?”

“Ô ô ô..... Trịnh Duẫn Hạo, anh dám đánh mông em, em ghét anh.” Tại Trung định xoay người, nhưng lại bị Duẫn Hạo chặt chẽ ngăn chặn.

“Ai bảo cứng không nghe lời.” Thấy bàn tay Duẩn Hạo lại muốn hạ xuống, móng mình không khỏi lại phải chịu tội, Tại Trung đỏ mặt nâng lên cái móng vĩnh của mình, “Người ta làm.”

“Ngoan, nghe lời như vậy mới tốt!” Duẩn Hạo hôn hôn lên cái móng tròn đáng yêu. Tư thế này của Tại Trung khiến cho tiểu huyết hồng nhạt càng thêm rõ ràng hiện ra trước mắt. Duẩn Hạo lập tức cởi bỏ dây lưng, đem phân thân sưng đỏ để trước huyết khẩu.

Xâm nhập mạnh bạo khiến cho Tại Trung thét chói tai, Duẩn Hạo đau lòng chậm lại động tác, chờ đợi Tại Trung thích ứng. Cơ thể Tại Trung thật mềm mại ấm áp, dục vọng của Duẩn Hạo dừng lại trong cơ thể Tại Trung không thể nhẫn nhịn được nữa, “Bảo bối, anh động được chưa?”.

“Ân. Nhưng nhẹ một chút.” Tại Trung vui cười vào trong sô pha, rầu rĩ đáp.

Duẩn Hạo bắt đầu không ngừng tiến xuất, tư thế này làm cho Duẩn Hạo càng thêm thuận buồm xuôi gió ra vào thân thể Tại Trung, Duẩn Hạo giữ chặt eo Tại Trung tiếp tục động tác thuần thực, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

“Ừ ừ..... Ừ..... A.....” Theo động tác của Duẩn Hạo, Tại Trung phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, cậu đồng dạng cũng cảm thấy thật sướng khoái.

Kích tình qua đi, Duẩn Hạo đứng dậy chuẩn bị mặc quần, nhưng ai biết Tại Trung đột nhiên nhào tới không cho hắn mặc quần, còn dùng sức hướng tới cái móng rắn chắc của hắn chất chất hai tiếng, tròng mắt nói: “Đây là trả cho anh.”

Duẩn Hạo buồn cười nhìn vợ yêu tức giận, bị Tại Trung đáng yêu đánh hai cái, Duẩn Hạo không những không giận mà còn cảm thấy thích thú. “Vợ yêu, cứng có biết, cứng là người đầu tiên đánh móng anh đó.”

“Thì anh cũng là người đầu tiên đánh móng em mà.”

“Chúng ta huê nhau được không?”.

“Hừ! Không tốt! Trịnh Duẩn Hạo anh là đồ đại sắc lang.” Mẹ ở nhà vẫn tốt hơn, ít nhất cậu sẽ không bị Trịnh Duẩn Hạo mang lên sô pha mà ăn luôn.

“Hắc hắc, anh mà không sắc thì sao có tiểu bảo bảo được chứ?”

“Anh!” Tại Trung cầm lấy một tấm đệm ném thẳng vào Duẩn Hạo. Thái Nghiên không ở nhà, đôi vợ chồng nhỏ không kiêng nể gì liếc mắt đưa tình.

Hai ngày sau, buổi biểu diễn từ thiện của Bảo Nhi.

Tại Trung một mình chờ ở lối vào sân thể dục, cậu quả thật là không có kiên nhẫn, thở phì phì gọi điện thoại: “Trịnh Duẩn Hạo, rốt cuộc anh có tới hay không?” Tại Trung gào vào microphone.

“Vợ yêu, xin lỗi nha, trong công ty đột nhiên có việc gấp, anh thật sự thoát không ra, tự cứng đi xem nha?”

“Nha! Anh đang làm cái gì vậy, sao không nói sớm với em? Nói sớm em còn có thể tìm những người khác đến đi chung a, nhưng mà sắp tới giờ mở màn rồi.” Tại Trung bị chọc tức không ngừng la hét.

“Vợ yêu, anh xin lỗi mà, anh cũng đâu có biện pháp. Đừng nóng giận nga, cứng đi xem thần tượng biểu diễn đi, buổi tối về nhà anh sẽ hướng cứng bồi tội nha.” Nói xong Duẩn Hạo liền cắt đứt điện thoại.

“Alô! Alô! Trịnh Duẩn Hạo chết tiệt, tức chết ta.” Tại Trung thiếu chút nữa quăng điện thoại đi, “Hừ! Tâm tình tốt đẹp của người ta đều bị anh ta phá hỏng!” Nhìn những người xung quanh, đều là tình lữ hoặc là những nhóm bạn đi cùng nhau, trong khi đó mình lại lẻ loi hiu quạnh.

Vào lúc Tại Trung tức giận đến dậm chân, có một thân ảnh hưng phấn mà lên đến trước mặt cậu, “Tại Trung, không ngờ lại gặp em ở đây, em cũng đến xem Bảo Nhi biểu diễn à?”

“Học trưởng Huyền Bân?” Tại Trung cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhìn thấy bên người Tại Trung không có ai khác, Huyền Bân hỏi: “Em đi có một mình à?”

“Vâng.” Tại Trung buồn bực gật đầu.

“Thật trùng hợp, anh cũng đi có một mình, bất quá chỗ ngồi của chúng ta hẳn là không gần nhau.” Huyền Bân rất muốn được cùng Tại Trung ngồi xem biểu diễn.

Tại Trung nghĩ thầm: Dù sao cũng không ai đi cùng thôi thì đi cùng học trưởng đi, ít nhất học trưởng cũng là người hâm mộ Bảo Nhi như mình. “Học trưởng, em có hai vé lận, là vị trí tốt nhất, không bằng anh và em coi chung đi.”

Huyền Bân quả thực thụ sủng nhược kinh, “Thật vậy sao? Thật tốt quá, chúng ta mau vào đi, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi.”

“Vâng.” Cuối cùng cũng có người đi cùng, tâm trạng của Tại Trung tốt lên không ít.

Sân khấu lấp lánh, vũ đạo tuyệt mỹ, giọng hát du dương xuất sắc của Bảo Nhi, đêm biểu diễn đã làm vô số người diên cuồng.

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, mọi người vẫn còn chìm trong hưng phấn, đương nhiên Tại Trung cũng bao gồm trong đó.

“Học trưởng, chị Bảo Nhi thật sự là quá tuyệt vời, đúng không.” Tại Trung đem chuyện Duẩn Hạo lỡ hẹn hoàn toàn quăng ra sau đầu, bây giờ trong đầu cậu chỉ còn có thần tượng Bảo Nhi.

“Đúng vậy, cô ấy thành công như vậy không phải không có đạo lý.” Huyền Bân thích Bảo Nhi kỳ thật là có liên quan đến Tại Trung, anh đã sớm biết Tại Trung sùng bái Bảo Nhi, vì muốn hiểu thêm về Tại Trung nên anh mới tìm hiểu Bảo Nhi, nhưng dần dần, tài năng của Bảo Nhi thực sự thuyết phục được anh, anh cũng bắt đầu thật sự hâm mộ người nghệ sĩ này.

“Quả nhiên vẫn là học trưởng thật tinh mắt.”

“Tại Trung à, bây giờ đã khuya, anh đưa em về nhà nhé.”

“Vâng!”

47. Chương 47

Khi Huyền Bân đưa Tại Trung về đến nhà đã là nửa đêm.

“Tại Trung à, hôm nay có thể cùng em đi xem Bảo Nhi biểu diễn, anh thật sự rất vui.” Trước cửa nhà Tại Trung, Huyền Bân nói.

“Em cũng rất vui.”

“Vậy thật là quá tốt, hy vọng về sau còn có thể có cơ hội như vậy. Đã khuya rồi, em mau vào nhà đi.” Dù cho Huyền Bân rất muốn ở bên Tại Trung thêm được chút nào hay chút ấy, nhưng anh vẫn lo lắng cho sức khỏe của cậu, vì vậy mà anh đành phải từ bỏ ý niệm ích kỷ trong đầu.

“Vâng. Học trưởng, anh cũng nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.” Tại Trung mỉm cười nói với Huyền Bân, hôm nay ít nhiều gì cũng có học trưởng làm bạn, nếu không Tại Trung không biết cậu còn có tâm tình đi xem buổi biểu diễn của Bảo Nhi. Nghĩ đến đây, Tại Trung rất cục cựa cũng nhớ tới ông chồng đáng ghét lỡ hẹn kia, không biết Trịnh Duẩn Hạo đã về nhà chưa.

“Được rồi, nhìn em vào nhà rồi anh sẽ đi.”

Thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Tại Trung nữa, Huyền Bân mới xoay người rời đi.

Tại Trung về tới nhà, mở đèn phòng khách, hướng bốn phía nhìn nhìn, cậu mới xác định Trịnh Duẩn Hạo còn chưa về nhà. “Anh ta rốt cuộc đang bận cái gì chứ, đã trễ thế này còn không về nhà.”

Trở lại phòng ngủ, Tại Trung cũng không bận tâm đến Duẩn Hạo nữa, sau khi xem xong buổi biểu diễn cậu thật sự rất mệt mỏi, bây giờ cậu chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc.

Không đợi Duẩn Hạo trở về, Tại Trung đã nặng nề đi vào giấc ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, Tại Trung nghe thấy tiếng cánh cửa phòng ngủ bị mở ra. Cậu mở to mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường: Đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Duẩn Hạo nhẹ nhàng mà đi vào phòng ngủ, hẳn không muốn đánh thức Tại Trung, Duẩn Hạo ngồi xuống bên giường, chuẩn bị cởi quần áo ngủ, nhưng ai biết –

“A! Tại Trung, cứng dậy rồi, sao cứng lại đá anh xuống giường a.” Duẩn Hạo mất hình tượng ngồi bệt trên sàn, mặt nhăn nhó, một bên xoa xoa cái mông vừa tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

“Trình Duẩn Hạo, tối hôm qua anh không chỉ có lẽ hẹn hơn nữa trắng đêm không về, mau thành thật khai ra anh đi đâu lâu lẳng hả?” Tại Trung ngồi ở trên giường, lấy tay chỉ vào Duẩn Hạo ngồi bệt dưới đất, từ trên cao nhìn xuống nói.

“Vợ yêu, anh làm sao có thời giờ đi lâu lẳng a, tối hôm qua anh luôn ở công ty của Lí gia, cứng không tin thì có thể đi hỏi anh Kangta của cứng mà. Vợ yêu, mắt của anh sắp mở hết nổi rồi, cứng cho anh lên giường ngủ đi.” Duẩn Hạo bò dậy muốn trèo lên giường.

“Không được, ngày hôm qua anh hại em một mình ở sân vận động đợi lâu như vậy, chuyện này tính sao đây?” Tại Trung vẫn không buông tha, chính là không chịu để cho Duẩn Hạo đi ngủ.

“Vợ yêu, anh đã giải thích với cứng rồi, anh sẽ bồi tội với cứng, như vậy được chưa?” Duẩn Hạo ngồi ở bên giường, hai tay tạo thành chữ thập tỏ vẻ xin khoan dung, thuận thế liền đổ lên trên giường.

“Anh đứng lên cho em.” Tại Trung xuất toàn lực kéo Duẩn Hạo dậy.

“Vợ yêu ngoan đi mà, đừng náo loạn được không? Anh mệt mỏi lắm a!”

“Hừ! Nếu ngày hôm qua không phải học trưởng đi xem biểu diễn với em, em chỉ có nước lẻ loi hiu quạnh một mình.”

“Học trưởng?” Đột nhiên tinh thần của Duẩn Hạo trở nên tỉnh táo, “Học trưởng nào? Không phải cứng tìm Tuấn Tú đi xem biểu diễn sao?”

“Tuấn Tú còn bận ở bên nam nhân của cậu ta, làm sao rảnh rỗi đi chơi với em.”

“Em vẫn chưa trả lời anh, em nói học trưởng kia là ai?” Duẩn Hạo nhất định phải làm cho nhân vật khả nghi nào đó rời xa bảo bối vợ yêu nhà hắn.

“Anh đâu có biết anh ấy, nói cho anh có ích lợi gì a.” Tại Trung không nghĩ tới mình chỉ là vô ý thức nhắc tới học trưởng, Duẩn Hạo liền nháo ầm ĩ.

“Đương nhiên là có, anh muốn biết vợ của anh đang giao tiếp với ai.” Duẩn Hạo bá đạo nói.

“Đó là học trưởng của em, anh ấy cũng thích Bảo Nhi, bọn em tình cờ gặp ở buổi biểu diễn, cho nên em và anh ấy mới cùng đi xem biểu diễn.” Tại Trung chi tiết trả lời.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Duẩn Hạo tỏ vẻ không tin.

“Xem xong buổi biểu diễn hội, học trưởng đưa em về nhà nha.”

“Cái gì? Hắn ta còn đưa cứng về nhà? Đưa đến chỗ nào, là cửa nhà hay là vào trong nhà luôn?” Giọng Duẩn Hạo đột nhiên cao lên.

Rốt cục nhận thấy được có chút không thích hợp, Tại Trung dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái trừng Duẩn Hạo: “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ, đừng nói là cứng thừa dịp anh không có ở nhà mà mang đàn ông vào nhà chứ hả?” Lời nói tổn thương người vô tình thốt ra. Duẩn Hạo liên tục làm việc một ngày một đêm, vốn định về nhà có thể thư thư phục phục mà ngủ, ai ngờ Tại Trung còn cùng hắn nháo, Duẩn Hạo mới không chế không được tính tình của mình.

Hốc mắt Tại Trung nháy mắt đỏ lên: “Anh! Anh ngậm máu phun người, anh là người không đứng trước, lại đi chỉ trích em, em là kẻ không đáng để anh tin đến vậy sao?”

Duẩn Hạo biết mình đã lỡ lời, nhưng lời đã nói ra cũng như bát nước đã hắt đi, không thể thu hồi lại. “Tại Trung, anh.....”.

“Anh rút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh, đi ra ngoài.” Tại Trung chỉ vào cửa phòng kêu to.

“Tại Trung, anh không phải có ý này, anh là lo lắng.....”.

“Tôi không muốn nghe, anh luôn hoài nghi tôi, trước kia là vì Xương Mân, bây giờ là vì học trưởng, chẳng lẽ ngay cả bạn bè bình thường tôi cũng không được phép có hay sao? Chẳng lẽ trong thế giới của tôi chỉ có thể có một mình anh sao?”

“Tại Trung a, vừa rồi anh nói những lời này là vô tâm, anh là sợ người khác đối với anh có ý đồ xấu.” Duẩn Hạo sau khi tỉnh táo lại, cố gắng an ủi Tại Trung đang kích động.

“Tôi không muốn nghe anh nói cái gì nữa, anh muốn ngủ thì lăn đến phòng khách mà đi ngủ, đừng bao giờ leo lên giường của tôi nữa.” Tại Trung liều mạng đẩy Duẩn Hạo ra ngoài cửa, Duẩn Hạo không dám dùng sức với Tại Trung, đành phải nghe theo cậu.

“Oành!” Cửa bị một lực mạnh đóng sầm lại, Duẩn Hạo ngây ngốc đứng ngoài cửa phòng, hẳn thực hối hận mình nói không biết lựa lời, nhưng mà là do hắn quá khẩn trương, nếu có thể, hẳn thật muốn đem Tại Trung nhét vào trong ví tiền tùy thân mang theo.

Duẩn Hạo ủ rũ đi vào phòng khách, đáng buồn cười là, lần này không phải là bị nhạc mẫu đuổi đến đây mà lại là bị vợ mình đuổi, ai, cái người nói không ôm mình thì ngủ không yên là ai vậy?

Đến buổi tối, Thái Nghiên đi Pháp công tác đã trở về. Vừa bước chân qua khỏi cửa, bà liền sắc mặt nhận thấy không khí dị thường trong nhà, tựa hồ so với trước khi bà đi Pháp còn nặng nề hơn.

Hai vợ chồng ngồi ở hai đầu sofa, Tại Trung hết sức chăm chú nhìn tivi, mà Duẩn Hạo thường xuyên quay đầu nhìn sang Tại Trung, tỏ vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Thái Nghiên tò mò hỏi: “Hai đứa làm sao vậy? Còn chưa hòa hợp sao?”

“Hừ!” Tại Trung hừ lạnh một tiếng.

Duẩn Hạo rất muốn giải thích một chút cho nhạc mẫu, nhưng là tự biết đuối lý, sợ ngay cả nhạc mẫu cũng chọc giận, càng sợ nhạc mẫu lại đem Tại Trung đi, cho nên đành phải câm miệng. Nguyên bản là giả cãi nhau, hiện tại là cãi nhau thật. Ai, đây không phải báo ứng sao.

“Tại Trung a, con với Duẩn Hạo vẫn chưa nháo đủ sao? Con không thấy mệt sao?” Thái Nghiên nghĩ đến Tại Trung còn đang vì chuyện Duẩn Hạo bắt cậu tạm nghỉ học mà tức giận.

“Con không mệt.”

“Đứa nhỏ này có phải con quá tùy hứng không vậy?”

“Nhạc mẫu, đây là lỗi của con, mẹ đừng trách Tại Trung.” Thấy nhạc mẫu muốn trách cứ Tại Trung, Duẩn Hạo đem trách nhiệm toàn bộ đổ lên người mình.

“Hừ! Ai cần anh nói thay cho tôi.” Từ sáng sớm tới giờ đây là câu đầu tiên Tại Trung nói với Duẩn Hạo.

“Tại Trung a, chuyện này là anh không đúng, đừng tức giận, được không?”

“Không!”

Thái Nghiên bắt đầu dĩ lắc đầu.

Tại Trung không muốn nhìn thấy Duẩn Hạo, thở phì phì trở về phòng.

“Duẩn Hạo, con cũng về phòng hảo hảo khuyên nhủ Tại Trung đi.”

“Nhạc mẫu, con sợ con vào không được.”

“Không có việc gì, cứ nói là mẹ cho con vào.”

“Nhạc mẫu đại nhân, cảm ơn mẹ.” Duẩn Hạo như thấy được ánh sáng hy vọng.

48. Chương 48

Biết rõ Tại Trung không muốn nhìn thấy mình, Duẩn Hạo vẫn là da mặt dày mở cửa phòng đi vào. Trong phòng, Tại Trung nằm trên giường đưa lưng về phía Duẩn Hạo, nghe được có tiếng mở cửa, Tại Trung xoay người lại.

“Ai cho anh vào?”

Duẩn Hạo đã đi tới bên giường, “Là nhạc mẫu để cho anh vào nha.” Duẩn Hạo lập tức trưng ra hậu thuẫn kiên cố là Thái Nghiên.

“Anh dám đem mẹ ra uy hiếp tôi? Nếu tôi đem chuyện anh lừa mẹ nói ra, thử xem bà còn có thể giúp anh không?”

Duẩn Hạo trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa: “Hắc hắc, vợ yêu à, chuyện này cũng có phần nga.”

“Anh! Là anh tha tôi xuống nước.” Tại Trung nghiêng răng nghiêng lợi trừng Duẩn Hạo, nghĩ thầm: Tại sao tên đàn ông này lại vô lại như thế.

“Anh là vì hạnh phúc của chúng ta mà suy nghĩ ra hạ sách này. Chúng ta thật vất vả mới có thể ngủ chung một phòng, cũng sao lại nỡ đạp anh ra khỏi phòng như thế?” Duẩn Hạo bày ra một bộ oán phụ.

“Anh xứng đáng, ai bảo anh không tin tôi, ai bảo anh lại nói chuyện khó nghe như vậy.” Tại Trung tức nhất chính là chuyện này.

“Vợ yêu, anh vì quá lo lắng mà nói bậy, cũng tha thứ cho anh lần này nha.” Duẩn Hạo ngồi bên giường kéo kéo tay Tại Trung.

“Không tha thứ chính là không tha thứ, anh đừng dựa sát vào tôi như vậy, lặn xa một chút.”

Duẩn Hạo bắt lấy lỗi hổng trong lời nói của Tại Trung, vội vàng nói: “Vậy ý của vợ là anh có thể ở lại phòng này ha.”

“Tôi đâu có nói như vậy.”

“Vậy anh sẽ lặn xa một chút.” Duẩn Hạo tự biên tự diễn, còn ngồi xuống mép giường, đây là khoảng cách xa nhất mà hắn chịu chấp nhận.

“Trình Duẩn Hạo!” Tại Trung rống một tiếng định lấy gối chọi Duẩn Hạo, đột nhiên di động của Tại Trung vang lên. Tại Trung vừa cảm tức liếc Duẩn Hạo vừa bắt điện thoại.

“Alô? Học trưởng? Có việc sao?”

“Ai nha, khăn quàng của em để quên trong xe học trưởng sao, em quên mất.”

“Dạ, sáng mai 10 giờ gặp nhau ở đó, phiền học trưởng. Hẹn gặp lại học trưởng.”

Tại Trung ngắt điện thoại xong quay sang thì thấy Duẩn Hạo đang nhào người sang, vẫn còn chưa kịp thu người về, thực rõ ràng hắn vừa rồi đã nghe lén Tại Trung gọi điện thoại.

“Anh mắc gì mà đi nghe lén tôi nói điện thoại?”

“Cũng nói lớn tiếng như vậy, anh có muốn không nghe cũng khó, anh cũng không phải tai điếc.” Nghe lén xong cuộc điện thoại này, Duẩn Hạo thập phần không vui, “Học trưởng này chính là thằng ngày hôm qua đưa cứng về nhà đó hả?”

“Đúng vậy, thì sao?”

“Hai người ngày mai còn muốn gặp mặt?”

“Không phải anh đã nghe rồi đấy thôi.”

“Được thôi, ngày mai anh đi với cứng.”

“Tôi không cần anh đi theo.”

“Vợ yêu, bụng của cưng mỗi ngày một lớn, anh lo lắng cho cưng mà.” Đây quả thật là một nguyên nhân, nhưng Duẩn Hạo còn có một mục đích, đó chính là đem chuyện chưa xảy ra lẫn tình địch bóp chết ở trong nôi.

“A, nói thật là dễ nghe, vậy ngày hôm qua sao anh lại yên tâm để cho tôi một mình đi xem biểu diễn chứ?”

“Vợ yêu, anh đã giải thích rồi, ngày hôm qua anh thật sự thoát không ra được mà.”

“Là chuyện công việc quan trọng hơn hay tôi quan trọng hơn?”

“Vợ yêu, chuyện này không thể so sánh.”

“Sao lại không thể, giữa công việc và tôi rõ ràng anh là lựa chọn công việc, chuyện ngày hôm qua chẳng phải là minh chứng tốt nhất sao?”

“Cưng là bảo bối mà anh yêu nhất, mà công việc là thứ nuôi sống cả nhà chúng ta, hơn nữa công ty lại là tâm huyết cả đời của nhạc phụ đại nhân, cưng nói anh có thể không quan tâm được sao?”

Nghe Duẩn Hạo cánh nhắc tới người cha đã qua đời, trong lòng Tại Trung hiện lên một tia áy náy, đây không phải là cậu đang cố tình gây sự sao? Cậu không thể phản bác, bắt đầu nói sang chuyện khác: “Tôi muốn đi ngủ, anh rút xa một chút đi.”

“Vợ yêu, anh muốn ngủ với cưng mà.”

“No way! Tôi cho anh ba lựa chọn: A: ngủ sô pha; B: ngủ sàn; C: rút khỏi phòng.”

“Có D không?”

“Không có!”

“Ác? Thôi anh chọn A vậy.” Duẩn Hạo bất đắc dĩ đành chọn ra cách coi được nhất.

Suốt một đêm, Duẩn Hạo vô cùng buồn bực ở trên sô pha ngủ, hắn cố an ủi mình: Ít nhất ta không bị đuổi ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, Tại Trung đúng giờ ra ngoài, Duẩn Hạo quyết định lén lút chạy theo.

Tại Trung đến nhà hàng đã hẹn, Huyền Bán đã chờ sẵn ở đó. “Tại Trung, bên này.” Huyền Bán vẫy tay với Tại Trung.

“Học trưởng, thật có lỗi còn phải phiền anh mang đồ cho em.”

“Không sao cả, việc nhỏ thôi mà.”

Duẩn Hạo chọn một vị trí ẩn nấp tốt ngồi xuống, chỗ này có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Tại Trung với thằng cha học trưởng kia. Duẩn Hạo thấy rõ ràng cái tên kia diện mạo rất cao to tuấn tú, nhưng so với mình còn kém một chút, bất quá vẫn có thể tạo thành uy hiếp.

Huyền Bán đem đồ Tại Trung để quên ra, đưa cho cậu.

‘Nếu nhà người dám nhân cơ hội này ăn đậu hủ nộn nộn của vợ ta, ta nhất định sẽ chặt tay người.’ Ánh mắt Duẩn Hạo vốn không có rời đi hai người ngồi ở cách đó không xa, hắn quá mức tập trung thế cho nên ngay cả người phục vụ đứng ở bên cạnh cũng không phát hiện.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài cần dùng món gì?” Thứ nhất.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài cần dùng món gì?” Lần thứ hai.

“Tiên sinh, ngài cần tôi phục vụ gì không?” Lần thứ ba, giọng của người phục vụ không khỏi cao hơn, nhưng Duẩn Hạo vẫn là nhìn Tại Trung không chuyển mắt, hoàn toàn không có phản ứng với người phục vụ nọ.

“Tiên sinh!” Lần này người phục vụ rống lên, tiếng rống này khiến cho tất cả người trong nhà hàng đều quay sang nhìn, đương nhiên cũng khiến cho Tại Trung chú ý.

Tại Trung liếc mắt một cái sang nơi phát ra thanh âm, vừa định đem tầm mắt thu hồi, liền thấy được một gương mặt quá sức quen thuộc.

Tại Trung đứng lên, liền đi sang chỗ Duẩn Hạo.

“Tại Trung?” Huyền Bân vẫn chưa hiểu lắm.

Nhìn thấy Tại Trung thở phì phì đi tới, Duẩn Hạo biết hẳn không còn chỗ nào có thể trốn. “Vợ yêu, thật trùng hợp ha, cũng cũng đến đây ăn cơm a.”

Tại Trung hai tay giao nhau khoanh trước ngực ngồi xuống vị trí đối diện, chất vấn: “Trịnh Duẩn Hạo, anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò theo dõi này?”

“Anh đâu có theo dõi cưng đâu, anh là trùng hợp đến đây ăn cơm mà.” Duẩn Hạo tỏ vẻ lộn chết không sợ nước sôi.

“Hừ! Tin anh mới có quỷ.”

Huyền Bân nhìn Tại Trung đi sang bàn ăn khác, nhìn người đàn ông ngồi bên bàn bên kia, anh chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra người này: Trịnh Duẩn Hạo – Tổng tài tập đoàn Quốc Vũ kiêm chồng của Tại Trung.

Huyền Bân đại khái đoán được ý đồ đến đây của Duẩn Hạo, xuất phát từ lễ phép, anh đi trước mặt Duẩn Hạo, chủ động giới thiệu chính mình.

“Trịnh tiên sinh, xin chào, tôi học trưởng của Tại Trung, tên tôi là Huyền Bân.”

“Xin chào, hân hạnh.” Tại Trung kỳ quái nhìn Duẩn Hạo, vừa rồi còn đây chơi trò đá qua đá lại với cậu mà nhanh như vậy đã chuyển sang bộ dạng nghiêm túc, cậu thật hoài nghi anh ta có học qua thuật biến sắc mặt.

“Học trưởng, mời anh ngồi.”

“Trịnh tiên sinh thật sự là tuần tú lịch sự.”

“Anh cũng vậy.”

“Trịnh tiên sinh không chỉ có sự nghiệp thành công còn có gia đình hoàn mỹ như vậy, thật sự là khiến cho người ta hâm mộ.”

“Ha ha, vậy sao? Mọi người có hạnh phúc của riêng mình, không phải của mình thì có muốn cướp cũng không được, có đoạt cũng không xong.”

“Nếu Trịnh tiên sinh hiểu được đạo lý này, vậy sao hôm nay anh lại muốn tới nơi này dùng cơm?”

Duẩn Hạo mất tự nhiên gãi gãi cái mũi của mình, “Tôi là lo lắng có người không hiểu đạo lý này.”

“Ha ha, anh lo lắng quá rồi.”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Tại Trung ngồi ở một bên nghe hai người nói chuyện, cho dù đầu óc của cậu không được thông minh cũng nghe hiểu được ý tứ của Duẩn Hạo. Duẩn Hạo làm ra hành vi trẻ con như vậy, là vì Duẩn Hạo rất quan tâm đến cậu. Mà học trưởng thì không thể trở thành tình lữ cũng có thể làm bạn bè mà, hy vọng học trưởng cũng nghĩ như vậy.

49. Chương 49

Sau khi chào hỏi Huyền Bân rồi rời khỏi nhà hàng, Duẩn Hạo chở Tại Trung về nhà.

Bên trong xe.

“Hôm nay thật sự rất mất mặt, anh đường đường là một đại tổng tài sao lại đi làm ba cái chuyện lén lút như thế?”

“Vì cưng, có chuyện gì mà anh không thể làm được chứ.”

“Đừng đem chính mình nói vĩ đại như vậy, tôi không có yêu cầu anh làm như vậy.” Tại Trung nhìn thoáng qua Duẩn Hạo đang lái xe, sau lại đem tầm mắt chuyển tới ngoài cửa sổ, “Ai, này không phải đường về nhà.”

“Từ từ hãy về nhà, chúng ta ra bờ sông dạo một chút.”

“Được rồi.”

Duẩn Hạo dừng xe sát bờ sông, mở cửa xe cho Tại Trung, sau đó nắm tay cậu.

“Anh muốn làm cái gì?”

“Vợ yêu à, anh chỉ nắm tay cứng thôi mà, cứng khỉn trương làm gì? Cứng xem xem ai đến đây cũng đều là tay trong tay, còn có ôm hôn nữa kia.” Duẩn Hạo ý bảo Tại Trung nhìn chung quanh.

Tại Trung thôi không kháng cự nữa, mặc cho Duẩn Hạo tùy ý nắm tay, hai người cùng nhau tản bộ bên bờ sông.

“Vợ yêu, cứng còn đang giận anh sao?”

“Em giận thì có ích lợi gì, anh lúc nào cũng vẫn bá đạo không phân rõ phải trái như vậy!” Tại Trung phồng hai má ai oán nói.

“Bảo bối, anh không định vì mình biện giải cái gì, chỉ vì anh thật sự rất sợ mất đi em, cho nên chỉ cần là chuyện có liên quan đến em, anh sẽ đặc biệt khỉn trương.”

“Duẩn.....” Tại Trung dừng đuối cước bộ, ánh mắt lo lắng của Duẩn Hạo khiến cho cậu không thể bỏ qua.

Duẩn Hạo cũng dừng cước bộ, xoay người đối diện với Tại Trung, tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt tinh mỹ của Tại Trung, thâm tình nhìn cậu. “Tại Trung, lần đầu tiên chúng ta kết hôn anh đã không biết quý trọng em, cho nên anh mới mất đi em; Khi chúng ta một lần nữa ở bên nhau, lại bởi vì không tin tưởng nhau, anh lại suýt mất đi em một lần nữa. Anh không dám tưởng tượng, nếu còn phát sinh thêm bất kỳ chuyện gì, anh chắc chắn sẽ phát điên.”

“Vậy thì phải tin tưởng đối phương a!” Tại Trung đỏ hồng mắt, cơ hồ muốn hét lên những lời này.

“Bảo bối, đừng khóc, mỗi lần nhìn thấy em khóc, trái tim của anh tựa như bị kim đâm rất đau đớn.”

“Nhưng mà người luôn làm cho em khóc chính là anh!”

Duẩn Hạo gắt gao đem Tại Trung ôm vào trong lòng, “Đúng vậy, anh là kẻ ngu xuẩn, luôn luôn khiến cho người mình yêu phải khóc. Nhưng trong lòng kẻ ngu xuẩn này, một người tên là Kim Tại Trung đã chiếm cứ vị trí quan trọng nhất, không ai có thể thay thế được, bởi vì Trịnh Duẩn Hạo thật lòng yêu Kim Tại Trung!”

Tại Trung từ trong lòng Duẩn Hạo ngược mặt lên, trên mặt tràn đầy nước mắt, đôi mắt to trong vắt nhìn thẳng vào Duẩn Hạo.

“Kim Tại Trung cũng yêu Trịnh Duẩn Hạo.” Nói xong câu đó, Tại Trung then thùng vui đầu vào trước ngực Duẩn Hạo. Trong lòng Tại Trung tựa như được phết mật đầy ắp ngọt ngào, cậu thích nghe Tại Trung nói thương cậu, thích cảm giác được Duẩn Hạo phụng trong lòng bàn tay mà yêu thương. Dù cho người đàn ông này rất bá đạo, nhưng Tại Trung thực sự rất thích cách yêu bá đạo này.

Duẩn Hạo siết chặt cánh tay, “Anh biết, anh biết Tại Trung rất yêu anh.”

“Biết thì phải tin tưởng em nha, đừng làm những hành vi ngây thơ như vậy nữa.”

“Cái này thì anh cũng không dám cam đoan.”

“A?” Vừa nói xong, như thế nào vẫn là như vậy!

“Anh tin tưởng cứng, nhưng anh không tin người khác, chỉ cần có người dám mơ ước đến vợ anh, anh nhất định sẽ đem bọn chúng một lưới bắt hết.”

“Xì!” Tại Trung cười như hoa đào, “Anh lúc nào cũng bá đạo như vậy.”

Thấy vợ yêu xinh đẹp nhà hần nở nụ cười mê người, tâm Duẫn Hạo liền ngứa ngáy, tính hôn lên môi Tại Trung. Tại Trung nhìn ra ý đồ của tên sắc lang kia, vội vàng ngăn cản: “Duẫn Hạo, đang ở bên ngoài, bên cạnh có nhiều người như vậy.”

Duẫn Hạo liếc nhìn chung quanh, không chút nào để ý nói: “Có quan hệ gì đâu, cương là vợ anh, anh thích hôn thì hôn.” Nói xong, Duẫn Hạo lập tức bịt kín đôi môi Tại Trung.

“Ngô ngô ngô.”

Nghe thấy tiếng rên rỉ của Tại Trung, Duẫn Hạo càng thêm ôm chặt cậu, chặt chẽ cố định Tại Trung ở trong lòng mình. Duẫn Hạo không ngừng biến hóa góc độ, liếm cắn từng chút một đôi môi phần nộn, tham lam hấp thụ vị ngọt trong khoang miệng Tại Trung. Người chung quanh đối với hần mà nói chính là không khí.

Tại Trung biết cự tuyệt cũng chỉ phí công, đành lớn mật đáp lại Duẫn Hạo. Mắt mặt thì mắt mặt đi.

Tại Trung cảm thấy dưỡng khí của mình cơ hồ đều bị Duẫn Hạo hấp thụ hết, cậu lấy tay đẩy đẩy, ý bảo Duẫn Hạo mau buông ra.

Duẫn Hạo làm sao nỡ để cho vợ yêu bảo bối nhà hần vì thiết dưỡng khí mà tắt thở, hần nhẹ nhàng buông Tại Trung ra. “Vợ yêu, cương xem dòng Hán Giang kia, tình yêu của anh dành cho cương tựa như dòng Hán Giang vậy, vĩnh viễn sẽ không ngừng lại.”

“Ừm!” Tại Trung rúc vào trong lòng Duẫn Hạo, hạnh phúc gật gật đầu.

Hai bàn tay vốn đang nắm chặt biến thành mười ngón đan nhau.

Trong nháy mắt, Tại Trung mang thai đã hơn tám tháng, bây giờ thì ngay cả hoạt động nhỏ Tại Trung cũng lười động, cả ngày nằm ở trong nhà, cuộn mình trên giường.

Hôm nay Duẫn Hạo tan tầm về sớm, đi vào phòng ngủ, liền nhìn thấy Tại Trung ngồi ở trên giường, vẻ mặt nghiêm túc lật xem từ điển.

“Vợ yêu, cương đang làm cái gì vậy?”

“Anh không thấy em đang coi từ điển sao còn hỏi.” Tại Trung ngay cả đầu cũng lười nâng , tiếp tục giở từ điển.

“Anh muốn hỏi cương tra từ điển làm gì.”

“Nga, em đang tìm tên cho cục cưng.”

Duẫn Hạo đi đến bên giường, vuốt ve bên má Tại Trung, ôn nhu nói: “Vậy đã nghĩ ra cái tên nào chưa?”

“Ừm, em nghĩ suốt một ngày, rốt cục nghĩ ra được hai cái, bất quá em cảm thấy còn chưa đủ, hần là nên tìm thêm mấy cái để lựa chọn.”

“Vợ yêu, nguyên lai cương đã tính toán sinh cho anh thêm mấy đứa nữa ha?” Duẫn Hạo nghiêng đầu cho Tại Trung một ánh mắt ái muội.

“A? Em không phải là ý này nha.” Mặt Tại Trung lập tức liền đỏ bừng, cậu chỉ muốn tìm tên cho cục cưng này thôi mà.

“Ha ha, được được được, cương không phải có ý này. Mau nói cho anh biết cương thích tên nào đi.”

“Con gái thì đặt tên là Trịnh Mỹ, con trai thì đặt tên là Trịnh Soái.” Tại Trung nghiêm trang nói.

Khóe miệng Duẫn Hạo run rẩy: “Vợ yêu, đây là thành quả cương suy nghĩ suốt một ngày sao?”

“Đúng vậy, rất êm tai đi.”

“Cường muốn để cục cưng hận chúng ta sao?”

“Làm sao vậy? Nghe không hay?” Tại Trung nhăn đôi mày thanh tú, vẻ mặt hoang mang.

“Này thôi, anh nghĩ so với hai cái tên này sẽ có những cái tên khác thích hợp cho cục cưng của chúng ta hơn.” Duẩn Hạo uyển chuyển nói, “Vợ yêu, kỳ thật anh cũng nghĩ ra một cái tên nga.”

“Là cái gì?” Tại Trung lập tức tràn đầy hứng thú.

“Trình Duẩn Tại! Duẩn trong Duẩn Hạo, Tại trong Tại Trung, con trai hay con gái đều dùng được.”

“Trình Duẩn Tại?” Tại Trung lập lại một lần.

“Đúng. Cục cưng là kết tinh tình yêu của Duẩn Hạo và Tại Trung, trong tên cũng thể hiện chúng ta hợp làm một, rất ý nghĩa đi?” Duẩn Hạo tự hào nói.

“Cái gì chứ. Tên này một chút cũng không hay, tên anh là Trình Duẩn Hạo, đứa nhỏ tên Trình Duẩn Tại, nghe y như là tên em trai anh vậy. Hơn nữa dựa vào cái gì lại đem Duẩn đặt ở phía trước, nếu gọi là Trình Tại Duẩn, có lẽ em còn có thể chấp nhận.”

“Không được.” Duẩn Hạo chêm đinh chặt sắt nói, tên ai ở phía trước quan hệ tới chuyện ai chiếm cứ tư thế chủ đạo trên giường, chuyện này không thể tùy ý đảo lộn được.

“Hừ! Như vậy tên anh chọn bị bác bỏ, em tiếp tục tra từ điển.”

50. Chương 50

Tại Trung dự tính ngày sinh sắp đến, vì an toàn, Tại Trung trước ngày sinh nửa tháng đã vào bệnh viện chờ sinh. Mà Duẩn trừ bỏ đến công ty làm việc, tất cả thời gian hần đều một mực ở bệnh viện làm bạn với bảo bối vợ yêu nhà hắn.

Trong phòng bệnh.

Tại Trung lấy Duẩn Hạo làm đệm thư thư phục phục gối lên trên người Duẩn Hạo, Duẩn Hạo cũng không ngại mệt, hắn thậm chí còn thích thú, ha ha bởi vì có thể tùy ý ăn đậu hủ vợ yêu nha. Nhưng mà –

“Trình Duẩn Hạo, em nhìn đủ rồi nghe, rốt cuộc anh sờ đủ chưa đó.” Nữ vương rốt cục bão nổi, tên đàn ông này đã muốn đem tất cả những chỗ hần có thể với tới sờ soạng hết, thế nhưng vẫn còn chưa có ý dừng tay.

“Không sờ đủ. Vợ yêu, cưng có biết gần đây anh rất cơ khát không.” Tay Duẩn Hạo tiếp tục ở trong quần áo Tại Trung sờ soạng, Duẩn Hạo một bên còn hôn lên bờ vai mềm mại của cậu, “Vợ yêu của anh thực ngọt thực thơm.”

“Trình Duẩn Hạo, sao lúc nào anh cũng giống Tùng nhi hết ngữ lại liêm vậy?” Tại Trung rất muốn né tránh trò quấy rối của tên này, nhưng mà thân thể của cậu bây giờ thật sự cử động rất khó khăn.

“Hắc hắc, đó là bởi vì anh với Tùng nhi giống nhau đều có được khứu giác linh nhạy a, biết cái gì là ăn ngon nhất.”

“Anh coi em là đồ ăn hả?” Tại Trung thở phì phì bĩu môi, “Nếu anh mà còn chưa ngừng lại là em giận thật đó.”

Duẩn Hạo rốt cục ngừng lại động tác của cả tay lẫn miệng: “Ai, vợ yêu à, gần đây anh vì an toàn của cưng với cục cưng, nhìn rất vất vả a, chỉ sờ sờ cho đỡ thèm cũng không được a.”

Tại Trung quay đầu, ra vẻ không chịu nổi, “Trình Duẩn Hạo, anh đứng là hết chỗ nói rồi, trên thế giới sao lại có tên đại sắc lang giống như anh chứ.”

“Đại sắc lang này chỉ chuyên ăn tiểu cừu Kim Tại Trung nga.” Nói xong Duẩn Hạo liền nhào vào đôi môi đỏ mọng ngay trước mặt mà gặm một chút. Tại Trung vừa định bão nổi đã bị một thanh âm đánh gãy.

“Hai đứa bây làm chuyện buồn nôn đủ chưa hả?” Hi Triệt chán ghét nhìn Duẩn Hạo lẫn Tại Trung. Bệnh viện Tại Trung nằm cũng chính là nơi Hi Triệt, tuy rằng Hi Triệt không phải là bác sĩ khoa sản, nhưng cậu vẫn là mỗi ngày đến thăm Tại Trung, “Ngay cả anh chúng mày đứng ngoài cửa gỗ này giờ cũng không thêm nghe là sao?”

“Em xin lỗi, anh, đều do Duẩn Hạo á.”

Hi Triệt nhìn gương mặt bất mãn của Duẩn Hạo đã thấy buồn cười, trêu chọc: “Duẩn Hạo a, thật là vất vả cho anh hén. Bất quá cũng may cục cưng cũng sắp sinh ra rồi.”

“Ha ha, cảm ơn đã nhắc nhở!”

“Anh, cục cưng sẽ bình an sinh ra chứ.” Tại Trung lo lắng nhất chính là vấn đề này .

“Mày cứ lo lắng vớ vẩn, đương nhiên cả mày lẫn cục cưng đều sẽ bình an.”

“Đúng vậy đó, Hi Triệt cũng nói như vậy, cục cưng cũng đừng miên man suy nghĩ nữa.” Dù cho Duẩn Hạo cũng rất lo lắng cho Tại Trung lẫn cục cưng, bất quá bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là đừng tạo thêm áp lực cho Tại Trung, để cho cậu thả lỏng tâm tình.

“Thật vậy chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Hi Triệt với Duẩn Hạo trầm miệng một lời hồi đáp.

“Được rồi, tạm thời tin tưởng các anh.”

Hi Triệt đi ra ngoài, Tại Trung một lần nữa dựa vào trên người Duẩn Hạo. “Duẩn Hạo, anh thích bé trai hay bé gái hơn?”

“Ừm, anh thích con gái, con gái ngoan hơn. Bất quá, chỉ cần là Tại Trung sinh cho anh, anh đều thích!” Duẩn Hạo vừa nói vừa sùng nịch chọc chọc cái mũi Tại Trung.

“Vậy em sinh ra một con heo con anh cũng thích à?”

Ách! Phương thức tư duy của vợ mình quả nhiên thực kỳ lạ, “Vợ yêu, sao cũng có khả năng sinh được heo chứ?”

“Em là nói nếu.” Tại Trung mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Duẩn Hạo chăm chăm, nhất định phải moi ra được đáp án.

“Nếu thật là như vậy, anh cũng sẽ thích, bởi vì là Tại Trung sinh mà.” Nịnh nọt vợ yêu là tuyệt chiêu sở trường của Duẩn Hạo nha.

Rốt cục có được đáp án mong muốn, Tại Trung lại muốn hỏi thứ khác: “Duẩn Hạo, vậy anh thích em bé nhiều hơn hay thích em nhiều hơn?”

“Cùng với em bé anh đều thích, hơn nữa là yêu đến khắc cốt ghi tâm đi.”

“Không được! Nhất định phải có bên nhiều bên ít.”

“A? Như vậy.....” Duẩn Hạo nghĩ chắc Tại Trung thích con nít như vậy, hẳn là hy vọng mình yêu đứa nhỏ nhiều hơn một chút đi, “Vậy anh thích cục cưng hơn.”

“Cái gì? Vậy còn em?” Tại Trung phồng hai má hoàn toàn bất mãn.

Đáp sai mất rồi! “Đương nhiên anh yêu vợ anh hơn.”

“Chẳng lẽ anh không thương cục cưng của chúng ta sao?”

Như vậy cũng không đúng! Ai, vợ yêu đúng là cổ tình gây sự mà. “Vợ yêu à, tình cảm anh dành cho cục cưng là tình yêu, còn dành cho cục cưng tình thân, đây là hai tình cảm hoàn toàn khác nhau.” Vội vàng nói sang chuyện khác, “Cũng có thời gian rảnh rồi suy nghĩ lung tung, không bằng mau ngấm lại tên cho cục cưng đi.”

“Không phải em đã nghĩ rồi đấy thôi.”

“Vợ yêu à, hai cái tên cũng chọn thật sự không thích hợp nha. Hay là nghĩ ra cái khác đi.”

“Em nghĩ không ra. Còn anh?”

“Hiện tại anh cũng không có linh cảm a.”

“Như vậy vẫn là chờ cục cưng sinh ra rồi nói sau, có lẽ đến lúc đó sẽ có ý tưởng.”

Hai ngày sau tiểu vương tử đầu lòng của Tại Trung và Duẩn Hạo cất tiếng khóc chào đời, tiểu vương tử vừa đến thế giới này liền nhất định được ngàn vạn sủng ái một thân.

Trong phòng sanh chật ních người, Tại Trung nằm ở trên giường, Duẩn Hạo canh giữ ở bên giường, Thái Nghiên ôm cháu trai, còn có một đồng người vây quanh Thái Nghiên muốn nhìn cục cưng: Hi Triệt, Hàn Canh, Tuần Tú, Hữu Thiên và Kangta.

“Cháu ngoan, tỉnh ngủ chưa a ?” Cục cưng vừa mới tỉnh ngủ chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng đáng yêu thật sự là khiến cho người vừa lên chức bà như Thái Nghiên yêu thích không buông tay.

“Hữu Thiên, anh mau nhìn nha, tiểu bảo bảo mập mập tròn tròn, phần phần nộn nộn, thật đáng yêu.” Tuần Tú vừa nói vừa lấy ngón tay chọc chọc hai má cục cưng, thích thú vô cùng.

“Tú Tú, em thích con nít như vậy thì sinh một đứa cho anh đi.”

Tuần Tú trợn mắt nhìn Hữu Thiên: “Muốn sinh thì anh đi mà sinh.”

“Tú Tú, anh chỉ muốn em sinh cho anh thôi à.”

“Tránh ra chút coi, anh để yên cho em xem cục cưng.” Tuần Tú chán ghét đẩy Hữu Thiên.

“Để cho tôi ôm một cái đi.” Hi Triệt nói với Thái Nghiên, sau đó hai người nhìn nhau cười. Tại Trung ngồi ở trên giường nhìn thấy anh Hi Triệt và mẹ thân thiết, cậu biết bọn họ đã giải khai khúc mắc, có lẽ còn có thể trở thành người một nhà, “Không nghĩ tới Tại Trung ôm nhóm như vậy mà sinh cục cưng ra lại nặng đến thế.”

“Trẻ con mập mập mới khỏe mạnh.” Hàn Canh nói.

Hi Triệt còn chưa có ôm đủ, cục cưng đã bị Kangta đoạt đi, Kangta vừa mới vừa bế bé con một lát, đã bị Tuần Tú cướp mất.

“Mấy người xem con tôi là món đồ chơi a.” Duẩn Hạo rút cục nhịn không được mở miệng, làm cha như hấn mà đến giờ vẫn chưa được ôm con.

“Trịnh Duẩn Hạo, đồ keo kiệt, ôm con trai bảo bối của anh một chút, con anh cũng đâu mất miếng thịt nào đâu.” Hữu Thiên đáp lại.

“Đúng đó.” Trừ bỏ Tại Trung, những người khác trầm miệng một lời nói.

Mọi người tiếp tục đùa tiểu bảo bảo, Duẩn Hạo tiếp tục ôm vợ yêu bảo bối của hấn. Thấy gương mặt nhăn nhó của Duẩn Hạo, Tại Trung lo lắng hỏi: “Duẩn Hạo, em không sinh được con gái, anh không mất hứng chứ?”

Duẩn Hạo hôn lên trán Tại Trung, sủng ái nói: “Đứa ngốc, sao anh lại mất hứng chứ, mặc kệ là con trai hay con gái, anh đều thích. Bởi vì nó là kết tinh tình yêu của chúng ta mà. Nhìn thấy cưng bình an sinh hạ một cục cưng khỏe mạnh, anh đã thấy đủ lắm rồi.”

“Duẩn Hạo, anh thật tốt.” Nói xong Tại Trung liền chui vào trong lòng Duẩn Hạo.

Rốt cục cũng đuổi được đám người Hữu Thiên, trong phòng chỉ còn có Thái Nghiên, Duẩn Hạo và Tại Trung.

“Hai đứa con đã nghĩ ra tên gì hay cho cháu mẹ chưa?”

Hai vợ chồng cùng nhau lắc đầu.

“Mẹ nghĩ ra một cái, không biết hay đứa thấy sao?”

“Là gì? Mẹ nói mau đi.”

“Trịnh Du Hùng. Du trong cần du, Hùng trong anh hùng.”

Duẩn Hạo và Tại Trung nhìn thoáng qua nhau, sau đó cùng gật đầu: “Mẹ, tên nghe thật có khí thế. Con thích.”

“Nhạc mẫu, con cũng thích.”

“Cục cưng, con có tên rồi nha.”

51. Chương 51

Một tuần sau, Tại Trung xuất viện về nhà tỉnh dưỡng. Bởi vì cục cưng sinh ra mới bảy ngày, cho nên không có làm phòng trẻ con, nôi em bé được đặt trong phòng Duẫn Hạo và Tại Trung.

Tại Trung ngồi ở trên giường, trong tay ôm tiểu bảo bối, bé con có đôi mắt to tròn trong veo cùng cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn không thể nghi ngờ là di truyền chính mình, cái mặt bánh nhân đậu phẩn phẩn nộn nộn hiển nhiên là Duẫn Hạo ban tặng, lông mi cùng cái mũi còn lại là được tổng hợp từ cả hai người, trông bé con thật xinh xắn.

Tiểu bảo bối hé cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái. “Du Nhi, buồn ngủ rồi phải không?” Tại Trung vỗ nhẹ Du Nhi ru bé ngủ.

Lúc này, Duẫn Hạo trở về, nếu có thể, hẳn thật muốn cả 24 giờ đều ở bên đại bảo bối và tiểu bảo bối của hắn, nhưng vì cung cấp cuộc sống tốt đẹp nhất cho hai người mà hắn yêu thương nhất, hắn phải cố gắng kiếm tiền gấp bội.

“Vợ yêu, cục cưng đang ngủ?” Để không đánh thức cục cưng, Duẫn Hạo nhỏ giọng thì thầm.

“Ừm. Duẫn Hạo, hình như em thật sự đã sinh ra một con heo con a, cục cưng sao cứ hề tỉnh ngủ liền ăn, ăn no liền ngủ vậy?”

“Đứa ngốc, trẻ con chính là như vậy nha. Cục cưng có thể ăn có thể ngủ mới khỏe mạnh a.” Duẫn Hạo vừa nói vừa từ trong tay Tại Trung tiếp nhận tiểu bảo bối, ôn nhu ôm ở trong tay. Sinh mệnh nhỏ bé yêu ớt trong tay chính là cuộc sống của hắn và Tại Trung, là kết tinh tình yêu của họ. Lẫn ngoài ý muốn đó thiếu chút nữa làm cho hắn mất đi đứa bé này, may mắn bé con thật kiên cường, là cục cưng đã cứu vãn tình yêu của hắn và Tại Trung, nếu không Duẫn Hạo thật không dám tưởng tượng nỗi thống khổ khi hắn mất đi cục cưng và Tại Trung. Duẫn Hạo thầm thề trong lòng, hắn muốn đem tất thấy những gì tốt đẹp nhất trên thế giới này cho con mình, để cho đứa trẻ này luôn ngập tràn hạnh phúc.

“Duẫn Hạo, anh đang nghĩ gì vậy?” Tại Trung thấy Duẫn Hạo ôm đứa nhỏ xuất thần, tò mò hỏi.

“A? Nga, anh là đang nhìn chúng ta cục cưng xinh đẹp của chúng ta. Vợ yêu à, cưng thật lợi hại!” Duẫn Hạo thay biểu tình thoải mái trả lời Tại Trung.

“Lợi hại cái gì nha, đó là gen di truyền của cục cưng chúng ta tốt mà.” Tại Trung then thùng nói.

“Ha ha, cưng nói đúng, cục cưng của chúng ta sao lại không xinh đẹp được chứ.” Thất tiểu bảo bối đã muốn ngủ say, Duẫn Hạo nhẹ nhàng ôm bé đặt vào trong nôi. Ôm tiểu bảo bối vậy đủ rồi, Duẫn Hạo muốn ôm đại bảo bối.

Thấy Duẫn Hạo nhào đến ôm mình, Tại Trung vội vàng lấy tay chặn trước ngực Duẫn Hạo: “Ai nha, anh làm gì vậy?”

“Ôm vợ yêu của anh một cái a.” Duẫn Hạo cường thế đem Tại Trung kéo vào trong lòng, “Vợ yêu à, cưng yên tâm, chồng cưng là người rất biết cư xử đúng mực nga, chuyện kích tình phải thân thể cưng khôi phục mới được làm.”

“Đúng là giang sơn dễ đổi.”

“Chẳng lẽ cưng muốn, chúng ta cũng đã lâu không có.....”.

Duẫn Hạo chưa kịp dứt lời đã bị Tại Trung chặn ngang, “Sao anh chẳng biết xấu hổ gì vậy, cục cưng còn đang ở đây.”

“Cục cưng đâu có hiểu.”

“Cho dù nó không hiểu, không nhận thức được nhưng nhất định sẽ bị ông bố không đứng đắn như anh ảnh hưởng.” Tại Trung nhăn mặt, nói với Duẫn Hạo.

“Không đứng đắn? Vợ yêu, rốt cuộc anh không đứng đắn chỗ nào, ôm vợ anh một cái cũng không được a.” Duẩn Hạo buồn bực trưng ra cái mặt bánh nhân đậu.

“Đừng mất hứng mà. Ý của em là chúng ta ở trước mặt cục cưng phải tạo hình tượng tốt cho con.” Tại Trung vươn hai tay nhéo má Duẩn Hạo. “Duẩn Hạo, thật ra em có việc muốn bàn với anh.”

“Chuyện gì a?”

“Tháng sau em sẽ về trường học tiếp tục chương trình học, khi đó ai sẽ chăm sóc cho Du Nhi a?”

“Đương nhiên là nhạc mẫu a.”

“Nhưng mẹ cũng bề bộn nhiều việc a, bà làm sao có thời gian lo cho cục cưng chứ.”

“Vậy mời bảo mẫu đi.”

“Em không muốn. Để cho người ngoài chăm sóc cho cục cưng em không yên tâm, hơn nữa cục cưng cũng sẽ không thân với chúng ta.”

“Vậy cưng định thế nào?” Duẩn Hạo cảm thấy Tại Trung đã sớm nghĩ ra phương án, là cố ý nói như vậy.

“Hi hi, em đã nghĩ kỹ rồi. Sau này anh mang theo Du Nhi đi làm đi, dù sao văn phòng của anh lớn như vậy, đặt thêm một cái nôi em bé cũng chẳng thành vấn đề. Chờ em tan học, em tới đón Du Nhi.”

“Cái gì? Cưng muốn anh mang theo cục cưng đi làm? Vậy anh còn làm việc gì được nữa?” Duẩn Hạo hiển nhiên bị đề nghị của vợ hấn dọa mất hồn.

“Dù sao Du Nhi chỉ biết ăn với ngủ, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến anh. Chồng yêu, em nghĩ rất lâu, đây là biện pháp tốt nhất, quyết định như vậy đi ha.”

Duẩn Hạo không biết nên phản bác như thế nào, đành phải nhận mệnh.

Một tháng sau, Tại Trung trở lại trường học. Mà Duẩn Hạo –

Đại sảnh tập đoàn Quốc Vũ, Duẩn Hạo một tay ôm Du Nhi, một bàn tay xách cặp. Tiểu thiên sứ nằm trong lòng đại khái là đối với khung cảnh lạ lẫm này tràn ngập tò mò, hai mắt tròn xoe mở to hết nhìn đông tới nhìn tây, không an phận ngo ngoay ở trong lòng cha bé.

Nhân viên tập đoàn Quốc Vũ nhìn thấy một bộ dáng vú em của tổng tài, lại nhìn bé con đáng yêu trong lòng tổng tài, một đám đều hóa đá, Du Nhi cũng không sợ người lạ, nhìn thấy người nhiều như vậy đang ngó mình chằm chằm, bé rất cao hứng, không ngừng phát ra mấy tiếng “y y nha nha”.

“Cục cưng, có thích chỗ này không. Đây là chỗ daddy làm việc đó, sau này cục cưng mỗi ngày đều cùng daddy đi làm nha.” Duẩn Hạo nhìn đứa con hoạt bát, sủng ái nói.

“Ya ya.” Du Nhi đáp.

Nôi trẻ con đã được chuẩn bị tốt, Duẩn Hạo đi vào văn phòng của mình, đầu tiên chính là đem tiểu bảo bối thả vào trong nôi, sau đó chuẩn bị bắt đầu một ngày công tác.

Duẩn Hạo gọi thư kí vào, xác định lịch trình hôm nay.

“Tổng tài, sáng hôm nay có một hội nghị doanh nghiệp, buổi chiều.....”.

“Nha nha.” Tiểu thiên sứ nằm trong nôi tựa hồ không thích bị daddy ngó lơ, giãy dụa quơ quơ hai cánh tay nhỏ bé muốn daddy chú ý, Duẩn Hạo đành phải bảo thư kí dừng lại, đi đến bên nôi ôm lấy nhóc tì không an phận kia, vội vàng dỗ dành, bộ dáng mười phần giống vú em, khiến cho cảm của thư kí thiếu điều muốn rớt xuống đất.

“Cục cưng, sao không ngoan vậy, daddy đang bận việc quan trọng mà, lát nữa daddy chơi với con, chịu không nào?”

Thư kí trợn mắt nhìn, cục lực hoài nghi người đàn ông này có phải là tổng tài nghiêm khắc lãnh khốc mọi khi của bọn họ hay không.

“Oa oa oa!” Duẩn Hạo dỗ dành chẳng ăn thua gì, ngược lại lại khiến cho Du Nhi khóc ré lên.

Duẩn Hạo vỗ vỗ lưng con, không ngừng dỗ dành: “Ngoan ngoan, cục cưng không khóc nga.” Nhưng vô luận Duẩn Hạo dỗ dành như thế nào, bé con vẫn khóc không ngừng. Duẩn Hạo thấy con khóc thì vô cùng đau lòng, nhưng hẳn lại không biết nên làm như thế nào.

“Tổng tài, tiểu bảo bảo đại khái là đã đói bụng, anh nên cho bé uống sữa thì hơn.” Thư kí là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, đã sớm làm mẹ, đối với cách chăm sóc trẻ con, đương nhiên có kinh nghiệm hơn.

“Sao tôi lại quên mất chứ, Tại Trung đã chuẩn bị sữa sẵn trong cặp của tôi rồi, mau lấy giúp tôi đi.” Duẩn Hạo vừa sai thư kí, vừa trấn an Du Nhi, “Cục cưng ngoan nga, sắp được uống sữa rồi.”

Quả nhiên, đôi tay nhỏ xíu của Du Nhi vừa ôm được bình sữa liền ngừng khóc, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt núm vú cao su không ngừng mút chùn chụt, đôi tay nhỏ của Du Nhi ôm bình sữa không được, Duẩn Hạo đỡ lấy bình sữa cho con, nhìn đứa con con uống thật thỏa mãn, Duẩn Hạo không nhịn được nở nụ cười: “Du Nhi của daddy quả nhiên là đói bụng nha.”

Du Nhi chỉ cần có sữa uống sẽ không quấy ầm ĩ nữa, Duẩn Hạo lại đem bé thả vào trong nôi. Sau đó trở lại trước bàn làm việc, tiếp tục nghe thư kí báo cáo, nhưng ánh mắt Duẩn Hạo vẫn thường xuyên liếc nhìn cái nôi nhỏ đặt bên cạnh.

Mỗi lần như thế, thư kí luôn cười trộm, nguyên lai tổng tài cũng có lúc ôn nhu đáng yêu như vậy, đàn ông đã làm cha quả nhiên khác hẳn. Vốn dĩ là báo cáo đơn giản như mọi khi, lại mất gấp đôi thời gian so với trước. Bởi vì trong văn phòng có thêm một tiểu thiên sứ hoạt bát hiếu động nha.

Cuộc sống vú em của Duẩn Hạo chỉ vừa mới bắt đầu!

52. Chương 52

Ngày đầu tiên Tại Trung quay lại trường, chủ yếu là đi làm một ít thủ tục, cũng không học hành gì, cho nên giữa trưa, Tại Trung liền rời khỏi trường học trực tiếp chạy đến công ty của Duẩn Hạo.

Tại Trung mới vừa đi vào đại sảnh công ty liền đụng phải Kangta.

“Tiểu Tại đến đây à.”

“Anh, em đã có con rồi mà, sao anh vẫn cứ gọi em là Tiểu Tại vậy?”

“Em là Tiểu Tại, mà bảo bối con em chính là Tiểu Tiểu Tại, có gì mâu thuẫn sao?”

Tại Trung biết mình nói không lại Kangta, đành chiều theo ý anh nói: “Vậy Tiểu Tiểu Tại của em có ngoan không anh? Có quấy rầy các anh làm việc không?”

“Tự em đến văn phòng của ông chồng em mà xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Mang theo nghi vấn, Tại Trung đi lên tầng cao nhất, đó là văn phòng của Duẩn Hạo. Vừa lên đến nơi đã thấy trước cửa văn phòng Duẩn Hạo có mấy người tùm nập năm tùm ba, bọn họ đang nhìn lên qua khe cửa mà thư kí tiểu thư cố ý không đóng chặt.

Viên chức A: “Không phải tôi hoa mắt đấy chứ, tổng tài thế nhưng tự thay tã cho tiểu bảo nha, ha ha, trông thật ngốc.”

Viên chức B: “Anh dám nói tổng tài ngốc, cẩn thận bị tổng tài nghe được đuổi việc bây giờ.”

Viên chức C: “Sẽ không đâu, cô không thấy tổng tài đại nhân của chúng ta đang bận rộn chăm con vậy sao? Trông bộ dạng còn rất vui nữa.”

Viên chức D: “Nếu tôi có thể sinh ra như vậy cục cưng đáng yêu xinh đẹp như vậy thì thích quá, thật muốn nhéo hai má phính phính của cục cưng quá đi.”

“Xin hỏi, có thể cho tôi vào được không?” Tại Trung nghe nhóm nhân viên tán gẫu đến khí thế ngất trời, có chút ngượng ngùng cắt ngang lời bọn họ.

Mấy nhân viên quay đầu liếc nhìn Tại Trung, vừa định phớt lờ cậu, mấy người này lập tức đứng thẳng.

“Tổng tài phu nhân, cậu đã tới nha, mau mời vào!” Nhóm nhân viên đều nhường đường.

Tại Trung mỉm cười cảm ơn, sau đó đi vào văn phòng. Lưu lại một đám nhân viên tiếp tục buồn đưa.

“Số của tổng tài tốt quá hén, phu nhân xinh đẹp như thiên tiên, con cũng xinh đẹp đáng yêu, hâm mộ muốn chết à.”

.....

Đi vào văn phòng, Tại Trung liền đi thẳng đến bên nôi, hoàn toàn bỏ qua Duẩn Hạo.

Du Nhi vừa mới thay tã thoải mái nằm trong nôi chơi đồ chơi.

Tại Trung bế con lên hôn hít không ngừng: “Cục cưng, có nhớ papa không? Papa rất nhớ con nha!” Tại Trung hôn lên hai má phấn phấn nộn nộn của cục cưng, ngửi ngửi mùi hương sữa ngọt ngào trên người bé.

“Vợ yêu, cưng coi chồng cưng là người vô hình sao? Anh chăm cục cưng cả một buổi sáng, cưng cũng không an ủi một chút.” Duẩn Hạo cũng đi tới bên nôi, nhăn nhó nhìn Tại Trung chỉ lo chơi với con.

Tại Trung ôm con xoay người nhìn thoáng qua Duẩn Hạo: “Trình tiên sinh, đừng có nó với em là anh đi ghen tị với con mình nha?”

“Hổng lẽ anh không thể ăn dấm chua với cục cưng sao?”

“Vậy anh cứ chết đuối trong cái ao dấm chua đó mà quên đi, dù sao hiện tại đối với em mà nói, quan trọng nhất chính là Du Nhi. Có phải không a, cục cưng?”

“Ai, quả nhiên là có con thì quên chồng a.”

“Ai nha, anh đừng có con nít như vậy chứ. Cục cưng nhỏ xíu thế này, đương nhiên là em phải thương con nhiều hơn chứ.” Tại Trung dựa vào Duẩn Hạo, trên môi hằn khe hôn một cái, “Như vậy được chưa?”

“Tạm thời tha cho cưng, buổi tối coi anh thu thập cưng thế nào.” Nói xong Duẩn Hạo nhéo mũi Tại Trung một cái.

“Đại sắc lang! Không nói với anh nữa, em mang cục cưng về nhà đây. Đến, cục cưng, chào daddy đi con.” Tại Trung cầm cánh tay ú ú của Du Nhi lắc lắc.

“Cục cưng, buổi tối gặp nha.”

Tại Trung ôm Du Nhi mới vừa ra khỏi tòa nhà, di động liền vang lên. Cái tên trên điện thoại cứ nhiên là –.

“Xương Mân?”

“Anh về nước rồi?”

“Được! Lát nữa chúng ta gặp nhau tại khách sạn.”

Cắt điện thoại, Tại Trung cao hứng nói với Du Nhi: “Cục cưng, chú Xương Mân về rồi. Papa mang con đi gặp chú ha.”

Khi Tại Trung tới khách sạn, Xương Mân đã đợi sẵn ở đó.

“Tại Trung, bên này.”

“Xương Mân, rốt cục anh đã quay về, anh đi được cả năm rồi đó.” Một năm không thấy, Xương Mân trở nên càng thêm thành thực ổn trọng.

“Không có biện pháp, bên Mĩ thật sự là bề bộn nhiều việc a, anh vất vả lắm mới kiếm được mấy ngày nghỉ đây. Bé con đáng yêu này chính là cục cưng của em và Trình Duẩn Hạo đi.” Xương Mân dịu dàng nhìn Du Nhi đang mút ngón tay trong lòng Tại Trung. (shota ??)

“Đúng vậy, tên bé là Trình Du Hùng, mới hơn một tháng à.” Nói đến cục cưng, Tại Trung liền hớn hờ khoe.

“Anh ẵm bé một tí nhé?”

“Đương nhiên rồi.” Tại Trung đem cục cưng đưa qua.

“Bé con thật nặng ha.” Bị một người xa lạ ôm ở trong tay, Du Nhi cũng không khóc nháo, tiếp tục chơi ngậm ngón tay.

“Ha ha, cuộc sống của nhóc con này chỉ có hai việc, ăn với ngủ, có thể không nặng sao?”

“Con nít mập mạp mới khỏe mạnh đáng yêu chứ, đúng không, tiểu bảo bối?”

Bỗng nhiên, Xương Mân dùng một loại ánh mắt thật sự quan sát đánh giá Tại Trung, khiến cho cậu cảm thấy thực không được tự nhiên. “Xương Mân, làm sao vậy? Trên mặt của em có dính gì à?”

“Không phải, anh đang nghĩ người khác sinh con xong thì sẽ xấu đi, còn Tại Trung thì tại sao lại càng ngày càng xinh đẹp?”

Xương Mân ca ngợi như vậy khiến cho hai má Tại Trung đỏ bừng, nói chuyện cũng không thông thuận: “Làm..... làm gì có a?”

“Anh nói thật đấy. Trịnh Duẫn Hạo kia thật sự rất có phúc khí.”

“Anh không cần hâm mộ anh ấy, Xương Mân anh xuất sắc như vậy, nhất định có thể tìm được một người xứng đôi với anh.”

“Chỉ mong là vậy.”

“Đúng rồi, anh sẽ quay lại Mĩ sao?”

“Đúng vậy, cuối tuần anh phải trở về công tác.”

“Như vậy hôm nay em mời anh.”

“Ha ha, anh ăn nhiều lắm nhé, em đừng có hối hận nha.”

“Chỉ cần anh đừng khách khí với em là được.”

“Để báo đáp, ăn xong cơm trưa, chúng ta đến siêu thị đi, anh muốn mua quà tặng cho tiểu bảo bối để làm quà gặp mặt.”

Tại Trung vội vàng khoát tay: “Không cần, nhóc con này cái gì cũng không thiếu.”

“Đây là tâm ý của anh, em mà còn cự tuyệt nữa, anh sẽ giận đấy.”

“Vậy được rồi!”

Vốn tưởng rằng sau khi tan tầm về nhà sẽ có người vợ xinh đẹp cùng cục cưng đáng yêu nghênh đón hẳn, nhưng buổi tối bảy giờ Duẫn Hạo về đến nhà, phát hiện trong nhà không có một bóng người.

“Tại Trung mang theo cục cưng đi đâu vậy? Không phải Tại Trung đã nói sẽ về nhà luôn sao?” Có chút lo lắng Duẫn Hạo vội vàng gọi vào di động của Tại Trung.

Nhưng trong ống nghe truyền đến thanh âm báo đối phương đang tắt máy.

“Như thế này là sao?” Duẫn Hạo vội gọi điện thoại cho Thái Nghiên, Kangta, Hi Triệt lẫn Tuấn Tú, nhưng tất cả đều không biết Tại Trung đang ở đâu.

Di động của Tại Trung vẫn nằm trong trạng thái tắt máy.

Bên kia, trên xe của Xương Mân.

“Xương Mân, hôm nay thật là khiến cho anh tổn kém rồi, anh mua ngọc bội quý như vậy cho cục cưng làm gì?”

“Bởi vì anh với tiểu bảo bối rất hợp duyên a, chỉ là một cái ngọc bội thì có là gì đâu?”

“Hôm nay sao điện thoại của em không hề reo chút nào vậy?” Tại Trung buồn bực, bình thường Duẫn Hạo cơ hồ là một tiếng gọi một lần mà, “A nha, điện thoại của em hết pin mất rồi, Xương Mân, cho em mượn di động dùng một chút.”

“Alô.” Không biết Tại Trung lẫn cục cưng đang ở đâu, Duẫn Hạo như muốn phát điên lên.

“Duẩn Hạo, em là Tại Trung nè.”

“Tại Trung! Bây giờ em đang ở đâu?” Xác định là giọng của Tại Trung, Duẩn Hạo kích động từ trên sofa nhảy dựng lên.

“Duẩn Hạo, Xương Mân về nước, em đi ăn với anh ấy, cục cưng cũng ở đây.”

“Vậy vì cái gì không nghe điện thoại?” Biết Tại Trung cùng cục cưng đều an toàn, Duẩn Hạo mới an tâm, nhưng hắn bắt đầu nổi giận.

“Điện thoại của em hết pin rồi, em vừa mới phát hiện, cho nên lập tức gọi cho anh đây.”

“Quên đi, không có việc gì là tốt rồi. Bây giờ em đang? Anh đến đón em?”

“Không cần, em sẽ về nhà ngay.”

“Anh ta nhất định đang rất lo lắng đi.” Xương Mân nói.

“Àn. Đều do em sơ ý, điện thoại hết pin cũng không biết.”

“Trở về hảo hảo giải thích một chút đi.”

Khi Tại Trung về đến nhà, Thái Nghiên cũng chạy trở về.

“Con đó, hôm nay hại Duẩn Hạo phát hoảng, thiếu chút nữa đã báo cảnh sát rồi.”

“Mẹ, con biết con sai rồi mà.”

“Nói với mẹ cũng vô dụng, hảo hảo đi xin lỗi Duẩn Hạo đi, nó ở trong phòng. Đưa cục cưng cho mẹ.”

Tại Trung lo lắng nhìn lên lầu hai.

53. Chương 53

Hồ

cái chương này edit thật vất vả, ngày nghỉ, pà con cô bác nghe tin nữ hoàng bị trọng thương nên đến thăm hơi bị nhieu, ai cũng đảo qua vòng vòng trước cái máy thì mần rằng mờ trầm edit T_T

Tại Trung cẩn thận mở cửa phòng ngủ, len lén nhìn vào bên trong, nhìn thấy Duẩn Hạo đang đứng dựa lưng về phía cửa trước cửa sổ, dù cho không nhìn thấy biểu tình của Duẩn Hạo, Tại Trung đã có thể cảm giác được cả người Duẩn Hạo tản ra lệ khí. Bây giờ mà cậu đi vào nhận sai có phải là đi tìm cái chết không a? Có nên trốn thoát đêm nay trước đã rồi nói sau không?

Nhưng ai biết, Tại Trung vừa nảy ra ý định chạy trốn, Duẩn Hạo liền xoay người. Duẩn Hạo nhìn Tại Trung, ánh mắt khí thế bức nhân, làm cho Tại Trung cảm thấy thật nguy hiểm.

Lảng tránh ánh mắt của Duẩn Hạo, Tại Trung thì thào nói: “Duẩn Hạo, em.....”.

“Lại đây!” Hoàn toàn là mệnh lệnh.

Tại Trung cúi đầu đi đến chỗ Duẩn Hạo, giống như là đứa nhỏ làm sai chuyện gì.

“Nói xem, hôm nay em đã phạm lỗi gì?” Từ giọng nói của Duẩn Hạo, Tại Trung có thể cảm giác được Duẩn Hạo đang kềm nén tức giận.

“Em không nên đi mà không báo với anh, không nên để trễ đến vậy rồi mới phát hiện điện thoại không liên lạc được.” Tại Trung như cúi đầu thành kính sám hối.

“Chỉ như vậy sao?” Hiển nhiên Duẩn Hạo không hài lòng với câu trả lời này.

“Còn có?” Còn có cái gì nữa? Tại Trung không nghĩ ra.

“Còn có chính là em không nên để cho anh lo lắng như vậy, em có biết trong một giờ không tìm được em anh cảm thấy ra sao không? Đủ loại suy nghĩ đáng sợ hiện ra trong đầu, anh sắp phát điên rồi. Nếu như em và Du Nhi vạn nhất xảy ra chuyện, anh nên làm gì bây giờ?” Duẩn Hạo cơ hồ rống lên những lời này. Hắn không thể không chế được cảm xúc của mình.

Tại Trung ngây ngẩn cả người, nhất thời không có phản ứng, chính là đáng thương hề hề nhìn Duẩn Hạo.

Đột nhiên, Duẩn Hạo một tay lấy Tại Trung kéo vào trong lòng, dùng song chường chặt chẽ cố định Tại Trung.

“Duẩn.....” Tại Trung bị động tác này làm cho hoảng sợ.

“Anh rất sợ em và Du Nhi xảy ra chuyện, anh rất sợ hai người sẽ rời khỏi anh.” Duẩn Hạo đem mặt chôn ở hõm vai Tại Trung, siết thật chặt cánh tay, dường như chỉ cần buông lỏng tay thì Tại Trung sẽ biến mất.

“Duẩn Hạo, em sẽ không rời xa anh. Anh, em còn có Du Nhi sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.” Tại Trung vuốt ve tấm lưng rộng lớn của Duẩn Hạo, cậu muốn dùng hơi ấm của mình để cho Duẩn Hạo cảm nhận được cậu thật sự đang tồn tại.

“Duẩn Hạo, anh đừng giận nữa nhé, được không?”.

Duẩn Hạo buông Tại Trung ra, sau đó nhếch mép : “Chỉ như vậy mà tha cho cứng, có phải quá tiện nghi cho cứng không nhỉ?”

“Á?”

“Vợ yêu, cứng có biết không, sau khi cứng sinh Du Nhi càng trở nên đẹp hơn, dáng người cũng càng ngày càng thon thả.” Duẩn Hạo dùng ánh mắt sắc lang quét sạch thân thể Tại Trung từ trên xuống dưới, giống như Tại Trung không có mặc quần áo.

“Xương Mân cũng nói vậy đó.” Tại Trung thốt ra.

“Cái gì?” Duẩn Hạo nheo lại ánh mắt lóe lên nguy hiểm.

Trong lòng Tại Trung hô to một tiếng xong đời rồi, sao cậu lại quên mất tên này chỉ dùng dấm chua làm thành, Trịnh Duẩn Hạo là một cái ao dấm chua bị khủng khiếp không hơn không kém nha!

“ Không..... em đâu có nói gì.”

“Phải không? Thiếu chút thì anh quên hỏi cứng, hôm nay cứng ở bên Thẩm Xương Mân kia mà không có chồng cứng đã làm gì hả?”

“Bọn em cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó thì đi siêu thị, nga, đúng rồi, Xương Mân mua một cái ngọc bội tặng cho con chúng ta mà.” Tại Trung thành thật khai ra hành trình của mình từ giữa trưa, chỉ cầu có thể được xử lý nương tay.

“Xem ra cứng hôm nay phạm sai lầm không chỉ là những gì anh vừa nói a. Bởi vì cùng tên đàn ông khác hẹn hò mà hại chồng mình lo lắng, đây là tội nặng nhất nha?” Dù cho trên mặt Duẩn Hạo lúc này mang theo ý cười, nhưng Tại Trung biết cậu nguy đến nơi rồi.

“Chồng yêu, Xương Mân khó khăn lắm mới về Hàn Quốc, em với anh đi ăn một bữa cơm là chuyện nên làm mà?” Tại Trung thật cẩn thận nói.

“Đương nhiên là nên làm, cùng bạn cũ ôn chuyện là chuyện nên làm, vậy cùng chồng hảo hảo trao đổi một chút tình cảm cũng nên lắm chứ?” Nói xong, Duẩn Hạo liền nhắc bổng Tại Trung trên vai, “Vợ yêu, chúng ta lên giường hảo hảo trao đổi một chút đi.”.

“Á!” Thân thể đột nhiên bay lên không làm cho Tại Trung sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tại Trung vẫn còn cảm thấy đầu óc choáng váng thì đã bị Duẩn Hạo ném lên trên giường, cậu định đứng dậy, nhưng Duẩn Hạo đã nhào vào đè lên trên người, giữ cậu nằm trên giường.

Hoàn toàn không có tiếng quần áo bị xé rách như trong tưởng tượng của Tại Trung, tương phản , ngay cả sức nặng trên người cũng đã biến mất. Tại Trung mở ra hai mắt, mở mồm nhìn Duẩn Hạo.

Lấy một ngón tay nâng cằm Tại Trung, khoe miệng Duẩn Hạo nhếch lên, lộ ra nụ cười gian tà: “Vợ yêu, tự mình cởi quần áo ra.”

Cái gì? “Duẩn Hạo, em.....”.

Duẩn Hạo đem mặt tới gần Tại Trung, ái muội nói: “Vợ yêu của anh đang then thùng sao? Trên người cũng có chỗ nào mà anh chưa nhìn qua?”

“Nhưng mà..... nhưng mà.....”.

“Không có nhưng mà gì hết, muốn anh nguôi giận thì nghe theo lời anh đi vợ yêu của anh.” Trên mặt Duẩn Hạo hiện lên một nụ cười đáng sợ.

Tại Trung biết mình không còn đường thoái lui, cậu ngồi dậy, tuy vẫn cúi đầu, nhưng vẫn có thể thấy hai má đỏ ửng của Tại Trung. Tại Trung đỏ mặt bắt đầu cởi bỏ nút áo sơ mi, dù cho cậu dùng tốc độ chậm chạp gấp đôi bình thường, nhưng nút áo chung quy cũng bị gỡ hết, thân thể trắng ngần như ngọc của Tại Trung cũng dần dần lộ ra.

Nhìn không sót chỗ nào trên thân thể hoàn mỹ của Tại Trung, Duẩn Hạo đã sớm là một thân khô nóng, đổi lại bình thường hẳn đã sớm đem Tại Trung đặt ở dưới thân hảo hảo yêu thương, nhưng hôm nay Duẩn Hạo kiệt lực không chế chính mình. Hắn muốn trừng phạt vật nhỏ này một chút.

Tại Trung bị ai nghĩ: So với ở trước mặt Duẩn Hạo biểu diễn vũ thoát y, cậu tình nguyện giống như trước bị Duẩn Hạo lột sạch.

“Vợ yêu, chỉ như vậy mà đã xong rồi sao? Còn có quần nga.”.

“Chồng yêu.” Tại Trung dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Duẩn Hạo, hy vọng có thể né khỏi nhiệm vụ bất khả thi này.

“Ngoan, mau làm đi.”

Tại Trung đành nhận mệnh, cậu cởi bỏ quần dài, ngay cả quần lót cũng cởi ra. Thân thể hoàn toàn trần trụi của Tại Trung hiện ra trước mặt Duẩn Hạo.

Ánh mắt nóng rực của Duẩn Hạo càn quét thân thể Tại Trung từ trên xuống dưới, bởi vì then thùng cùng vô thổ khiến cho thân thể của Tại Trung nhuộm một tầng hồng sắc, trông càng mê người.

“Vợ yêu, chỉ cần nhìn sơ qua thân thể tuyệt mỹ của cưng, anh liền biết có bao nhiêu mỹ vị rồi.” Duẩn Hạo rất nhanh cởi sạch tây trang cùng áo sơ mi, sau đó lập tức đem Tại Trung áp đảo, vùi vật như vậy nằm ở dưới thân của mình, hẳn còn có lý do nào để chần chờ sao?

Duẩn Hạo bắt đầu ở trên người Tại Trung khơi mào hỏa dục. Cổ, xương quai xanh, trước ngực, thắt lưng, sườn..... Duẩn Hạo không hề buông tha bất kỳ chỗ nào, hẳn lúc mạnh lúc nhẹ cắn mút trên người Tại Trung, khiến cậu thở gấp liên tục.

“Vợ yêu, da của cưng so với trước kia càng mềm càng mịn, ngay cả nơi này cũng co dãn hơn.” Duẩn Hạo vừa nói vừa vuốt ve hông Tại Trung.

“Duẩn Hạo, nhẹ một chút.”

“Được, vợ yêu muốn anh làm nhẹ, anh đương nhiên sẽ nghe theo rồi.” Duẩn Hạo tách hai chân Tại Trung ra, xấu xa liếm nhẹ vào đùi trong.

“A! Ngứa quá!”

Duẩn Hạo đem hai chân Tại Trung đặt trên vai mình, sau đó đưa một ngón tay cắm vào mật huyết hồng nhạt.

“A! Đau!” Đã lâu không làm tình khiến cho Tại Trung nhất thời không chịu được đau đớn bất thành linh này mà chau mày.

Duẩn Hạo hôn lên đôi môi của Tại Trung an ủi cậu: “Vợ yêu, thả lỏng đi.” Dù nói là muốn trừng phạt Tại Trung, nhưng Duẩn Hạo vẫn là luyện tiệp làm cho bảo bối vợ yêu nhà hắn bị thương.

Cảm giác được thân thể của Tại Trung không còn cứng ngắt như cũ, Duẩn Hạo rút ngón tay ra, đem dục vọng đã sớm căng trướng đưa vào sâu trong thân thể Tại Trung.

Duẩn Hạo lấy tay giữ chặt cái eo nhỏ của Tại Trung mà hung hăng đâm vào.

“A!” Tại Trung không thể thích ứng với động tác nhanh như vậy khiến cho cậu hét lên, “Duẩn Hạo, đau quá! Chậm..... Chậm.....”.

Nghe Tại Trung kêu đau, Duẩn Hạo thoáng thả chậm động tác, nhưng chỉ một lúc lại cường thế như cũ, mỗi một lần đều đâm thẳng vào điểm mẫn cảm của cậu.

“Anh, anh khi dễ em.” Nửa làm nũng nửa ai oán.

“Vợ yêu, anh chỉ là hy vọng cưng có thể nhớ kỹ giáo huấn ngày hôm nay nga.”

“Em biết em sai rồi mà, anh nhẹ chút đi.”

Duẩn Hạo tiếp tục động tác trều sáp, rốt cục phóng thích ở trong cơ thể Tại Trung.

Cao trào qua đi, thân thể Tại Trung hư nhược nằm bẹp trên giường, muốn động cũng không động nổi. Nhưng Duẩn Hạo lại đột nhiên đem Tại Trung lật sấp lại.

“Duẩn Hạo?” Tại Trung thất kinh quay đầu nhìn Duẩn Hạo.

“Vợ yêu à, đừng nói là cưng cho rằng chỉ mới có nhiều đó là đã xong rồi đi? Khi cưng đang mang thai, anh đã phải tiết chế biết bao nhiêu, bây giờ đương nhiên là phải làm bù chứ đúng không?”

“Duẩn Hạo, hình như em nghe thấy tiếng Du Nhi đang khóc, anh để cho em đi coi con một chút, được không?” Tại Trung nghĩ thầm phải đào tẩu.

“Du Nhi có nhọc mầu chiếu cố, cưng cứ yên tâm đi, cưng nên tự lo cho mình thì hơn a.” Duẩn Hạo nâng lên cái mông vênh của Tại Trung, cánh mông trắng nõn ngay trước mắt, còn có thể nhìn thấy rõ ràng đóa hoa cúc hồng nhạt đang hé nở, Duẩn Hạo không thể khống chế nổi nữa, giữ chặt eo Tại Trung bắt đầu điên cuồng lật động.

“A! A!” Phía sau nam nhân không ngừng va chạm, Tại Trung chỉ có thể bất lực rên rỉ.

Không biết qua bao lâu, Tại Trung vẫn còn bị Duẩn Hạo giày vò.

‘Chẳng lẽ sẽ không bao giờ chấm dứt?’

“Duẩn Hạo, em không chịu nổi nữa rồi, ngày mai em còn phải đi học nha, không thể làm nữa, nếu không ngày mai em không xuống giường được.”

“Vợ yêu, anh phê chuẩn cho cưng ngày mai xin phép nghỉ một ngày, nghỉ một ngày có làm sao đâu, cùng lắm thì chồng cưng giúp cưng học bù. Bất quá bây giờ, chúng ta có chương trình học bổ túc quan trọng hơn nga.” Vừa dứt lời, trong phòng lại truyền ra thanh âm khiến cho người ta mặt đỏ tim đập.

“Vợ yêu, thể lực của chồng cưng tốt lắm đó, có thể cùng cưng học bổ túc suốt đêm nga.” Duẩn Hạo lại đem dục vọng vùi vào trong tiểu huyết của Tại Trung, bắt đầu một vòng vận động mới.

Suốt đêm? Xem ra ngày mai nhất định là không xuống giường được.

54. Chương 54

Không biết muốn Tại Trung bao nhiêu lần, thẳng đến khi Tại Trung không chịu nổi nữa mà ngất đi trong lòng mình, Duẩn Hạo mới bằng lòng buông tha cho cậu.

Tẩy rửa xong xuôi, Duẩn Hạo trù mền hôn lên trán Tại Trung: “Bảo bối, anh làm cho cưng mệt chết đi. Bất quá, lần này nhất định cho cưng ấn tượng khắc sâu, xem cưng sau này còn dám chơi trò mất tích nữa không.”

Duẩn Hạo ôm Tại Trung, cảm thấy mỹ mãn chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau.

Tại Trung tỉnh lại từ trong đau nhức, cậu vừa định đưa tay xoa xoa thắt lưng đau ê ẩm, liền phát hiện trên lưng cậu đang bị một đôi tay bá đạo ôm chặt. Tại Trung phần hận lấy tay nhéo mạnh móng vuốt sồi trên lưng, động tác này đương nhiên làm cho Duẫn Hạo tỉnh lại.

Duẫn Hạo dụi dụi mắt: “Vợ yêu, sao cứng dậy sớm quá vậy, lẽ nào là tại anh tối hôm qua không đủ cố gắng?”

“Tối hôm qua? Anh còn dám nhắc tới tối hôm qua? Không phải em chỉ làm cho anh lo lắng có một tiếng thôi, nhưng anh lại đè ép em mười mấy tiếng?” Tại Trung một bên tức giận rống Duẫn Hạo, một bên định ngồi dậy, nhưng cả người cậu cực mệt mỏi, không thể không ngã vào trên giường.

“Vợ yêu, nào có khoa trương như vậy nha, mới rạng sáng cứng đã ngắt đi mất tiêu rồi, anh nào dám tiếp tục a?” Duẫn Hạo lấy lòng xoa xoa thắt lưng cho Tại Trung.

“Như vậy còn chưa đủ sao? Anh hại em hôm nay không đi học nổi. Anh là đồ đại hôi lang, đại dã lang, đại sắc lang.”

“Nhìn cương tinh lực tràn đầy như vậy, chúng ta làm chút vận động buổi sáng ha?” Duẫn Hạo một cái xoay người liền đem Tại Trung áp đến dưới thân, bàn tay lại bắt đầu xấu xa sờ mó lung tung.

“Lăn xa một chút, anh còn dám làm xằng bậy thì vĩnh viễn cũng đừng mong thấy mặt em!”

Duẫn Hạo vốn cũng chỉ là muốn ăn chút đậu hũ Tại Trung, thế nhưng Tại Trung lại dùng loại phương pháp này uy hiếp hấn, hấn cũng không dám lỗ mãng nữa.

“Được được được, anh không giỡn nữa. Anh cũng không muốn bị hủy tính phúc nửa đời sau nga. Vợ yêu đại nhân, hôm nay cứng cứ ngoan ngoãn nằm ở trên giường đi, hôm nay anh khỏi cần mang Du Nhi đến công ty, cứng cứ ở nhà mà chăm con nha.”

“Thì đành vậy chứ biết làm sao.”

Duẫn Hạo đem cục cứng ôm đến bên người Tại Trung, bé con vẫn còn đang ngủ say sưa. “Vợ yêu, anh đi làm nga.”

“Ừm.”

Hôn hai bảo bối lớn nhỏ mỗi người một cái, Duẫn Hạo mới bằng lòng rời đi.

Sau khi Duẫn Hạo đi làm, Tại Trung yêu thương nhìn đứa con đang ngủ trong lòng, lẩm bẩm: “Du Nhi, con với daddy xấu xa của con bộ dạng càng ngày càng giống nhau, lớn lên nhìn giống nhau cũng không quan hệ, bất quá trăm ngàn lần đừng xấu xa giống như hấn ta nhé, chỉ biết khi dễ người khác. Bảo bối phải làm một em bé ngoan biết nghe lời nga.”

Lại qua một ngày, dù cho hạ thân vẫn hơi đau, nhưng Tại Trung cuối cùng cũng có thể xuống giường, rót cục cậu có thể về trường đi học.

“Tại Trung!” Đang đi ở trong vườn trường, Tại Trung nghe thấy có người gọi tên mình, cậu lập tức quay đầu lại.

“Là Tuấn Tú a.”

Tuấn Tú đã chạy tới, một phen ôm lấy cổ Tại Trung, “Rất cục cậu cũng hiện thân rồi, không phải đã nói ngày hôm qua sau khi tan học gọi điện cho mình, sau đó cùng nhau đi ăn cơm sao? Vì cái gì lơ hện?” Tuấn Tú làm bộ tức giận hỏi.

“Cái kia, là vì.....” Sao có thể nói thật cho Tuấn Tú được chứ, như vậy rất mất mặt, “Du Nhi cứ bám lấy mình, cho nên ngày hôm qua mình ở nhà chăm nó cả ngày.”

“Phải không?” Trên mặt Tuấn Tú ghi rõ mấy chữ “không tin được”

“Đúng..... Đúng vậy.....” Tại Trung ấp a ấp úng hồi đáp.

“Mình thấy không phải Du Nhi bám cậu mà là ông chồng cậu bám lấy cậu thì đúng hơn đó.” Tuấn Tú cười xấu xa nói.

“Cậu nói bậy bạ gì đó.” Bị nói trúng tim đen, mặt Tại Trung đỏ lựng.

“Tại Trung à, cậu vừa mới về trường học lại, chắc là cậu không muốn tạm nghỉ học thêm một lần nữa đó chứ?”

“À?”

“Không hiểu sao? Ý của mình là có phải cậu đang tính cho Du Nhi thêm một thằng em trai hay một đứa em gái nữa à?”

“Cái gì chứ, mình đâu có định như vậy!”

“Như vậy, cậu phải làm tốt chuyện phòng bị chứ, tốt nhất là cách xa ông chồng của cậu một chút.”

Tại Trung cẩn thận ngẫm nghĩ lời của Tuấn Tú, sau đó nói: “Mình hiểu rồi, Tuấn Tú, cảm ơn cậu đã nhắc nhở à.”

“Hắc hắc, chút lòng thành thôi. Buổi chiều chúng ta cùng đi đá banh đi?”

“Không được, buổi chiều học xong mình còn phải đến công ty của Duẩn Hạo đón cục cưng nữa.”

Tuấn Tú khoa trương lắc đầu: “Tại Trung à, từ khi nào thì cậu biến thành người cha nhị thập tứ hiếu vậy? Không nhìn cục cưng một chút cũng đâu mất miếng thịt nào đâu.”

“Chờ khi nào cậu và Hữu Thiên có con rồi thì cậu sẽ hiểu.”

“Thiệt, ai muốn sinh con với ông chứ?”

“Khẩu thị tâm phi!”

“Mình nào có à?” Mặt Tuấn Tú đỏ bừng.

“Cãi làm gì nữa, xem mặt cậu kìa, đỏ như trái đào rồi. Thôi mình không nói chuyện với cậu nữa, mình phải lên lớp rồi.”

Tuấn Tú còn muốn giải thích một chút, nhưng Tại Trung đã muốn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Buổi tối, Duẩn Hạo về nhà.

Sau khi Duẩn Hạo vừa về đến nhà thì lên thẳng lầu hai, vừa định mở cửa phòng, cửa phòng ngủ đã bị mở ra. Chỉ thấy Tại Trung ôm một cái gối đứng trước cửa.

“Vợ yêu, cưng ôm gối làm gì vậy?”

“Gối này là của anh.”

“Vậy cưng ôm gối của anh làm gì nha? Nga nga nga, anh hiểu rồi, vợ yêu nhớ anh quá nên ôm gối của anh cho đỡ nhớ phải không?”

“Mơ đi! Chúng ta mới gặp nhau chiều nay, có cái gì mà nhớ. Gối này là em lấy cho anh.”

“Lấy cho anh á?” Duẩn Hạo càng nghe càng hồ đồ.

“Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, anh sang phòng khách ngủ nhé.”

“Vợ yêu, tại sao chứ? Anh làm sai chuyện gì sao?” Chẳng lẽ vợ yêu còn đang tức giận chuyện tối hôm trước? Hẳn là không nghiêm trọng như vậy đi.

“Em chỉ là không muốn ngủ chung phòng với anh, cho nên anh sang phòng khách mà ngủ.” Tại Trung đưa gối cho Duẩn Hạo.

“Không chịu! Vợ yêu à, cưng không thể cố tình gây sự nga, vô duyên vô cớ gì mà lại bắt anh sang phòng khách ngủ?”

Có nên nói rõ với Duẩn Hạo không? Cậu là sợ lại mang thai a, không phải không muốn có con nữa, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi! Hôm nay cậu thật sự để ý đến những gì mà Tuấn Tú nói, cảm thấy rất có đạo lý, cậu cũng không muốn vốn chỉ cần mất bốn năm là có thể học xong đại học mà lại tiêu tốn đến năm sáu năm thậm chí còn lâu hơn!

“Bởi vì, bởi vì em rất tức giận, em không muốn thấy mặt anh.”

“Vì cái gì a? Buổi chiều vẫn còn rất tốt mà, rốt cuộc anh làm sao lại chộc tới cùng?” Duẩn Hạo hô to oan uổng, cái gì hần đều không có làm, dựa vào cái gì lại bị vợ đuổi ra khỏi phòng. Tâm tình vợ hần như thế nào lại âm tình bất định như vậy chứ, thời mãn kinh hần là sẽ không đến sớm vậy đi?

“Đương nhiên là anh chộc tới em, hôm trước anh làm cho em rất đau.” Tại Trung cũng cảm thấy ngượng miệng, giọng nói càng lúc càng nhỏ như muỗi kêu.

Quả nhiên là vì chuyện đó mà tức giận a. “Vợ yêu, là cứng làm sai trước, anh mới cho cứng chút trừng phạt nho nhỏ mà.”

“Hừ! Đó không phải là trừng phạt nho nhỏ gì hết mà là trừng phạt nặng thì có.”

“Vì vậy cứng muốn chồng cứng sang phòng khách mà ngủ sao?”

“Đúng!” Kỳ thật không phải như thế.

“Anh không chịu ngủ ở phòng khách.” Duẩn Hạo nói xong bèn chen vào phòng, nhưng Tại Trung lại ngăn ở cửa, kiên quyết không cho hần vào.

“Vợ yêu, cứng cho anh vào hôn con nha.”

“Không cho, con đang ngủ. Anh đừng làm cho con thức.”

“Vợ yêu, tàn nhẫn quá đi! Không cho anh vào phòng, còn không cho anh hôn con.”

“Anh đừng có lôi con ra làm cái cớ, cả ngày anh ở chung với con, chẳng lẽ anh không thấy phiền sao?”

“Sao lại phiền được chứ? Du Nhi là con anh mà.” Duẩn Hạo bắt đầu tức giận, ý của Tại Trung là sao chứ, chẳng lẽ Tại Trung lại nghi ngờ tình cảm hần dành cho cục cưng sao? Sao Tại Trung lại nghĩ về hần như thế chứ.

“Em.....” Tại Trung biết mình quá phận, cậu hiểu hơn bất kỳ ai, Duẩn Hạo là một người cha tốt, nhưng cậu thật sự không biết nên như thế nào nói ra chuyện khiến cậu khó xử đó.

“Quên đi, anh sang phòng khách ngủ.” Tình huống thế này, nếu còn nói tiếp nữa chắc chắn sẽ cãi nhau, tốt nhất là để cho hai người đều bình tĩnh một chút đi.

Tại Trung nhìn bóng lưng Duẩn Hạo, đột nhiên rất muốn khóc: Duẩn Hạo giận rồi.

55. Chương 55

Duẩn Hạo thật sự tức giận!

Tuy rằng cuộc sống vẫn giống hệt như bình thường: mỗi ngày Duẩn Hạo ẵm Du Nhi đến công ty, sau khi Tại Trung tan học sau thì đến công ty đón Du Nhi về, nhưng không khí thì đã thay đổi, hai ngày nay khi Tại Trung đón Du Nhi từ chỗ Duẩn Hạo, Duẩn Hạo luôn ôn hoà nói một câu ‘Đi đường cẩn thận’ thì không nói thêm gì với Tại Trung nữa.

Tình trạng chiến tranh lạnh giữa hai người ngay cả Thái Nghiên cũng thấy được.

Hôm nay, Tại Trung ẵm Du Nhi về đến nhà thì Thái Nghiên trùng hợp cũng về đến.

“Tại Trung, con và Duẩn Hạo lại làm sao vậy? Có phải đang cãi nhau không?”

Tại Trung né tránh câu hỏi của Thái Nghiên: “Mẹ, bọn con đâu có cãi nhau.”

“Không cãi nhau thì tại sao Duẩn Hạo lại sang phòng khách mà ngủ?”

Tại Trung chỉ cúi đầu không nói, làm cho người làm mẹ như Thái Nghiên nhìn thấy mà đau lòng.

“Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường nhưng sẽ chỉ gây thương tổn cho nhau, nếu có vấn đề gì thì tốt nhất là nên thẳng thắn với nhau, chỉ giữ trong lòng thì không thể giải quyết vấn đề được đâu con.”

“Mẹ, lần này là con chọc Duẩn Hạo tức giận.”

“Như vậy con cần phải chủ động xin lỗi Duẩn Hạo, Duẩn Hạo không phải là người không biết phân biệt phải trái, huống chi nó lại rất yêu con, mẹ tin là nó sẽ tha lỗi cho con thôi.” Thái Nghiên vỗ vai Tại Trung, sau đó ôm lấy Du Nhi, “Tiểu bảo bối, nếu daddy của con không chịu tha thứ cho papa con, đến lúc đó phải dựa vào con cổ vũ cho papa rồi. Đến, chơi với bà nội đi.”

Buổi tối, Duẩn Hạo về nhà, khi đi ngang qua phòng ngủ hắn dừng lại một chút. Lần này hắn đã hạ quyết tâm sẽ không cúi đầu trước, hắn không thể cứ dung túng cho Tại Trung cố tình gây sự, Duẩn Hạo rất rõ ràng lần này đều là do hắn quá mức cứng chiều Tại Trung mà ra.

Duẩn Hạo lắc đầu, đi sang phòng khách.

Trong phòng Tại Trung nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, cậu biết là Duẩn Hạo đã về. Cậu cũng nghe thấy tiếng đóng cửa, hắn là Duẩn Hạo lại sang phòng khách ngủ. Ai! Là tự mình đuổi người đi, bây giờ còn có thể hy vọng Duẩn Hạo tự mình đi vào sao? Nên làm cái gì bây giờ đây? Mẹ bảo cậu nên chủ động nhận sai, nhưng chủ động như thế nào mới được? Là gọi điện thoại bảo Duẩn Hạo trở về phòng ngủ à? Hay là trực tiếp đem Duẩn Hạo kéo vào phòng?

Tại Trung đau đầu phiền não! Mặc kệ, [hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng], cho dù mất mặt cậu cũng phải làm. Cậu không thể chịu nổi thái độ lãnh đạm của Duẩn Hạo.

Tại Trung ôm gối của mình, mở cửa phòng, sau đó đi sang phòng khách.

Đứng trước cửa phòng, Tại Trung hít sâu một hơi, tự bơm hơi cho mình. Sau đó, Tại Trung cố lấy dũng khí đẩy cửa phòng.

“Cốc cốc cốc ! Duẩn Hạo, em là Tại Trung.”

Trong phòng không có tiếng đáp lại.

“Em biết anh đang ở trong, em vào nhé.”

Ở trong phòng Duẩn Hạo đương nhiên nghe thấy Tại Trung, hắn không nghĩ tới Tại Trung lại chủ động tìm đến hắn, trong lòng không khỏi vui sướng, hắn muốn xem thử Tại Trung định làm cái gì.

Nhìn thấy Tại Trung vào trong phòng, Duẩn Hạo đặt quyển sách đang xem xuống, nằm xuống giường, không để ý tới Tại Trung.

‘Duẩn Hạo quả nhiên không để ý tới mình.’ Dù cho cảm thấy rất khó chịu, nhưng Tại Trung nhất quyết phải làm cho Duẩn Hạo tha lỗi cho mình.

Tại Trung vội đi đến bên giường, mang gối đặt xuống bên người Duẩn Hạo, bản thân cũng nằm xuống giường. Thân thể Tại Trung không ngừng nhích tới gần Duẩn Hạo, mà Duẩn Hạo cũng không ngừng dịch ra bên ngoài, Tại Trung tiếp tục tiến tới, Duẩn Hạo tiếp tục dịch ra ngoài.

“Duẩn Hạo.” Tại Trung bỏ nhào vào lưng Duẩn Hạo, “Duẩn Hạo, anh đừng có không thèm để ý đến em nữa mà.”

Duẩn Hạo vẫn không lên tiếng, nhưng hắn rất đau lòng, bởi vì hắn cảm giác được trên lưng áo của mình có chút ẩm ướt – Tại Trung đang khóc.

Duẩn Hạo rốt cục xoay người lại, Tại Trung lập tức chui vào trong lòng hắn, đem đầu chôn trước khuôn ngực rắn chắc, sau đó thành khẩn nói: “Duẩn Hạo, em sai rồi, em không nên tùy hứng đuổi anh ra khỏi phòng như vậy. Xin anh đừng lờ em đi như vậy mà.”

Duẩn Hạo không thể chịu nổi nhất chính là bộ dạng nhu thuận của Tại Trung, bây giờ còn giống như con bạch tuộc bám trên người hắn, làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào!

“Biết sai rồi sao?” Duẩn Hạo rớt cục cũng mở miệng.

Nghe thấy Duẩn Hạo đáp lại, Tại Trung kích động ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng lại đẹp đến mê người nhìn Duẩn Hạo, vội vàng gạt đầu.

“Em không muốn ngủ một mình, em muốn Duẩn Hạo ngủ với em,.” Hai tay Tại Trung gắt gao ôm chặt thắt lưng Duẩn Hạo, cậu thật nhớ hơi ấm của Duẩn Hạo, vĩnh viễn luôn làm cho cậu cảm thấy an tâm.

“Là em tự mình đuổi anh đến phòng khách.”

“Về sau sẽ không ! Không bao giờ nữa đâu!”

Thấy trên mặt Duẩn Hạo đầy vẻ hồ nghi, Tại Trung tiếp tục nói: “Nếu anh không chịu tha thứ cho em, em vẫn cứ ngủ ở đây với anh, dù anh có đuổi em đi, em cũng không đi. Em sẽ không rời khỏi anh.”

“Cứng đúng là tiểu vô lại!” Duẩn Hạo thật sự chịu không nổi, mạnh mẽ đem Tại Trung đặt dưới thân, hung hăng hôn xuống, mút lấy đôi môi anh đào, công thành chiếm đất. Hắn làm sao muốn ngủ một mình, hắn lại như thế nào không nhớ Tại Trung. Con dê béo chủ động đưa đến cửa, hắn không ăn mới là lạ.

“Àn..... Duẩn... Duẩn Hạo.....” Dù lực đạo của Duẩn Hạo rất lớn, nhưng Tại Trung vẫn cố gắng đáp lại, bởi vì cậu biết, cậu và Duẩn Hạo giống nhau đều điên cuồng mà khát cần đối phương.

Thẳng đến khi Tại Trung hít thở không thông, Duẩn Hạo mới buông ra đôi môi bị mình hôn đến sưng đỏ, Duẩn Hạo hưng trí nhìn biểu tình cực hạn dự hoặc của Tại Trung.

“Vợ yêu, thành thật nói cho anh biết, rốt cuộc vì cái gì lại đuổi chồng cứng ra khỏi phòng?”

“Bởi vì, bởi vì.....” Có nên nói hay không? Ngượng muốn chết đi!

“Anh muốn là lời nói thật nga.” Nhìn ra Tại Trung đang đấu tranh tâm lý, Duẩn Hạo lại cường điệu vấn đề.

“Bởi vì bây giờ em không muốn sinh con nữa.”

“A?”

Chẳng lẽ Duẩn Hạo không hiểu? “Em là nói em không muốn sinh con!”

“Chúng ta đã có Du Nhi, anh có yêu cầu cứng sinh thêm cho anh nữa sao?” Duẩn Hạo cuối cùng cũng hiểu được, nguyên lai vợ hắn là đang lo lắng vấn đề này nha.

“Nhưng mà nếu chúng ta chẳng phân phòng ngủ, rất dễ xảy ra tai nạn chết người nha.” Nếu vấn đề này đã nói ra, Tại Trung cũng không cảm thấy ngại nữa, trực tiếp nói rõ với Duẩn Hạo.

“Chúng ta làm tốt phòng bị không phải được rồi sao? Đứa ngốc này, sao ngay cả chuyện này cũng không biết.”

“Cái kia giống như không chắc ăn lắm.”

“Nga? Phải không? Vợ yêu, không bằng đêm nay chúng ta liền thử xem mấy thứ này nọ đó có an toàn không đi?” Duẩn Hạo cười xấu xa bắt đầu cởi quần áo Tại Trung.

“A? Không cần cởi, Duẩn Hạo.”

“Tiểu bại hoại, không chấp nhận được tiếng không cần đó của cưng. Cưng cũng đừng quên, là tự cưng trèo lên giường của anh nga.” Nói chưa dứt câu Duẩn Hạo đã đem Tại Trung bóc như bóc trứng chim, thoáng chốc đã lột sạch.

“Duẩn Hạo, không, ngô ngô.....” Mấy tiếng kháng nghị chìm trong nụ hôn sâu của Duẩn Hạo.

Chuyện phòng the qua đi, Duẩn Hạo gắt gao ôm lấy Tại Trung.

“Vợ yêu, về sau không được đuổi chồng ra khỏi phòng nga, như vậy anh mất mặt lắm.”

Tại Trung phối hợp tư thế của Duẩn Hạo, cọ cọ trên ngực hắn. “Ừm, không có lần sau đâu. Em cam đoan, chồng yêu, chúng ta trở về phòng ngủ đi.”

“Cưng còn đi nổi sao?”

“Anh ôm em về phòng không phải được rồi à?”

“Tuân mệnh, bảo bối của anh!”

56. Chương 56

Trẻ em một hai tháng trên cơ bản đều là bé ngoan, bởi vì con nít trừ bỏ khóc nháo, coi như có thể an an phận phận nằm yên một chỗ, cha mẹ đem bọn chúng bế đến chỗ nào, bọn chúng sẽ nằm chơi ngay chỗ đó. Nhưng mà cục cưng năm sáu tháng thì sẽ không nghe lời như vậy, bởi vì bé con đã tự di chuyển được!

“Du Nhi con ở đâu rồi? Vừa rồi còn ở đây mà.” Sau khi Tại Trung đem Du Nhi đặt ở trên thảm phòng khách xong, trở về phòng lấy sách vở, không nghĩ tới chỉ mới đi có một lát thôi, cục cưng đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc này Duẫn Hạo đang đi từ trên lầu hai xuống, vừa thắt cravat vừa hỏi: “Vợ yêu, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không thấy con anh đâu chứ sao nữa ?”.

Duẫn Hạo đang đứng trên cầu thang, thấy Du Nhi đã bò đến sau sofa, Duẫn Hạo chỉ chỉ hướng đó. Theo hướng Duẫn Hạo chỉ, Tại Trung rốt cục cũng tìm được nhóc con mập mạp tròn tròn kia.

“Du Nhi, sao con cứ bò đi lung tung vậy, papa không tìm thấy con thì sao? Con mà còn nghịch ngợm nữa là papa đánh cái mông nhỏ này nha.”.

Du Nhi ở trong lòng Tại Trung y y nha nha , căn bản không hề bị Tại Trung dọa đến, vẫn là vui vẻ tự chơi với mình.

“Chồng yêu à, ở công ty anh nên trông con kỹ một chút nha, bây giờ chỉ cần chúng ta hơi không chú ý, nó liền bò lung tung, thật sự là làm cho người ta không an tâm a!”.

“Vợ yêu, cưng yên tâm đi, anh sẽ coi chừng Du Nhi. Kỳ thật con chúng ta có thể đi nhanh như vậy thì rất tốt mà, chứng tỏ nhóc con này thật khỏe mạnh hoạt bát a, không có gì không tốt cả.”

“Em đâu có nói là không tốt, chỉ là bây giờ em đâu có dám đem con đặt ở trên giường, chỉ sợ nó sẽ té xuống.” Tại Trung có chút hao tổn tâm trí nhìn đứa con quá sức hiếu động.

“Ha ha, không có việc gì không có việc gì, cưng cứ an tâm đi học đi.”.

“Àn.” Tại Trung trước khi đi lại nắn nắn hai má phính phính của Du Nhi, “Bảo bối, phải nghe lời nga.”.

Giống như thường lệ, Duẫn Hạo ẵm Du Nhi cùng đến công ty, bé con đã hoàn toàn quen thuộc với cảnh này.

“Tiểu bảo bối, daddy phải đi họp, con ngoan ngoãn ngồi ở trong nôi mà chơi, không được lộn xộn nga.”.

“Ya!” Du Nhi đáp.

“Àn. Ngoan!” Duẫn Hạo đem từ mà Du Nhi vừa phát ra lý giải thành tiếng đáp ứng.

Duẫn Hạo ngồi ở vị trí trung tâm phòng họp nghe cấp dưới báo cáo, đột nhiên nhớ tới phải xem Du Nhi ra sao, vì thế hần mở máy tính xách tay chỉnh sang màn hình quan sát. Không xem thì thôi, xem rồi thì thiếu chút nữa làm cho Duẫn Hạo mất mặt mà từ trên ghế ngã xuống đất: Du Nhi đang có ý đồ trèo qua thành nôi, mắt thấy sẽ thành công.

Duẫn Hạo dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy ra khỏi phòng họp, để lại một đám nhân viên hoàn toàn không hiểu gì cả.

Duẫn Hạo vọt tới văn phòng bên cạnh phòng họp, đã thấy hơn phân nửa thân thể bé con đã vắt qua bên ngoài thành nôi, Duẫn Hạo dùng tốc độ 100m/s tiếp được thân thể nho nhỏ sắp rơi xuống đất.

Nhóc con căn bản không biết sợ hãi, ngược lại rất thích chí mà cười khanh khách. Nhưng Duẫn Hạo lại nổi giận, hần lật sấp Du Nhi lại, tụt cái quần con đến đầu gối, giơ tay lên, tặng cho cái mông nhỏ mập mạp hai bần tay.

“Oa oa oa!” Con nít bị tét mông sao có thể không khóc.

“Sao con lại không nghe lời! Suýt chút nữa đã ngã từ trên nôi xuống đất rồi, con hù chết daddy , có biết không hả?” Dù cho mới đánh hai cái, nhưng khí lực đủ để tiểu thí thí của Du Nhi chịu tội.

“Oa oa oa oa.....” Du Nhi càng khóc càng lớn, một bộ dạng bị ủy khuất rất lớn trông cực kỳ đáng thương.

Duẩn Hạo cũng là quá mức sợ hãi Du Nhi bị thương mới có thể đánh cái mông nhỏ, hiện tại nhìn Du Nhi khóc đến thở không nổi thì lại đau lòng.

“Úc úc úc, cục cưng đừng khóc, daddy đánh đau con à, daddy xoa xoa cho con nga, không khóc, đừng khóc.” Duẩn Hạo đem Du Nhi ôm vào trong ngực không ngừng dỗ dành, nhưng Du Nhi vẫn khóc không ngừng.

Lúc này, Tại Trung vừa mới đến gần văn phòng của Duẩn Hạo, cậu ở ngoài cửa chợt nghe tiếng khóc của Du Nhi, vội vàng đẩy cửa lao vào.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Sao Du Nhi lại khóc lớn vậy?”

“Anh, cái kia.....” Duẩn Hạo nghĩ thầm đúng là họa vô đơn chí a! Sao lại bị Tại Trung bắt gặp chứ, “Vừa rồi anh tét mông Du Nhi.”

“Cái gì? Mắc mớ gì mà anh lại đánh cục cưng?” Tại Trung lớn tiếng chất vấn.

Duẩn Hạo đem ngọn nguồn nói cho Tại Trung.

“Cho dù là như vậy, anh cũng không thể đánh Du Nhi a, con còn nhỏ như vậy, chuyện gì cũng không biết, anh không thể từ từ dạy con được à?” Tại Trung giằng lấy Du Nhi còn đang oa oa khóc lớn từ trong tay Duẩn Hạo, “Du Nhi ngoan nga, papa giúp con đánh daddy được không?” Nói xong, Tại Trung liền đánh Duẩn Hạo.

Chiêu này quả nhiên hữu dụng, Du Nhi mở to đôi mắt ngập nước nhìn daddy bị papa bé đánh, dần dần ngừng khóc.

Nhìn thấy Du Nhi ngừng khóc, Tại Trung mới ngừng đánh Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo buồn bực xoa xoa cánh tay: “Vợ yêu, cưng đánh chồng đau quá đi.”

“Xứng đáng, ai bảo anh đánh Du Nhi . Cục cưng, papa giúp con báo thù.”

“Vợ yêu, không phải cưng cũng rất lo lắng Du Nhi sẽ ngã sao. Tại hồi nãy anh hốt hoảng quá mà.”

“Đừng giải thích với em, anh tốt nhất vẫn là ngấm lại nên làm sao mà dỗ con anh đi.”

Đúng vậy, Du Nhi hiện tại tựa đầu vào vai Tại Trung, không thềm liếc nhìn Duẩn Hạo một cái.

“Cục cưng, cho daddy ôm một cái được không?” Duẩn Hạo vươn tay về phía Du Nhi nịnh nọt, nhưng Du Nhi không thèm để ý, thân hình nho nhỏ càng thêm cọ cọ sát vào người Tại Trung, làm vẻ mặt ‘Hổng thèm để ý tới daddy, hổng thèm để ý!’.

“Ai, anh bị con ghét bỏ rồi kìa.”

57. Chương 57

Cả ngày hôm nay, Du Nhi đều đeo cứng lấy Tại Trung, chỉ cần Tại Trung buông Du Nhi ra, bé con sẽ khóc nháo. Xót con nên Tại Trung đành phải đem tiểu tổ tông này ôm vào trong ngực mà dỗ.

“Tiểu bảo bảo, papa biết Du Nhi hôm nay bị ủy khuất, nhưng papa đã giúp con phạt daddy rồi mà, cho nên khi nào daddy đi làm về, Du Nhi đừng giận daddy nữa nha?”

Nhưng ai biết Du Nhi lập tức quay ngoắt cái đầu nhỏ đi, không thềm nghe Tại Trung. Tuy rằng cục cưng mới được 6 tháng nên không thể nói, nhưng động tác của bé con lại tỏ rõ một chữ: “Hừ!”.

Tại Trung ngao ngán lắc đầu: Ai, nhóc con này đúng là thù dai nha.

Buổi tối Duẩn Hạo về đến nhà, liền nhìn thấy Tại Trung đang bế Du Nhi ngồi trên ghế sofa chơi đùa. Duẩn Hạo cũng muốn tham gia.

Nhưng mà, Duẩn Hạo vừa tới gần sofa, Du Nhi liền cọ quây thân mình mập mập tròn tròn giẫy khỏi Tại Trung, sau đó nhanh chóng bò sang một chỗ khác trên sofa— cách xa vị trí của Duẩn Hạo nhất.

Duẩn Hạo quả thật bị đả kích, vẻ mặt cầu xin nói: “Tiểu bảo bối, con định giận daddy đến khi nào? Daddy đã xin lỗi rồi mà.”

“Ai, em nói cho anh quá trời mà đâu có tác dụng gì đâu.” Tại Trung tỏ vẻ thương hại.

Dù vậy, Duẩn Hạo cũng không định dễ như thế, hần lập tức đi đến đầu kia của sofa, mặc kệ Du Nhi có chịu hay không, một tay túm bé con bế lên. Du Nhi quấy quấy đôi chân ngắn ngủn, vừa kêu nha nha tỏ vẻ kháng nghị.

Duẩn Hạo mặc kệ tiểu bảo bối đang vùng vẫy, hần ẵm Du Nhi ngồi xuống ghế. Du Nhi thấy Tại Trung đang an vị ở một bên, lập tức vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé thịt thịt, rõ ràng muốn Tại Trung ôm.

Tại Trung thấy vậy, định bế lấy Du Nhi, nhưng bị Duẩn Hạo cản lại: “Tại Trung, đừng chiều con quá.”

“Nhưng mà Du Nhi sắp khóc rồi kìa.....”.

“Tiểu tử kia, con ghét daddy đến vậy à? Daddy chỉ тет mông con thôi, mà dù sao con đúng là rất đáng bị đòn.” Duẩn Hạo ẵm Du Nhi xoay lại, bắt buộc Du Nhi nhìn thẳng vào hần.

“Duẩn Hạo à, Du Nhi đang giận anh mà anh còn nói vậy với con.”.

“Ai kêu con không thèm để ý đến anh.” Duẩn Hạo buồn bực trưng ra bộ mặt bánh nhân đậu, giở tính con nít ra.

“Anh thật đúng là, ai lại đi so đo với cục cưng chỉ mới có 6 tháng?” Tại Trung thấy Duẩn Hạo giở tính tình trẻ con ra, ráng nhịn cười. Tại Trung chột chột tiểu bảo bối đang cáu kỉnh, “Cục cưng, con thấy không, con không thèm để ý đến daddy, thấy daddy thương tâm quá trời kìa, cục cưng đừng giận daddy nữa nha?”

Vẫn như cũ phí công!

Duẩn Hạo thất bại nhìn đôi mắt to tròn xoe trước mặt, tựa hồ như Du Nhi đang trừng mắt hần. Hần nên làm cái gì bây giờ đây, con hần vẫn không chịu để ý tới hần? Hần chịu không nổi!

Đột nhiên trong đầu Duẩn Hạo lóe lên một ý, hần nghĩ ra cách để dụ Du Nhi rồi.

“Bảo bối, daddy làm ngựa cho con cưỡi, được không?”.

Tại Trung kinh ngạc nhìn Duẩn Hạo, Duẩn Hạo lại đi quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa cho Du Nhi cưỡi?

Duẩn Hạo trước đem Du Nhi đưa cho Tại Trung bế, sau đó quỳ xuống đất, quay đầu nói với Tại Trung vẫn còn đang há hốc miệng: “Vợ yêu, để Du Nhi ngồi lên trên lưng anh, sau đó để tay con vòng qua cổ anh đi.”

Tại Trung làm theo, bởi vì cậu hiểu được dụng ý của Duẩn Hạo. Tại Trung sợ Du Nhi sẽ rơi xuống, vì thế ở một bên hộ tống.

“Ha ha a.” Nhóc con rớt cục cưng cũng vui vẻ, thân mình tròn tròn ghé vào trên lưng Duẩn Hạo, đu đưa cặp chân béo tròn như hai củ sen. Du Nhi có vô số món đồ chơi, nhưng mà chưa từng được chơi cưỡi ngựa.

Duẩn Hạo bắt đầu đi vòng vòng trong phòng khách, nghe thấy tiếng cười của Du Nhi, Duẩn Hạo đi càng hăng hái.

Thấy Duẩn Hạo có thể vì con như vậy, trong lòng Tại Trung cảm thấy ấm áp, đột nhiên có một loại xúc động muốn khóc.

Không thấy Tại Trung đi theo bên mình, Duẩn Hạo vội nói: “Vợ yêu à, mau tới đỡ Du Nhi, coi chừng con té bây giờ.”

Tại Trung đang ngẩn người rớt cục cưng cũng hoàn hồn, vội vàng đuổi kịp Duẩn Hạo.

Tại Trung theo Duẩn Hạo làm ngựa cho Du Nhi cười đi vòng vòng trong phòng khách một lúc, rốt cục nhin không được mở miệng: “Duẩn Hạo, thả Du Nhi xuống đi, anh không mệt sao?”

“Hoàn hảo a.” Duẩn Hạo thở phò phò đáp.

Tại Trung nhìn không được, bế Du Nhi khỏi lưng Duẩn Hạo. “Duẩn Hạo, anh mau đứng lên đi, Du Nhi chơi cũng đủ rồi.”

“Được rồi.” Duẩn Hạo vừa nói vừa đứng lên, sau đó ôm lấy Du Nhi, “Bảo bối, thích chưa, còn giận daddy nữa không?”

“Ha ha a.” Du Nhi cười khanh khách.

Thấy hai cha con đùa vui vẻ, Tại Trung lại rơi lệ: Duẩn Hạo là người có thân phận có địa vị, nhưng mà để làm cho con mình vui vẻ, hẳn thế nhưng có thể quỳ xuống đất để làm ngựa cho con cười. Có người chồng như vậy, cậu còn mong gì hơn.

“Vợ yêu, cưng làm sao vậy, sao mắt lại đỏ hoe vậy?” Duẩn Hạo lo lắng nhìn Tại Trung, nghĩ thầm vừa mới dỗ xong tiểu bảo bối, xem ra còn phải dỗ tiếp đại bảo bối nữa.

“Duẩn Hạo, anh đúng là một người cha tốt.”

“Vợ yêu, anh không chỉ là người cha tốt, anh còn là ông chồng tốt nha.”

“Àn!”

“Đứa ngốc, sao lại khóc chứ?”

Tại Trung quệt nước mắt, sau đó cười cười nói: “Duẩn Hạo, em cũng muốn cưỡi ngựa?”

“A?”

58. Chương 58

Tại Trung đòi cưỡi ngựa khiến cho Duẩn Hạo giật bắn mình. “Vợ yêu, cưng cũng muốn cưỡi ngựa à?”

“Đúng vậy! Không thể sao?” Tại Trung tỏ vẻ bình thường thôi.

“Vợ yêu, dù cưng rất nhẹ, nhưng tốt xấu gì cưng cũng là người lớn a, cưng mà trèo lên lưng anh thì sao anh đi nổi?” Dù cho Duẩn Hạo không ngại làm ngựa nhưng mà chuyện nào quá khả năng nha.

“Du Nhi có thể cưỡi, em thì lại không được sao? Anh bắt công!” Tại Trung phồng má, hoàn toàn bất mãn.

Ách! Vợ yêu lại đi ăn dấm chua với con. “Cái người luôn bảo anh không được tị nạnh với con là ai vậy ta?” Duẩn Hạo buồn cười nói với Tại Trung đang làm mình làm mẩy.

“Không nhớ rõ. Em chỉ nhớ cho tới bây giờ em chưa từng được cưỡi ngựa, em muốn cưỡi.” Tại Trung kéo kéo tay Duẩn Hạo, rất giống một đứa nhóc đang đòi ăn kẹo.

“Vợ yêu, sức của chồng cưng dù có lớn đến đâu cũng không để chở được cưng a.” Duẩn Hạo bối rối nói, “Chỉ bằng anh cưng được không, vợ yêu?”

Tại Trung nghĩ nghĩ, công cũng được, ít ra còn đỡ hơn là không có gì cả!

Thấy Tại Trung đang do dự, Duẩn Hạo ngồi xổm xuống trước mặt Tại Trung, “Vợ yêu, mau lên đây đi.”

Tuy rằng không được cưỡi ngựa, nhưng Tại Trung vẫn là vui rạo rức, vì thế hưng phấn dùng hai tay ôm lấy cổ Duẩn Hạo, toàn bộ thân thể bổ nhào lên lưng Duẩn Hạo. Hai tay Duẩn Hạo vòng về phía sau, đặt dưới hông Tại Trung sau đó dụng lực nâng mạnh, thành công công Tại Trung lên.

“Hoàn hảo vợ yêu của anh không nặng. Chồng yêu sẽ công cưng xoay chong chóng ha.”

“Ai nha! Duẩn Hạo, đừng quay nhanh như vậy mà, em chóng mặt.” Tại Trung gắt gao ôm cổ Duẩn Hạo, sợ mình sẽ té xuống.

“Ha ha a.” Du Nhi ngồi trên sô pha, đôi chân nhỏ vung vẩy, hưng phấn vỗ tay nhìn daddy công papa quay vòng vòng trong phòng khách.

“Duẩn Hạo, mau dừng lại đi, dừng lại, con đang cười chúng ta kìa.” Mặt Tại Trung đỏ hồng, lấy tay đâm vào lưng Duẩn Hạo bảo hắn dừng lại.

“Vợ yêu, giờ mới biết ngưng à. Vừa rồi là ai nhảy lên lưng anh vậy?” Nói là nói như vậy, nhưng Duẩn Hạo cũng tuân lệnh thả Tại Trung xuống.

“Anh cũng cười em.”

“Không phải anh cười cưng nga, là Du Nhi nhà chúng ta.” Duẩn Hạo vừa nói vừa chỉ chỉ tiểu bảo bối đang cười hớn hở trên ghế, xem ra nhóc con này đã quên sạch chuyện hôm nay bị đét đít rồi.

“Quên đi, em không thèm so đo với anh, chỉ cần con chúng ta vui vẻ, em cũng rất vui.”

“Anh thì sao? Vợ yêu, cưng lại ném anh đi đâu rồi?” Duẩn Hạo tiến lên ôm chầm lấy Tại Trung, làm nũng nói.

Tại Trung dịu ngoan tựa vào trên vai Duẩn Hạo, còn thật sự hỏi đáp: “Chồng yêu, anh và Du Nhi ở trong trái tim em đều chiếm vị trí quan trọng nhất, không ai có thể thay thế được.”

Nghe Tại Trung nói như vậy, Duẩn Hạo không nói gì, mà ôn nhu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tại Trung, đem môi mình ngậm chặt lấy đôi môi phần nộn luôn khiến cho hắn mê muội, nhẹ nhàng mà liếm cắn từng chút từng chút một. Tại Trung tựa sát vào ngực Duẩn Hạo, nhiệt liệt đáp lại hắn. Duẩn Hạo không ngừng siết chặt cánh tay, đem Tại Trung ôm chặt vào trong lòng. Lưỡi Duẩn Hạo linh hoạt luồn vào trong miệng Tại Trung, quấn lấy lưỡi Tại Trung không ngừng hấp thụ. Hai người dùng phương thức này nói cho đối phương bọn họ yêu nhau đến thế nào!

Du Nhi mở to đôi mắt sáng ngời, tả nhìn xem hữu nhìn xem, hoàn toàn không rõ daddy với papa đang làm gì. Nếu không rõ thì quên đi, Du Nhi cúi đầu tiếp tục chơi món đồ chơi trên tay.

“Duẩn Hạo, Du Nhi đang nhìn kìa, đừng như vậy.” Dù cho Tại Trung cũng khao khát Duẩn Hạo, nhưng cậu sợ một khi hỏa dục được châm ngòi, Duẩn Hạo sẽ tử hình cậu ngay tại chỗ, chẳng nói đâu xa, cách đây không lâu cậu đã từng bị Duẩn Hạo đặt trên ghế mà làm.

Duẩn Hạo vẫn không buông môi Tại Trung ra: “Vợ yêu, không có việc gì đâu, Du Nhi tự chơi một mình mà, con đâu có nhìn chúng ta.”

“Nhưng mà.....”.

“Nếu cưng thẹn thùng, chúng ta trở về phòng tiếp tục đi.” Duẩn Hạo vút cho Tại Trung một ánh mắt ái muội, không đợi Tại Trung trả lời, liền ẵm Tại Trung lên.

“Duẩn Hạo, anh làm gì vậy?”

“Trở về phòng a, anh nhịn không nổi nữa.”

“Nhưng mà, Du Nhi thì làm sao bây giờ a?”.

“Nhạc mẫu sắp về rồi, mẹ sẽ lo cho Du Nhi.” Nói xong Duẩn Hạo ẵm Tại Trung chạy lên phòng ngủ.

Đặt Tại Trung xuống giường, Duẩn Hạo liền đề lên trên, hai người đều rất khao khát đối phương, cho nên rất nhanh quần áo của cả hai đều đã bị cởi hết.

Duẩn Hạo dùng một bàn tay giữ lấy cái eo nhỏ của Tại Trung, một bàn tay tùy ý vuốt ve thân thể mềm mại. Đôi môi ôn nhu âu yếm từng tấc da thịt của Tại Trung, hắn muốn toàn thân Tại Trung đều lưu lại ấn ký của hắn— ấn ký độc nhất vô nhị của Trịnh Duẩn Hạo hắn.

Dưới sự âu yếm của Duẩn Hạo, Tại Trung thở dốc liên tục: “Duẩn Hạo, ừ ừ..... hừ ừ.....”.

“Tại Trung, Tại Trung của anh, Tại Trung, anh thật sự rất yêu em.”

“Ân..... em cũng vậy, em cũng rất yêu Duẩn Hạo.”

Tay Duẩn Hạo dời xuống mông Tại Trung, hấn nắm lấy một bên mông tròn lẳn mà vuốt ve. Sau đó nâng lên cái mông xinh đẹp của cậu, tách hai chân ra, đem một ngón tay xâm nhập vào tiểu huyết hồng nhạ.

“A.....” Tại Trung nhíu mày một chút, nhưng vẫn cố gắng thả lỏng thân thể mình.

“Vợ yêu, thêm một ngón nhé.” Dù cho Duẩn Hạo nhần nhịn rất vất vả, nhưng vẫn như cũ kiên nhẫn khai phá thân thể của Tại Trung, hấn không muốn làm cho vợ yêu bảo bối bị thương.

Tại Trung gật gật đầu.

Tiền hí làm đủ xong, Duẩn Hạo rút ngón tay ra, hấn nhìn đóa hoa nộn thịt hồng nhạ hưng phấn mà hé ra hợp lại, hấn biết Tại Trung thực cần hấn.

“Chồng yêu, mau vào đi, em có thể chịu được mà.” Tại Trung đang đắm chìm trong tình yêu không còn biết xấu hổ là gì.

Vui vẻ nhận lời mời, Duẩn Hạo đem hai chân Tại Trung vòng qua hai bên hông hấn, đem dục vọng sưng đỏ đâm vào tiểu huyết của Tại Trung.

“A.....” Kích thích quá lớn của Duẩn Hạo khiến cho Tại Trung thoáng cau mày.

“Vợ yêu, cứng không sao chứ?” Duẩn Hạo dừng lại trong cơ thể Tại Trung, không dám động đây.

“Hoàn..... Hoàn hảo.....em muốn anh yêu em, Duẩn Hạo.” Tại Trung ôm chặt lấy Duẩn Hạo. Dù cho hạ thân trưởng đến lợi hại, Tại Trung vẫn cố chịu đựng thứ to lớn nóng rực kia.

Cảm nhận được nhiệt tình của Tại Trung, Duẩn Hạo bắt đầu động tác, hấn mãnh liệt va chạm vào điểm mẫn cảm của Tại Trung, càng lúc càng không thể khống chế được mình.

“Tại Trung, thật thoải mái, tiểu huyết của cứng thật ấm áp, anh yêu cứng đến chết mất.”

“Duẩn Hạo..... A..... Ừ ừ.....” Tiếng rên rỉ mê người không dứt bên tai. Thân thể Tại Trung cũng phối hợp động tác của Duẩn Hạo mà vận vẹo . Thân thể của hai người hoàn mỹ kết hợp cùng nhau.

Đột nhiên Duẩn Hạo lật sấp người Tại Trung lại, tay Tại Trung vịn vào đầu giường, cái mông vểnh cao cao, hình thành tư thế quỳ nằm úp sấp.

“Vợ yêu, cứng không phải mới vừa đòi cưỡi ngựa sao? Hiện tại loại tư thế này rất được, bắt quá, không phải cứng cưỡi anh, mà là anh cưỡi cứng nga.” Duẩn Hạo ôm ngang hông Tại Trung tiếp tục công kích mãnh liệt.

“Anh..... Bại hoại.....” Tại Trung đem mặt chôn vào gối, rầu rĩ oán giận.

Phòng khách.

“Cháu cưng của bà, sao con lại chơi một mình trong phòng khách thế này? Daddy với papa đâu?” Thái Nghiên từ công ty về nhà liền nhìn thấy Du Nhi đang chơi đùa một mình trên sofa, hết cả hồn.

Du Nhi nghe thấy tiếng bà, ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn nhìn bà nội, sau đó lại đem tầm mắt chuyển tới hướng phòng ngủ ở lầu hai.

Thái Nghiên nhìn theo tầm mắt Du Nhi, nhất thời trong lòng minh bạch. Bà bế tiểu bảo bối lên nói: “Du Nhi, đêm nay con ngủ với bà nội nhé, papa con với daddy con có việc bận rồi.”

59. Chương 59

Tiểu vương tử nhà Tại Trung và Duẩn Hạo ngày một khỏe mạnh trưởng thành, hiện tại đã được hơn 10 tháng, đôi mắt to tròn, cái mũi tinh xảo, cái miệng nhỏ nhắn phần hồng, làn da trắng như sữa, khuôn mặt bánh nhân đậu, hoàn toàn chính là kết tinh hoàn mỹ nhất từ Tại Trung và Duẩn Hạo.

Du Nhi tiểu vương tử vẫn chưa biết đi, thấy Du Nhi sắp tròn một tuổi, Duẩn Hạo và Tại Trung quyết định dạy Du Nhi tập đi.

“Chồng yêu à, hay là đợi Du Nhi lớn thêm chút nữa hẵng dạy con tập đi, con còn nhỏ như vậy.” Tại Trung lo lắng Du Nhi sẽ té ngã, luyến tiếc để cho tiểu bảo bối bước đi bước đầu tiên.

“Từng đứa nhỏ đều phải bước đi bước đầu tiên mà, đã đến lúc rồi.” Duẩn Hạo vừa nói vừa ôm lấy Du Nhi từ trong nôi ra, đỡ lấy thân mình nho nhỏ của Du Nhi, để cho bé đứng trên đất.

Hiển nhiên, Du Nhi vẫn không hiểu được ý đồ của daddy, khuôn mặt nhỏ xíu ngơ ngác nhìn quanh.

“Duẩn Hạo, em thấy hay là thôi đi. Chờ Du Nhi lớn thêm một chút hẵng học đi cũng không muộn mà.” Tại Trung lo lắng nói.

“Vợ yêu, cưng mềm yếu quá. Nếu để càng lâu thì đối với Du Nhi của chúng ta chẳng lợi chút nào.”

Dù trăm ngàn bàn lần không muốn nhưng Tại Trung không thể không thừa nhận Duẩn Hạo nói có lý: “Vậy được rồi, bắt quá chúng ta phải trông chừng, đừng để cho Du Nhi ngã.”

“Ha ha, vợ yêu à, không đứa bé nào là không té ngã khi học đi cả.” Duẩn Hạo nói xong, đem tầm mắt chuyển trên người Du Nhi, “Con, daddy biết con dũng cảm nhất, đừng để cho daddy thất vọng nga!”

Duẩn Hạo buông Du Nhi ra, hấn và Tại Trung đều đứng cách Du Nhi hai bước chân. Nhưng Du Nhi chính là không dám đi, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Du Nhi, đi nào, đến chỗ daddy đi.” Duẩn Hạo giơ hai tay ra vẫy Du Nhi, ý bảo bé con đi đến chỗ hấn.

“Du Nhi, papa cũng ở đây.” Tại Trung cũng cổ vũ Du Nhi.

Tiểu bảo bối do dự, bắt quá vẫn dững cậm bước đi bước đầu tiên, đương nhiên là bé con không đi được, té ụych một cái xuống đất, đau đến oa oa khóc lớn.

Duẩn Hạo thấy thế vội vàng chạy đến ôm lấy Du Nhi, an ủi tiểu bảo bối. “Du Nhi không khóc không khóc nga, Du Nhi nhà mình thực dũng cảm, là em bé ngoan nha.”

Cái gọi là kinh hỉ chính là khi người không hề chuẩn bị mà phát sinh việc vui.

“Đau! Cha, đau!” Tuy rằng vẫn chưa rõ ràng, nhưng Duẩn Hạo lẫn Tại Trung đều rành mạch nghe được từ cái miệng nhỏ nhắn của Du Nhi phát ra những từ này.

“Cực cưng, con nói cái gì?” Duẩn Hạo không dám tin hỏi Du Nhi. Duẩn Hạo đã tưởng tượng vô số lần cảnh tượng được nghe Du Nhi lần đầu tiên gọi hấn là cha, không nghĩ tới nó lại đến đột ngột như vậy, thật là ngoài ý muốn.

“Cha, đau! Ô ô ô.....” Du Nhi dùng thanh âm trẻ con lặp lại một lần lời nói mới rồi.

Duẩn Hạo kích động một phen đem Du Nhi ôm ở trong lòng: “Ngaoan bảo bối, con đã biết gọi cha rồi, daddy thật sự rất cao hứng. Có phải đầu gối rất đau không, daddy giúp con xoa xoa nga.”

Nghe thấy Du Nhi mở miệng nói chuyện, Tại Trung cũng rất kích động, nhưng Tại Trung trong lòng vẫn là có một tia tiếc nuối: Vì cái gì Du Nhi lại gọi Duẩn Hạo trước mà không phải là gọi cậu trước chứ?

Là một ông chồng tốt, Duẩn Hạo đương nhiên không vì nguyên nhân này mà quên mất vợ yêu, hấn nhìn thấy ngay vợ hấn đang không vui.

“Vợ yêu, cưng làm sao vậy nha? Có phải đang ghen tỵ không?”

“Anh biết rõ còn cố hỏi. Du Nhi gọi anh là cha, đương nhiên là anh cao hứng rồi, còn em thì sao chứ?” Tại Trung đột nhiên giở tính con nít ra.

Duẩn Hạo cười lắc lắc đầu, sau đó nói với tiểu bảo bối trong lòng: “Bảo bối, con mau gọi papa đi, nếu không papa sẽ giận đó.”

Du Nhi như là nghe hiểu được nhìn chằm chằm Tại Trung, sau đó vươn đôi tay nhỏ bé muốn Tại Trung ẵm.

Dù cho Du Nhi vẫn chưa mở miệng gọi Tại Trung, nhưng Tại Trung sao có thể giận con vì chuyện này. Vì thế, Tại Trung cũng vươn cánh tay chuẩn bị bế Du Nhi. Nhưng ai ngờ –

“Mẹ, ôm một cái! Mẹ, ôm!” Du Nhi kêu lên, chính là lúc này đây, bé không phải gọi cha, mà mẹ?

Hai vợ chồng đồng thời ngây ngẩn cả người: Du Nhi vừa rồi mới gọi Tại Trung là mẹ sao?

Du Nhi thấy Tại Trung không để ý tới bé, lại bảo một lần: “Mẹ, ôm một cái!”

“Vợ yêu, Du Nhi đang gọi cưng đấy!” Duẩn Hạo vừa nói vừa nhin cười, Du Nhi thế nhưng lại gọi Tại Trung là mẹ, Tại Trung luôn luôn tự xưng là papa nga, dù cho Du Nhi là do cậu mang nặng đẻ đau.

“A? Nga” Tại Trung lúc này mới phục hồi tinh thần lại, từ trong tay Duẩn Hạo tiếp nhận Du Nhi.

Được Tại Trung ôm ở trong tay, Du Nhi kêu càng thêm hăng say, “Mẹ, mẹ.”

Tại Trung buồn bực: “Con a, papa là cha của con, không phải là mẹ, ngoan, gọi cha đi.”

“Mẹ, mẹ.” Du Nhi càng kêu càng hăng.

Tại Trung bị đả kích, một bụng hỏa không thể phát tiết lên Du Nhi, đương nhiên là đem mục tiêu chuyển hướng sang Duẩn Hạo: “Trình Duẩn Hạo, anh mau khai thật đi, có phải anh dạy Du Nhi gọi mẹ không?”

“Cái gì? Vợ yêu, oan uổng cho anh quá. Sao lại lại phải làm như vậy chứ?” Duẩn Hạo vội vàng xoa tay phủ nhận.

“Vậy sao Du Nhi lại gọi em là mẹ? Nhất định là anh dạy.”

“Vợ yêu đại nhân, anh thật sự không có a. Không tin thì cưng có thể hỏi Du Nhi mà, dù sao tiểu gia hỏa này đã có thể nói rồi.”

“Du Nhi, con nói cho papa, có phải hay không daddy dạy con gọi mẹ không?”

Tại Trung đánh giá quá cao năng lực lý giải của Du Nhi, bé con kia căn bản nghe không hiểu Tại Trung đang hỏi cái gì, nhưng vẫn là gật gật đầu.

Núi lửa bùng nổ!

“Trình Duẩn Hạo, anh còn không thừa nhận? Du Nhi cũng gật đầu kìa.”

Duẩn Hạo nhìn Tại Trung đang bùng phát cơn thịnh nộ, nhìn lại đứa con đang trưng ra vẻ mặt vô tội: “Du Nhi a, lần này daddy bị con hại thảm rồi, daddy nhảy vào Hán giang cũng rửa không sạch.”

“Hừ! Anh rất đáng giận.” Tại Trung khẳng định Duẩn Hạo là chủ mưu xúi giục con làm chuyện xấu.

“Vợ yêu, anh bị oan thật mà. Anh có thể thề, anh không có làm.”

“Vậy ý của anh là con đang nói dối à, con còn nhỏ như vậy, sao mà biết nói dối hả?”

“Anh cũng không phải ý tứ này. Nhưng mà, vợ yêu, cưng không thể ép anh thừa nhận chuyện mà anh không có làm đi. Hơn nữa, Du Nhi gọi cưng là mẹ, so với không gọi gì chẳng phải tốt hơn sao.”

“Anh!” Tại Trung tức giận muốn dậm chân, “Em là đàn ông, sao lại gọi là mẹ chứ?”

“Nhưng mà Du Nhi cho rằng cưng là mẹ nó a, cưng không thể làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của một đứa trẻ được nga.”

“Em.....”.

“Vợ yêu, không bằng như vậy đi, cứ từ từ rồi chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng sửa chữa lại thói quen cho Du Nhi nhé.” Duẩn Hạo cẩn thận đề nghị.

Còn có biện pháp này sao? Cũng tạm được đi. Tại Trung đành phải tạm thời cam chịu cách xưng hô này, nhưng mà cậu không biết, thói quen sao có thể sửa được dễ dàng, từ đó về sau, Du Nhi chỉ biết gọi Tại Trung là mẹ, vô luận dạy như thế nào cũng không sửa được.

Du Nhi một tuổi. “Mẹ, Du Nhi muốn ôm một cái.”

Du Nhi hai tuổi. “Mẹ, ngày mai là hôn lễ của bác Hi công chúa và chú Canh, Du Nhi muốn ăn mặc đẹp đẹp.”

Du Nhi ba tuổi. “Mẹ, chú Tú Tú và chú Hữu Thiên cũng muốn kết hôn, Du Nhi khi nào thì có thể kết hôn a?”

Du Nhi bốn tuổi. “Mẹ, vì cái gì cha luôn ôm mẹ vậy? Mẹ đâu phải là em bé đâu.”

Du Nhi năm tuổi. “Mẹ, cha nói trong bụng mẹ có một em gái, Du Nhi phải làm anh, phải không?”

.....

Mẹ thì mẹ đi, người một nhà ở bên nhau vui vẻ mới là chuyện quan trọng nhất!

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cua-ta-suat-lao-cong>